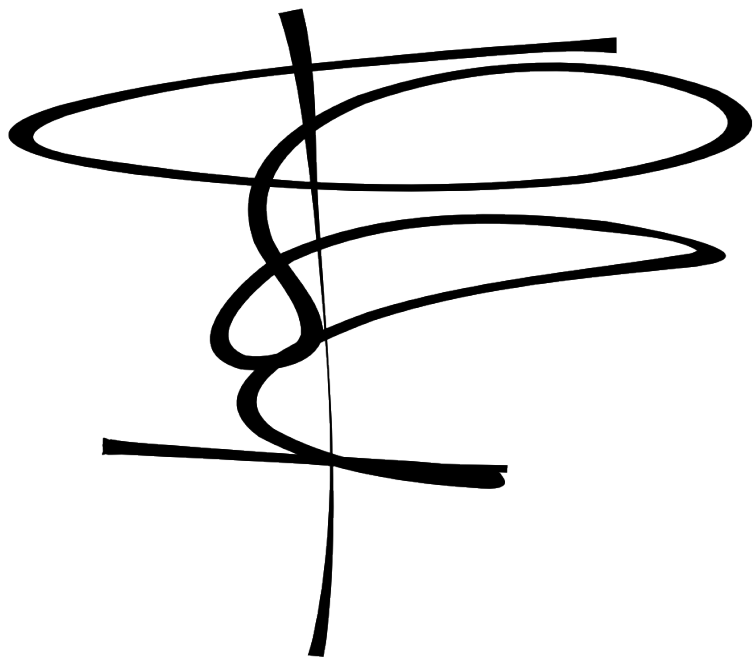

Zmatení věků

z cyklu věků Naigiaridy

Adam Sádovský

Limajovy vize

Odpoutej moc v nastalém klidu, ať do šera troubí svolání duší.
Prázdná nicota života dary se obrátí ve vývoj.
Hýčkej živly v poklidném míru, ať lidstvu k cíli cestu mu uspíší.
Však ještě mnoho má užití skrytých ten nástroj nad nástroj.

Ranní rosa zachycená na dlouhých listech husté traviny se třpytila v záři vycházejícího Slunce. Stín vysoké hory n'Gorot již pomalu ustupoval. Obloha byla jasná. Příliš jasná. Východní pohoří jen málokdy zjevilo své bílé ledovcové vrcholy. Temná mračna hnaná silnými severovýchodními větry končila svou pouť právě v těchto místech. A počet dnů kdy bylo možné spatřit nezaměnitelný vrcholek n'Gorot nepřesáhl tučťák do roka.

Takové dny byly vzácné a bez výjimky pokaždé horké. Skoro až moc. Ale celoročně neustávající bouřky a dusné podnebí se časem omrzí a den, jako je ten dnešní, byl příjemným zpestřením.

Ranní chladivý vítr vysoušel rosu a pohrával si s trávou na dně malebného údolí při úpatí n'Gorot.

V tento poklidný den, kdy se malá osada v koutu údolí pomalu probouzela, se úzkou pěšinou z hor přihnál jezdec. Nesl ho nádherný bělouš s hustou hřívou. Lehce překonal spadané kmeny u lesa a zastavil se uprostřed osady. Tam jezdec seskočil.

Byl to posel. Velice spěšný posel. Prozrazoval to jeho kůň a lehký vak. Jednoduché a účelné oblečení však neslo viditelný znak modrého kruhu a bílého štítu. A nositel takového znaku tu nebyl vítán. Jezdec to věděl a choval se proto velice opatrně. Ale také pospíchal.

„Co chceš.“ Hluboký hlas patřil vysokému svalovci se zarostlým obličejem, který se znenadání objevil za jezdcem.

„Musím mluvit s Limajem. Víš kde ho najdu?“ Jezdec mluvil rychle, ale srozumitelně.

„Neznám nikoho s tím jménem.“ Zněla odpověď.

„Mám tohle.“ A posel vytáhl z vaku papír s rudou pečeti.

Svalovec si svitek neochotně vzal. Když však zběžně prohlédl pečeť tvrdost z jeho obličeje zmizela. „Nu dobře.“ Prohlásil dunivě. „Jeď dál až na konec osady a tam se dej vlevo. Pak musíš lesem a když neztratíš pěšinu dorazíš až k horskému srubu. Tam najdeš, koho hledáš.“ Svalovec vrátil poslovi list s pečeti a zase zmizel.

Posel neváhal. Vyšvihl se na svého koně a pobídl ho ke klusu. Jel přesně podle rady, nezabloudil. On nikdy nezabloudil, ale jel pozdě.

Den byl stále mladý. Ranní rosa ještě neopadla, ale tady v kopcích je zvykem vstávat brzy. I Limaj toto pravidlo dodržoval i když se nikdy necítil pravým horalem. Rád také vítal každý východ Slunce a dnes bylo přece tak krásné počasí.

Již hodinu byl na cestě do skal. S sebou si vzal vše potřebné a dokonce i meč, kdyby byla vhodná chvíle si zacvičit. Je to už dlouho co naposledy bojoval o život, ale cvičení uvolňovalo tělo a odpoutávalo mysl. Krásné okolí, divoká příroda a samota mu v tom napomáhali. Proto se také usadil tady v horách vedle n'Gorot. Vedle hory jejíž název znamená ‚bez konce‘. Zřejmě proto, že žádnou vyšší horu nikdo nezná a nikdo také nestanul na jejím vrcholu, který sahá až nad mraky. Často se sám sebe ptával, zda ta hora vůbec nějaký vrchol má.

Ale den jako je ten dnešní by se mohl jmenovat den padlých legend. Každý mohl na vlastní oči spatřit, že n'Gorot bez konce má konec. A vrcholek, který se zjevil v prvních ranních paprscích, až nápadně připomínal orlí hlavu. Orlí hora by proto byl mnohem případnější název.

Limajovi ale označení ‚bez konce‘ docela vyhovovalo, protože sám si připadal na konci své cesty. A když se tady kdysi usadil, předseval si, že tu horu jednou zdolá. Tím by tak nějak symbolicky došel opravdu na úplný konec.

Zatím se k tomu neodhodlal. Ale jak se ta hora každý den zpupně tyčila nad ostatní, myšlenka na její zdolání ho nikdy neopustila. Věděl však, že ani dnes, zítra ba ani za týden nestane na vrcholu. Měl teď totiž jiné zájmy.

Před měsícem ve skalách našel úchvatné seskupení menhirů. Nikdy o něm předtím neslyšel. Dokonce ani od místních se nic nedověděl a usuzoval z toho, že je teď asi jediný žijící člověk, který o tomto místě ví. Ta představa ho vzrušovala a často se tam vracel. Snažil se pochopit systém s jakým jsou kameny rozmístěny nebo účel k jakému sloužily, ale nikam se nedobral. Tenkrát to pro něj byly skutečně jen kameny, ale nyní už to místo vnímá úplně jinak.

Jednou totiž usnul blízko menhirů po cvičení, které kdovíproč, nebezpečně přehnal. Měl spoustu podivně bizarních snů, které ale po probuzení skoro všechny zapomněl. Až na jeden. Ten se mu pak neustále vracel, ale jeho smysl mu unikal.

Viděl v něm sebe pohlčeného v ohni. Cítil rostoucí teplotu, ale plameny ho nepálily. Zničehonic pak skočil do vody a opět se vrátil zpátky do výhně. Tohle se několikrát opakovalo v různých obměnách dokud se neprobudil.

Skoro týden si s vysvětlením zoufale lámal hlavu. Tenhle sen ho totiž znervózňoval svou dotícností a naléhavostí. Celých šest úmorných dní, než se v neděli jako obvykle vydal do osady. Úplnou náhodou se zastavil u kováře a fascinovaně pak téměř hodinu sledoval jeho práci. Sen začínal mít konečně smysl.

Rychle prodal vydělané kůže na trhu a všechny utržené peníze a většina úspor pak padla na meč, který si na objednávku nechal u kováře vyrobit. Místní kovář, urostlý hromotluk, se jmenoval Grendo a ve výrobě zbraní se vyznal stejně dobře jako ve výrobě nářadí. Byl ale trochu překvapen, když mu Limaj přesně popsal postup kalení a popouštění, které musí použít.

Meč, který Grendo s láskou ukoval, nabrousil a vyleštil, měl teď sebou. A byl na něj právem pyšný. Skoro jeden sáh dlouhá kvalitně vyvážená zbraň svou tvrdostí a pevností zdaleka překonala všechny, které kdy Limaj držel v ruce.

Kvalitu pořádně prozkoušel před svým srubem. Mohutný balvan, který tam stojí, už bude navždy nést hluboké záseky. Čepel však zůstala neporušená.

Kovář byl pochopitelně velmi zvědavý na své dílo a bez ustání se vyptával. Limaj nakonec neochotně popsal vynikající vlastnosti meče, ale bál se, jak bude Grendo se svými nově nabytými znalostmi zacházet. Ukázalo se, že je to neobyčejně čestný člověk a že splnil dohodu na které se vzájemně dohodli. I když mohl snadno zbohatnou a zmizet a Limaj by ho už nikdy nenašel.

„Už má jméno?“ Zeptal se tenkrát Grendo.

„Ne, ale je to tvoje výsada. Ty jsi ho vyrobil.“ Odpověděl mu Limaj.

„Co třeba Monil?“ Zkusil Grendo první věc která ho napadla.

Znamenalo to ‚kámen‘ a Limajovi se tohle jméno docela líbilo, ale ještě k němu něco přidal. „Nebo Er Monil, co říkáš?“

„Jako kámen.“ Přeložil si Grendo. „Myslím, že to je přesné.“

„Tak jsme dohodnutí.“

Ve žluté trávě se tu a tam začaly objevovat první balvany a vysoká rozeklaná skalní stěna už byla na dohled. Limaj snadno přešel tři nízké kamenné terasy a vzpomněl si na další sny které následovaly. Byly jasnější a připomínaly vize. Také už nepřicházely jen ve spánku a na jejich vyvolání stačila silná koncentrace mysli. Nikdy ale tohoto stavu nedosáhl jinde, než v bezprostřední blízkosti menhirů. Proto také jeho kroky často vedly do těchto míst.

Těšil se na nové znalosti, které tak získá. Ať už se týkaly přírody, medicíny, stavby hradů či výroby zbraní. Bylo jich skutečně hodně. Snad až příliš. A Limaj se v nich brzy přestal orientovat. Chtěl si zavést poznámky, nebyl si však jist zda je to moudré. Neměl ani představu, jsou-li ty vize určené jemu a jaký mají smysl či jak se mají použít.

Má se snad stát prorokem? Má na sebe vzít zodpovědnost za následky všech těchto nových znalostí? Otázky se řítily jedna za druhou. Před týdnem se dokonce rozhodl, že už o další vize nestojí. Ale neodolal. Dnes, stejně jako včera si jde pro odpovědi. Chce vědět jak s těmito vědomostmi zacházet.

Včera přišla vize další, ale ani náznak toho jak s ní nakládat. Doufal, že dnes tomu bude jinak. Přesto hluboko v podvědomí tušil nepodchytitelnou složitost a ničivou sílu tohoto místa. Hrál si s nebezpečnou schopností i když zpočátku to tak nevypadalo.

Konečně už byl ve skalách. Stačilo jen vyšplhat na sklaní stěnu zvedající se před ním do výšky dvou desítek sáhů. Cestu vzhůru už měl nacvičenou téměř každodenním výstupem. Využil širokou rozsedlinu zčásti zasypanou štěrkem. Pak se zhoupnul na římsu vpravo a odtud stoupal po úzkém výčnělku vzniklém zřejmě zlomem v křemičité žíle. Tak se bezpečně dostal až pod vrcholek skály, kde si při šplhání pomohl visícím kořenem torbie. Tenhle zakrslý keřík byl poměrně běžný představitel zdejší flory.

Rostly tu také horské květiny jako fialové stvély a bílé kamfirety a obě už měl ve svých vizích. Stvéla byla bylina známá svými léčebnými účinky, ale vize mu radila udělat z ní poměrně silný omamný nápoj. Zatímco z kořene kamfirety uměl produkovat sladkou a chutnou šťávu. Sám si ji mnohokrát připravil a zjistil, že po jejím vypití se velmi rychle doplňují fyzické síly.

Kromě toho to byly květiny velice krásné. Neminul den aby je alespoň jednou neobdivoval. Byly krásné sami o sobě, ale i v krajině, kde rostly ve skupinkách mezi bílými kameny na širokých jinak pustých pláních či v nepřístupných skalních puklinách. Na kamenitých svazích zase rostly žluté starčeky, které nebyly tak hojné, ale o to více výrazné. Naopak nenápadné byly hořce s průzračně modrými květy.

Limaj se rozhlédl. Měl z tohoto místa krásný výhled. Na západě se tyčila nepřekonatelná n'Gorot a od ní vlevo průsmykem Ahir Mara dohlédl daleko až za celé Východní pohoří. V mlhavé modři chvějícího se vzduchu mohl spatřit rozsáhlé hnědavé stepi a dokonce i velmi vzdálená Lesterická jezera.

Z druhé strany obléhaly Východní pohoří neprostupné lesy, které zaplňovaly četná údolí. Hluboko pod ním jedno takové údolí přetínala jako modrá žíla řeka Déres. Pramenila někde vysoko v horách a ústila do moře ještě mnohem dál na východě tam, kam se přes kopcovitý kraj nedalo dohlédnout.

K menhirům to odtud nebylo daleko. Jen pár minut chůze po ostrém hřebeni skal. Limaj se rozhodl, že dnes si zacvičí až po vizi. Vstával brzy a po cestě se cítil trochu unaven.

Sestoupil z hřebene v místě, kde začínalo další prudké stoupání. Holé skály trochu ustoupily kamenné drti a hnědavé hlíně. Stál teď na rovné planině nepravidelně poseté balvany a náhodně poskládanými skulpturami. Přidal do kroku. Minul nadměrně vysoký kus skály, který používal jako orientační bod a konečně stanul u cíle své cesty.

Uprostřed přírodních oliorit z bílého kamene stály v několika soustředných kruzích menhiry neproniknutelně černé barvy. Vnitřní kruh z devíti nízkých, prostřední kruh ze třinácti vysokých a vnější kruh pouze naznačen z dvaatřiceti malých kamenů. Vypadaly jako oživlé stíny tančící nehynoucí tanec v rytmu věků.

Kromě toho okolo ležely i další černé kameny vyznačující jakési čtverce či mnohoúhelníky a uprostřed všeho spočívala bílá lavice z jediného kusu kamene.

Limaj odložil koženou brašnu a meč v pochvě pod keřik toribie, tam kam je vždy odkládal. Byl na svou další vizi zvědav a proto zamířil rovnou mezi menhiry. Zastavil se u druhého kruhu sestaveného z těch nejvyšších a pod jedním se posadil.

Zavřel oči a zároveň zhluboka nasál horský štiplavě čerstvý vzduch. Současně s pomalým výdechem se ponořil dovnitř sebe. Chvilí čekal. Uvolnil všechny svaly v těle. Hlava se mu svezla na prsa. Ještě nebyl ve správném rozpoložení a proto celou proceduru začal opakovat. V ten moment se s ním zatočil svět.

Okolní zvuky utichly. V mysli se mu zjevily menhiry jako modré fleky, které se pomalu rozpouštěly v modř oblohy. Bílé mraky plynuly tou modří. Další a další přecházely. Přicházejí.

„Přicházejí.“ Zaznělo mu v mysli. Slovo bez hlasu otřásl celým jeho tělem. Okamžitě se probral.

Tělo zalil adrenalin. Pět skoky byl u toribie a reflexivně popadl meč. Ta naléhavost. Čtyřikrát kalené a vrstvené ostří se zalesklo. Blíží se nebezpečí. Myšlenky mu proudily hlavou. Musí jednat. Někdo přichází. Nebo už tu je. Někde mezi kameny. Někde v tom nepřehledném terénu. Musí nahoru i když bude mít nechráněná záda. Musí k mohyle, kterou sám postavil při svých evičeních.

Limaj prudce vyrazil. Vyrazil cestou kterou dobře znal, kterou běžel už určitě stokrát. Vedla po kamenech do velmi prudkého svahu. Byla to obtížná cesta a sám si ji navíc stěžoval závažím z kamenů, které nosil nahoru. Už ji viděl. Viděl svou mohylu.

Za ní se zastavil a uklidnil svůj dech. Teď musí vyčkat. Obezřetně pozorovat. Jsou tam vůbec. Určitě jsou. Odpovídal sám sobě jako někdo cizí. A je jich víc. Ale nejsou vidět. A nebo že by támhle ten stín?

Rovinu měl jako na dlani. Ale bylo tam tolik kamenů a tolik stínů. A co druhá strana. Můžou přijít zezadu? Limaj se otočil. Tudy? Těžko. Jenom skály. Vysoké srázy, nepřekonatelné stěny. Tam tudy se nikdo nedostane. Snad jen sokoly. Ale co když přece. To nebezpečí. Bylo všude. Všude okolo.

Limaj napnul smysly. Kam nevidí oči, musí nasměrovat sluch. A čich. Nic. Všude mrtvo. Vítr šuměl mezi skalisky. Ve vzduchu byl cítit jedině ozon. Nic.

A najednou záblesk. Vytríbené smysly varovaly tělo. Limaj uhnul v poslední chvíli. Něco zazvonilo o kameny. Směr byl jasný. Teď nesměl zaváhat. Vyběhl od mohyly a kamenitou rovinu nechal za zády. Odtud mířila střela a nepřítel musel být zde. Nechtěl-li prozradit svou pozici musel se skrýt a tím spustit Limaje z očí. Ten si to uvědomoval a běžel tak poti-

chu jak jen dokázal.

Před sebou měl rozměrný kámen. Za ním mohl být. Určitě. Limaj bez rozmyšlení skočil za ten skalní výběžek. Byl tam. Příkrčená postava s černým pláštěm. Obratně zasouvala šipku do foukačky. Limaj poznal tu zbraň. Otrávené sygali. Byla to velmi přesná a velmi účinná zbraň. Tenhle jediný pohled mu stačil aby si svou situaci srovnal v hlavě.

Postava v plášti si ho v tu chvíli všimla a její ruka bleskově popadla meč. Jenže už bylo pozdě. Limajův Er Monil letěl vzduchem a v následující chvíli přefal své oběti hrdlo. Postava se bezvládně svezla na zem.

Přicházejí. Znělo Limajovi bez ustání v hlavě. Přicházejí. Otočil se směrem k mohyle, za kterou se objevily dvě temné postavy. Černé pláště jim vlály ve větru. Meče připravené k útoku. Pomalu a tiše se k němu blížily.

Co teď, ptal se sám sebe. Má začít vyjednávat? Má vůbec smysl cokoli říct? Asi ne. Postavil se proto svým protivníkům tváří v tvář. Ale jak záhadná byla jejich tvář. Tmavé vlasy, ostré rysy a žádný výraz. A jejich oči, které bez ustání hleděly jen na něj. Sebejistě se blížili. Jako by nebyli zastavitelní.

Limaj je hodnotil. Nebo se o to snažil. Jak na ně? Jaké jsou jejich slabiny? Postavy v pláštích se nechtěly nechat snadno prohlédnout. Byli dva, ale šli skoro jako jeden. Stejně kroky, stejné postoje. Teď už ale bylo na nějakou strategii pozdě. Byli moc blízko.

Limaj připraven k boji vsadil na své reflexy. Vyrazil k útoku. Dvakrát máchl mečem, pokaždé na jiného protivníka. Oba údery prořizly jen vzduch. Pak využil skalní výběžek k úskoku a jen taktak se vyhnul zásahu. Cizí meč zajiskřil na kameni.

Jeho protivníci byli rychlí, ale dokázal se jim vyhnout. Trochu mu to dodalo sebedůvěry. Příští útok už kombinoval. Vybral si postavu vpravo, kterou považoval za silnější z dvojice a okamžitě provedl náznak výpadu. Pak se ale otočil a uskočil, tak aby na něj druhý protivník nemohl.

Než se ale dostal do bojového postavení, setkal se s rychlým útokem. Stěží se stačil bránit. Meče zazvonily. Odrazil výpad zleva i zprava aby se vyhnul dalšímu shora. Provedl útok stranou a pak musel couvnout aby se nedostal moc blízko k druhému z útočníků.

Na takové manévry tam nebylo dost místa. Stačilo aby se jeden dostal za něho a už se z toho sevření nedostane. Musel uskočit a kus popoběhnout. Bolest mu v tu chvíli projela celým tělem. Tentokrát nebyl tak rychlý a špička meče se mu zakousla do levé ruky.

Neměl čas své zranění prohlížet. Obě postavy se otočily jako jeden muž a jejich pláště se zvedly do vzduchu. Meče měly připravené k dalšímu útoku.

Limaj se opět koncentroval. Protivníky měl před sebou a meč v ruce. To bylo to hlavní. Nyní chtěl počkat na jejich útok.

A ten přišel. Jeden zleva, druhý zprava. Synchronizace byla dokonalá a fascinující. Limaj však předpokládal něco podobného a oběma úderům se snadno vyhnul. Sám pak zaútočil pravou rukou zespoda a přitom se vyhnul chabé obraně. Zřejmě svého protivníka překvapil a ten už nestačil reagovat. Tato chyba ho stála život. Meč mu prošel bránicí do hrudního koše, kde zasáhl srdce.

Limaj teď musel meč rychle vytáhnout. Nebyl v dobré pozici a jednou rukou to šlo ztěžka. Když se mu to konečně podařilo, slyšel už zbývajícího protivníka těsně za sebou. Neměl čas se otočit a neměl ani čas někde se odkutálet. Proto se zvedl a kus popoběhl, ale pro jistotu ještě za sebou máchl mečem.

Nebyla to silná ani nějak mířená rána, ale v půli úderu se o něco zastavila. Limaj se chvatně otočil. Mířil proti němu meč, který však v ochabující ruce klesal k zemi. Jeho Er Monil měl nepřítel napolo zaseknutý v krku. Pulzující proud světle červené krve byl znamením zasažené tepny. Muž ještě žil, ale oči se mu obrátily v sloup a padl k zemi.

Pocit nebezpečí z Limaje v tu chvíli opadl. Nad rovinou plnou oliorit byli před chvílí čtyři lidé. Tři z nich teď leželi mrtví, jeden zůstal stát. Limaj si nedělal iluze. Přežil sice, ale se štěstím. Něco ho varovalo, když byl v transu a něco mu pak bezpochyby pomáhalo. Cítil, že nebojoval sám.

Opřel se o veliký balvan a vzhlédl do nebe. Před očima mu proběhla jeho minulost střídaná s obrazy mrtvých těl a krve kolem. Všechno se změnilo. Uvědomil si a zavřel oči.

Dlouho jen nepravidelně oddychoval a nechal se hladit horským větrem. Bolest ho konečně probudila a on se podíval na svou ruku. Přes loket se táhla rána, které sice nebyla až tak hluboká, ale krvácela a bolela jako čert. Mohli mít otrávené ostří? Přemýšlel. Jeho účinky sice ještě necítil ale... Rozhodně mohli. Odpověděl si. Nicméně pro jistotu se sehnul pro meč na jehož špičce ulpělo trochu jeho krve.

Opatrně se dotkl čepele. Byla suchá. Pak k meči přičichl. Žádná zvláštní vůně. Takže nakonec nebyly otrávené. To zjištění ho uklidnilo, ale vyvolalo spoustu otázek. Limajovi se v hlavě převalovaly sem a tam. Bolest v rameni ho nenechala dlouho v klidu. Potřebovalo ošetřit.

Vrátil se ke keříku toribie a z brašny vytáhl měch. Několikrát se z něho napil. Sladká šťáva z kořene kamfirety zaplavila jeho tělo energií. Zalitoval, že neměl nějakou vizi o rychlém způsobu hojení ran. Takhle si musel nějak vypomoci vlastními nápady.

Zapátral v paměti a narazil na jednu dost starou poučku, že starčeky se prý dají použít proti krvácení. Jen nevěděl jak. Starčeků tu sice nerostlo mnoho, ale dlouho je hledat nemusel. Pak z nich otrhal největší listy a ty přiložil na ránu. Navíc ještě koženým řemenem ze své brašny stáhl paži těsně nad zraněním.

A zatímco se snažil ošetřit, zabloudil myšlenkami zpět k souboji. Byli to zabijáci, blesklo mu hlavou, a jestli ne, tak byli dost schopní na to, mě zabít. Sygali si svůj cíl najdou. Rozpomněl se na jeden oblibený výrok. Je to zbraň zabijáků a tam kde se objevila šlo o krk. Její jed zabíjel během pár vteřin, ale byl drahý. Zatraceně drahý. Oběť nesměla uniknout. A většinou také neunikla. Sygali si svůj cíl najdou.

Otrávené šipky nikdy nebyly ve hře sami. Když byl někdo ochoten zaplatit horentní sumu za jed, většinou ještě rád připlatit směšnou částku za další způsoby zabití. Jako pojistku. Sygali si svůj cíl najdou.

Tentokrát ne. Limaj vyvázl. Jenže na jak dlouho. Byl uprostřed pustiny a našli ho tu. Byl vysoko v horách na těžko přístupném místě a dostali se k němu. Jenomže kdo? A proč jeho? To těžko mohl být omyl a navíc sygali si svůj cíl najdou. Že by se vracela jeho minulost? Minulost, kterou nechal dávno za sebou a na kterou skoro úplně zapomněl. Vždyť nikdo z té vzdálené doby již nežije. On už je poslední z dvanácti Kernotů. A dříve než se dvanáctka rozpadla, zahladila po sobě všechny stopy.

Mohli by přeci jen něco přehlédnout? Omyl. Dvanáctka nikdy nepřehlédla nic. Jenže o co tu potom jde? Co je na jeho smrti tak cenného, že se vyplatily sygali? Jak vysoká je hra, ke které se teď nedobrovolně přidal? Nedají si pokoj, dokud žiju. Uvědomil si. Snad bych mohl skočit z nejbližší skály a ušetřit jim práci; a sobě bezesné noci na nekonečném útěku švan-

ce.

Vize. Myšlenky na sebevraždu ustoupily. Jedině ony, ho mohly dostat do téhle hry. Problém byl v tom, že všechny měl zatím pouze ve své hlavě. Všechny kromě jedné. Meč, se kterým si zrovna pohrával v ruce a které vyrobil kovář Grendo zezdola z osady, byl ztělesněním jeho první vize. Limaj se však zdráhal alespoň uvěřit, že by ho Grendo mohl zradit.

Vstal a několikrát se zhluboka nadechl. Čerstvý vzduch mu rychle pročistil hlavu. Chtěl se teď podívat na těla těch, které zabil, i když nedoufal, že něco objeví. Měl jen pocit, že se to musí udělat.

Slunce se zvolna blížilo k zenitu a oblohu modrou jako šmolka nehyzdil ani mráček. Vítr v horách byl stále příjemně chladivý, zato v údolí už muselo být dost horko. Limaj zažil horkou chvilku před chvílí, ale nyní už se cítil uvolněně. Sladká šťáva kamfirety ho docela vzpružila.

Chystal se znovu vystoupit ke kamenné mohyle, kterou již teď v mysli považoval za hrobku tří záhadných zabijáků. Zastavil ho ale zvuk. Zřetelný a nezaměnitelný zvuk kroků. Někdo běžel mezi roztroušenými balvany. Limaj se bez váhání opět připravil k boji. Příkrčen napjatě sledoval rovinu a čekal.

Mezi kameny se na okamžik mihla postava. Nevšimla si ho a běžela dál. Limaj však poznal šedou blůzu a znaky na ní vyšité. Modrý kruh s bílým štítem.

„Hledáš mě?“ Křikl, přesvědčen, že muž se shání po jeho mrtvole. Byl zvědav jak bude reagovat.

Postava, která se znovu objevila, byla překvapena, ale klidně odpověděla. „Ano, tebe.“ Limaj se neznatelně pousmál. „Nesu ti poselství.“ Dodala však vzápětí postava a v natažené ruce ukázala srolovanou listinu.

Úsměv zmizel z Limajovi tváře. Chvilí otálel, ale nakonec si list převzal. Pečeť Pos Impagnito, kterou byl opatřen, byla dostatečným důkazem důvěryhodnosti. Zprávy i posla, který ji nese.

„Mám i ústní vzkaz.“ Řekl posel a pohledem zkoumal Limajův obvázaný loket. „Tedy, je to spíše varování.“

„Jaké?“ Otázal se Limaj trochu podrážděně, když se posel zdráhal hovořit. Tahle váhavost bylo ale jen jakési gesto. Jedno z desatera dobrého chování posla: „Zprávu předej až k tomu budeš vyzván.“

„Bez otálení se vydej na cestu.“ Začal odříkávat posel. „Pospíchej, ale nenech za sebou stopy. Vrazi, kteří se tě snaží najít jsou pravděpodobně tři. Vyhní se jim za každou cenu. Těším se na naše shledání.“ Posel udělal pauzu. „To je vše.“

„Kdo mi posílá ten vzkaz?“

„To ti nemohu říct.“ Odpověděl posel. „Ale možná se to dozvíš až si přečteš tu listinu.“ Dodal chvatně, protože si všiml Limajova hrozivého pohledu.

Ten jen tiše zabručel, ale vnitřně souhlasil. Snad z toho svitku pochopí co se děje. Snad se zbaví toho zmatku a podezření. V očekávání přelomil drahocennou pečeť a papír rozbalil.

„Univerzita Arinia Dala, fakulta politického a náboženského vývoje.“ Stálo napsáno velmi úhledným a téměř kaligrafickým písmem v hlavičce. Bylo trochu zastaralé, stejně tak jako použitý jazyk. Limaj ale dobře znal staré jazyky.

„profesor Naid ies Bransel“

„Vážený pane, dovoluji si Vás tímto pozvat do kampusu naší univerzity a zároveň s tím Vás požádat o naléhavou pomoc. Zásaditosti politické a současný vývoj nutí nás zkoumat pří-

činy a důsledky jakož i zásahy vyšší moci ve vztahu ke všem aspektům lidského rozvoje. Jedná se o pouhý výzkum, ale byl by jste nám v něm nedocenitelnou pomocí. Ovšem odměna za služby bude více než štedrá.

Zároveň tento list považujte za předběžné varování. Druhá strana ve Vás vidí hrozbu. Jste pro ně stejně tak nebezpečný jako pro nás nepostradatelný. To však nikoli z důvodu Vaší služby k nám. V to jediné, žádám, prosím věřte. A berte to jako náš první krok ke vzájemné důvěře a spolupráci.

„Pátek, den 224. roku 318.“ A podpis.

Následovala už jen patička. „Konfirmováno Uniplomb, standard Pos Impagnito.“

Limaj zvedl oči od textu. Bylo mu teď vše o něco jasnější. Zpráva se sice na první pohled tvářila jako naprosto nesmyslný blábol, ale sdělovala všechny potřebné informace. Dění světa, ze kterého dávno utekl, ho opět vtahuje. Musí se vrátit. Ano, půjde do univerzity Arinia Dala, kde zřejmě chtějí jeho služby jako jednoho z Kernotů. Už není třeba podezírat Grenda. *Chudák z toho musel celé dopoledne škytat.* Usmál se pro sebe Limaj.

„Jdeme?“ Zeptal se posel, který celou dobu nezúčastněně dloubal nohou do hlíny.

„Jdeme.“ Souhlasil Limaj, jako by takovou otázku čekal. „A jak se jmenuješ?“

„Jsem Fírias, syn Ervotův.“

„Ty nejsi jen posel, co?“ Limaj v tom představení cítil sílu. „Jak jsi mě tady našel?“

„Docela snadno.“ Usmál se Fírias, ale dál už mlčel. *Jen ať si láme hlavu.* Pomyslel si. *Není sám, kdo má nějaké to tajemství.*

Limaj se nic neříkající odpovědí nenechal vyvést z míry a prostě vykročil.

„Kam jdeš?“ Fírias se zmateně díval za Limajem. „Neměli by jsme jít tudy?“ A ukázal na opačnou stranu.

„Ještě ne. Mám tu tři mrtvoly.“ Prohodil nedbale. „Tři muže v černých pláštích a jednu foukačku na sygali.“

Fírias zkrivil tvář a dlouho, velmi dlouho váhal, než se vydal za Limajem. Nic ho nemohlo šokovat víc. Ale co? Je přece posel, průvodce a stopař, je Fírias, syn Ervotův.

Mahájo Ito

Smrt znamená pouhý okamžik. Méně než okamžik. Je to ten nejtenčí vlas mezi životem a nenávratnem.

Přesto nikdy neskončí. V onu chvíli zmizí vše. Bolest, strach, vzpomínky, celý svět a kosmos, i sám čas;
a dokonce i smrt.

Dirimbra, kapitán pevnosti Mahájo Ito, zuřil. Chodil neustále v kruhu po kamenné hradbě a stříhal svým mohutným knírem. Kolemstojící vojáci jen bezradně přihlíželi a doufali, že si svůj vztek nevylije na ně. Kapitán Diribra byl dobrý velitel a skvělý chlap, měl jenom trochu prchlivou povahu.

Dneska už od časného rána jsou všichni na nohou. Všichni, to zahrnuje celou pevnost. Stráže, výpadové jednotky, důstojníky, dvě čety z pevnosti Lébiš a kuchaře. Nálada kolísala od bodu mrazu až k bodu varu. Horko bylo až k zalknutí a všichni včetně kuchařů by nejradši strhali uniformy a naskákali do vody. Do nádherně osvěžující vody blízkého jezera, kterému nikdo neřekne jinak, než „Vinice“ protože voda tam je prý jak víno.

Kapitán zaťal pěst a udeřil jí do hradby. „Sakra, ženská.“ Láteřil. „Kdy mají dorazit?“ Otočil se na důstojníka, který mu stál za zády a který se bez přestání díval kamsi do neurčita.

„Asi za tři hodiny.“ Sdělil škrobeně důstojník.

„Tři hodiny.“ Zamumlal si Dirimbra pod knír. „Tenhle den mi cvičí s žlučí.“ Vykřikl znenadání, až všichni vojáci nadskočili. „Ale já ti říkám,“ ukázal na svého podřízeného, „ještě se něco stane. Do půlnoci je na to času dost.“ Zastříhal knírem a naklonil se přes hradby.

Dole v záplavě zelené trávy a mechů zářila žlutým pískem sypaná cesta. Táhla se celým průsmykem Ahir Mara a dál, kde se napojovala na hlavní tah vedoucí od jihozápadu na severovýchod v délce necelých třiceti mil. Tady a pouze tady se průsmyk zužoval jen na několik desítek sáhů a v tomhle místě stáli oni. Pevnost Mahájo Ito byla sevřena skalami ze dvou stran a rozpínala se tak po celé šířce průsmyku. Stála tady jako klín se kterým nic nehne. Tvořila bránu mezi východem a západem. Žádná cesta, nebo přesněji, žádná schůdná cesta okolo nevedla.

Pod pevností se rozprostírala louka, jen tu a tam porostlá stromy. Kus dál a vlevo tiše šuměly koruny jehličnanů řídkého hájku, který obtahoval hradbu hor až ke vstupu do průsmyku. Nikde nebyla ani noha. Dirimbra se pokusil představit si louku zaplněnou vojskem až za ohyb skal. Schylovalo se k tomu. Zvědové hlásili péchotu o síle asi tří set mužů ze západu. Z východu se naopak blížil malý jízdní oddíl v čele s Avrií, která slíbila pomoc. Ale co se šine za ní?

Za celou dobu, co sloužil v téhle pevnosti se nesetkali s ničím horším než s bandity a zloději. Mahájo Ito mělo pověst nedobytné tvrze a vždy si jí udržela. Dnes tahle pověst padne. Příčinou bude vojsko o síle, které se nedá vzdorovat.

Tahle ztracená pevnost je past. Uvědomil si Dirimbra. *Někdo vyrazí z jedné strany, někdo z druhé a setkají se tady. Nic, sakra, nemůže zaručit naši neutralitu. Ani ta holka Avria. No, a těch pár lidí co tu mám, by nutně potřebovalo zvednout morálku.*

Dirimbra se otočil na podpatku a důstojně vykročil směrem k protější hradbě. Po cestě vzpomínal na věřejší noc. Začala docela normálně. Celý předcházející den byl klid a až těs-

ně před setměním se objevil ten posel. Jeho oblečení bylo nápadné a upoutalo mnoho podezíravých pohledů, jenže měl propustku.

O několik hodin později, už za tmy, vypukl poplach. Do pevnosti se někdo dostal a to přes hlavní hradby. Útočníky nikdo pořádně neviděl a neví se kolik jich přesně bylo. Vyšplhali po provazech na kamenný val a v nastalém zmatku se jim podařilo dostat skrz celou pevnost. Na druhé straně sešplhali a zase zmizeli. Zůstalo za nimi 12 mrtvých a bezmocná posádka pevnosti.

A nyní má ta samá posádka čelit ohromnému náporu z obou stran. Dirimbra zavrtěl hlavou. Zůstat tady by podle něj byla sebevražda a to naprosto nesmyslná.

Z malého nádvoří se ozvala hudba. Byla to kannapa na kterou brnkal jeden z vojáků doce-la podmanivou melodii. Hudba se linula celou pevností a unášela sebou mysl všech kteří ji naslouchali. I Dirimbra se zaposlouchal a zamyšleně vzhledl do mírně stoupajícího svahu za jihozápadní hradbou. Odtud by měla dorazit Aviria. Ale až za tři hodiny. A co nastane pak, nedokázal odhadnout. Kdyby alespoň trochu viděl do toho, co se děje. Čí vojska se potřebují dostat na východ a proč? Nevzpomínal si, že by k něčemu takovému kdy došlo.

Kručení v břiše ho vytrhlo z melancholie.

„A kdy už konečně bude ten oběd?“ Zakřičel do nitra pevnosti.

Avria se zahleděla do Slunce. Bylo už pokročilé odpoledne a do Mahájo Ito jim zbývaly přibližně dvě hodiny cesty. Pospíchali, ale nebylo třeba hnát koně. V takovém vedru by to stejně nebylo moc platné.

Měla s sebou dvacetičlennou jezdeckou družinu. Všechno poměrně zdatní bojovníci a navíc loajální. Buďte jich třeba. Teď začínala politika o které se zatím vždy jen teoreticky učila. Jak by to řekl její děda: „Historický krok“. Jenže ať už historický nebo zapomenutý, je dost dobře možné že velice krvavý.

Sama by do něčeho takového asi nešla, ale důvody se nakonec našly. Je potřeba získat převahu. Je potřeba získat iniciativu a moment překvapení. Je potřeba udržet mír a krok s vývojem. A především je potřeba získat respekt. Byl to skutečně respekt, po kterém tak toužila? Který s těch důvodů ji nakonec opravdu přesvědčil? V tuto chvíli přesně nevěděla, co ji nutí skočit po hlavě do potoků krve.

Možná že ta nerozhodnost je hlavním popudem k takovému kroku. Zvítězit a nebo padnout. Být zapomenut a nebo zůstat jako legenda v povědomí všech. Zůstat a konečně zjistit co lidi pohání kupředu. Dovědět se jaká je skutečná hybná síla života.

Když vyšla ze školy věděla dost na to, aby se ptala. Ale kvanta naučených manuálů stroze popisovala teorii jako seschlý krajíc na stole. *Jenom kecy. Všechno to byly jenom kecy.* Zavzpomínala. *Nikdo z těch co napsali ty knihy ve válce nebyl a žádná ta strategie se neopírala o reálné prožitou bitvu.* Tuhle skutečnost ve škole taktně zamlčeli. Ale ona vyzvídala, pátrala a hledala a to co zjistila, naprosto vykojilo její sebevědomí a představu o životě. Přesto byly ty manuály až příliš přesné a detailně popisovaly všechny možné a i některé nemožné situace a jasně vysvětlovaly každý následující krok.

Byl to paradox s velkým P, který neustále kroužil Avrii hlavou a objevoval se s nebezpečnou pravidelností ve všem co kdy dělala. Dnes to musí překonat. Až vstoupí do pevnosti, paradox zmizí a vše co od té chvíle udělá bude jasné, rutinní a rozhodné. Stane se z ní nástroj v jejích vlastních rukou. Různé cíle, které sleduje se sjednotí. Plány, které s ní mají ostatní se stanou transparentní. Vše se soustředí do té chvíle. Jak to říkají karbaníci: „vsází vše na

jednu kartu“. A nemá co ztratit.

Vsází i životy ostatních, ale to je pro ní v tuto chvíli jen bank se kterým disponuje. Rozhodla se a když se rozhodovala, zvažovala vše. Teď už jen hraje s tím co si připravila. A hra právě začíná.

Její kůň neznatelně zaržál.

Zpozorněla a zdviženou pravicí zastavila svou družinu. Hlomož kopyt ustal. Avria sesedla z koně a ostražitě prozkoumávala okolí. Možná se nic neděje, třeba tudy jdou pocestní, snad tu jen proběhla horská koza, ale nebylo by moudré riskovat. Avria šla tichounce po vyšlapané cestě. Pozorně naslouchala, bedlivě pozorovala. V malém, ale poměrně hustém háji obrostlém vysokým houštím by se dalo snadno schovat. A schovává se jen ten, kdo nemá čisté svědomí.

Avria nechtěla marnit čas, ale jen tak projet jí také nepřipadalo rozumné. Proto se rozhodla pro rychlý průzkum a vběhla přímo do lesíka. Po pár krocích se zastavila a naslouchala. Dalších pár kroků. Malá změna směru. Jeden skok a stála přímo před nimi.

Dva muži s bílým koněm. Menší a zřejmě mladší muž měl na sobě blůzu s jasně viditelným znakem modrého kruhu a bílého štítu. Okamžitě tasila meč a chystala se přivolat družinu, ale všimla si druhého muže ve splývavém šedomodrém plášti, který zahaloval celou jeho postavu téměř až ke kotníkům. Stál uvolněně s klidným výrazem ve tváři. Vyzařovala z něj jakási nepopsatelná aura.

Avria sklonila meč a pozorně si onoho muže prohlédla. Měl husté tmavé vlasy ve vlnkách splývající až doprostřed čela. Obličej byl ošlehaný větrem. Ústa s úzkými rty byla rovná bez úšklebku, bez vrásek. A oči. Ty jiskřící hnědé oči Avrii fascinovaly. Jak starý byl ten muž nedokázala odhadnout. Starší než ona? Možná o trochu, ale ten jeho pohled. Jeho oči jako by se na svět dívaly už několik generací.

„Hmm eee.“ Zahuhlňal ten mladší z dvojice. „Děje se něco?“

Avria se bleskově vzpamatovala a znovu pozdvihla meč. „Nic. Jenom to že za chvíli zemřete.“ Prohodila uštěpačně.

„Proč? Jsme jenom pocestní.“ Řekl druhý muž hlasem, který pohladil.

„Pocestní co chodí lesem místo po cestě, jsou nebezpeční.“ Reagovala Avria. „Pocestný co nosí znak našich nepřátel, je nebezpečný.“

„Já jsem posel.“ Ohradil se mladší.

„Posel v lese není posel.“ Odvětila Avria sladce. „Posel v lese něco skrývá a my nemůžeme riskovat.“

„Já nic ne...“ Začal mladší, ale byl přerušen.

„Máš pravdu. Skrýváme něco.“ Muž udělal pauzu. „Sebe.“ Označil se prstem a stejně tak posla i bělouše. „A máme proč. Jinak jsme skutečně jen pocestní. Snažíme se dostat na západ.“

„Aha. Tak to půjde těžko.“ Namítla. „Průsmyk Ahir Mara teď není průchozí a nemůžu zaručit jak dlouho to bude trvat.“ Ve výrazech obou podezřelých poutníků zachytila známku zklamání. Snad skutečně nelžou. Začala váhat Avria. Jenže co s nimi.

„Takže nám věříte?“ Zeptal se příjemným altem starší poutník.

„Jak se jmenujete?“

„Já jsem Limaj a tohle je Fírias syn Ervotův.

Avria zasunula meč zpět do pochvy. *Nechám je jít.* Rozmyslela se. *V příštích několika dnech budu mít krve asi až nad hlavu.* „Věřím vám.“ Kývla směrem na Limaje. „Kam půjde-

te teď?“

„Musíme najít jinou cestu.“ Odpověděl Limaj klidným hlasem.

„Hodně štěstí.“ Popřála Avria. „Ale pozor na armádu, která jde za námi. Troufám si tvrdit, že nebudou tak laskaví jako já.“

„Dík za radu.“ Řekl trochu znechuceně Fírias a otočil se k odchodu.

„Zatím na shledanou.“ Rozloučil se Limaj a trochu se pousmál.

„Doufám, že ne.“ Odpověděla Avria odměřeně. Doufám že ano. Pomyslela si.

Oba zvláštní poutníci zmizeli i s běloušem v lese. *Budou se pokoušet přejít hory jinudy?* Odhadovala. *Dost možná, ale nebudou to mít snadné. A já koneckonců také ne.* Uvědomila si.

Vrátila se zpět na cestu, kde stále stále poslušně čekala její družina. „V pořádku. Můžeme pokračovat.“ Zvolala poté co se vyvihla do sedla.

„Dobře, že už jste tady.“ Zahlaholil Dirimbra, když se konečně dočkal Avrie a jejich dvaceti jezdců. „Nepotřebujete si odpočinout? Nebo se něčeho najíst?“

„Ne, zatím děkuji.“ Odvětila Avria. „Cesta byla docela příjemná.“

Docela příjemná. Zopakoval si pro sebe Dirimbra. *Ta ženská je cvok.* „Tak jestli nepotřebuješ něco jiného, rád bych s tebou všechno důkladně probral.“

„Budiž.“ Souhlasila. „Ale musíme rychle. Je potřeba se připravit.“

Začíná to. Ne... Rychle se opravila. ...Už to začalo. Kapitán chce odpovědi, vsadil na ně svou loajalitu. Milý kapitán však místo nich dostane notnou dávku reality. Dirimbra je důvtipný muž a takovým se nevyplatí něco skrývat. Na druhou stranu, tahle vlastnost ho dovede dál, než by si asi kdy přál. Avria si v hlavě připravila scénář rozhovoru.

Dirimbra ukázal rukou ke schodům klesajícím do útrob tvrže. „Sedneme si do sklepa.“ Navrhl.

„Proč do sklepa?“ Ptala se Avria zmateně.

„Je tam chládek. V ostatních místnostech je teď jak v peci.“

Avria pokrčila rameny a následovala kapitána. Ten hned na schodech spustil: „To nemyslíš vážně?“

„Naprosto.“ Odvětila ledově.

„Já chápu, že mír je docela důležitá věc, ale tohle je sebevražda. Nic to nezastaví a ani ty ne.“

„Mýlíš se. My tu zůstaneme a nikdo tudy neprojde ani na západ a ani na východ.“

„Jestli ti jde o tohle, tak dobře. Ale nemůžeme zůstat neutrální. Znamenalo by to mít přibližně...“; Dirimbra rozhodil rukama; „... patnáctkrát méně lidí, než obě dvě strany. Musíme si vybrat a já osobně bych volil východ.“

„Ne.“ Řekla zatvrzele Avria. „My musíme zůstat neutrální. Neutralita je zbraň, která vyváží početní převahu. Jen se s ní musí umět zacházet.“

„Víš, já ti důvěřuji. Dokonce mám respekt, před tvými znalostmi, ale tohle bude skutečná bitva. Žádné teoretické cvičení taktických schopností.“ Bylo to jako by píchl do vosího hnízda.

„Myslíš si, že jsou úplně blbá?“ Vykřikla Avria. „Myslíš, že jsem si nikdy neuvědomila ten balast teoretických zvěstí? Není potřeba mi něco takového připomínat. A jestli mi alespoň trochu důvěřuješ, jak jsi říkal, pochopíš, že musí být šance jak vyhrát. Já sem taky nejedu jako blbá nána, spáchat sebevraždu.“

„Tak dobře, dobře.“ Snažil se jí uklidnit Dirimbra. Měl před něžným pohlavím, jak s oblibou tvrdí, respekt a nikdy by se s Avrií nezačal hádat. „Tak mi alespoň vysvětli o co tu jde. Já taky nejsem naprostej trohl a vím, že si tu každé hraje svojí hru. Stačilo by mi pouze vědomí toho, že to co děláme je přeci jen dobrý.“

„Tak jo.“ Řekla Avria a vykouzila na své tváři nádherný úsměv.

Posadili se ke stolu pod světlo zapálené louče. Chládek byl příjemný, na větší tmu si museli chvíli zvykat. „Začnu trochu obšírně.“ Avria chtěla mít kapitána na své straně. Bez něho by se mohla klidně vrátit. A hodlala proto mluvit tak dlouho, dokud ho nepřesvědčí. „Všechno se dnes vyvíjí strašně rychle a mnoho věcí zanikne dříve, než si jich někdo všimne. Jsou však celky, které přebírají iniciativu. Znáš merioty?“ Avria na odpověď nečekala. „Jsou to obchodníci. Obchodníci s obchodem, který řídí směnný obchod. Tenhle komplikovaný, ale funkční systém pracuje hlavně se zástupci. Obchodník má zástupce, zákazník má zástupce, zástupce má zboží, zboží má zástupce a i zástupci mají zástupce. Zboží pak protéká složitou strukturou ve které bez ustání mění vlastníky a přitom se nehne ze skladu.“

„Já myslel, že směnný obchod už je dávná historie?“ Přerušil výklad Dirimbra. „Na východě se přece používají peníze.“

„Historie to stále ještě není. Tady, na území estimátu, se peníze občas ještě uvidí, ale to nepotrvá dlouho. Merioti tak pečlivě zorganizovali tok zboží, že sjednotili téměř celý východ. Znatelně to zrychlilo rozvoj. A rozvoj znamená expanzi.“ Avria se nadechla před dalším výkladem. „Ze západu, jak dobře víš, k nám teď jdou bílý štítý města Tearnyon. Tohle město také expanduje. Má vlastní obchody a politiku a svým dosahem mnohonásobně překonává městské hradby. Expanze je klíčem k porozumění.“

„Takže východní vojáci jsou všechno žoldnéři?“ Pochopil Dirimbra situaci.

„Přesně tak.“ Avria uznale kývla hlavou. „Když máš dost prostředků a můžeš si to dovolit, tak proč to nezkusit?“

„Ale proč expanze? Nestačí jim vlastní prostor?“

Co je příčinou expanze? Avria se v duchu usmála, když si položila tuhle otázku. *A není to jedno? Nikdy nikdo se nedobere prvotní příčiny. Všichni na ní mají určitou zásluhu a převážná většina z ní profituje. Expanze je náš skutečný problém. Znamená rychlý rozvoj, ale také válku. Snažíme se zabránit expanzi a tedy i rozvoji, nebo jen válce? Jak nás posoudí historie? Stojíme na straně dobra a nebo zla?*

„Víš, existují principy civilizace, které se nedají dál dokazovat. Expanze je opak stagnace. Nic mezi neexistuje.“

„A jak v tom všem figurujeme my? Jako vlastníci pevnosti?“

„Na tohle pozor.“ Avria zvedla obočí. „I kdyby to tak bylo, nesmíme tak jednat. Pak se z nás nestane neutrální strana, ale další protivník. A v takovém sporu by jsme byli všem jen na obtíž. Ne, my se musíme chovat jako ochránci míru. Jak budeme jednat, už záleží na konkrétní situaci a na konkrétních lidech.“

„To bych ještě pochopil. Ale proč zrovna my?“ Dirimbra se nechtěl nechat snadno odbýt.

„Kdybych mluvila s někým jiným, řekla bych že dodržujeme smlouvy. Ale tobě řeknu, že teď je to moje hra. A tvrdit, že je to hra nízka, by byla lež.“

„Snad nechceš udělat historický krok?“ Dirimbrovy oči planuly poznáním.

„To a možná ještě víc.“ *Tak, pomyslela si, už stačí jen aby se zeptal na tu správnou věc.*

„Kdo všechno se vlastně téhle hry účastní?“

Jde správným směrem. Začíná si uvědomovat souvislosti. „Všichni.“ Usmála se. „Všichni kdo mají nějakou vojenskou sílu.“

„Myslíš, že válka je tak přitažlivá?“

„Možná.“

Dirimbra si pohladil knír. „Že by v tomhle světě byla válka tak běžná? Já sám jsem jí nezažil.“

No tak! Pobízela Avria kapitána v duchu. „Je o ní ale hodně knih.“

„Knih ano. Také se o tom přece učí.“ Leda že by... Dirimbra se zamyslel. *Více než historický krok? Znamenalo by to...* „Snad nemyslíš, že si to všechno jen někdo vymyslel?“

Sláva. Avria se tiše zaradovala. „To netvrdím.“ *Ale tvrdím. A ty můj milý kapitáne si to přeber. Hraješ cizí hru podle cizích pravidel. Svět by mohl být jiný. Stagnace, ale doba klidu a míru bude nahrazena rozvojem, expanzí, válkou. Čemu dáš přednost, kapitáne dosud nepokořená pevnost Mahájo Ito? Jsi přímo ve středu dění. Vyber si stranu. Buď prožít někým naplánovaný sen, který právě dnes začíná a nebo změnit budoucnost ve svou realitu.*

Avria dala kapitánovým myšlenkám téměř minutu, než se s osudovým výrazem ve tváři zeptala: „Jsi se mnou?“

Dirimbra jí pohled oplatil. „Ano.“ Knír se mu při tom slově ani nehnul.

„Skvěle kapitáne. Můžeme se pustit do příprav.“ Avria vyběhla po schodech zpět na nádvoří. „Předně, kolik lidí celkem máme?“

Dirimbra byl stále ještě trochu zmaten. Zdálo se mu, že s ním Avria manipuluje a že ho dostala přesně tam kam chtěla. Jenže to co naznačila, se nedalo ignorovat. Už jí rozuměl. Pochopil co jí žene kupředu. Ale to teď bylo vedlejší. Musel se soustředit na současnost.

„Čtyřiašedesát.“ Dirimbra rychle sečetl bojeschopné muže v pevnosti.

„Ale to je skoro o patnáct míň, než jsem počítala já.“

„O čtrnáct přesně. Mám dva raněné a dvanáct mrtvých od včerejší noci.“

„Bitva ještě nezačala a my už máme ztráty?“

Dirimbra byl trochu rozhořčen. Co se stalo, stalo se. S tím se nedá nic dělat. A co se vlastně vůbec přihodilo? Ani on sám to přesně nevěděl a přišlo mu zbytečné aby Avria použila tenhle ironický tón. „Zkus si vypátrat sama jak se to seběhlo. A jestli ti někdo bude tvrdit, že to byli duchové, můžeš tomu věřit.“

Avria tomu věřila. Když i sám kapitán nemůže podat rozumné vysvětlení, muselo se stát něco skutečně podivného.

Avria v doprovodu kapitána a jednoho vyššího důstojníka postupně procházela celou pevnost a seznamovala se s každým jejím koutem. Teď se zastavila na hradbách, skoro ve stejných místech ve kterých se Dirimbra rozhlížel po okolí. A stejně jako on i ona se naklonila a pohlédla dolů. Opevnění bylo mohutné. Vysoké zdi se zdály téměř nepřekonatelné. Jejich největší slabinou byla pouze dřevěná vrata na obou protilehlých stranách tvrze. Barikády, které navrhla a které teď vojáci kupili za branami by však mohly chvíli vydržet. Neblokovaly vstup do pevnosti a otevírání vrat úplně, ale dost je omezovaly.

Vzhlédla do prostoru uzavřeného ze dvou stran strmými šedými stěnami monumentálních skal, jejichž ostré vrcholy se bezohledně zařezávaly do blednoucího blankytu odpoledního nebe. Zavál vítr a nízké jehličnany na dně průsmyku zašuměly. Bylo to krásné místo. Porostlé mechovitou trávou zvanou ‚koberec‘. Měkký jako mech a přitom suchý jako

tráva, lákal vždy k posezení. A voněl. Byla to nezaměnitelná vůně krásných okamžiků a příjemných pocitů. Říká se, že ten kdo se nepomiloval v téhle travině, ten jakoby se nepomiloval nikdy.

I v pevnosti se ta vůně vznášela ve vzduchu. Sice v parném dni přehlušena pachem rozpáleného dřeva a kamene, přesto však stále kouzelná. To kouzlo, ale zmizí. Všem, kteří zde budou bojovat, vždy připomene jen válku, krev a smrt.

Avria se myšlenkami pomalu vrátila k nadcházející bitvě. „Jsou připravené ty zásoby?“

„Na sedm dní plus rezerva.“ Odpověděl Dirimbra. „Nemyslíš, že to bude trvat takhle dlouho?“

„Minimálně.“ Odvětila Avria.

Na výřezu nebe omezeném okolními horami se přehnal pár mráčků. Vítr vál z východu a nepatrně se ochladilo. Blížila se bouřka. Avria si toho všimla. Všimla si nepatrných změn. Mohly vést k důležitým událostem a také většinou vedly. Silná bouřka mohla podstatně zasáhnout do vývoje bitvy a změnit nejedno rozhodnutí.

Také se díky tomu upamatovala na pitnou vodu. „Máme v pevnosti studnu?“

„Ne. A nejbližší voda je až v jezeře a odtamtud odtéká Itskými vodopády na západ.“ Informoval jí Dirimbra.

„A když prší?“

„Na dešťovou vodu máme cisterny. Myslíš že bude pršet?“

„Uvidíme.“

Po schodech se k nim vyšplhal voják pracující doteď u brány.

„Jsou už barikády připraveny?“ Zeptala se ho Avria zamyšleně.

„Ano paní. Jsou.“ Odpověděl.

„Tak mi nechte nastoupit posádku.“ Požádala.

Kapitán vrhl pohled na svého důstojníka, který vyrazil, jako by to byl rozkaz. A zatímco důstojník svolával vojáky, Avria se přesunula nad nádvoří s kapitánem po pravé ruce. Dávala si pozor aby kapitán stál zrovna na této straně.

„Pozor!“ Křikl důstojník a vojáci se dole na nádvoří postavili do pozoru.

„Pohov.“ Avria se s rukama sepnutýma za zády postavila čelem ke svým mužům. Měli to být její muži a museli ji uznat jako svého velitele a to nejen oficiálně. „Jmenuji se Avria a od této chvíle přebírám velení pevnosti. Kapitán Dirimbra je moje pravá ruka a ve všem mu důvěřuji.“ Mluvila zostrá a autoritativně; zároveň jako někdo kdo nikdy necouvne. „Nadchází ta chvíle.“ Řekla teď trochu záhadně. „Chvíle, kdy budeme mít v rukou osud mnoha lidí. Nyní sice ani vy a ani já nemůžeme odhadnout co se bude dít, ale věřte svým instinktům a svému srdci. A věřte v ideu míru. Jedině za mír stojí položit život. Jedině za mír stojí bojovat.“

Západ i východ nad námi budou mít silnou početní převahu a proto je musíme překonat v něčem jiném. Naše převaha musí být morální. Naším cílem není pochybné bohatství či pomíjivá moc. My stojíme za myšlenkou, která nám dává právo a převahu. V tomto směru od vás požaduji pouze loajalitu. A pamatujte si, že jsme neutrální strana. Je to nesmírně důležitý strategický stav. Nesmíte útočit ani provokovat, dokud nedám přímý rozkaz. Záleží na tom životy nás všech.

To je vše. Buďte ostražití a připravení na všechno, ale dnes se bitvy neobávejte. Dnes budu bojovat pouze já a to zbraní diplomatů.“

Teď si Avria trochu přisadila. Doufala, že k boji dnes skutečně nedojde, ale jistá si nebyla. Stát se mohlo cokoli. Ale jestli se splní to co předpověděla, získá nejen autoritu, ale i úctu a bezpochyby i loajalitu posádky.

„Pozor!“ Křikl důstojník.

Avriina řeč měla požadovaný efekt. Vojáci v pozoru k ní na hradby vzhlíželi jako na velitele se kterým prošli už řadu bitev. Autoritu skutečně měla a dokázala si ji získat téměř přirozeně.

„Rozchod.“ Zavelel důstojník.

Avria se opět zamyslela. Myšlenky jí putovaly po různých scénářích vývoje téhle ‚mírové mise‘, zatímco očima bloumala mezi rozházejícími se uniformovanými postavami na nádvoří. Dirimbra odhadl stav její mysli a situaci ke které směřovali. Na znamení této empatie jí položil ruku na rameno.

„Co když nedorazí zároveň?“ Přednesl nahlas obavy, které se ona snažila utiřit.

„To se nemůže stát. Je to především v jejich zájmu.“

„A co když přece?“

„Tak potom jsi měl pravdu kapitáne. Je to sebevražda.“

Stíny se prodloužili o hodinu cesty Slunce po obloze, které se již několikrát skrylo za výčnělky lemující vysoký horizont. Stále čekali. Kameny hradeb celý den vystavené prudkým paprskům nyní sálaly a vracely zpět naakumulovanou energii. Vítr sílil a přicházel nečekaně v prudkých nárazech. A byl pokaždé chladnější. I mraky rychle se ženoucí vstříc mohutným vrcholů na západě, zvěstovaly nastávající bouřku a to pořádnou.

Avria seděla na kamenném ochozu vedle kruhové hlásky a vítr si pohrával s jejími havraními vlasy. Sedla si sem před půlhodinou a od té doby se nehnula. Nepůsobila tak jako energický velitel, ale vojáci co šli kolem v ní spatřili zjevení. Zjevení, které je schopné všeho. Ona to věděla, chovala se tak schválně. Nechtěla vojáky povzbuzovat k bitvě, chtěla vytvořit mystickou atmosféru a do ní je pak vtáhnout. Chtěla aby o sobě uvažovali jako o něčem mimo normální zákony. Jako o poslech a ochráncích míru, kteří mají plné právo k jeho udržení a přitom se nezaobírají věcmi jako je smrt, vítězství či prohra. Tyto pojmy pro ně musí přestat existovat.

Další nepříjemný chladný náraz větru. Avria se otrásla, dál však seděla na vyhrátých načervenalých kamenech. Jejich zvláštní barvu způsoboval jakýsi odolný lišejník a nebo jeho zbytky. Avria po kameni bloudila prstem a zkoumala nerovnosti. Pohledem však mířila neustále do temných stínů, odkud měla dorazit jedna z armád.

„Už jdou! Už jdou!“ Začal vykřikovat kdosi z hradeb.

Celá pevnost se po těchto slovech dala do pohybu. Oděvy šustily, boty duněly v ozvěnách a hradby se okamžitě zaplnily.

„Nejdou.“ Pronesla velice klidně a nahlas Avria, která se ani nepohnula. Viděla stíny, které spletly onoho vojáka a jeho křik jí nechal chladnou. „Uklidněte se. Však se dočkáme.“

Vojáci ji chvíli podezíravě pozorovali a pak, když se ze stínů skutečně nic nevynořilo, vyklidili hradby.

Nervozita z neznámého je možná ještě silnější než nervozita z nadcházející bitvy. Avria přesto tuto skutečnost pochopila jako klad. Čím více budou vystrašení nyní, tím více mi budou později věřit.

„Nedáš si horkou darkii?“ Nabídl Dirimbra, který se znenadání objevil na ochozu a v ruce držel železný pohár, ze kterého stoupala pára.

„Ano. Děkuji.“ Usmála se na něj Avria. Darkie byl nápoj, který se na východě pije často, ale horký ho dělal jen její děda Dremon. Avria opatrně usrkla. Byl dobrý a vyvolával vzpomínky. Především na toho starého ušlechtilého muže. Byl to on, kdo jí poslal na vojenskou školu a ona se tomu ani nebránila. Chtěla být jako děda. Neustále ho viděla jako ctitele míru, ochránce zákonů a brilantního diplomata. Zakladatele rodů. Ne těch továren na žol-dáky, ale skutečných rodů s šermířskou tradicí a rodinnou ctí.

„Ten recept mám od tvého praotce.“ Vysvětlil Dirimbra, jakoby slyšel o čem Avria přemýšlí.

„Znal jsi ho dobře.“ Nebyla to otázka, spíše konstatování.

„Ano. Znal. Byl to skvělý velitel.“ Dirimbra se nořil do melancholie. „Tenhle nápoj mi ho vždycky připomene.“

„Mě si chtěl taky trochu osvěžit paměť. Není to pravda?“

„Je.“ Přiznal kapitán. „Musel jsem vyvolat staré známé časy v tomhle neznámu. Nevadí ti to?“

„Ani ne. Jsem ráda.“ Avria opět usrkla. „Proč nikdo nehraje na kannapu? Říkals, že jeden z tvých mužů ji poměrně bravurně ovládá.“

„No jo, ale znáš tu pověru, ne?“

Předsudky, pověry. Objevují se v nebezpečných chvílích na nebezpečných místech. „Hudba by zvedla náladu.“

„Mám, tedy rozkázat...“

„Ne.“ Přerušila ho Avria. „Nemusíš. Necháme jim jejich pověry.“

Temné mraky zalily nebe. Znovu se ochladilo. Avria sevřela horký pohár. Zahřál v dlani i u srdce. „Malé krůčky, které dnes děláme zakončí jeden historický krok.“ Říkal jí často děda. „Dívej se do budoucnosti Avrio a přemýšlej co tam uvidíš.“ Avria už věděla. *Čas smaže budoucnost. Z naší budoucnosti se stane cizí minulost. To co vede lidské kroky zničí všechna přání a představy.*

Zahalená nebeská klenba se rozzářila v několika sériích záblesků. Následovalo vzdálené hřmění klonované v tisíci ozvěnách a ozvěnách ozvěn.

„Měla jsi pravdu.“ Dirimbra si prohlížel ženoucí se mračné útesy. „Bude bouřka naší výhodou?“

„Můžeme doplnit cisterny s dešťovou vodou.“ Navrhla Avria s úsměvem.

„Jdeš se schovat?“ Vyzvídal Dirimbra, když se Avria konečně zvedla ze svého dosavadního stanoviště.

„Ne, jdu se připravit.“ Odpověděla chladně. „Už jsou tu.“

Dirimbra zaostřil svůj zrak ke skalnímu ohybu. A skutečně. Stíny se množily a pohybovaly. Blížily se jako temná smrtící stěna.

„Poplach!“ Zakřičel Dirimbra a uvedl tak v pohyb miriádu hlasů opakujících dokola: „Poplach!“

Celá pevnost se v mžiku mobilizovala.

Ilannuit

Cesty jsou různé. Vedou z místa na místo, z minulosti do budoucnosti a někdy nevedou nikam.

Je nutné vyzkoušet je všechny, abychom poznali, které jsou nejlepší anebo nejkratší? Teorie grafů říká, že ano. A přesto je lepší nechat se vést.

Ať už osud nebo víra, oboje dává té naší největší cestě počátek i konec.

Limaj a Fírias po celý zbytek dne stoupali do hor. Šli po schůdných i neschůdných pěšinách a nakonec i mimo cesty. Často zahýbali a měnili směr, ale stále postupovali na západ. Zeleň je brzy opustila a po cestě už je provázela pouze strohá šed' hlubokých odstínů.

Byli znaveni. Nelidské parno a dusno vystřídal ostrý vítr, ale svůj pochod ani na okamžik nepřerušili. Popoháněla je černá masa blížící se z východu. Obrovská kovadlina, vyšší než n'-Gorot, se neslyšně vznášela nad mořem zeleně a jen bledé mrkání dávalo tušit jaká síla se uvnitř skrývá.

Byli znaveni. Oba. Ale Fíria navíc tížily pochybnosti. Cesta přes hory nebyla cestou, kterou by on sám zvolil. A to ani v případě, že by za sebou neměl bouřku neviděné síly. Chtěl protestovat, ale zatím k tomu nenašel odvahy. Limaj byla osobnost. A konkrétně pro něho, osobnost, kterou obklopovala téměř hmatatelná aura vzbuzující respekt. Čím déle jí byl na blízku, tím více si jí uvědomoval a tím více viděl všechny Limajovi schopnosti.

Byli znaveni. Limaj dokonce víc než Fírias. Od úsvitu byl na nohou a zdolal už mnoho mil kamenitých horských pěšin. Navíc ho pálila už celá ruka, ale nedal na sobě nic znát. Dokonce nechal jet Fíria na jeho překrásném koni, dokud to šlo. Až když už byla cesta příliš neschůdná, opustili ho. A podle Fíriových slov měl teď on nejlepší šanci dostat se přes průsmyk v pořádku.

Oba tedy byli znaveni, ale měli před sebou dosažitelný cíl. Údolí Ilannuit. Limaj k němu mířil přirozeně a Fíria zlákal svým popisem, ale přesto na něm pozoroval nelibost a mnoho nevyřešených otázek.

Mlčky dál klopýtali do kopce. Místy se začaly objevovat sněhové závěje zahalující mury. V dálce se skvěly dokonce i celistvé bíle plotny, ale Limaj prudce uhnul z předchozího směru a sních jim tak zmizel z očí. Holé úbočí se začalo svažovat v úzkou soutěsku zprava přimknutou k zubaté skále. Na jejím konci, tak kde se ostré hrany nořily do svahu, se otevíral výhled na široký balvanový proud. Postupující stíny zvýraznily každý kámen a postavy, které stanuly před šedými poutníky věčnosti se zdály tím nepatrnější.

Limaj se hbitě vyšvihl na nejbližší kámen a dlouhými skoky začal zdolávat široký splaz. Pohyboval se sebejistě a rytmicky a pod svým rozevlátým pláštěm nabyl téměř mystické elegance.

Fírias se neodvážil riskovat jako Limaj a opatrně přelézal z kamene na kámen. Měl tak čas obdivovat zmrazenou divokost toho místa. Kamenný proud se valil mezi vysokými horami jako nejmohutnější a nejdivočeji bystrina jakou kdy lidské oko spatřilo. Obří balvany představovaly vzdušné vlny ženoucí se nezadržitelně po úbočí. Přesto se nepohnulo nic. Nereálně klidné obrazy vroucí pěny a požírajících se vlnobití setrvaly nehnutě na svých místech. Jediný pohyb způsobovali oni dva. Dva bezrozměrné body snažící se překonat tenhle rozbouřený tok.

„Je nutný jít zrovna tudy?“ Zakřičel Fírias, když se ztěžka vyšplhal na jeden extrémně vysoký kus skály.

„Povím ti to na druhý straně.“ Zaznělo v odpověď.

Trvalo dlouho než Fírias vítězně seskočil z posledního kamene celého širokého toku. Byl už na konci svých sil a dokonce i na Limajovi byla únava rozpoznatelná.

„Jak daleko to ještě je?“ Vyzvídal Fírias.

„Moc ne.“ Odvětil Limaj. „To nejtěžší máme za sebou.“

„I kdybych ti to věřil, tak se odtud půl hodiny nehnu.“

Nakonec to byla jen půlminuta, po kterou se zdrželi pod proudem miliónů balvanů valících se svou pochybnou rychlostí po úbočí.

Rychle letící mraky kreslící na obloze neskutečné výjevy jemných tahů a odvážných barev, byly ještě dost vysoko. Temná mračna blížící se z východu stále nezakrývala Slunce jehož paprsky dál laskaly obnažená skaliska.

Stereotypní hukot větru znenadání oživilo tiché ševelení. Mezi valouny se blyštil stříbrný pramínek vody a jako kutálející se perly stékal kamsi pod úpatí horstev vypínajících se všude okolo. Jak šli dál a sestupovali z příkrého hřebene, začala se znovu objevovat vegetace. Zprvu jen sporadicky a to pouze pár zakrslých keřků, ale čím byli níže tím více se okolní svahy zelenaly. Míjeli dokonce i osamocené limby zkroucené v podivných tvarech a našlapovali na měkkou půdu porostlou nízkou a nažloutlou trávou.

„Limaji,“ řekl docela potichu Fírias, „proč vlastně jdeme tudy? Myslel jsem, že se vrátíme do Ahir Mara hned za pevností Mahájo Ito.“ Pak pokračoval aniž počkal na odpověď. „Vyzrazil jsi přímo touhle cestou jako by ses nezamýšlel nad tím, jestli ta ukvapená bojovnice mluví pravdu.“

Kdybys jen tušil. Pomyslel si Limaj, ale jinak mlčel.

„Ona se ti líbila, že jo?“ Prohlásil sebevědomě Fírias.

„Cože?“ Limaj byl udiven. „Proč myslíš?“

„Ani jsi se jí nezeptal na jméno.“ Odhalil vítězoslavně Fírias své tušení.

No jo, má pravdu. Uvědomil si Limaj. *Na jméno jsem se nezeptal, ale člověk jako ona se ve světě neztratí. A to že se mi líbila... Ano, i to je pravda, ale trochu jinak.* „Ona je tak přirozená. Je to přírodní talent.“ Osvětlil svůj postoj Limaj. *A nebo že by se mi skutečně líbila?* Zamyslel se.

„Přirozená to tedy byla, ale talent na co?“

Samozřejmě. Talent. Limaj se nechal unášet v proudech minulosti směřujících do současnosti. *Fírias ten talent neviděl, ale mě stačil jediný pohled. Je v ní dědictví Kernotů. Je schopna využívat síly, které jsme kdysi zplodili. Myšlenky lidí a myšlenky davů a symboly a archetypy jsou už dnes nejučinnější silou moci. Já vím jak je použít. Já jsem jedním z Kernotů. Ale ona... Ona to chápe podvědomě a především přirozeně. Ví přesně za které provázky zatahat, aby tak spustila řetězovou reakci davové psychózy.*

Samozřejmě, její jméno potom není důležité. Dříve nebo později bude všeobecně známé. Ano, takový je můj pohled na ní. Je to prostě fascinující bytost se zvláštní schopností. Nic víc. Snad jen ty její havraní vlasy a pohyb šelmy. A obličej plný zajímavých rysů, jako třeba to husté obočí nad překrásnými zelenými očima svítícíma životem. A nos, tak nenápadný a přesto v symetrii výrazný mezi tvářemi. A... Takový je také můj pohled na ní?

Limaj v zasnění zmírnil tempo a přestal sledovat cestu. Nevšiml si ani, že vstoupili do mlhy, která každým krokem houstla. Neprůhledná běloba byla všude kolem a rapidně snižovala viditelnost. Sotva však sestoupili o pár sáhů níž, bílý závoj se roztrhal.

„Támhle.“ Přerušil Fírias tok Limajových myšlenek. „Je to...?“

„Ano. Ilannuit.“

Pod nimi se zjevilo údolí jako zelená oáza obklopená ze všech stran horskými masívy s vysokými štíty. Téměř nepřístupné dno pokrýval jehličnatý les a malá louka zářící v mnoha barvách nejružnějších květů. Od místa kde stáli se svažoval kopec zarostlý keřky, trávou a mechy, které dýchaly životem a byly tak osvěžující i pouhým pohledem po cestě mezi mrtvými a šedými skalami. A šedá, která kolem dokola lemovala zeleň, se tady zdála zlatavá a prošívaná stříbrnými nitěmi sněhu.

Oba znavení cestovatelé seběhli spěšně na dno. Brodili se přitom stále hustší vegetací a za chvíli už jim tráva sahala téměř až ke kolenům, takže se dala pohladit. Mezi prsty jim nejčastěji protékala stébka třtiny a metlice jejichž jemné klásky hladily jako peří. Méně často, ale stále hojně se tu vyskytovaly sverepy a ostrice, kostřavy a smělky.

Na louce zahalené zelení nízké trávy se také dařilo celíku se zlatými květy, který obklopoval četné tisové keře. Jako rubíny rudé kalichy filantií zdobily vršky nízkých stonků rostoucích ve stínech kamenů a trsů. První stromy byly obklíčené chrpami a diviznami dohromady tvořícími nádherné divadlo barev, představující bránu do stinných koutů lesa.

Nos jim dráždily vůně, které se linuly z otevřených květů a z jehličí háje, ke kterému se blížili. Rozličné zvuky zaměstnávaly jejich uši. Na louce to bzučelo, cvrlikalo a švitořilo a z lesa k nim doléhaly melodie pěvců navzájem si konkurující, ale i harmonicky sladěné. Rozlišili melodie unikátní i stále se opakující, tóny vysoké i velmi hluboké, složité rytmy i jednoduché skřeky. Přesto vnímali jen nepatrnou část všeho co se okolo dělo. Některé tóny unikaly schopnostem jejich uší. Některé melodie minuly tak rychle, že jim připadaly pouze jako nesmyslné chrchlání. Některé vůně byly tak slabé, že je nemohli mezi ostatními rozpoznat.

Přesto byli plni vjemů, které nestačili zpracovat a jejich myšlenky poletovaly jako listy hnané větrem. Své soustředění věnovali pouze tomuto místu a ke svým problémům se nevraceli. Tohle údolí uklidňovalo; každého. Co si Limaj pamatoval, vždycky to bylo místo klidu v bouřlivých časech okolního světa.

Vkročili mezi stromy. Původně se zdály mnohem menší a jakoby se krčily před horami kamene. Ale nyní, když stáli těsně u nich, poznali, že jsou to obří úctyhodných rozměrů. V mlžném oparu vrhaly nehybné u země holé sloupy pruhy šikmých stínů. Zářící obrysy podvečerního světla se střídaly s hlubokou temnotou. Mechové mýtiny řídce porostlé jako sníh bílými květy a zastíněné světle zelenými jalovci vroubila hnědá půda plná jehličí. Hubenější kmeny nižších stromů patřily borovicím. Hustě obrostlé zase modřínům a smrkům. A nad všemi se jako strážci lesa tyčily gigantické sekvoje se silnými červenohnědými kmeny jejichž borka je na dotyk sametová.

Limaj mířil stále hlouběji do lesa. Na cestě, kterou si vytyčil, museli překračovat keřky borůvků plné temné fialových bobulí a prodírat se trsy všivců. Některé mýtiny hostily jahodníky, které jsou léčivé a jejichž červené plody jsou tak chutné. Našli také klouzky schované pod borovicemi a lošáky rostoucí ve velkých trsech.

„Tady se posadíme.“ Limaj ukázal na paseku přehrazenou ležícím kmenem, který byl vyšší než oni a z pod kterého vyrůstaly nažloutlé kapradiny. Shodil ze zad brašnu a u krku rozepnul dlouhý modrošedý plášť. Pak si vyhrnul široký volný rukáv aby si prohlédl zranění. Už nekrvácelo i když stále ještě bolelo. Celá levá paže ho brněla a bodavé pálení se z ní pomalu šířilo do ramene a šíje. Starček byl možná dobrý prostředek proti krvácení, ale měl zřejmý i

toxické účinky.

Fírias se mezitím pohodlně posadil do měkkého mechu a odpočíval. Hlavu měl přitom zakloněnou. Sledoval koruny stromů rozprostírající se vysoko v několika desítkách či dokonce stovce sáhů. On neznal tak vysoké a mohutné stromy. Uvědomil si v tu chvíli, že je západan a že Východní pohoří je hranicí mezi dvěma světy. Východ byl pro něj magické, neznámé a nebezpečné místo. Vypráví se mnoho historek o východu. Že tam žijí zvířata vysoká jako dům, ale že jsou tichá, když jdou lesem. Medvědy, že je možné potkat na každém kroku a že je nutné mít se před nimi na pozoru, protože tyhle bestie jsou čtyři sáhy velké a zabíjejí jednou ranou tlapy. A že zabíjejí každého, koho zpozorují nebo ucítí.

Že lidé, kteří tam žijí jsou podivínští a většinou nepřátelští. Že často nenosí šaty, ale zbraň mají vždycky po ruce. No prostě že je to barbarské místo plné démonů a že vstoupit tam znamená přiložit si dýku ke krku. Témhle pohádkám ale Fírias nikdy nevěřil. Sám, jako posel, cestoval po mnoha zemích a do vzdálených krajín a už věděl, že je prostě třeba tolerovat místní zvyky a přizpůsobit se tamějším podmínkám a životu.

Východ byl přesto jiný a tohle místo nejmagičtější kousek světa jaký kdy navštívil. Podivné a hrůzné představy živěné historkami vyprávěnými u večerních ohňů, znovu ožily. V tomhle temném a přesto prosvětleném lese mohlo žít mnoho nebezpečných zvířat, či něco ještě mnohem horšího.

Limaj se však choval naprosto nenuceně a nezdál se ani trochu obezřetný. „Chceš povědět něco o východu?“ Zeptal se, protože zachytil Fíriův zvědavý pohled.

„Spíš by mě zajímalo, jestli si na nás nesmlsne nějaký medvěd nebo něco podobného.“

„Ne, nemusíš se bát.“ Řekl chlácholivě. „Kromě nás, ptáků a hmyzu tu nic nežije. Jak jsi sám zjistil, není jednoduché se sem dostat. A i kdyby tu byli medvědi, nebudou tě chtít sežrat, protože jsou to vegetariáni.“

„Nesnaž se mi tvrdit, že medvěd nikdy nikoho nezabil.“

„Ale ano. Stává se to. Ale ne těm, kdo vědí, že naštvat medvěda se nevyplácí.“ Limaj se dobře bavil a na Fíriův zamračený obličej reagoval neobratnou omluvou. „Je vidět, že jsi západan. Těm vždycky chyběl zdravý smysl pro humor.“

„Já se rád zasměju dobrému vtipu, pokud ovšem nezesměšňuje mě.“ Fírias se stále mračil, ale přirozená zvědavost mu sama vkládala další otázky do úst. „Když už jsme u těch zvířat. Říká se, že v hustých lesích na východě žijí čtyřnohá stvoření vysoká víc než šest sáhů.“ Fírias se nechtěl nechat znovu zesměšnit a proto rychle dodal: „Já tomu ovšem moc nevěřím. Takhle velká zvířata, že by se mohla pohybovat v lese?“ Svůj skeptický postoj podtrhl vnučeným smíchem.

„Myslíš asi slony.“ Limaj nasadil mentorský tón. „Šest sáhů je skutečně přehnaný rozměr. Sniž to tak na čtyři, přimysli si dlouhý chobot a kly a budeš mít přibližnou představu jak to zvíře vypadá.“

„A tohle monstrum skutečně chodí po lese?“

„Jak kde, ale na východě je to běžný dopravní prostředek. V hustém lese se pohybuje překvapivě rychle a potichu. A tam kde se prostě nemůže vejít, tam si cestu proklestí.“

„Takže ty historky mají částečně pravdu.“ Fírias byl udiven a bylo vidět, že hltá každé Limajovo slovo. „Říká se ještě, že na východě se nestřídají roční období. To je také pravda?“

„Ano je. Vítr vanoucí bez ustání z východu přináší od moře nejen teplo, ale i mnoho srážek. Dneska byl hodně výjimečný den. Jinak po celý rok těžko poznáš něco jiného, než déšť, mlhu a dusno.“

„A jak se žije na východě? Slyšel jsem tolik báchorek, že už nevím čemu věřit.“
„Abych ti řekl pravdu, já už dlouho do Mlžných lešů nechodím a mnoho se toho mohlo změnit.“ Prohlásil upřímně Limaj. „A na západě jsem nebyl ještě déle.“ Dodal.

Fírias tuhle poznámku pochopil jako prosbu o přiblížení jemu známých poměrů. „Já pocházím z Tearnyonu. Z města civilizace.“ Začal hrdě Fírias. „Už dávno to není město minulosti, které si možná pamatuješ. Kamenné domy s více patry mají vlastní kanalizaci a vodovod. V centru města vyrostly stavby, které by výškou předčily možná i tyto stromy.“ Fírias ukázal vzhůru. „Lidé jsou zaměstnaní v různých oborech a po práci se můžou bavit na divadelních či hudebních představeních. Děti již v útlém věku absolvují výuku nutnou pro rozvoj a rozkvět města. A jsou i další věci, na které si teď honem nevzpomenu, ale tohle dohromady z nás dělá civilizované občany. Na západě je mnoho jiných kultur, které jsem jako posel navštívil, ale jen Tearnyon je civilizovaný.“

Limaj se zamyšleně a i trochu podezíravě díval na Fíria. Snažil se z jeho sdělení pochopit více, než v něm bylo. Fírias mluvil jako vlastenec. Tak hrdě, neochvějně a sebevědomě. Nepochyboval. Jenže musel si přece být vědom toho, jakou má Tearnyon pověst. Jestli lidé ze západu nedůvěřují východu, potom východ dokáže tolerovat každého kromě občanů Tearnyonu. Často se skloňují slova jako diskriminace ne-li otroctví, cechy, cla a expanze. Slovo civilizace se mezi nimi nevyskytuje.

Přesto si civilizovaný člověk svou civilizovanost nenechá vymluvit. A co v sobě má město, ke kterému je možné cítit takový patriotismus? Neobjevila se tu nějaká nová síla? Síla, které se zdá být trochu mimo vliv Kernotů. A především, jakou toto město hraje a bude hrát roli v nynějším a nadcházejícím boji o moc.

Limaj porovnával a vážil známé síly. Dokázal částečně odhadnout výsledky mocenských bojů, ale zatím znal pouze jen střípky složité mozaiky. Nic neukazovalo na konkrétní směr vývoje. Pomalu si začínal připadat jako mistr překonaný svým žákem a uvědomil si, že jestliže se hodlá vrátit do středu dění musí se začít od svého žáka učit.

„Říkal jsi, že se chceš vrátit do Ahir Mara hned za pevností Mahájo Ito.“

Mráz přeběhl Fíriovi po zádech. Okamžitě si totiž uvědomil, na co Limaj naráží. Ta neškodná poznámka. Prozradila něco, co Fírias neměl v úmyslu sdělit. A neměl i nadále. Hodlal mlčet.

„Co přesně se děje? Mluv'.“ Limajův hlas po celou větu klesal a u slova ‚mluv‘ dosáhl podivného přízvuku.

Rezonance, pocit, vzpomínka. Uvnitř Fíriovi hlavy se rozbíhal mechanismus, využívající celé jeho osobnosti a přesto byl před ní skrytý. Chemické pochody umocňovaly emoce. Emoce vyvolávaly vzpomínky. Zvuky a samo slovo ‚mluv‘ se zdáli bezprostředně blízké, ohromující a přesto neuchopitelné. Věřili netečně a všudypřítomně a jedna realita nahrazovala druhou. Mluv! Fírias měl chuť mluvit, chuť odpovídat a nic mu v tom nebránilo.

„Chystá se bitva, pokud už nezačala.“ Fírias zareagoval během vteřiny. Hovořil klidně a jasně a Limaj si uvědomil, jak ohromná síla vyšla z jeho věty. Mnohem větší než předpokládal, větší než by se byl odvážil odhadnout. Pohnout jedinou myslí tak mocně, nemělo být nikdy možné. Takový nebyl odkaz Kernotů. Něco do něho muselo zasáhnout. Tohle bylo zjištění výrazně posouvající rovnováhu a pomyslné těžiště sil. A nejen to. Systém byl teď mnohem labilnější. Sebenepatrnější příčina by mohla strhnout lavinu stupňujících se následků.

„Myslíš bitvu o Mahájo Ito?“ Limaj přijal pravidla a hrál svou zvědavou roli. Fírias musel cítit uspokojení z odpovídání. A tam kde končily jeho znalosti, tam také končilo působení celého zmatení mysli.

„Samozřejmě. Mahájo Ito je tím nejdůležitějším bodem. O něj se bojuje. Tearnyon a východ o něj bojují. Jde o obchod?“ Znělo to jako otázka prozrazující hlubší významy. „Abys pochopil o čem je ten střet, musíš vědět co je zisk. Východ skýtá obrovský potenciál pro obchodování. A ten kdo ovládá Mahájo Ito, řídí pravidla obchodu. A ty pravidla musíme určit my. Nikdo nebude obchodovat s východem, nebude-li pravidla stanovovat západ.“ Fírias svou řeč podkresloval rozmáchlými gesty.

Limajovi to znělo jako oficiální verze, ale doufal, že Fírias bude mnohem zasvěcenější. „Takže cla.“ Zhodnotil kriticky. „Ale ten kdo ovládá Mahájo Ito, ovládá pouze polovinu obchodní cesty. Nikdy nemůžeš zaručit čistou hru i na opačné straně.“

Fírias se zasmál. „Přemýšlej. Proč se s východem nikdy v minulosti neobchodovalo? Nejde o pověry či předsudky, protože ty nejsou s to odvrátit cestu k zisku. Nejde o estimát, který hlídá území před a za hlavním tahem skrz pohoří, protože ten je podle smluv neutrální.“

„Rody si hlídali svou pozici.“

„Přesně. A proč to nejde dnes?“

„Objevil se někdo, kdo chce vydělávat stejným způsobem jako vy?“

„Znovu správně. Ten někdo jsou merioti. Až se totiž začne obchodovat, Tearnyon musí být křižovatkou obchodních cest. A ne jenom...“

„A dál?“

„Nevidíš to? Přece p e n í z e! To je to co merioti ztratili a co musí bezpodmínečně fungovat, jinak je náš systém obchodování na nic.“

„Ale bitva není řešení. Setkáte se s odporem. Možná mnohem větším, než jaký očekáváte.“

„Nesmíš nás podceňovat.“ Fírias se zatvářil shovívavě. „Ozbrojený střet je nejlepší akcelérátor ekonomiky. Jsme experti ve financích a vidíme jasně co je třeba udělat k zavedení měnového systému. Už nyní je na východě mnoho našich agentů. Peníze mají vlastní moc. Bohatství penězi je největší bohatství. To bude hrát pro nás.“

„Ano?“ Zeptal se Limaj skepticky. „Jsi si jistý?“

„O tom nemůžeš pochybovat. Všechno je dopředu promyšleno.“

„Skutečně? Je váš plán tak neprůhledný, jak myslíš? Maskujete ho pravidly obchodu, ale kolik dalších variant jste nabídli a jak daleko je skutečnost od vámi předložené lži? Možná jste mistrně promysleli zavedení peněz v obrovské poptávce po zbraních a odměňování žoldnérů, ale vaše záměry jsou snadno odhalitelné.“

Na Fíriovi bylo poznat, že vypadává z role. „Ani ty jsi je neodhalil.“ Bránil se.

„Dejme tomu, že je přeci jen někdo pochopí. Co by se stalo, kdyby pak zabránil oběma stranám ve střetu?“

„Nevidím žádnou reálnou sílu, která by to dokázala.“

„Tak uvažuj se mnou. Co kdyby ten někdo stál v pevnosti Mahájo Ito. A co kdyby byl k oběma stranám neutrální. Co kdyby existovaly určité dohody a smlouvy? Myslíš si, že i přesto by došlo k bitvě?“

„To jsou jen spekulace. Samé kdyby. Já v tom co jsi popsal, nevidím smysl.“ Fírias byl očividně zhnusen a reality se opět zvolna překrývaly.

„V téhle hře musíš uvažovat mnoho tahů dopředu. Tam kde ty nevidíš smysl, já vidím širší plány zahrnující vaše plány. Zbývá už jen jediný krok v uvažování. Myslíš si tedy, že i

přes to všechno dojde k bitvě?“

„Ano.“ Fírias odpověděl jen na půl pusy.

„Pak tahle bitva bude znamenat protržení posledních přehrad zadržujících nenasytnou řeku. Smlouvy a úmluvy i přirozeně vzniklé vztahy padnou. Jak široké mohou být plány, které se vším tím počítají?“

Fírias už tu otázku nevnímal. Nahlížel do studnice poznání a svůj odraz viděl jasně v tom co se seběhlo. Nechápal proč, ale věděl, že to tak bylo. Jak snadno se nechal zmást, jak snadno jeho mysl přijala to co před okamžikem odmítala. Tohle byl důvod pro Pos Impagnito. Ta pečeť často směřuje do rukou lidí zvláštních schopností a ani tentokrát se odesílatel nespletl. Fírias prozradil plány Tearnyonu, ale své vlastní tajemství stále střežil. Viděl, co bylo jiným skryto a to mu dodalo síly po této tvrdé lekci. Viděl, že Limaj má mnohem víc než jen tento dar. Byl stále člověk. Sdílný, přístupný a plný života, ale zároveň i monumentální a nedotknutelný. A jeho plány, které se pomalu rodily, byly pouze a jen jeho. A Fírias, strachující se o budoucnost Tearnyonu, už ho nemohl zastavit. Snad jen nasměrovat.

Hluboké dunění hromu přerušilo Fíriovi myšlenky. Vzhlédl k nebi. Bylo už neprodyšně zatažené. Jednotlivé mraky se slily v celistvou vrstvu, v plátno zářící projekcí výbojů mezi oblaky. Koruny stromů se ani nehnuly v nastalém bezvětří a dokonce i ptáci utichli. Klid před bouří. Stejně tíživý jako bouře samotná. Ale netrval dlouho. Opět se zvedl vítr. Prudce vtrhl do údolí a ve vlnách jejichž postup prozrazoval šelest ve větvích se přes něj přehnal. Jehličí stržené z korun zasypávalo zem mocnou vrstvou. Stromy se pod náhlým náporem svíjely v agónii. Dřevo jednonohých obrů vzralo a praskalo a hluboké steny překryl pouze ohlušující hrom dokazující blízkost bouře.

Spadly první kapky následované hustou záplavou vody rodící se v temných mračnecích. Les zmizel v jiskřivém závesu prudkého deště. Velké kapky se tříštily o kmeny a větrem drancované koruny ze sebe setřásaly cákance čiré tekutiny aby se opětovně nasákl vodou.

Mokrý jehličí se oběma poutníkům, kteří se před nepříznivým počasím schovali pod husté větve košatého smrku, přilepovalo na tváře a ruce. Fírias se choulil pod svým pláštěm a neznatelně se třásl. Nepřiznal by, že ne pouze chladem. Nikdy předtím nebyl tak blízko tak silné bouři. Tam kde žije je déšť vzácný a jeho příchod je spojen s oslavami a podmanivou atmosférou. Tohle běsnění ho ale skličovalo. A ještě víc ho trápily právě tyto pocity. Nechtěl je.

Limaj se naopak cítil velice uvolněně. Dlouho nebyl přímo na jevišti tohoto přírodního divadla, které v něm evokovalo vzpomínky na dobu dávno minulou. Na život v Mlžných leších. Lehl si pod větve. Nechal kapky vody skrápět svou tvář a mysl unášet zvuky, vůněmi a vzpomínkami. Pomalu se propadal do sna a za chvíli už spokojeně spal.

Fírias si ho všiml a záviděl mu. Sám držel svou nedobrovolnou hlídku dlouho do noci, než se bouře trochu zklidnila. Znaven pak konečně také usnul.

Světlo se zřítilo a jako kámen ovázaný stuhou, za sebou zanechávalo blednoucí stopu. V pulsujícím rytmu srdce se rozžíhaly hvězdy na bezedné temnotě nebes. Jas, tma, jas, tma. V pravidelných úderech. „Sníš.“ Špitl sametový ženský hlas. „Ano, sním.“ Souhlasil Limaj aniž slyšel svá slova. Voda. Déšť. Samozřejmě, rozpomněl se. Věděl, že spí. Jeho tělo leželo pod stromem v údolí Ilannuit. Jeho mysl bloudila světem snů.

Déšť. Duha. Barvy se roztančily v horečné směsí. Modrá vybublávala do červené. Červená do zelené. Všechno se zakrylo černým stínem křídla jehož jednotlivá pera mizela v ní

cotě. Limajovy myšlenky se opět rozutekly. Snadno zapomněl, že spí.

„Sníš.“ Zopakoval sametový hlas. „Sníš a bloudíš. Nalezni sebe ve snu a probdi svůj sen.“

„Jsem Limaj a sním.“ Řekl Limaj a opět neslyšel svůj hlas. Ale dokázal se soustředit. Znal dobře stav uvědomění snu. Předcházel vizím. „Ale já jsem daleko od menhirů.“ Prohlásil.

„Já vím, že netoužíš po vizích.“ Sametový hlas zněl z mnoha směrů. „Pátráš po odpovědích.“

„Kdo jsi?“ Vyzvídala Limaj.

„Hlas tvého přání.“ Zněla odpověď. „Poznání je jedna z možností bytí. Víra zaslepuje věřící. Poznávej a věř, že vize jsou nástrojem. Tvým nástrojem. Odpovědi ode mne neočekávej. Sám je musíš hledat. Sám je musíš formulovat.“

„A kdo jsi?“ Požadoval stále Limaj.

„Hlas vedoucí tvé kroky. Cesty zkázy ti nejsou povoleny. Z ostatních vybírej dle svého uvážení. Máš nástroje. Opracuj s nimi správný materiál do potřebného tvaru.“

„Stále ale nevím, kdo jsi.“ Nedal se Limaj odbýt.

„Už znáš odpověď. Buď upřímný k sobě a představa se stane skutečností.“

Ticho. Limaj na chvíli uvízl v bdělém snu. Jeho mysl byla povznesena. Pohybovala se ve sférách prozíření, ale neuchopila žádnou vizi. Pátrala mezi proudy problémů, řešení a účelů. Tryskaly z komplikovaného prostoru existence. Odpovědi tu však nebyly. Bylo zřejmé proč. Neměly začátek ani konec. Ostatní vize přesně popisovaly postup realizace v podmínkách skutečnosti. Otázky které pokládal skutečnost tvořily. Rodily se a umíraly společně s ní.

Limaj opustil extradimenzionální sféry a jeho mysl opět uchvátil asociální chaos. Usnul ve snu.

Ráno mrholilo. Bouřka už přešla, ale zanechala po sobě vodní památku. Ze stromů okapávaly velké krůpěje a pleskaly o nasáklou jehličnatou podestýlku. V lese se převalovala hustá mlha charakteristické vůně.

„Jak ses vyspal?“ Zeptal se Limaj nezvykle starostlivým tónem.

„Dost špatně.“ Odpověděl chraplavě Fírias. Pomalu vylezl z pod stromu a oklepal z pláště vodu. „Je mi zima.“

„Doufám, že máš ten plášť nepromokavý.“ V Limajově hlase byly slyšet obavy.

„Mám, ale přesto se mi zdá, že jsem spal v kaluži.“

„Tak se pojď osušit k ohni.“ Nabídl Limaj.

Fírias si protřel slepené oči a až teď si konečně všiml malého táboráku planoucího na mýtině. Rychle si k němu klekl a dychtivě rukama vstřebával unikající teplo. Noc byla jako zlý sen, ale tohle ráno připadalo Fíriovi osvěžující. Ptáci rozpačitě zahajovali svůj denní koncert. Vzduch voněl lesem a kouřem ohniště. Příjemnou vůni bezpečí a hub. Skutečně hub?

Ano. Vedle ohniště ležely opečené klobouky klouzků a hromádky borůvek a jahod. V mechu byla prostřena barevná a voňavá lesní snídaně. Fíriovi se začaly zbíhat sliny. Nerozhodně si zobl pár jahod a potom borůvek a zase trochu jahod. Nakonec se odhodlal a okusil i ohněm ožehlé a svařené přesto vonící houby.

„Na. Napij se.“ Prikázal Limaj a vnutil Fíriovi do ruky kožený měch.

Tekutina vklouzla ještě rozespalému Fíriovi sama do žaludku jakmile si trochu přihnul. Přestože studená, zahrála vydatněji, než plameny táboráku. V ústech po ní zůstala nasládlá chuť a z úst se pomalu šířila vzpružující energie. Krev se po jednom loku rozproudila. Bledé tváře získaly barvu, svaly svou sílu a celkově se tělo oklepalo ze všelijaké fyzické námahy.

I mysl pookřála. Skoro stejně jako po několika locích manského kvasu. A ten je na západě vyhlášený silou svého opojného účinku.

„To je ale dryák!“ Vykřikl Fírias a chystal se znovu si loknout.

Limaj mu ale měch vytrhl z ruky. „Musí nám něco zbýt. Já to moc neředím, takže jeden lok postačí.“

Fírias se zatvářil sklesle. Ale jen tak na oko, hned se totiž zasmál a opět se pustil do jídla. Jenže po pěti soustech se mrhnutí změnilo ve slabý déšť a pro Limaje to byl signál, aby znovu vyrazili. Přehodil si přes sebe dlouhý nepromokavý plášť a pobídl tak Fíria k odchodu. Ten si do pusy vsoukal ještě poslední houby a začal zadupávat oheň.

Dříve než se déšť změnil v liják, rázovali lesem směrem k mohutným vrcholům Východního pohoří. Dvě postavy zahalené v pláštích. Putující mimo cesty a mimo povědomí světa vířícího rozvojem civilizace. Téměř nepovšimnuté a zatím bezvýznamné mizely v aureole tříštích se kapek.

Avria a Daveron

...A tehdy je vhodné pokusit se vyjednávat. Dobytí/obrana tvrze je nejriskantnější válečná operace a nepřítel bude svolný přistoupit na mnoho podmínek...

[úryvek ze Základů taktiky středního vojska]

„Poplach! Poplach!“ „Už jdou!“ Výkřiky zanikaly v burácení hromu. „Zkontrolujte severovýchod!“ „Udržujte pozice.“ Rozkazy si odporovaly, ale stejně je nikdo neslyšel.

Avria seběhla po prudkých schodech s vysokými stupni a ve zbrojnici na sebe rychle hodi-la rudozlatý plášť s nepřehlédnutelnými emblémy. Připínal se u nárameníků, ale nemusela to dělat sama. Dva pomocníci, kteří ve zbrojnici rychle kmitali se zbrojí a zbraněmi jí pomohli. Také jí kolem pasu upnuli řemen s mečem.

Jakmile byli hotoví, rozhodila plášť, rukou přidržela jílec meče a vyběhla na severový-chodní ochoz aby se sama přesvědčila jaká je situace. Vítr vál přímo proti ní a vzdouval její nádherný přehoz. Temné mraky zahalovaly Slunce. Pouze nepředvídatelné záblesky občas prosvětlily stíny stoupající do středu průsmyku. Prozradily málo. Přesto to stačilo na potvrzení Avriiných obav. *Východní vojsko ještě nepřichází.* Byla však klidná. Dávala jim ještě několik desítek minut. Nemohli přece dorazit tak přesně.

Kapitán Dirimba se najednou objevil vedle ní a zamžoural do svahu. „Tearnyon se řadí přímo před pevností.“ Hlásil. „Podle mého odhadu jich je opravdu asi tak třista.“

„To není tak moc. Mohlo jich být víc.“ Konstatovala Avria. „Ale i tak to k dobytí pevnosti stačí.“

„A východ? Jak početnou má armádu?“

Avria ke kapitánovi obrátila svaštělé obočí. „Je jich víc.“

„O kolik?“

„O hodně. Uvidíš sám. Zatím vyšli dva spolehlivé vojáky jako zvědy.“

„Dobře.“

Kapitán silně zařval, aby ho v tom zmatku bylo slyšet. Dvě jména která vyřkl proletěla pevností a přivolala dva mladé vojáky. Dirimba jim tlumočil Avriiny rozkazy a nechal je projít zátarasem. V barikádě bylo tak tak místa aby se pootevřenou branou protáhl jeden člověk.

Dvě šedé postavy se za hradbou rychle rozběhly. Zkušeně se pohybovaly stíny a i bystré oko mělo problémy je zachytit. Pak zmizely docela.

Avria s kapitánem v patách přeběhla po dřevěném můstku kolem hlásky na protější ochoz. Nohou se zapřela o hradby a zrakem přeletěla temné údolí. Prudký vítr kvílel, hromy duněly ve skalách. Jen velmi zkušený sluch mohl v tom hlomozu rozpoznat řičení kovu a pochod mnoha párů bot.

V dálce zaplály ohně. Spálené oleje dýmaly hustý kouř, který vítr trhal mnoha směry. Rudé plameny ozářily narychlo zdvižené plátěné stany. Před nimi v moha řadách stály nerozlišitelné stíny ježící se do šera ostrými hroty.

„Bojové pozice.“ Rozkázala Avria.

„Pozice!“ Zakřičel Dirimba mohutným hlasem.

Ochoz byl v mžiku zaplněn vojáky. Na bočních věžích a rondelech se zjevily obrysy lučšníků. Shon v pevnosti ustal. Vzduch čpěl vlhkostí a ve chvíli se strhl liják. Bouře zuřivě vrhala litry vody do všech směrů. Blesky rozzínaly jiskřivý svět průzračné tekutiny. Hromy

nevysoko nad hlavami čekajících vojáků tísnivě duněly a ohlušovaly. Provozce kapek bičovaly kamenné hradby. Jejich neustávající příval byl tak silný, že každý byl úplně promoučený během několika vteřin.

Nikdo ale neopustil pozice. Postavy na ochozech stály nehnuté téměř jako by byly z kamene. Vyčkávaly a pozorovaly dění pod sebou. Tam se přes všechno běsnění větru a vody objevil zástup vojáků ozářených slabým plamenem louče na pokraji zhašení. V jejich čele šla postava ráznějšího kroku oblečená v lesklou zbroj.

Skupinka se zastavila několik stop od paty opevnění. Jejich vůdce vzhledl vzhůru přímo na Avrii a pronesl hlubokým jasným hlasem: „Jménem Tearnyonu, uvolněte průchod!“

Avria odpověděla podobně nesmlouvavým hlasem, ale navíc plným nepopsatelné neotřesitelnosti: „Pevnost je uzavřena jménem míru! A tímto jménem také žádám, opusťte průsmyk Ahir Mara.“ Její hlas nebyl nakonec tak silný jak by si sama přála, ale slova v sobě nesla naléhavost, která zarazila i vůdce Tearnyonských vojsk.

Chvilí trvalo než zareagoval. „Za východ mluví ženská?“ Ptal se s výsměchem v hlase. „Nemůžu jednat s někým...“

Prásk. Hrom přerušil zbytek jeho věty, takže jí neslyšel ani on sám.

Avria toho okamžikě využila. „Nehovoří s tebou žena, ale velitel pevnosti Mahájo Ito.“

Na to se vůdce stojící před pevností rozesmál. „Budiž!“ Křikl. „Budu jednat s tebou, pokud východ nemá nikoho lepšího.“ V jeho družení se ozval smích. Nezněl ale příliš přesvědčivě. „Jsem Dameron syn Natheinův.“ Představil se. „Lidem zvolený gastém městské stráže. Komandér šacké marky a dočasně velitel celní správy.“

„Jsem Avria z rodu Elas.“ Její hlas rezonoval a Dirimbri, který stál blízko, z toho naskočila husí kůže.

„Přesto!“ Začal, ale nyní již trochu mírnějším tónem, komandér. „Požaduji uvolnění průchodu. Obsazení této pevnosti považuje Tearnyon za nepřátelský krok. Obchod s východem se musí podřídit spravedlivým zákonům.“ Jeho řeč se zdála méně razantní.

„Věz komandéře,“ spustila Avria a svou řeč se snažila obsáhnout i temné řady připravené k útoku, „že tahle pevnost není pod správou ani vlivem východu, tak jak ho chápeš. Tady je neutrální půda a obchodní a jiné mírové záležitosti se podřídí naší vůli jakožto neutrální strany. Strany vázané dávnými smlouvami a rodovými závazky. Vaše trestná výprava ztrácí smysl, protože ne východ, ale mír ovládá tuto pevnost.“

Vítr přinášel další a další mraky. Liják, jak se zdálo, pořád sílil a četnost záblesků se stále zvyšovala. Pod nohama stojících postav se začaly tvořit potůčky a kaluže planoucí chvilovým odrazem rozzářeného nebe.

Komandér se delší dobu neozýval. Když však promluvil, jeho hlas zněl ostře a hněvivě. „Tearnyon není slabý aby se nechal zastrašit silou a ani naivní aby se nechal obelhat lží. Sama si zvolila boj místo míru!“ Sklonil hlavu a chystal se odejít.

„Dělaš chybu komandéře!“ Zakřičela Avria za odcházející siluetou. „Jedině my stojíme mezi východem a tvou smrtí. Netušíš co je na druhé straně a kdybys to věděl neopovážil by ses na bitvu ani pomyslet.“

Muž se zastavil. „Ale já vím přesně co nebo kdo tam je. Nikdo!“ Zařval. „Jsi tu sama a jediná slabá ženská používá proradné triky, místo aby přijala čestnou výzvu k bitvě.“

Avria se snažila nepřítele provokovat. Na okamžik v sobě pocítila jakousi sílu, moc pohnout davem. Věděla docela přesně jak bude takový dav reagovat na různá slova a intonace, ale jak se zachová jednotlivec odhadnout nedokázala.

„Žádné triky. Lai dis seldo.“ Pronesla s přízvukem který sama nikdy předtím neslyšela. „Lai dis seldo“ byla pradávná přísaha a dovolávat se jí znamenalo dovolávat se její dlouhé historie. Jenže přesto to trik byl a ironii těch dvou vět si dokázala plně uvědomit jediná Avria. Nakonec ale, přemítala, tyhle triky ti mohou zachránit život, komandéře. A nejen to-bě.

Dirimbri stojící vedle ní se už delší dobu ošíval. Vůbec se mu porušení této přísahy nelíbilo, ale zatím mlčel.

„Svět se mění Avrio z rodu Elas!“ Hřímal komandér. „Starobylé přísaze už není souzeno dál přetrvávat. Ne v dnešním světě.“

„Daverone.“ Avria zase mluvila se zvláštním přízvukem. „Synu Natheinův. Máš šanci dokázat svou sílu a statečnost. Máš šanci předejít zbytečnému krveprolití.“ Jazyk se Avrii lehce pohyboval a ona cítila jak vnucuje svou vůli svému protivníku. Sám postavil celý rozhovor na síle a odvaze. A šedé stíny stojící opodál, tvořící do teď jen kulisu vstoupily do hry. „Můžeš se přesvědčit, sám a beze zbraně, jen se svou odvahou, a vstoupit na neutrální území, do pevnosti Mahájo Ito.“

To byla výzva. Výzva pro statečného velitele. Nechtěl-li ztratit respekt u svých mužů, nezbyvalo mu než přijmout. Přesto se Avria trochu strachovala. Respekt znamenal pro Tearnyon hodně, ale svět se přece mění.

„Navrhuju výměnu!“ Dodala chvatně aniž by komandér stačil reagovat. „Já sama se nabízím jako zástava, zatímco ty, komandéře, bezpečně přejdeš na druhou stranu pevnosti a potvrdíš moje slova.“

Dirimbri už se neudržel a šfouchl Avrii nohou. „To ne.“ Procedil mezi zuby, ale Avria ho ignorovala.

Komandér mezitím horečně přemýšlel. Pochopil, že je v pasti a tuhle nabídku vnímal jako urážku. Ale neviděl z toho cestu ven. Nezbyvalo mu než přijmout výměnu za ženskou. Pomalu však začal Avrii považovat za sobě rovnou. Byla tak obratná ve svém jednání, že přímo cítil vůli svých podřízených a té mohl vzdorovat ze všeho nejméně. Přesto neviděl smysl v Avriině jednání. Zdálo se že mluví pravdu. Že na druhé straně pevnosti skutečně čeká silné vojsko východu a že Avria se snaží tímto krokem vybalancovat síly a udržet příměří. A i přesto že to byl nadmíru odvážný a smělý tah nemohla takto křehkou rovnováhu udržet napořád.

„Souhlasím!“ Komandér dokázal promluvit rozhodným hlasem.

„Skvěle. Výměnu provedeme u brány.“ Avria se otočila a začala sestupovat na nádvoří.

Dirimbri se jí pověsil na paty. „Nikam to nevede.“ Začal vyčítavě. „Východní vojsko se přece ještě ani neukázalo.“

„Klid kapitáne. Ukážou se. Ze chvíli dorazí zvědové a sdělí nám, že jejich postup pozdržela bouře a že je můžeme očekávat do patnácti minut.“ Avria se tvářila vševědoucne ale Dirimbri neuklidnila.

„Přesto. Jestli se východ ukáže až za patnáct minut, nemůžeme Tearnyon nechat čekat. Tak dlouho nevydrží. A tu výměnu ti nepovolím, dokud se zvědové nevrátí a nepotvrdí kdy se vojska skutečně objeví.“

„S tím posledním souhlasím. Jestli pak dojde k výměně a východ stále nebude v dohledu, musíš komandéra nějak zdržet. Něco určitě vymyslíš.“

Dirimbri si zamumlal pod knír, ale nahlas neřekl nic.

Stále pršelo. Ze střeš pevnosti stékaly proudy vody a tříštily se na kamenné dlažbě. Žlaby odvádějící vodu byly zahlcené a někde se začaly tvořit hluboké louže. Cisterny připravené na dešťovou vodu již téměř přetékaly. Ohlušující rány hromu se ale pomalu vzdalovaly a zatažená obloha už neproblikávala s takovou intenzitou.

Avria znovu vběhla do zbrojnice a unikla tak z dosahu studené spršky. Odepjala opasek, který odložila i s mečem na masivní dřevěný stůl. Sama se o něj pak opřela a pohled vrhla do plemene louče zavěšené na stěně. Černé vlasy měla spleené do lesklých pramínků a po tváři ji stékaly stříbrné kapky. Přemýšlela. Uvědomovala si všechna rizika téhle výměny. Ale věřila sobě, své schopnosti, kterou ještě pořádně nechápala, své intuici. Věřila Dirimbrovi a dokonce i komandérovi. Viděla to jasně a už jako hotovou věc. Ale když pohledem zamířila skrz dveře ven do vodního závěsu podtrženého bělobou tříště, vrátila se myslí do nepředvídatelného a nepřátelského světa, který se nechtěl nechat ovládat.

Dirimbru měla stále vedle sebe. Kapitán stál vzpřímeně s rukama založenými na prsou, ale mokřý byl od hlavy až k patě jakoby prošel hlubokým brodem. Voda z něho stékala proudem a tvořila kaluže. Pouze jeho mohutný knír stále odolával dešti a držel svůj obvyklý tvar.

„Víš, že ta výměna je nebezpečný podnik?“ Zeptal se Dirimbra neutrálním hlasem prostým výčitek.

„Máš asi na mysli otevření brány. Ano, vím kolik je v tom nebezpečí.“

„Tak jak to hodláš provést? Barikádou projde nejednou pouze jeden muž a to ještě stěží.“

„První gesto samozřejmě udělám já. Já první projdu branou před zdi pevnosti a teprve pak projde komandér.“

Dirimbra se o tom nezačal přít, i když by rád. „Tolik tomu Tearnyonskému věříš?“

„Ne jemu, kapitáne, ale sobě. A,“ Avria položila Dirimbrovi ruku na rameno, „i tobě. A všem v téhle pevnosti. Kdyby se mi něco stalo, tak věřím, že budete schopni dokončit co jsme začali.“

„Nemáme jinou možnost.“ Dodal kapitán ponuře.

„Ne, to nemáte. A já koneckonců také ne.“ Avria zvedla koutky úst do rozpačitého úsměvu. „Nezapomeň že přece stojíme v důležitém bodě. V prostoru i v čase. Náš život se z tohohle malého uzlíku může rozvinout ve vějíř překrásné krajky.“

Dirimbra zamrkal. V jeho duši se ozvala slova. Překrásná slova dotýkající se všech myšlenek. Uvolnil se a viděl svět zase trochu jinak. Jak zvláštní pocity vyvolané pouze jazykem. V tom okamžiku odhalil Avriin dar. Dar neznámých možností a účelu. Víc už ale nad tím nepřemýšlel. Získal teď sílu a nechtěl si ji nechat uniknout.

„Zvědové!“ Ozvalo se z venku. „Zvědové se vracejí.“

Avria pokrčila rameny v podivném gestu a vrhla se do vodního živlu. S vojáky vyslanými do vrchu průsmyku se setkali u vodopádu valícího se z vysokého portálu severovýchodní brány. Oba muži byli udýchaní. Šedé zabahněné oblečení na nich sotva viselo.

„Vojstvo je nedaleko pod kopcem.“ Začal zvěd. „Voda jim nedělá potíže. Chovají se v bouři jakoby žili hluboko v Mlžných lesích, ale terén je rozbahněný a neschůdný.“

„Jak dlouho bude trvat než se objeví?“ Vyzvídal Dirimbra.

„Těžko říct. Nám to trvalo asi čtvrt hodiny, ale oni neměli tak nakvap jako my.“

Avriin odhad se tímto velmi přesně potvrdil. Jenže jak všichni přítomní věděli, voda a bahno by dokázali zastavit celou armádu, ať už z Mlžných lesů nebo ze západu.

Avrii to ovšem stačilo a rychlým klusem běžela přes nádvoří k protější bráně. Po cestě nabrala několik vojáků a důstojníků, které rozestavila okolo barikády. Dirimbra dupal po

mokré dlažbě za ní a zvědy zanechal ve stínu klenutého portálu.

„Tak zatím kapitáne.“ Rozloučila se Avria stojící teď těsně před mohutnými vraty. Bez okolků odsunula těžkou dřevěnou závoru a vši silou se zapřela o železný kruh, dokud se mezi dveřmi neobjevila škvíra široká půl sáhů. Za ní pableskovalo oranžové světlo louče. Gloriola okolo ní oslepovala a než se Avria protáhla úzkou mezerou, stáhly se kolem stínové obrysy.

Neočekávala útok, ale i tak jí hluboko v mysli hlodal strach. Byl však skutečně hluboko a neovlivnil kroky vedoucí jí ven z bezpečí kamenného opevnění. Cesta pod ní byla bahnitá a každý krok v kožené obuvi se projevil nezvučným čvachtáním. Voda bez ustání padala a bublala v kalužích a pleskala o kameny a bubnovala o kovová brnění.

Obklíčení stínů se rozvlnilo, když se z nich vynořil muž téměř obří postavy. Jeho brnění se širokými nárameníky se jen lesklo. Zlatě lemované prolisy obklopovaly nezaměnitelný modrobílý emblém. Muž na Avrii upnul zrak a pod hustým černým obočím se zajiskřilo. Jeho hranatý obličej ztuhl v nepřátelském úšklebku. Pak vytasil meč a ceremoniálně ho začal skládat na zem. Avria až nyní pochopila, že před ní stojí komandér. Z vysokých hradeb si neuvědomila jak mohutnou má postavu.

Komandér klekl do bahna a svůj široký meč složil do hnědé vroucí vody. Když se zvedal, jeho brnění zachrastilo a aniž se znovu na Avrii zahleděl, vykročil k bráně. Doslova vlasek pak scházel aby se obrovská postava v ještě rozložitějším brnění nevešla do pootevřených vrat. Jakmile za nimi komandér zmizel, dveře se s hlubokým bouchnutím zavřely a zanechaly Avrii v rukou nepřítel. Stíny se sevřely ještě těsněji.

Chvilí trvalo, než mezi nimi rozpoznala lidské obrysy a dokonce i tváře zmáčené deštěm a unavené pochodem, zamlklé a ustarané nadcházející bitvou. Utvořily kolem ní kruh a ona šla s nimi, aniž by jí pobízely, hlouběji do nepřátelských řad, dál od pevnosti.

Neviděla přes svou tichou stráž nic. Jen slyšela neustálé bubnování kapek do přilbic a štítů všude okolo a také čvachtání pochoduujících nohou rozměklou půdou. Jak pomalu odcházela od pevnosti, v mysli se k ní vracela a přemýšlela jak si povede Dirimbra. Musel zdržet komandéra alespoň deset minut. Vůbec netušila jak.

Ani Dirimbra to netušil. Komandér již stál v pevnosti a svou mohutnou postavou se proplétal barikádou přímo k němu. Přesně věděl kdo má teď velení a stačil mu k tomu jen jeden pohled. Dirimbra se pouze dvakrát nadechl a komandér už stanul před ním. Tvář jako kámen, postavu jako obr, brnění v prudkém dešti lesklé a překrásné.

Oba si hodnou chvíli tiše hleděli do očí. Byli navzájem svými protějšky a přesto nepřáteli. Tearnyon se často vinil za mnohé problémy a mnohé opravdu způsobil. Lidé v něm viděli příčinu všech utrpení, vždyť kdo před Tearnyonem znal otroctví a kdo před Tearnyonem znal smilstvo.

Tak se oba velitelé měřili pohledem a zdáli se schopní vrhnout se na sebe. Ale i když už jim zápas víril hlavou, nepohnuli se. Ani víčkem nezamrkali. Prostě stáli. Voda z nich kanula. Mraky nad nimi ubíhaly a nebe stále blýskalo. Povinnosti a úkoly mnohem důležitější než jejich vlastní vůle je takhle zmrazila a pouze myšlenky hořely dychtivostí.

Nakonec se jejich pohledy odtrhly znavené představami.

„Můžeme?“ Zahuhlňal Dirimbra a rukou kynul přes nádvoří.

Komandér neznatelně kývl hlavou a oba vykročili. Dirimbra šel záměrně velice pomalu, ale věděl, že takhle prostě nezdrží komandéra dostatečně. Horečně přemýšlel jak to provést tak, aby to vypadalo nenápadně. A když se ve tmě zjevila severovýchodní brána rozbušilo se

mu srdce. Stále ho nic rozumného nenapadlo a pomalu se přikláněl k zoufalým řešením. Odhadoval pro a proti a v hlavě mu proběhl scénář, ve kterém se východní armáda neobjeví a jak potom dopadne Avria a vůbec všichni.

Znervózněl a po očku začal sledovat komandéra. Ten šel naopak klidně a vzprímeně a jen tu a tam se rozhlédl. Docela nenápadně. Dirimbra to pochopil. Když už měl příležitost, zkoumal komandér vnitřek celé pevnosti a vše co bylo osvětleno. Portál brány před sebou. Sílu zdí hlásky vlevo. Počet lidí na ochozech. Jako by na nich jeho pohled spočinul náhodou.

Dirimbroy se to nelíbilo, a náhle mu to došlo. Uvědomil si komandérovu pozici. On nechtěl vědět kdo je na druhé straně hradeb, on totiž vůbec nepochyboval, že tam nepřítel je. Avria ho přesvědčila a celá tahle výměna už byla jen povinná dohra.

„Moment.“ Odvážně zastavil komandéra. „Jsi si jistý, že chceš dojít až na protější hradby?“

Tahle otázka Daverona naprosto ochromila. Zůstal v obličeji vážný a zamračený, ale překvapením se zastavil a ztuhl jako socha. „Neměl bych snad?“ Zeptal se tak opatrně, jak jen to bylo možné.

Dirimbroy naskočila husí kůže. *Co když komandér očekává na nějakou provokaci. Má dost síly na to aby se dostal pryč z pevnosti v pořádku? Vypadá neohroženě a schopně.* Kapitán se rozhodl zkusit svoje štěstí: „Já vím, že tě tolik nezajímá co je za hradbami, jako spíš to, kolik lidí je na hradbách.“

Komandér se usmál. „Máš postřeh. Ta vaše velitelka by se měla od tebe něco přiučit. Jenže já zase vím, že mi toho chceš ukázat co nejvíce. Takže neporušujeme úmluvu.“

„V úmluvě nebylo nic o tom, jak dlouho má naše malá výměna trvat. Tak proč by jsme museli pospíchat?“

Tentokrát to Dirimbra přehnal. Komandér poznal v té otázce skrytý záměr. Zkušenost mu napovídala, že všechno neběží, tak jak má. Poznal, že je někde problém a navíc i to, že ten problém je nyní i jeho, ale nevěděl v tuhle chvíli, zda je vhodné vyčkávat nebo pospíchat. „V čem je problém?“ Zeptal se přímo.

„V ničem. Pokud se ovšem naše velitelka neunáhnila ve svém odhadu.“ Dirimbra věděl, že tohle drobné obvinění přijme komandér jako satisfakci.

„Možná.“ Souhlasil Daveron a opravdu přijal tohle vysvětlení jako dostačující. „Jenže jak dlouho bude trvat, než se skutečnost přiblíží odhadu?“

„Jenom chvíli.“ Pronesl chlácholivě kapitán.

Komandér přikývl, ale nestál nečinně. Svému pátravému a zkušenému oku podrobil každý kout a vše co bylo v dohledu. O pevnosti Mahájo Ito toho věděl dost z různých zpráv a teď se snažil své vědomosti doplnit. Věděl o tom, že pevnost je poměrně malá, ale pevná s širokými zdmi a dobrými základy. A také se často mluvilo o tom, že nikdy nepadla. Nyní komandér pochopil pravý smysl všech těch slov.

Vnitřní prostranství se tísnilo mezi vnějšími zdmi, které od sebe nedělila vzdálenost větší než třicet sáhů. Kamenné stavby se k sobě tlačily tak, že mezi nimi zůstala jen úzká ulička. Do výšky stoupaly v mnoha kaskádách oddělených římsami a ochozy a spojenými můstky. Všechny schodiště byly příkré a stupně skoro až nebezpečně vysoké. A přesto nedostatek místa nezabránil stavitelům navrhnout a zbudovat vnitřní a hlavně vnější zdi abnormálně tlusté. Portály nad branou zarůstaly šikmo do země a opíraly se zevnitř o hlavní hradby. Jako nakrátko useknuté větve vyrůstaly z vnější strany opevnění rondely. Mnohem větší a vyšší byly boční věže tisknouce se těsně ke skalám. Hláška tyčící se nad komandérem v seve-

rozápadní části pevnosti byla hlavní věž. Třikrát v různých výškách obkroužená ochozem, z nichž nejnižší byl spojen s hradbami dřevěným můstkem.

Počet vojáků odhadnou nedokázal, ale jejich stíny spatřoval všude. Pochopil, že útok na pevnost, jestli k němu dojde, bude obtížný. Tím víc, že mu scházela podpora obléhacích strojů, které sem nemohli včas dopravit.

Rozhlížel se dál. Mnoho nových věcí již nenacházel. Jen tušil, že ještě něco mu uniklo, ale i tak dostal poměrně přesnou představu o tom jak pevnost vypadá. Spojil to co viděl s tím co znal a co si domyslel a to mu stačilo.

Když se pak podíval do země a rovnal si v hlavně nové poznatky, uvědomil si že už čekají dost dlouho. Nesmí se zdržet déle jak půl hodiny. Tak se totiž domluvil se svými lidmi. *Tohle zbytečné zdržování, přemýšlel, ohrožuje jak tu ženskou a mě, tak celý ten její prokletý plán.*

„Žádné další zdržování!“ Zahromoval. „Tolik času zas nemám.“

Dirimbra se na něj nepodíval a pouze ho vedl dál ke schodišti na severovýchodní hradby. Tvářil se netečně, ale mysl měl nahlolanou pochybnostmi. Zbývalo už jen pár sáhů. Jen pár kroků po schodech, než se před nimi rozevře výhled přímo do středu průsmyku. Kde buď leží nebo neleží jejich budoucnost.

Vojáci na cimbuřích se chovali přezíravě a nedávali najevo co vidí před sebou. Dirimbra si začínal zoufat. *Přece musejí vědět o co jde. Tak proč nic nenaznačí? Proč tam jen tak stojí?*

Jenže vojáci naznačovali. Jejich tváře pod pramínky vody tuhly v napětí. Dirimbra jim do tváře neviděl a když vyšplhal až na ochoz, přes nejbližší stínku spatřil Ahir Mara. Srdce se mu rozbušilo a tělo mu zalila vlna tepla.

Nikdo tam není. To bylo první co ho napadlo. A nebo že by přece? Přes ten zatracenej déšť nevidím vůbec nic.

Dirimbra si setřel vodu z tváře. Rukou přitisknutou na čelo pak chránil oči před dorážející sprškou. Pohled zaostřil do tmy před sebou. Šedé stíny a provazce vody zaplňovaly celé panorama a jen mlhavé kontury kopce na vrcholu Ahir Mara rysující se proti mračnému nebi porušovaly homogenitu výhledu. Právě v těch místech očekával Dirimbra stíny postav přibližující se armády. Ovšem nic takového nespatriil. Jen oblouk kopce a nehybné pařáty kamenů a skal.

Otočil se nervózně na komandéra. Ten se také snažil prohlédnout tmu a vrstvy letících kapek. Oba neúnavně hleděli do tmy a čekali na jediné. Na záblesk.

A ten přišel. Na dobu jen o málo delší než okamžik ozářil celou scénu průsmyku a odhalil skutečnost v její nahotě. Dirimbra zalapal po dechu. Komandér několikrát zamrkal a nevěřícně hleděl do tmy ještě tmavší, než před zábleskem. Široká stráž mírně se zvedající do průsmyku byla naprosto prázdná. Nezpochybnitelně prázdná v obraze ostře vyrytém v mysli.

Dirimbra začal bloudit v představách smrti a komandér se snažil vstřebat skutečnost. Vojáci okolo nervózně přešlapovali. Pat. Všechno stálo v mrtvém bodě. Cesty, které z něho vedly se nikomu nezamlouvaly natolik aby se odhodlal k činu. Bez rozdílu však proklínali situaci ve které se ocitli.

Uběhla hodná chvíle. Komandér začínal chápat situaci a připravoval se k nebezpečné akci, ale pořád se mu to nelíbilo. Všechno bylo najednou tak absurdní – proč všechno to lhaní a tahle výměna. A v ten okamžik největšího zmatku v myslích všech přítomných, vykřikl Dirimbra úlevou, či snad překvapením a ukázal do šedých stínů kopce.

Na nezřetelném horizontu se rozvlnily stíny. Vřely jako oční klam v třípytných lanech smotaných z letících pramínek, ale jasně zjevovaly podoby přílbic a kopí a také celých postav a množství postav v dlouhých řadách. Jejich neustávající proud převalující se přes průsmyk jako povodeň se nezadržitelně blížil. A další a další. A blesk.

Ukázaly se formace vojska razícího si cestu vodní smrští a bahnem. Jak nezvykle lehce procházelo tím marastem. Stále se valily další stíny lidí. A nejen to. Nad postavy se zvedla tma mnohem vyšší, mohutnější a hrůznější svými pohyby i vzhledem.

„Sloni.“ Řekl si pro sebe, ale dost nahlas, Dirimbra.

Komandér na něj na okamžik stočil pohled. *Sloni jako podpora armády?* V duchu odhadoval jejich sílu a zatajil přitom dech. V ten moment, pod vlivem temné přehlídky nepřátelské moci, pochopil svou úlohu. Jak odvážný a na ostří nože vybalancovaný byl Avriin plán. Co bude dál následovat? Kam se ubírají její kroky? Stav míru je pouze předzvěstí něčeho složitějšího a mnohem nebezpečnějšího.

„Nuže?“ Začal Dirimbra s neskrývanou pýchou avšak podlomenou prodělaným zoufalstvím. „Je tu silná armáda východu nebo ne?“

Komandér přešel tyto poznámky bez povšimnutí. „Budete se muset dost snažit, abyste přesvědčili i je.“ Ukázal palcem do tmy a bez jakéhokoli dalšího komentáře se jal sestupovat na nádvoří.

Dirimbrevi poklesly koutky, ale úsměv se z jeho tváře úplně neztratil. Tuhle malou bitvu Avria vyhrála. Riskovala hodně, ale dostala přesně to co chtěla a tak jak to předpověděla. Zbývalo ještě mnoho bitev. Malých i velkých. Oči všech však zářily pochopením a vítězstvím slibujícím jistotu. Přesně to co do tohoto okamžiku obránci pevnosti Mahájo Ito postrádali.

Posilněn optimismem a pocitem jistoty, vydal se kapitán na protější hradbu a zvolal směrem k planoucím ohnům: „Váš komandér se vrací. Pevnost Mahájo Ito je stále neutrální a vládné mezi ní a vámi mír.“ Tu poslední větu adresoval především Avrii.

„Zatím komandéře.“ Zaslechla Avria Dirimbru za branou.

Stanula před temně lesklými zdmi pevnosti znovu v dešti, ale tentokrát s prvním úspěchem za sebou. Přivedli ji zpátky, opět v mlčenlivém kruhu unavených postav klonících hlavy, hned potom, co rachot deště a hučení větru prořízl mohutný Dirimbrův bas.

Čekala jen chvíli, než se veřeje vstupní brány s rachotem oddělily a než se v nich objevil komandér v lesklé zbroji. Její průvod se rozestoupil a propustil ze ji svého sevření. Ne příliš zbrklým a ani ne příliš pomalým krokem zamířila k úzkému vstupu. V půli cesty se minula s komandérem a oba si přitom pohlédli do očí. Jen na okamžik. Na dobu krátkou a přesto dostačující na výměnu plnou pochopení. Avria byla téměř o dvě hlavy nižší než komandér, ale nad to ho v tu chvíli převýšila.

A když pak vstoupila do bezpečí mohutných zdí, naposledy se otočila aby spatřila komandéra, jak zdvíná z bahna svůj meč a jak opět roste v očích svých mužů.

„Avrio.“ Řekl kapitán chvějícím se hlasem nadšení, když za sebou Avria hlučně zabouchla dveře a opřela se o ně zády. „Holka zlatá. Ono to vyšlo.“

„Ano vyšlo.“ Avria se jen na okamžik usmála. „Ještě zbývají oni. Pojd' rychle. Není moc času.“

Kapitán přikývl. Věděl o co jde. Vyrázili spolu opět na opačnou stranu pevnosti vstříc armádě žoldáků najatých na jedinou věc. Jejich vůle však nyní byla posílněna a mysl pevně zapřená o jistotu.

Svěže vyskákali na cimbuří až z nich stříkala voda. Zastavili se za zdí a pohlédli dolů do zvláštního ševelení; tichého a nepříjemného. Stanuli však vzpřímeně a pevně, Avria s rukama v bok a Dirimbra s rukama složenýma na prsou.

Takhle stáli a čekali. Bok po boku osvětlení plameny skomírajících loučí, na mušce každému, kdo se dole ve tmě mohl na ně dívat. A také se dívaly. Stovky očí a mezi nimi jeden pár vychytralejších než ostatní a vážících pro a proti. Váhajících a skrytých ve tmě a nebezpečných. Patřily tomu na jehož příkaz ostatní čekali.

A čekali stejně jako muži v pevnosti a vojáci Tearnyonu. Všichni hrdě vzdorující počasí, vodě a bahně a právě ono počasí více než cokoli jiného přesvědčilo váhající postavu skrytou ve stínech aby se odhalila. Těsně před branou se několikrát zajiskřilo, než vysoko vzplály zářící plameny loučí jasnějších než táborák a odolávající vodě s lehkostí viděnou jen hluboko v mlžných lesích.

V kruhu nyní jasněho světla stála malá nenápadná postava. Oblečená byla v šatech zelená barvy a přikrytá pláštěm matně šedivým a matoucím nezkušený zrak. Když zvedla hlavu a promluvila, nemálo vojáků v pevnosti zakolísalo. Bylo to možná silou armády, která stála za ní a nebo jejími myšlenkami, které sledovaly jediný cíl, neboť jinak se zdála nepatrná, ba přímo nezřetelná.

„Merioti se dožadují vstupu do své pevnosti.“ Řekla ta postava.

„Není to jejich pevnost a nikdy nebyla.“ Odvětila Avria a měřila si přitom svého nového soupeře.

„Odejděte v míru dokud můžete. Pevnost Mahájo Ito spadá pod mou jurisdikci a bude-li třeba vynutím si vstup do ní i násilím.“

„Nehneme se!“ Řekla prostě Avria. Začínala tušit co tenhle rozhovor znamená.

„Mezi námi není žádného nepřátelství. Můžete svobodně odejít. Pořádně rozvažte svou volbu.“

„Volba již padla.“

Postava dole se ošila. „Chápete, že tohle bude znamenat válku?“

„Chápu jen, že existují určité smlouvy.“ Avria trefila do černého. Byla to znovu jen hra. Hra o iniciativu. Nepřítel se nechystal na útok, alespoň prozatím a ať už ho zrazovalo cokoli, vzýval jen symboly. Už jich užil velké množství: mír, jurisdikce, násilí, nepřátelství, volba. Avria na tu hru přistoupila a předhodila něco na co se dalo jen stěží odpovědět. Smlouva bylo klíčové slovo. Pro žoldáky, obchodníky a pro východní rody.

Postava dole dlouze mlčela a pak, jako na povel ohně zhasly a přikryly ji tmou. Před pevností to zašumělo a tím rozhovor skončil.

Avria pomalu sestoupila na nádvoří, zaklonila hlavu a nechala si déšť stékat po tvářích. Dlaněmi si několikrát otřela obličej a zhluboka se nadechla. „Tak pro dnešek je konec.“ Řekla.

„A jak jsme dopadli?“ Dirimbra byl z předchozího rozhovoru zmaten.

„Hrozí nám nebezpečí kapitáne.“ Avria mu položila ruku na rameno. „Klíčové slovo ‚válka‘ přece padlo.“

Rozhovory v Mahájo Mistró

Smlouva je základ. Nespojuje pouze zúčastněné strany, ale stává se všeobecnou institucí. Nikdy však nepřečehuj její trvání, může se rázem změnit ve smrtelnou past.

Již pět dnů zuřila nad Východním pohořím bouře. Jako sup kroužila a dotírala do každé skuliny ve skalách v očekávání veliké bitvy. Přes hory na západ se ale nedostala ani kapka, jen slabý vánek a průhledné cáry mračen, jako vybledlé stíny vzpomínek své živelné zuřivosti.

Přesto se západ také zmítal bouří. Skrytou, ale bez ustání silící a hrozící propuknout. Štíty hor pod temnou příkrývkou zastrašovaly život daleko na západ. Až tam, kde se majestátní pohoří zmenšilo na pouhou nitku nad horizontem. Všechny ruch usínal a zase se probouzel pod taktovkou severovýchodních větrů a jejich rozmarů.

Nikdo nemohl tuto souvislost pochopit lépe, než namali Daltia. Seděla sice hluboko v podzemí, v Mahájo Mistró, ale zprávy se k ní hrnuly ze všech směrů. Připadala si jako pavouk číhající uprostřed pavučiny ke které se zbíhá množství vláken ze širokého okolí. Cítila také, jak se veškerá vlákna napínají.

Namali Daltia se ve svém koženém křesle narovnala a protáhla bolavá záda. *Ach Avrio.* Pronesla v duchu. *Ty opovázlivá. Ani netušíš co všechno jsi uvedla do pohybu.*

Pohledem přeletěla svých pracovní stůl. Byl zavalen leistry a papíry. Zprávami posíl z nejrozumnějších končin. Informacemi od špehů, které sama nespočetněkrát vyslala pátrat a ověřovat a ověřovat již ověřené a vypátrané. Smlouvami a obchodními úmluvami. Historickými knihami a kronikami. Prostě všim co mohlo přinést podstatné informace. Fakta.

Fakta z kterých spřádala obrazy skutečnosti. Oddělovala podstatné od nedůležitého či zavádějícího, pravdivé od nepřesného či lživého. A tvořila teorie. Množství teorií. Celé dny seděla v téhle místnosti a hledala něco, čemu sama říkala ‚pravda o skutečnosti‘.

A prohlédla. Dokonce už několikrát. Byl to zvláštní pocit všeprostupujícího odhalení. Ale postupem času vyčichl. Svět se nezakládá na jediném prozření. Nikdy se nedá pochopit z jednoho směru. Aby člověk viděl co je za rohem, musí kousek odstoupit. Tohle namali Daltia pochopila, ale termín ‚pravda o skutečnosti‘ užívala nadále.

Ani jednou se neodklonila od vytyčené cesty a to osobně považovala za svůj největší úspěch. Mnohahodinové sezení totiž unavovalo a mozek se pak sám často vydával na vlastní toulky. Prohlédával minulost a pochyboval a obviňoval a napadal a čím víc měl k dispozici informací tím pádnější byly jeho argumenty. Nálada pak rychle klesala od lenosti k nechuti a depresi a jen díky disciplíně se namali dokázala vzepřít. Ale snadné to nebylo. Pochopila, že musí převzít tu roli, jakou všichni odmítli. Musí se stát protiváhou a musí se vzdát všeho čeho chtěla do této chvíle dosáhnout. Dlouho trvalo, než to pochopila a stejně tak dlouho trvalo, než to akceptovala. Ale zvítězila nad sebou. Prověřila svou vůli a tím nabyla ještě většího odhodlání.

Pomalou ale cítila, že jí informace na papíře začínají připadat vzdálené. Jako by hovořily o dění v nějaké hře a ne ve skutečném světě. To jí přesvědčilo a včera večer řekla dost. Čas se naplnil a bylo třeba začít jednat – dřív než se vlákna zpřetrhají.

Zvedla se z křesla a protáhla až to zakřupalo. Volným, téměř tanečním, krokem zamířila k policím plným knih. Jak šla kolem, hladila jejich hřbety dvěma prsty. Byl to její každodenní rituál, kterým si zaručeně pročistila hlavu.

Tak kde začít? Ptala se v duchu. Ach ano, hlavní atraktory dění venku. Samozřejmě Mahájo Ito. Tam to začíná. V tom sporu jde sice jen o obchod, ale uvedl do pohybu mnohem větší sílu. Nastane válka. Stav který všichni znají, ale nikdo ho nepamatuje. Válka nutí lidi bojovat. A oni jdou bojovat. Dobrovolně. Za to co je podle nich správné. Budují se armády a každý kdo má armádu má moc. A kdo má moc chce víc moci a větší armádu. Jenže, kdo jsou ti lidé, kteří si tvoří vlastní vojsko? Objeví se náhle ve městě a slibují a nabízejí a davy je poslouchají a věří jim. Obchod mění pravidla, tak jak píská Tearnyon a Belvear. Takhle se rozzíná jiskřička požáru. Ty jsi to věděla, Avrio. Umíš pohlédnout hluboko do nitra lidí a jejich tužeb.

Jenže, přesto si nemohla tušit všechno. Moc je skutečně hybatel, ale vybírá si různé metody. Opravdu zvláštní metody. Jsou totiž předměty, či dokonce lidé po kterých je shánka. Zatím nemám jasnou představu co vše mohou nabídnout. Nepochybně jsou to však znalosti. Takové, které dávají náskok.

A jak zareagujeme my? Jak se zapojíme do dění? Otázka je mnohem prostší a přesto obtížná: Přijďme ti na pomoc, Avrio, a nebo tě ponecháme tvému osudu? Rozhodnutí si nechala na nás. A já, která mám teď odpovědnost, musím rozhodnout za všechny. Pro mě ale existuje pouze jediná volba.

Namali Daltia se vrátila ke svému stolu, ze kterého zvedla list papíru. Pohled jí přitom padl na malý dřevěný ikosaedr s černými znaky na stěnách. Dávno již neplnil tu roli, jaká mu byla přisuzována, ale přesto si ho Daltia nechala jako vzácný amulet. Nepoužívala ho, prostě tu jen ležel a dodával jí sílu, zatímco studovala rozličné zprávy a bádala a přemýšlela. Nyní ho po dlouhé době vzala do prstů a strčila do kapsy. Musí být tam kde ona a ona už se sem vracet nebude.

Rázně vyšla ze dveří a zabouchla za sebou. Uzavřela tak jednu kapitolu a začala další. Byl to důležitý, ale nevyhnutelný krok. Nevyhnutelný a definitivní. Daltia se zastavila a mnoho solitérních věcí se jí spojilo přímo před očima a znovu prozřela. Ale jen částečně. Viděla Avriin osud a osud všech a minulost jasně definující věci příští. Roztáčející se vír, který všechno přitahuje do jediného bodu. A Avriin vzdor. Ona byla v tuto chvíli peckou mezi pevně se svírajícími čelistmi. Namali Daltia vnímala skrze nabyté informace o světě, drtící sílu toho stisku. Pochopila. Avria tohle všechno neuvedla do pohybu, ona to přibrzdila.

„Co si přejete paní?“ Vyušila jí ze zamyšlení vrchní estima Gietra, čekající přede dveřmi. „Na oběd je ještě brzy.“

„Ano, na oběd je brzy, ale jinak už je možná pozdě.“ Odpověděla Daltia. „Pojď. Svou dlouhou službu před mými dveřmi, už můžeš konečně přerušit. Obě teď jdeme dělat něco užitečnějšího.“

Začala stoupat po točitém schodišti a Gietra šla dva kroky za ní. Oheň mnoha loučí plápolal. Hrubé a studené kamenné stěny se svíjely podél schodiště. Když namali Daltia promluvila doprovodila její slova šeptavá ozvěna.

„Svolej všechny kapitány. Lense, Galeta, Meneldira, Vefaliho, prostě všechny. Budu je čekat na zadní terase. Ale pouštěj je postupně. Nechci aby mi udělali díru do hlavy. Taky chci mluvit s a Marlimou a Adrinem. Seženeš je?“

„Zkusím to má paní, ale dlouho už nebyli v pevnosti. Často odcházejí spolu.“

„Ano, já vím. Ale zkus to. Taky trochu prožen svoje estimy, chci aby pevnost byla připravená. Řekni jim, že velká namali přijde na kontrolu.“

„Zajistě paní.“

Zářící otvor se objevil přímo před nimi a náhle tak přerušil jednotvárné schodiště. Východ z hlubokého podzemí šel přímo vstříc dopolednímu slunci a Daltia dlouho mžourala, než si zvykla na ostré světlo. Zamlženým zrakem rozpoznávala planoucí zeleň povzbuzovanou jemným vánkem, šedé zdi vysoko se zdvíhajících hradeb, bezedně hlubokou modř nejvybranější šmolky a bílé hroty zápasící s ponurou černí nad kterou se vznášel oslnivě zlatý kotouč. Srdce jí poskočilo a potěšení z nádhery bytí jí sevřelo hrdlo. A dříve než se rozkoukala vdechla několik osvěžujících doušků vzduchu a zaposlouchala se do zvuků blízkých i vzdálených. Do pravidelného tlukotu svého srdce, do decentního šumu listů, do vzdálených kroků a úderů kovářského kladiva, do tichého rozhovoru kohosi nahoře na hradbách a bzukotu hmyzu a osamělého zpěvu několika ptáků.

To vše nakonec umocnilo jasné vidění a Daltii se v koutku oka objevila slza. Přímo tam kam hleděla, ubíhala balustráda lemovaná řadami stromů, které ve svých stínech opatrovaly husté keře korunované barevnými květy. Kamenné zábradlí podepřené kužely obepínaly šlahouny svačců, které napínaly své pátravé výhonky do mnoha směrů. A nad vším se v dálce a přece do omračující výšky zvedaly šedé zuby ostrých hor. V mnoha blocích a špicích, z nichž mnohé se bělely ledem, překonávaly jedna druhou, od severu k jihu, kam až oko dohlédlo.

Ještě víš a směrem na východ žhnulo Slunce. Dodávalo tak majestátnímu pohoří lesku. A právě v těchto místech se rozplývaly cáry temné látky, která protékala mezi nejvyššími ostny skal. Ale za touto přirozenou přehradou to vřelo a nadýmalo v pompéznosti ke které chybí přirovnání.

Tohle je život, Daltio, velká a všeznalá namali. Mluvila teď k sobě. Sice pouze v duchu, ale rty téměř jasně artikulovala. *Tady venku se to děje a tady uvnitř v srdci také. Jak nena-hraditelný je skutečný prožitek. Všechny ty milióny detailů dohromady spolupracující a vychytrale útočící na všechny smysly. Ve správném pořadí a gradující intenzitě. Přesto si to člověk neuvedomí, pokud mu to na delší dobu není odepráno. Co je tedy ta pravda o skutečnosti? Je to syntetický a přesný popis a nebo neurčitý emocionální zážitek? Tvoje hloupost, namali, je větší než tvé znalosti.*

Namali Daltia se usmívala a to i přes svá vlastní obvinění. Nemohla si neopustit. Ne v tom zvláštním rozpoložení. Znala dobře tuhle zahradu i okolí které obklopovalo Mahájo Mi-stró. A byla tu i v mnohem krásnějších dnech, ale dlouhý pobyt v podzemí jí otevřel novým zážitkům a také změnil. Poznala to na sobě, ale nešokovalo jí to. Jen přemýšlela, zda tahle nová Daltia bude dál schopna vykonávat úřad namali.

„Zdá se, že se všechno mění.“ Promluvila namali Daltia ke své vrchní estimě, která jí stála po boku.

„Mnohé se mění, má paní. Mnohé též zaniká a ještě více vzniká nového.“ Gietra mluvila o něčem nad čím už přemýšlela. Zdálo se že má vlastní a velmi jasný názor.

„Pak se tedy musíme změnit i my.“ Reagovala namali Daltia.

„Máte samozřejmě pravdu, paní. Ale změny nikdy nejsou snadné a zvláště ty velké.“

„Jsi moudrá, má vrchní estimo. A v leccěms moudřejší než já.“

Gietra sklopila své černé oči a na její vrásčité tváři byl poznat rozpačitý úsměv. „Paní je laskavá.“

„Vůbec ne. Víš velice dobře jak a kde provést změny. Dávám ti k tomu volnou ruku. Teď běž a zaříd' vše, oč jsem tě žádala. Já budu tady v zahradě, někde poblíž glorinetu.“

„Dobře, paní. A děkuji.“ S těmito slovy odběhla Gietra ke schodišti spojujícího všechna patra zahrady.

Namali Daltia se naopak vydala rovně balustrádou, přímo vstříc polámaným střechám Východního pohoří. Šla volně. Jemný písek pěšiny jí křupal pod nohama. Větve stromů se nad ní skláněly a připomínaly klenbu dlouhé chodby. Okolo se střídala volná prostranství porostlá trávou a osázená barevnými květinami s hustými a neméně krásnými keři. A ke zvuku jejích kroků se zlehka přidaly další. Opatrně tiché a téměř plíživé, ale přesto spěšné.

Donutily Daltiu, ohlédnout se. Téměř těsně za sebou spatřila postavu, která na první pohled vzbuzovala respekt. Pohybovala se ladně a tiše. Ostatně jako vždy.

„Á, Thasi. Zasllechla jsem tě.“ Řekla namali Daltia trochu vyčítavě, ale s pobavením v hlase.

Thasi se rozesmál. „Já vím. Nechtěl jsem tě vyděsit.“

„Nech mě hádat.“ Daltia si prohlédla Thasiho od hlavy k patě. „Jdeš rovnou za mnou a podle toho co máš na sobě, předpokládám, že přímo z nějaké akce. To znamená, že mi neseš něco velmi důležitého.“

„Je to tak. Jdu z pevnosti Lébiš.“

„Přidej se tedy ke mně a probereme to.“

Thasi přikývl a srovnal s Daltiou krok. Šli pomalu, jako na procházce a namali to tak také připadlo. Jako vycházka s dávným přítelem. I Thasi to zřejmě pocítil, protože mlčel a zpráva, kterou nesl, už mu tak spěšná nepřišla. Společně se ubírali úzkou pěšinou ke glorinetu, který se pomalu zjevoval mezi stromy.

„Chtěla jsem se ti omluvit.“ Začala Daltia potichu.

Thasi se na ní zmateně podíval. „Cože? Proč?“

„Jsi můj nejlepší zvěd a posílám tě často a vědomě do nebezpečí.“ Daltia se podívala Thasimu do očí. Mlčel a pouze pokyvoval hlavou na znamení, že si toho je vědom. „Jenže,“ začala znovu, „jsi také můj přítel a doufám, že je to oboustranné.“

„Je.“ Souhlasil Thasi. „Nesmíš ale zapomenout, že jsi namali. Stejně jako jsem na to nezapomněl já. Znáš tu hádanku: ‚Tvář vrásčitou mám. Ve tvém lesku skomírám. Nakonec přesto vždy obživnu já a občas tvá vznešenost za mnou se schovává. Kdo že jsem já?‘“

„Hezká hádanka. Víš že jsem jí nikdy neslyšela?“

„Zpívají si jí děti v Tearnyonu. To samo o sobě něco vypovídá. Ale soustřed' se na to co říká o mě. I kdyby mise, kterou my dáš byla sebevražedná a já to věděl, šel bych do ní. I kdyby mě tvoje zář měla spálit. Víš proč? Jsi namali. A od chvíle, kdy ses jí stala, nemůžeme volit své vlastní cesty. Stejně jako Slunce musí vycházet a zapadat aby zvířata, rostliny a lidé mohli žít. A já tě musím doprovázet i když nevím za jakým účelem.“

„Máš pravdu, Thasi, a přesto se mýlíš. Pokládáš to co je definované za pravdivé. Vnitřní bezrozpornost nedokazuje svou pravdivost ve vnějším světě. Tohle by ti vysvětlili na univerzitě Arinia Dala. Já teď vidím změny a to své vlastní. Protože svět se mění. Co kdybys mi byl nějakou chvíli po boku? Potom bys viděl to co já.“

„Dobře namali Daltio, ale to co tvrdíš, podrývá samotné základy našeho společenství. Úřad namali byl vždycky středobodem rodů Elas.“

Daltia chytla Thasiho za ruku a zastavila ho. „Jsi přece můj přítel.“

Thasi se zarazil a myšlenky se mu spletly. Příkaz namali byl pro něho zákonem, ale jestliže sama namali o sobě pochybuje potom zůstala pouze přítelkyně Daltia. Pro ní byl ochoten riskovat život a proto také musí uposlechnout a to přesto, že Daltia vlastně popírala svůj

úřad. Do tohoto okamžiku si byl jist sám sebou, ale teď se ocitl v prázdnotě.

„Cíl zůstává,“ řekla Daltia, „pouze definice se mění. Jen musíme skutečnou definici rozpoznat.“ Pustila Thasimu ruku a širokým gestem obsáhla celou zahradu a hory i nebe. „Jsme uprostřed hry a zbývá nám jen pochopit pravidla a pravidla vytváření pravidel a výjimky a pravidla ve výjimkách. Přesto nikdy nezjistíme, jak se ta hra vyhrává.“

„Děláš v jasných věcech zmatek, namali.“ Řekl Thasi, ale zasmál se.

„Možná máš pravdu. Necháme to zatím být. Ale teď mi řekni, proč jsi přišel.“

„Je to dva dny, co jsem sledoval jižní cestu u pramene Alminery. Šlo tamtudy docela silný vojsko, asi tak pět stovek mužů s znakem štítu, a mělo namířeno do Tearnyonu. Nevím, jestli jako podpora útoku na Mahájo Ito, nebo za jiným účelem. Ale vím jedno, totiž to, že do Tearnyonu nikdy nedorazilo. Jeho zbytky se vracely stejnou cestou. Vzal jsem si pár mužů z pevnosti Lébiš a podařilo se nám zajmout pět vojáků. Určitě chceš vědět, co jsme se dozvěděli.“ Thasi udělal krátkou pauzu. „Nebylo toho moc. Vlastně skoro nic. Komunikovali málo a neustále opakovali, že je napadly stíny. Nikdo z nich nebyl schopen nepřítele popsat, i když kolem umírali jejich kamarádi.“ Thasi hodnou chvíli mlčel. „Tak co si o tom myslíš?“

„Je to zvláštní. Pátral jsi po tom dál?“

„Jak se dalo. Ale nebyl jsem sám. Objevilo se hodně agentů Tearnyonu a tím se to dost zkomplikovalo. Víme, že bitva se strhla asi pět mil od města. Což bylo docela blízko. A přesto nikdo z okolí útočníky neviděl. Neví se odkud přišli a ani kam se pak vydali. Narazil jsem na hodně stop, ale rozpoznat komu patřily nebylo možné. Je jisté jen to, že útočníků bylo málo. Zatraceně málo na takový útok.“

„Jako by to skutečně byly jen stíny.“ Doplnila Daltia.

„Přesně tak. Okamžitě jsem vyrazil za tebou. Protože tohle je důležitý. Jen nevím jak dál reagovat.“

„Ani já ne.“ Namali se zamyslela. „Tohle je první bitva v nastávající válce. Teď to půjde rychle a my nesmíme zaspát.“

„Když tak nad tím přemýšlím, napadá mě, že je to první válka po hodně dlouhý době. Neznám nikoho, kdo kdy byl v podobný bitvě.“

Namali Daltia se nahlas zasmála. „Začínáš se probouzet. Pojď se posadit do glorinetu. Čekám na několik lidí a než dorazí můžeš tu pobýt se mnou. Můžeš naslouchat a já ti poodkryji svět bdících.“

Mahájo Mistró bylo zbudováno na nízké vyvýšenině, od které se padesát mil na západ, až k Lesterickým jezerům, táhla zvlněná krajina. Na východě zase spadala prudkým skalním srázem do suchých stepí věrně ležících pod patami horských velikánů. Na okraji tohoto srázu stál glorinet, nabízející výhled krajinným labužníkům a romantikům dychtícím po neopakovatelném pohledu. Oči mohly bloudit na severu, ale i na jihu; hluboko pod srázem, ale i vysoko v horách; v oblácích, ale i po pevné půdě. Mohly zkoumat široké základy hor, mezi kterými si občas našly cestu modré stužky stékající se v mohutné řeky. Mohly vyhledávat vzácnou zeleň, obtahující vodní toky. A mohly obdivovat i nesmírně početná stáda zvířete.

Thasi a Daltia spolu seděli v glorinetu pod kamennou kopulí podepřenou dvanácti sloupy a dlouho mluvili. Řešili věci podstatné, ale i drobnosti a postřehy. A Thasi si ani neuvedomil, že se pomalu stával poradcem. Poradcem namali, která vždy rozhoduje sama. Přispěl tak vlastně ke změnám, o kterých pochyboval.

Projevila se jeho přirozenost a hluboko vrytá výuka pomalu ustupovala. Daltia si s ním nehrála, byla prostě upřímná a to on poznal. A z toho co vyprávěla pochopil, že svět může být i jiný a je pouze na něm jakou zvolí cestu. To něco čemu sice neříkal osud, ale v co věřil, nebylo tak prosté jak se domníval.

Byli zabráněni do rozhovoru a byli by mluvili ještě dlouho, kdyby je nevyrušila přicházející dvojice. Muž útlé postavy v šedé tunice a žena ošlehaná větrem v rozevlátém a téměř nedbalém oblečení. Vystoupili těch několik stupňů kruhovitě obíhajících glorinet a zastavili se před Daltií.

„Konečně.“ Řekla Daltia. „Ráda tě zase vidím, Marli. Dlouho už jste mne s Adrinem nepoctili návštěvou.“

„My jsme byli...“ Začala s vysvětlováním Marlíma, ale byla přerušena.

„Já vím. Známe vaše obvyklé trdliště.“

„Velmi vtipné, Daltio.“ Ušklíbl se Adrin v napodobení úsměvu. „Vidím, že tví špehové konají dobrou práci.“ Při těch slovech se otočil na Thasiho. „Co myslíš?“

Thasi neřekl nic a tvářil se nepřítomně. Začal se jaksi ztrácet ve stínu a nechtěl-li na sebe upozornit snadno zmizel i z myslí lidí. Dokázal to velmi dobře.

„Na to nepotřebuji zvědy.“ Vysvětlila Daltia. „Nejposlednější estima v Mahájo Mistró to dobře ví.“

Adrin se viditelně dopálil. „Tak už se konečně začne něco dít, nebo zase zalezete do díry?“ Skoro křičel.

Daltia zachovala kamennou tvář a jen jim nedbalým gestem ukázala aby se posadili. Uposlechl. Sedli si strnule naproti a své planoucí oči upřeli na ní. *Už jsem skoro zapomněla, jak moc jim moje role neseď.* Daltia se rozpomněla na jejich poslední setkání. *Trochu je po- pochnu, ať vím na čem jsem.*

„Jste asi jediní dva lidé, pro které není namali nedotknutelná.“

„Nemáš pravdu.“ Ohradila se Marlíma. „Já velmi respektuji úřad namali, ale ne tebe.“

„Radši by jsi viděla Avrii na mém místě.“

„Přesně tak! Nevím, ale proč to znovu vytahuješ. Chceš snad pokračovat v minulém rozhovoru? Avria mohla být velmi dobrá namali. Větší než ty a větší než jakákoli jiná v historii!“

„Souhlasím. Mohla, kdyby chtěla.“

„Říkáš to, jakoby měla na výběr. Proč prostě nepřiznáš, že jsi tu funkci chtěla jen pro sebe. Aspoň pro něco bych si tě pak vážila.“

„Měla na výběr. A také si zvolila.“ Namali Daltia zvýšila trochu hlas a odkryla něco ze své síly.

Marlíma zchladla a dál pokračovala klidnějším hlasem. „A kde vlastně teď je?“

„Nevíš, co se děje v Mahájo Ito?“

„Vím. Ale nechceš mi snad tvrdit, že je Avria tam?“

Namali Daltia se napřímila a její kamenný obličej povolil do téměř shovívavého úsměvu. „Má drahá Marli, neznáš Avrii až tak dobře, jak sis myslela.“

„Musíme něco udělat. Tohle se nemělo stát.“ Marlíma se nevědomky chytla Adrinovi paže.

„Musíme. Rozhodně.“ Daltiiina řeč se stala řečí namali. Vznešenější a mocnější, než si Marlíma, Adrin a dokonce i Thasi dokázali představit. „Už dnes začneme jednat. Já jsem připravená. Záleží teď na vás. Musíte být více než ochotni poslechnout rozkazy namali a to i přesto, že já představuji ten úřad.“

Marlima a Adrin s odpovědí váhali. „Dobře.“ Řekli ale nakonec.

„Potom po vás budu žádat hodně.“ Daltia se v duchu snažila odhadnout jejich reakci a v úspěch stále jen doufala. „Musíte vyrazit na sever směrem k Nereliu.“ Oba se nervózně zavrтели. „Přesně tak. Pošlu vás pryč od Mahájo Ito. Ale je to nesmírně důležité. Vyhledejte muže, kterému říkají Kaldra a předejte mu tenhle dopis.“ Vytáhla list papíru a podala jim ho.

„Jestli jde pouze o dopis, můžeš poslat někoho jiného. Nejsme poslové.“ Zaprotestovala Marlima.

„Nejde jen o tenhle dopis. To co po vás opravdu chci, je vojsko. Ten člověk, Kaldra, vám ho pomůže sehnat.“

„Pořád nechápu.“

„Potřebujeme vojenskou sílu schopnou konkurovat všem nepřátelům. Nejsme neviditelní a nikdy jsme nebyli, ale když podnikneme i menší akci, stane se z nás hlavní cíl. Musíme mít sílu a já ji vidím pouze v armádě.“

Thasi už pochopil. Netýkalo se ho to, ale na znamení nesouhlasu se zvedl a přešel k nízké kamenné zídce. Rukama se o ní opřel a se zaujetím začal sledovat skupinku divokých koní, svobodně se prohánějících po stepi.

Namali Daltia jeho gesto pochopila. Vzala ho na vědomí, ale pokračovala dál. „V tento moment je zde mnoho stran, mnoho cílů a mnoho zájmů. Časem převládne několik nejúspěšnějších, dvě nebo tři, ale možná že jen jedna. Jejich počet zredukuje zánik a nebo spojení. Já volím spojení.“

Marlimě se zablesklo v očích. Vybroušený instinkt jí neomylně vyložil Daltii záměry. Přesně a rychle ukázal něco, na co Marlima nebyla připravená a proto své poznání vědomě potlačila. „Tak o co teda jde?“ Zeptala se podrážděně a zároveň neochotně v očekávání nepřijemné odpovědi.

„Jde o spojení s heraldií.“

Marlima zbledla, protože instinkt jí nelhal. „Zešléla jsi?“ Rozkřikla se. „Zdráhala jsem se tomu uvěřit, protože jsem myslela, že ani ty nejsi takovej cvok. Ale teď jsi mě jednoznačně přesvědčila a víc už nemusíš. Končím s tebou. Vypadnem odtud, Adrine.“ Marlima vyskočila a otočila se k odchodu.

„Vrať se!“ Daltii příkaz zmohutněl v několika ozvěnách a ve všech přítomných vyvolal hrůzu. Marlima zavravorala a její vůle se na okamžik zlomila. Na čele jí vyrazil pot, jak se snažila nalézt sílu k odporu. Ona přece byla silná. Vždy a za všech okolností. Proč je najednou někým jiným, někým bez vůle?

Neochotně se otočila aby spatřila Daltii stát jako ztělesnění hněvu ve velikosti, která jí samotnou dalece překračovala. Byla nehybná, zahalená v nachovém plášti a vznešeně přísná. Taková, jakou jí nikdy nespátřila.

„Posaď se.“ Poručila opět namali Daltia, ale nyní mnohem mírnějším tónem.

Nato Marlima učinila dva kroky, než nabyla něco ze své dřívější sebedůvěry a nejistě zaprotestovala: „Řekni mi proč?“

„Jsou dva důvody. Zaprvé jsem namali. Na to už nikdy nezapomínej. Druhým důvodem je Adrin.“

Marlima se našťavaně podívala na Adrina, protože až nyní si uvědomila, že se jí celou dobu nezastal. Ale když ho spatřila, hněv z ní velmi rychle vyprchal. Adrin seděl sklesle, hlavu měl skloněnou a zrak skrytý před okolím a především před Marlimou. Jeho obličej poodhaloval rozkol hluboko v nitru. Emoce a myšlenky bouřící se tiše a nenápadně, ale o to více nebez-

pečně.

„Takhle jedná pravá namali.“ Začala trochu z jiného konce Daltia. „Znám vás. Ne tak dobře jako se znáte vy, ale více do hloubky. Do minulosti, Marlimo. Kdo je ti nejbližší a koho nejvíce nenávidíš? Co se stane, když pochopíš, že je to jeden a ten samý člověk? Já jsem učinila první krok ke spojení s heraldií, ale ty.“

Nastalo dlouhé ticho. Nepříjemné ticho pro každého z přítomných. I Daltia si kladla palčivé otázky. Stála na hranici své přísné etiky. Ale viděla dál a viděla naději, kterou jí dávala Avria. Ona byla řešením téhle situace. Otázky jí položené a namali Daltii zodpovězené v nouzi okamžiku, mohly nabídnout alternativu. A jedinou naději pro Adrina a Marlimu, neboť Adrin pochopil své prozrazení a Marlima uviděla dříve přehlížené detaily a náznaky zapadající do skrývané skutečnosti. Cítila, že se blíží smrtící úder a že podlehe útoku tak přesně cílenému na její nejslabší místo. Oddalovala odhalení, které bylo tak jasně kontrastní a které leželo přímo před ní, ale sama sobě se stala krutým nepřítelem a zavrhaná pravda pomalu prostoupila celou její bytost.

„Je to pravda?“ Vydala ze sebe aniž tušila, že se rozhodla takovou otázku položit. Nestála o odpověď a nejrady by všechno zastavila nebo smazala a zmizela ze skutečnosti deformované nyní na horečný sen.

Ani pro Adrina ta otázka nebyla skutečná. Vířila sem a tam a proměňovala se v otázky navivnější a bezelstnější, ale následované stále tím samým výkřikem: „Ano!“ *Musel jsi to říct?* Adrinova osobnost byla téměř dvojí a ta racionálnější odpovídala: *Jiná možnost nebyla a teď se to vyřeší. To co jsi tak dlouho nosil hluboko v sobě.*

Zřetelné ano probodlo Marlimu ve všech bludných kruzích myšlenek a probralo jí zpět do života. Zahořkla a proklela minulost a všechnen promarněný čas a zanevřela na prázdnou budoucnost. „Myslím, že už mě nepotřebujete. Dělejte si co chcete.“

„Vidíš jenom jedno. Nenávist.“ Daltia mluvila jasně a bez odboček se ubírala vytyčeným směrem. „Všechna ta utrpení jsou tak dávná a ty je neustále nosíš v sobě.“

„A co po mě chceš?“ Vyřikla Marlima a v oku se jí objevila slza. „Mám na to zapomenout? Mám pohrbit něco co přesahuje můj život a co dalo vzniknout rodům Elas? Život takový je a já ho přijímám. To co se stalo neodčiním, ale můžu zabránit tomu, aby se to opakovalo.“

„Tak snadno mě vyškrtneš ze života?“ Adrin byl na pokraji sil a nebyl téměř schopen zformulovat svou obranu. „Ani se nezeptáš na můj názor? Budeš prostě věřit tomu, co ti někdo napovídal?“

„Zmlkni.“ Vyprskla Marlima. „Dost dlouho jsem věřila tomu, cos mi povídal ty.“

Daltia promluvila tiše a přesto její autorita pokryla celý glorinet. „Vzpomeň si, Marli, kdo tě seznámil s Adrinem. Tyhle otázky už jsi přece slyšela v mnohem galantnějším podání od Avrie. Copak nevidíš co se ti snažila říct a co Adrin musel překonat z opačné strany? Válka s heraldií, zabíjení a jejich krutost, pogromy vyličené s mistrnou obratností v knihách a lidmi, kteří to nezažili. Uvažuji. Jak je to dávno co k tomu došlo? Je to stále živé a zarážející a hodné pomsty z nenávisti. A přesto povrchní. Co tam nehraje, Marli? Kdy naposledy se Elas střetly s heraldií?“

„Ty nechceš pohrbit minulost.“ Pochopila Marlima. „Ty ji chceš popřít.“

„Ne popřít minulost, ale vyvrátit staré lži, předsudky a neexistující křivdy. A nejsem to já, ale Avria, kdo se o to snaží. Podívej se dál, Marli. Proč není Avria namali? Co by jí mohlo zabránit, získat ten post? Já? I když mi přisuzuješ vinu, nemůžeš popřít, že Avriina vůle by se

přede mnou nezastavila. Ona vidí tam, kam mi se bojíme pohlédnout a ví, že vznik společenstva rodů stojí na falešných základech. Ona nejde tou cestou jakou jsme zvolili my. Sama si definuje svou roli. Mnohem hlubší a fatalističtější roli, než jakou je pouhá namali. Prošla jsi teď bolestí. Takovou, která člověka změní, ale ta změna musí být k lepšímu. To co ti nabízím je minulost bez lži a budoucnost bohatší o znalost tajemství jež nám svět ukrývá.“

„Podívej se na mě.“ Zašeptal Adrin. „Vidíš mě jiného než včera? Nejsou žádné další lži a já pořád cítím to samé. A uvědom si, že jsem také prošel podobným probuzením. I heraldité nenávidí Elas.“

Marlima zavřela oči a hlavou si nechala proběhnou vše co slyšela. Nabízela se jí alternativa, kompromis přijatelný z obou hledisek. Jenže se bála po něm sáhnout. Bořil totiž něco co stavěla velmi dlouho a kam se obracela sbírat síly. Bez nenávisti k heralditům, která stála za každým jejím úspěchem, se stala zranitelnou. Musela hledat jinou oporu. „Potřebuju čas.“ Po této větě otevřela zakalené oči a pohled zaměřila na Adrina. „Po každém náhlém probuzení se člověk chvíli neorientuje, ale já navíc nevím, jestli už jsem vzhůru.“

„Máš čas. Oba máte.“ Namali Daltia musela dál plnit svou roli a jí samotné už se čas nedostával. „Musím vás ale požádat abyste co nejdříve vyrazili k Nereliu. Závisí na tom Avriin život a budoucnost, kterou se nám snaží vybojovat.“

„Jsi skutečně namali.“ Řekla Marlima obdivně. „Jsem teď sice zmatená, ale je mi jasný, že jsi to naplánovala do nejmenšího detailu a odhadla každou mojí reakci. Pořád nejsem na tvoji straně, ale doufám, že až se příště sejdem, pochopíme líp svoje záměry.“ Marlima se zvedla, nyní společně s Adrinem a vykoučila z glorinetu.

„V to taky doufám. Hodně zdaru.“

„Hodně zdaru i tobě, namali.“ Opětoval Adrin. „V úkolu, který jsi přisoudila sama sobě, budeš potřebovat i štěstí.“

„Možná. Ale namali nikdy na štěstí nespolehá.“

To byla poslední slova, která si vyměnili. Marlima a Adrin se s namali rozloučili jen zvednutou dlaní a tiše zmizeli v zeleni dopolední zahrady. Šum listů překryl zvuk vzdalujících se kroků a slabý váněk přinesl pach mnohohlavého stáda zvěře, putujícího stepí.

Thasi stále postával u zídky a hleděl hluboko do nezkrocené krajiny. „Myslíš, že to zvládnou?“ Musel se zeptat. To co se teď podařilo namali, byl zlomek něčeho co musí Marlima s Adrinem dokázat při vyjednání spojení.

„Podceňuješ je. Neexistuje nikdo, kdo by to zvládl lépe. Neexistuje nikdo jiný, kdo by mohl uspět. Chápeš teď, jak rozhoduje namali? Co je risk a co je menší zlo? Podstatná rozhodnutí nikdy nepracují s rozlehlou množinou možností. Ta skutečně nejdůležitější se ptají jen: buď a nebo.“ Namali Daltia se postavila vedle Thasiho a společně pozorovali žhnoucí stepi skrz vrstvy tetelícího se vzduchu. „Vidím, že pro tebe není tohle spojení přijatelné za jakoukoli cenu.“

„To opravdu není. Adrin měl pravdu. I ty musíš dál přesvědčovat a já nebudu tvým jediným odpůrcem. Namali, každý se postaví proti tobě. Každý kdo ctí Mahájskou smlouvu.“

„A proto musím mít řešení? Ano. Existuje řešení a já hodlám jít jeho směrem. Cestou změny. Co musíme stvořit aby se minulost vytratila z mysli lidí?“

„To se nemůže podařit.“

„Musíš se to podařit. A k tomu potřebuji tebe po své boku. I když pochybuješ a nevěříš, musíš stát při mně. Za chvíli dorazí kapitáni a i oni se budou ptát.“

Thasi nemohl nepřijmout. „Neustále mě stavíš před těžká rozhodnutí. Ale já přijímám.“ V hlavě mu proběhla znovu ona hádanka. „Moje role byla vždycky jasná.“ *Ale jinak je nezřejmé úplně všechno. Co se to děje?* Tápal se svého racionálního já. *Copak je svět postaven na lži? Jestli je to tak, nenabídne budoucnost jen mnoho dalších nepravd?*

Namali znala Thasiho skryté myšlenka. „Je to jen hra.“ Řekla.

Útok na Mahájo Ito

Válka je hrozná. Bitvy jsou strašné. Mě vadí krev... kvůli rzi.
[nápis na jednom starém meči]

Bylo to téměř nekonečné. Čas se vlekl jako nikdy a vybral si k tomu zrovna tak nešikovnou situaci. Docela se zastavil a nechtěl se hnout, ale nikdo a nikdy by nebyl schopen to nějak dokázat. K tomuhle nervy drásajícímu stavu přispívala hlavně temná mračna z jedné strany stravující sluneční paprsky a z druhé neúnavně chrlicí ledovou vodu.

Avria se naklonila přes hradby a pohlédla hluboko k jejich základům. Dole se matně leskla a bublala hnědá plocha tůňky, která se tu plnila už sedm dní.

„Tam voda prosakuje.“ Řekl jeden z velitelů a vážnou tvář mu projela vlna obavy. „Možná je hlavní hradba porušená.“

Avria mu neodpověděla a začala se pomalu vracet do zbrojnice. Byla unavená a promrzlá. Vodu už vůbec nevnímala. A voda jí trápila ze všeho nejméně.

Měla za sebou sedm dní. Těch sedm dní, které bílou snadno přemalují na černou. Tak silně jak si zpočátku byla jistá, nyní pochybovala. Pochopila hru, vědomě pozměnila její pravidla a teď se v tom začínala topit. Doslova.

Mahájo Ito bylo v sevření. Nebezpečí vyselo neustále ve vzduchu a ostražitost byla to jediné s čím mohla obchodovat. Měla odhad i výmluvnost a obojího nadmíru využila. Cítila v sobě proudy emocí davu, stejně tak jako stavidla s nimiž je mohla ovládat. Stávající posádka Mahájo Ito vydržela celý ten týden především díky ní a stále byl každý z nich schopný a ochotný položit za obranu pevnosti život. Ale všechno co se dalo považovat za úspěch, Avria pohřbívala v sebezpytování.

Naplánovala pouhý týden čekání, ale ten se do její mysli prohryzával hlouběji a razantněji než celý měsíc intenzivního boje. Tedy, měl to být maximálně týden. Tearnyon i východ si měli poslat pro posily a tím by to nemohlo trvat déle.

Ten týden byl také právě tak akorát aby se válka stala hlavním tématem hospodských hovorů a aby lidé pochopili jak blízko válce jsou. Vsadit si a vyhrát. Heslo toho, kdo vidí víc. Avria vsadila na lidi a výhru očekávala tak jako se očekává příští úplněk; jistojistě.

Jenže teď se lámal sedmý den a Avria se cítila neskutečně naivně. Položila výzvu a začala otevřený boj proti síle, ze které spatřila snad jen obrys. Lidé znali jakousi svou historii a převzaté legendy a nenávisť, která je hnala do války. Avria z připravené partie vzala co potřebovala a otočila to proti minulosti. Ale co vše se za tou minulostí skrývalo, nevěděla. Bála se, že natříkrát otočená karta smete oba hráče.

Naivní. Neskutečně naivní. Věřit lidem? Věřit masám? Věřit těm zástupům, které už se valí bezmeznou setrvačností? Ať už směr ukazuje kdo chce, je nemožné a naprosto zbytečné, snažit se probíhající nějak změnit. Avria teď, více než kdy jindy, přemýšlela nad sebou a nad motivy, které ji do tohoto výru vehnaly. Otec, ač ona jím pohrdala, ji miloval a viděl do ní víc než ona mohla vidět do kohokoli. To on jí řekl, že je chladná a vypočítavá. A byla to pravda. Jenže vždycky tu byl i děda a než ho ve schopnosti pochopit lidi přerostla, vedl jí dál cestou, kterou začal a kterou jeho syn odmítl.

A tak se zvolna uzavíral kruh. Protože teď doufala jedině v tom, že na pomoc přispěchá Daltia; namali rodů Elas, které opustila, stejně tak jako její otec, i když z jiných důvodů. Ale proč tohle všechno? Proč! Stále ta nezodpovězená otázka její cesty. Z neznalosti se vysrážely

bublínky myšlenek upínajících se na osud: Mám svou cestu a nebo ona má mě? Musí přece existovat směr, který si volím sama. I směr, který si lidstvo vybere. A nebo je ta volba již pronesena?

Avria se zastavila. V ten okamžik poznala, že se blíží změna. Čas se umoudřil a dal se znovu do pohybu. Poručil větru a ten zase mrakům a tak se roztrhla opona nesoucí vzdálenou oceánskou vodu. Kapky řídly. Melancholický hluk deště rychle ustával. Najednou bylo téměř ticho. V napěněné a stínované klenbě oblak se rozevřela škvíra, kterou prorazil oslepující světelný šíp a zabodl se do kamene východního svahu.

Čas dopřál průsmyku dlouho odpírané odpoledne.

Když kolbiště opustila příroda, zavlňli se lidé a chystali se rozpoutat svou vlastní bouři. Strážné nervózně zařinčely zbrojí. Z útrob pevnosti je na hradbách doplnili i zbylí vojáci, jakoby vycítili nadcházející nevyhnutelnost.

Avria se vmísila mezi ně a ve spěchu hodnotila situaci. Vystoupila přímo na hlásku, ze které se rozhlížela do všech směrů. Než se na vršku věže dvakrát otočila, objevil se i Dirimb-
ra a poněkud znaveným, i když stále vnímavým pohledem kontroloval obě obléhající armády. Jak řídly mraky, světlo odhalilo detaily prozrazující něco o blížícím se osudu Mahájo Ito.

„Tvůj odhad, kapitáne?“ Avria vyzvala Dirimbroy zkušenosti o kterých nepochybovala.

„Tearnyon je v původním počtu, ale východňani, pokud se to dá aspoň trochu odhadnout, maj posilu. Tam dole je hrozná síla a jestli teď zaútočí, tak je konec.“

„Bezpochyby zaútočí.“ Avria ani nemrkla. Přesto to co pronesla znělo odporně definitivně. A pravdivost těch dvou slov se záhy potvrdila.

Na severovýchodě pevnosti, tam kde se průsmyk lámal, byla voda stále pánem. V široké mírně se svažující rovině vládly hnědé kaluže a veliké tůňky, z příkrých skalních stěn tančily mnohé vodopády a bahno a kamení. Po zelení živoucí trávě nebyla už ani památka, místo ní vyvěro ošklivé bahniště rozorané nespočtem párů bot, tábořících zde po sedm dní.

Pohybovat se dole muselo být obtížné a vydržet tam celý týden, ještě těžší, ale přes všechnu tu vodu a chlad se celý zmáčený tábor dal do pohybu. Stany a plachty rychle mizely a mihající se postavy se zšikovaly do zástupů v takové šířce, že přeťaly téměř celý průsmyk. Uprostřed a po stranách zavlály černé praporce se zeleným kruhem a stříbrnými loukotěmi uvnitř. Byly to zástavy meriotů, které se zdvihly nad deštěm umučenou planinou.

Dirimb-
ra hleděl dolů na ty řady, fascinován precizností a lehkostí s jakou se zformovaly. Nemohlo být pochyb, že tihle jsou z východu. A když se za každou vlajkou narovnálo dvanáct řad, z posledních ještě stojících stanů vypochovali sloni ve válečném postroji a s posádkou. Bylo jich celkem deset a byli nejmohutnější ze svého rodu. Krásní ve své velikosti, ale strašlivý zárovek. V jedné řadě pak vykročili přímo k hradbě pevnosti. Voda a bahno jim nevadili, měli pevný krok a tiše a rychle se blížili.

Avria dál nečekala. „Všichni na severovýchod!“ Zakřičela. „Obsadit boční věže a rondely!“ Pak ze sebe shodila plášť a jala se seběhnout dolů.

„Co chystáš teď?“ Dirimb-
ra jí chytil za rukáv a prudce otočil k sobě.

„Chystám se zemřít.“ Zlostně vyprskla Avria. „Pušť mi ruku!“

Dirimb-
ra poslechl, ale cítil, že takhle by to být nemělo. „Mělo se stát něco jiného.“ Zamumlal. Pak z kamenné podlahy zamyšleně zdvihl Avriin plášť a pečlivě ho přeložil přes hradby hlásky. Oko mu přitom padlo na jihozápad, kde se pomalu mátořili bojovníci hr-
dého, ale vzdáleného Tearnyonu. „Jedna z čelistí povolila.“ Zaklel.

„Všichni lukostřelci na hradby!“ Volala Avria, zatímco se řítila do zbrojnice, kterou používala jako hlavní štáb. „Každý ať u sebe má meč nebo aspoň dýku.“ Rozkázala zbrojmistrům.

„A Tearnyon?“ Vyzvídala velitel Lébišské posádky.

„Ten teď necháme být. Chci mít všechny luky obrácené na severovýchod. A u těžkých kuší ať vždycky někdo stojí.“

„Rozkaz.“ Velitel kývl hlavou.

Avria už na sobě měla lehkou zbroj a široký šermířský nárameník, po levém boku se jí houpal meč a po pravém dýka. „Do bitvy!“ Zavelela a nikoho nenechala na pochybách co se bude dít.

Na ochozu hradby bylo plno a lučišníci se k sobě tlačili schovaní za stínkami mohutného cimbuří. Avria hrdě vystoupila nad portál brány a pohledem čelila děsivé přesile. Postavy byly na dálku a v bahně těžko spočítatelné. A zdálo se také, že se množí, jakoby vyrůstaly z hlíny. Avria jejich počet nakonec odhadla téměř na tisícovku.

Stály nehnutě těsně za dostřelem šípů. Sloni se semkli uprostřed kolem vztyčené zástavy, přitom za nimi se rozevíral klín lučišníků a po stranách je obklopily dvě řady ozbrojenců. Bylo jasné, že to je nedůležitější skupina a že tam bude i velení. Avrii ale zaujala i z jiného důvodu. Takové ozbrojení bylo pro východ netypické. I meče, které se občas zaleskly jako jehly, se zdály příliš velké. Bylo to znepokojivé, ale v tuto chvíli přijatelné jako fakt. Jeden z faktorů, se kterými se v bitvě musí stroze počítat.

„Nejdřív mřte na slony.“ Avria mluvila dost nahlas, ale nekřičela. „K hradbě se nesmí dostat ani jeden. Je tam hodně vody a bahna, takže půjdou docela pomalu a to nám pomůže. Po posádce střílejte, až když budou blíž.“ Avria udělala krátkou pauzu, než pokračovala. „Provazy přerežte dýkou. Řetězy zkuste přetnout mečem. Hradby musíme udržet; jsou to jediné co nás dělí od smrti.“ Pak se otočila a pohlédla pod sebe na zátarasu u kterých stálo téměř dvacet mužů. „Brána se nesmí prolomit. Zpevnit ji musíte čímkoli co bude po ruce. A bude-li nejhůř i vlastním tělem. Pamatujte, že na vás závisí životy všech ostatních.“

Když se Avria otočila zpět, nepřítel už byl v pohybu a celá ta masa se posunula jako jeden celek. Vyrazili tiše. Žádný pokřik, ani trubky či rachot zbroje. Tiše jako smrt. Tím začala bitva o Mahájo Ito. Závodem o první úder.

„Střílejte až na můj povel!“ Avriiny oči žhnuly velitelskou autoritou. „Chraňte se za hradbou a zbytečně se nevystavujte zásahu.“ Pak se otočila tak aby jí do tváře vidělo co nejvíc vojáků. „Jsme poslové míru a nám patří právo. Bojujeme za Mahájo Ito! Bojujeme za mír!“ Poslední větu Avria vykřikla a vložila do toho takovou sílu, jaká ve slovech dosud nikdy nebyla. Odrazila se v nich Avriina zloba i lítost a celá její osobnost i mnohé zkušenosti a poznatky. Tak všichni v pevnosti pochopili, co to ve skutečnosti mír je a věděli také, že merioti jsou položkou cizích plánů a že v širém světě, jehož srdce teď bilo zrovna v Mahájo Ito, lidé otroci v okovech osudu, jenž se chystal na ně dopadnout. I kapitán Dirimbra na vrcholu hlásky měl jasno v mnoha věcech, které se týkaly Avriiny volby. Každý z vojáků celou bytostí chápal, že Avria osud přemohla až kam to šlo a dala lidem svobodnou volbu. Válka či mír. A když pak zavelela: „pal!“, všechny luky se napjaly a šípů z nich se vznesly se smrtelným poselstvím na špičce hrotu. Měly v sobě ale i hořkost, se kterou je vypustily prsty lidí osvícenějších, než kterýchkoliv jiných v nastávající válce a přicházejících bitvách. Věděli, že jsou figurkami a jejich nepřítelem, že není ten proti komu v tento okamžik vyslali smrtící salvu.

Vysoko nad průsmykem, mezi břity majestátních hor se nebe roztrhalo na mnoha místech a záře v podobě sloupů klesla do Ahir Mara. Na okamžik zasvitla i pera letících šípů, a ty než

vtrhly do živých řad, nezdály se nepodobné hejnu ptáků.

Následovala rychlá odpověď nepřítel. Na kameni hradby to zachrastilo a vzduch prořízly mrazivé výkřiky prvních raněných.

„Chraňte se za hradbou!“ Zopakovala Avria. Voják, který stál blízko ní, se skácel s černým šípem v hrudi a oči mu zůstaly hledět do nebe. „Chraňte se za hradbou.“ Zaseptala. Ale voják už byl mrtvý a nouze situace jí donutila jeho tělo odstranit z ochozu. Zacloumal s ní šok, když se viděla jak shazuje bezvládný trup vojáka, který ještě před chvílí dychtivě vzhlížel ke smyslu jejích slov.

Ruku položila na cimbuří a snažila se zvládnout třas. Byla to čirá hrůza, která se jí dotkla; ale vzápětí náhle pominula. Slyšela nárek a svištění šípů, příkazy velitelů a silný Dirimbrův bas, který z hlásky velel četám střelců. Vstala. Pocítila v sobě neuhasitelný žár touhy po boji. Touhy po velení a pomstě. Všechno živé nenávisť. Vyrazila jako ztělesnění bojechtivosti a vojenské síly a neuvědomila si přitom, že se v ní probudila potlačovaná minulost. Tak se lapila do osidel řízeného předurčení. Teď a tady skončil její vzdor proti osudu.

Přeběhla jistým krokem k boční věži a okolo svištěcí černé krupobití naprosto ignorovala. Když vystoupala na plošinu, pak teprve se podívala na nepřítel a začala zvažovat. Řady stále postupovaly brodice se kluzkým bahnem. Za sebou zanechaly desítky mrtvých, ale prostřední skupina se pevně držela. Ani jeden slon nepadl, jen dva viditelně zpomalili krok.

„Mřte na slony!“ Křikla Avria na dva muže obsluhující těžkou kuši, velickou téměř jako balista. Ti se snažili poslechnout. Klikou rychle naplnili břevno a zuby pojistky přitom zacvakaly. Pak nabili šíp dlouhý jeden a půl sáhu. Zamířili.

„Pal!“ Rozkázala skoro zbytečně Avria. Břevno se smrštilo a na dva palce tlustý šíp prořízl vzduch. Přeletěl pláň a zaryl se pod nohy v čele jdoucímu kolosu. Do vzduchu se zvedla voda a bahno a slon zakolísal. „Rychle nabít!“ Avria spatřila příležitost. První slon byl největší a nesl nápadné červeně zlaté symboly. Hlavu až k chobotu měl krytou lesklou zbrojí, ale zbytek těla zůstal nechráněn. „Ještě dva kroky.“ Špitla si pro sebe.

Jenže jejich těsný pokus nezůstal nepovšimnut. Za slony se vynořila řada lukostřelců, kteří vršek věže zasypaly hustým deštěm střel. Avria se skryla za stínku a muži bleskově ulehli k zemi. Přesto to nebylo dostatečně rychle.

Když rachot utichl a Avria se podívala dolů do průsmyku, byli již sloni o hodný kus vpředu. „Znovu nabít.“ Prikázala, ale zbyl pouze jeden, který mohl uposlechnout. Druhý voják křečovitě svíral šíp zabodnutý v prsou. Obličej měl stažený bolestí a ústa zahlcená krví.

Avria na něj pohlédla s lítostí, ale v očích jí zároveň bleskla nová nenávisť. „Nabít!“ Procedila mezi zuby. Sama se postavila ke kuši a natáhla ji. Když měla založenu střelu, dlouho mířila. Hledala svůj jasný cíl, a byla by ho zřejmě trefila, jenže jí nepřál vítr. Do této chvíle byl klidný, ale nyní se zatočil mezi skalními stěnami a hmotná tyč se jím nechala odnést o pár sáhů vpravo a vůdčí tlustokožec, tak unikl zkáze. Přesto se našla jiná oběť.

Šíp se zabodl hluboko do těla jiného slona, jehož zoufalý a ohlušující nárek pohltil celou pláň. Mohutné tělo zavrávalo. Elefant udělal několik kroků do strany, srazil se s mnoha svými druhy a porušil tak celou formaci. Jeho chobot se ovinul kolem trčícího zbytku zabodnutého šípu a zlomil ho jako trouchnivý klacek. Pak se majestátní zvíře i s jezdci na svém hřbetě skácelo k zemi.

Veliké vojsko na okamžik zaváhalo. I vojáci v Mahájo Ito byli zaraženi skolem toho krásného obra, ale započaté šílenství už nešlo zastavit a za chvíli se vzduchem nesly další salvy.

Avria nebyla spokojena. Chtěla skolit to největší zvíře a proto rychle znovu kuší natáhla. Vystřelit už ale nestihla. Blížící se armádou zasloumala zloba a každý kdo držel luk mířil právě na ní. Opět se schovala a čekala, ale přival šípů nepolevoval a bez přestání ohlodával nepoddajný kámen. Kolem se začaly hromadit úlomky šípů se špicemi i opeřením a mnoho se jich zavrtalo také do dřevěného těla kuše.

Jeden z nich se nešťastnou náhodou prosmýkl kolem napjaté tětiny a nepatrně jí nahryzl. Veliká síla prohnutého narrvonového dřeva pak dokonala zbytek a přetřžené vlákno švihlo Avrii napříč přes levou tvář. Zprvu pouze reflex jí donutil schovat poraněný obličej do dlaní, ale následovala nesnesitelná bolest a mezi prsty ucítila teplou lepkavost. Když pochopila, že je to krev, celé tělo prostoupila vlna horka a cítila se jako na vodě. Nevěděla přesně co se stalo, jen myslí jí proběhla průzračná a vzápětí zapomenutá myšlenka: *Vychutnejte si svou malou pomstu.*

V bitvě se křivda stupňuje a žádná pomsta není hodnější než samo vítězství. Ale to bylo pro všechny daleko a bylo nutné ho vybojovat. Proto se luky nepřátelských střelců nakonec odvrátily a Avria unikla pozornosti letících šípů. Rychle vstala. Hlava se jí zatočila.

Cítila se slabá a zamlžený zrak jí temněl. Ale v mysli slyšela volat povinnost. Musela stát se svými muži až do konce a pomyšlení na probíhající boj jí vrátil sílu. Adrenalin se vlil do krve a přehlušil všechnu bolest.

„Jste v pořádku, paní?“ Starostlivý hlas patřil vojákovi, který jí pomáhal nabíjet kuší.

„V pořádku.“ Odvětila vyrovnaně. „Nepřestávej. Střílej dál.“

Ale voják zaváhal. „Tětiva je přetřžená.“

Avria konečně pochopila, co se stalo. Rukávem setřela krev z obličeje, ale ránu nechala být. Je to jenom povrchové zranění. Tím ho vytěsnila z mysli. „Zkus to spravit.“ Poručila a s těmito slovy na rtech seběhla zpátky na hradní ochoz.

Lukostřelci dál stříleli a když klopýtala kolem, nepřítomně jí uhýbali z cesty; jejich řady ovšem prořídly. Jak málo lidí mělo Mahájo Ito a jak beznadějně se snažili zastavit blížící se kolosy. Avria koutkem oka sledovala dění a viděla jak se střední voj nezadržitelně prodírá bahnem k pevnosti. Už byli blízko. Nebezpečně blízko.

„Jezdci jsou cíl!“ Vyrazil od středu pevnosti Dirimbrův rozkaz, dál tlumočen velícími důstojníky. Avria nezasahovala. Nechala vše na něm. Teď byla nejlepší strategie stejně známá jemu jako jí a on měl kromě toho dobrý rozhled a nezdálo se, že by ztratil hlavu.

Avria se zastavila. Bylo to znovu nad portálem brány, protože tady očekávala osud. Tady viděla počátek zkázy. Po tváři jí stekl pramínek krve a dopadl na mokré kameny cimbuří. *Čekám na vás.* V duchu oslovila nepřítele. *Čekám na tebe.* Oslovila svou smrt.

Nepřítel zrychlil krok a jeho lukostřelci, schovaní za velkými těly slonů, přerušili palbu. Přední řady vběhly do nejpromočenější části planiny těsně před pevností. Tam se svah narovnával, ale také zužoval mezi skalnatými kořeny mohutných hor.

Levý i pravý oddíl se přiblížil k prostřednímu, který opět přidal. Sloni už byli v klusu a Avria viděla každý jejich detail. Pohupující se svalnatý chobot, okované plátování na čele, bílou slonovinu dlouhých klů, látku vznešených barev přehozenou přes hřbet. I pět mužů schovaných za dřevěnou palisádou na proutěné podlážce, která se širokými řemeny držela při hřbetu slona.

Pod jejich nohama se bahnem brodily řady těžkooděnců. Měli zlaté krunýře, helmy s krytem i pláty chránící ruce a nohy. Šípy se od nich odrážely a lámaly se a oni i přes velkou váhu zbroje lehce překonávali změkklou půdu.

Avria nechtěla uvěřit vlastním očím. Věděla co teď musí přijít a na co zapomněla. Žebříky. Bylo to něco co se na východě často nevidí a ona na to ani na okamžik nevzpomněla. Ale viděla je. A s tím zároveň pochopení svého neodpuštělného zanedbání. Pod patou hradeb v hlubokých kalných vodách spatřila prosvítat části kulatin. Všechno bylo připravené. Připravené pro pád Mahájo Ito.

Tím ale její chyby nekončily. Zpětně si promítla předcházející týden a viděla, že hlídka nemusela být dostatečná a že pod hradbami se mohlo bez povšimnutí dít mnoho věcí. Mnoho. „Tam voda prosakuje.“ Slyšela znenadání hlas, který předtím zcela ignorovala.

Nastal čas odvolat lučišníky z hradeb, ale ona zaspala, protože myšlenkami byla někde jinde. A ani Dirimbra nevelel. A když se vrátila do skutečnosti, bylo již pozdě. Nepřítel znovu zahájil palbu a prvnímu mezi slony už k opevnění zbývalo jen několik kroků. Běžel velkou rychlostí jako hora masa. Nejmajestátnější ze zvířat, jakými se východ honosil. Víc než pět sáhů vysoký. Obr Mlžných lesů. Nedbal na vodu a bahno, ani na mnohé šípy trčící z jeho hrubé kůže.

Tak ho spatřila Avria a ztuhla, když běžel přímo k ní. Nezastavil se. Plnou silou své hmoty a rychlosti narazil do velikých dveří. Dřevo zapraštělo a hluboké zadunění požralo ostatní zvuky. Ale brána vydržela.

Avria tam stála nehnutě, omráčená a v uších jí hučelo. A než se vzchopila a zavelela: „zahájit flankování!“, na cimbuří se vyšvihly provazy s háky a o čelo hradeb se opřely dlouhé a silné žebříky.

Chtěla vykřiknout další rozkazy, ale nedostala k tomu příležitost. Z hřbetu největšího slona vyskočila menší pružná postava, schovaná pod kápí a pod šedým pláštěm. Po zdviženém chobotu vyběhla až na zuby cimbuří. Seskočila na ochoz a stanula přímo proti Avrii.

Vojáci pevnosti se ulekli a rozestoupili. Vznikl ideální a volný prostor k souboji, do kterého si nikdo netroufl zasáhnout. Uprostřed bitvy tak stanuli dvě postavy, jako vytržené z okolního dění. Stáli nehnutě proti sobě, napětí v konečcích prstů položených na jílcích mečů. Dvě postavy soustředěné jenom sami na sebe. Avria v tu chvíli veškeré velení vzdala, protože doufala, že jí zastoupí Dirimbra.

Jenže Dirimbra už nebyl na vrcholu hlásky. Jak totiž pozoroval a hlídal vývoj bitvy, občas mu zrak zaletěl i na západ a těsně předtím, než pevnost ohlušil náraz slona na vstupní bránu, zpozoroval, že se muži Tearnyonu seřadili a pohnuli.

Vojákovi, který stál na hlásce vedle něho, rozkázal, aby to sdělil Avrii a sám rychle běžel dolů a pak na jihozápadní hradby. Věřil, že je to tak předurčeno a že musí s Tearnyonem zkrátit zbraně. Ale náhoda tomu chtěla, že voják se vzkazem k Avrii nedorazil, protože ho dostihl šíp a smrt si ho rychle vzala.

Proto, když Avria stála proti neznámému nebezpečí, nikdo neodvolal lučišníky a nerozkázal vojákům, čekajícím dole, bránit hradby. Nikdo nezavolal posilu na jihozápad. Bitva se zvrhla, velení zkolabovalo a Avria jen periferně vnímala, jak se lukostřelci snaží přezat provazy a odstrčit žebříky, které dole přidržovaly mohutné sloní choboty. A jak se dál snaží střílet a zastavit obrněnce ve zlaté zbroji.

Ale přesto, že si těchto událostí všímala, myšlenky koncentrovala jinam. Na bojovníka, který stál proti ní. Na jeho oči a na meč ještě stále schovaný v pochvě. Navzájem se hodnotili a poznali v sobě velitele. A když bylo napětí mezi nimi tak velké jako v prohnutém narrvonovém břevnu, vyrazili prudce z místa.

Meče vyletěly z pochvy a zableskly proti sobě. Nestřetly se však. Východňan se dvakrát otočil v předstíraném útoku a schován pod vzedmutým pláštěm bodl přímo proti Avrii. Její setrvačnost nezachytil očekávaný úder mečů a tak padala proti smrtící špici.

Blížíci se meč však její krav neokusil. Stihla vytasit dýku a v pevném sevření pěsti odklonila letící čepel. Železo obou zbraní zaskuhralo a úder se zastavil až o záštitu.

Odvrátili se od sebe a zase se zastavili. Oba byli zaraženi. Avria mistrovstvím meče, které u žoldáka nečekala a východňan uměním, které nikdy neviděl.

Jejich souboj se dostal do jiné úrovně. Zpočátku věřili každý ve své vítězství, ale nyní viděli, že musí bojovat na hranici svých možností a že tohle měření sil nakonec rozhodne náhoda.

Opět vyrazili proti sobě. Rychlost a síla se vlila do jejich mečů. Čepele z ušlechtilého kovu se navzájem odíraly, jiskřily a řinčely. Výpady střídaly ústupy a kryty přecházely ve výpady a na úzkém ochozu nebyl prostor na nic jiného než na rychlost a bystrost.

Východňan se nejen dobře oháněl mečem, ale zdál se být pod svým šedým pláštěm nehmatatelným stínem. Souboj v jeho podání byl neustálým klamem a mnohonásobně přerušeným útokem. Nikdy nebyl tam, kde ho Avria očekávala. Měla pouze výhodu druhé zbraně, na kterou nebyl její protivník zjevně zvyklý. Mnohokrát se zachránila v posledním okamžiku a několikrát unikla smrti jen díky reflexům vycvičeným v mnoha soubojích.

Ona pak na protivníka dorážela jak mohla a úniky kombinovala s výpady. Proti svému nepříteli vyrážela ve vražedných sekvencích. Byly to prvky umění předávaných z generace na generaci, jen uvnitř jejich rodu. Nikdo jiný se je naučit nikdy nesměl. A v tomhle souboji využila veškeré své znalosti o nich.

Boj byl dlouho vyrovnaný a žádný z nich ještě neudělal fatální chybu. Avria už ale pocítila únavu. Z čela jí ztékala pot a ruce jí brnely v kloubech. Blížil se závěr. Oba to věděli. Věděli, že jeden z nich velmi brzy skončí. Sebrali zbytek sil a střetli se v nejprudší potyčce celého jejich divokého boje.

Avria se tentokrát nenechala zmást předstíraným úderem a svůj meč poslala do středu protivníkovy těla. Ten byl překvapen. V prudkém úskoku se sice těsně vyhnul zářícímu ostří, ale bokem narazil přímo na Avrii. Její nůž se rozběhl proti jeho krku a zastavil ho až v poslední chvíli zdvihnutý meč.

Byli pohlceni soubojem, ale Avria by přesto přísaha, že slyšela tiché zaklení. Okamžik na to se východňan odrazil a prudce od sebe Avrii odstrčil. Ta zakolísala a po dvou krocích, kterými se snažila chytit rovnováhu, narazila na zuby cimbuří.

Vzhlédla. Meč poháněný velkou zlostí jí zasvítíl před očima. Podvědomě zvedla rameno a tím se zachránila. Čepel zaduněla na kovovém nárameníku a jen o několik palců minula její hlavu. Východňan se protočil, táhnut letící hmotou svého meče a vystavil Avrii záda. Její ruka poslechla myšlenku. Pevně sevřený meč vystřelil a ve své stříbřitém lesku se ponořil do živého masa.

Východňan zavl, ale jeho nářek náhle umlkl, když Avria meč vytáhla. Pramínek krve se odlepil od čepele a dopadl na zem spolu s bezvládným tělem.

Jeho smrt prožila Avria uvnitř sebe. Skoro jakoby nevěřila ve své vlastní vítězství. Jako by to byla ona, kdo podlehl smrtící oceli. Ale bylo to tak, jak si to pamatovala a jak to viděla a s tímhle zjištěním přišla i vlna euforie. Nahlas se zasmála a krvavou čepel oťřela o rukáv. *Tohle je moje pomsta.* Opakovala si dokola v duchu. Podcenili jí a ona přetnula jejich plány v nejpovnějších místech.

Potěšení z toho vítězství netrvalo dlouho. Odesl ho černý šíp letící těsně kolem a nesoucí v sobě temnou realitu. Někdo východňanům stále velel a jejich útok se znovu zkoncentroval. Avria se rychle vzpamatovala. „Střelci z ochozů! Nepolevovat ve flankování!“

Její rozkazy se rozletěly po hradbě. Lučišníci se začali pomalu přesouvat k bočním věžím a od středu je nahrazovali válečníci. Toho okamžiku výměny využil nepřítel a nad cimbuřím se zaleskly zlaté přilbice těžkooděnců.

„Flankování!“ Křičela Avria, ale ať byl déšť šípů sypajících se z rondelů a bočních věží jak chtěl hustý, zlatem oděné rytíře nezastavil. Avria se vrhla k nejbližšímu. Ale neudělala ani pět kroků, když se jí hradba pod nohama zatřásla.

Zastavila se a přes nebezpečí letících šípů pohlédla přes hradby dolů. Mohutný slon se znovu opřel do vrat a veřeje se pohnuly. „Držet bránu!“ Prikázala. Bylo vidět, jak se obr svým zaštitěným čelem opřel do úpíciho dřeva a nohama v kluzkém bahně odhrnul kopec hlíny. „Držet bránu!“ Zopakovala. Nebylo teď pro ní větší nebezpečí, než to že se brána prolomí. Vojáci u barikády se zoufale snažili poslechnout a bránu udržet. Opírali se o ní vlastním tělem, když hromady kamení a dřevěných vzpěr nestačily. Ale zdálo se to jako předem ztracený boj.

Na ochoz už sestoupilo několik těžkooděnců a v zuřivém souboji proti velké přesile se dlouho drželi. Pod nohy jim kleslo mnoho obránců pevnosti a jejich velké meče se nedaly zastavit. Avria se znovu rozběhla k nejbližšímu. Bylo nadmíru jasné, kam se přesouvají; jaký je jejich cíl. Chtěli odstranit lukostřelce z rondelů a vojáci jejich levého i pravého křídla byli připraveni k velkému útoku.

Avria je viděla seřazené po stranách. A vedle nich... vedle nich spatřila slony napínající silné řetězy. Jak se několika kroky vzeplali v postroji, zablácené články se zdvihly z vody. Napjaly se mezi nimi a patou pevnosti a záhy kamenem hradby proběhla tupá rána následovaná dlouhou ozvěnou.

Avria překvapením zamrkala. Na tohle už západ odpovědět nedokáže. Podvědomě se podívala na protější hradby a to co spatřila, jí překvapilo ještě mnohem víc.

Uviděla tam Dirimbru téměř samotného, jak brání jihozápadní hradby. Jeho meč svítil rudou barvou a míhal se proti šplhajícím rytířům. Šípy se mu vyhýbaly a on si jich nevšímal a hrdě vztyčen bojoval nekryt hradbou ani podporou lukostřelců.

Při pohledu na něj přepadla Avrii úzkost smíšená s obdivem, protože se bála nejhoršího a spatřila smrt toho statečného muže. Zavelela proto lukostřelcům a spolu s nimi se vrhla kapitánovi na pomoc. A když se postavila po jeho boku, vytasila meč a beze slova, pouhým pohledem mu vzdala hold, a spolu se pak pustili do bitevní vřavy.

Svět se zúžil na ostří meče míhajícího se vzduchem. Hlasy vojáků se měnily v šílený řev. Vzduch zhoustl krví a potem. Zuby opevnění se zbarvily rudě a když se o hradby opřely desítky žebříků, krutá bitva už vnikla do pevnosti a hradby zaplnili nepřátelé.

Porážka byla na dosah. Byla blízko, ale nikdo z pevnosti se dopředu nevzdal. Pořád se bojovalo a na ochozu již leželo více mrtvých, než na něm stálo živých. Náhle ten děsivý vír smrti zastavila ještě hrůznější rána a rachot. V téhle krátké pauze se každý otočil směrem, odkud hromové dunění vycházelo. Síla třeskotu odpovídala zkáze. Část severovýchodní hradby se sesula a na místě nepřekonatelných zdí zůstala jen hromada kamenných bloků.

Východní žoldáci nelenili a zaplavili pevnost jako voda z protržené přehrady. Bitva se znovu rozběhla. Byla teď prudší a rychlejší a vojáci pevnosti Mahájo Ito umírali při její obraně bez šance na vítězství. Ale východ a západ se spolu ještě nestřetli. Avria i Dirimbra

totiž neúnavně bránili hradby, až na nich zůstali sami obklopeni houfem nepřátel.

V ten moment rytíři Tearnyon znervózněli a jejich útok trochu povolil. Nerozhodně se rozhlíželi, jakoby čekali na rozkazy a jejich zrak se stáčet na jihozápad. Tam se mezi skalami objevily rychle se pohybující pěší postavy a v mžiku vtrhly do ležení Tearnyonu.

Avria to viděla a svitla jí naděje na záchranu. Na záchranu v té nejposlednější chvíli. Ale skupinka, která se blížila byla malá. Neměla víc než dvacet členů a když to bojovníci západu zjistili, strach z nich opadl. Před běžící družinu se jich postavily čtyři řady a znemožnily jim další postup.

Rychle se blížící skupina ale nezastavila a ani nezpomalila. Vběhla přímo do pevně stojících řad a nad mihajícími se těly zasvítily meče a k pevnosti dolehlo zvonění oceli. Malá jednotka se téměř nezbrzdila, prolomila odpor a v okamžiku byla před pevností.

Byla to strašná podívaná a ulekli se jí jak vojáci Tearnyonu, tak i Avria. V ten moment ztratila soudnost. Ztratila sebe z pojmu reality. Nedalo se říct, že by nechápala, ale spíš nechtěla chápat.

Boj na hradbách ustal a zvláštní strach se šířil tak, že téměř všichni přestali bojovat. Dvacet mužů v černých pláštích se svižně vyšplhalo na hradby. Rychle obsadili strategické pozice a zakročili tam, kde se ještě bojovalo.

Jejich bojeschopnost byla hrůzná a svým tajemným vzhledem odradili každého k útoku. Jeden z členů té družiny, který se vzhledem od ostatních nelišil, dospěl až k Avrii a hlasem tak silným aby mu bylo rozumět po celé pevnosti pronesl:

„Nyní patří tato pevnost nám. Seberte se a táhněte, odkud ste přišli.“

Dlouho se nikdo nepohnul. Až teprve po dlouhé době se z pod pevnosti ozvalo: „Tearnyon z bitvy neutíká se staženým ocasem. Řekni kdo si a já od tebe tu pevnost dovyju.“ Byl to hlas komandéra Daverona. Pyšný a hrdý hlas. Ale muž v černém plášti na něj slovem neodpověděl. Bleskově vytasil malý nůž a vrhl ho tak, že se komandérovi zabodl do krku. Komandér ani nehlesl a skácel se obličejem na rozbahněnou zem.

„Táhněte!“ Křikl muž. Podíval se na Avrii a dodal. „Jestli neposlechnete, dopadnete stejně. Pak se otočil aby viděl na váhající vojsko a čekal.“

Avrii už se pěníla krev v žilách. Tohle byla její bitva. Složitá bitva mnoha cizích plánů na vysokých úrovních. Tohle byla bitva, kterou chtěla vyhrát nebo prohrát svým způsobem. Chtěla dosáhnout pomsty až ve smrti a ubíjelo jí pomyšlení na tak potupnou prohru. Jako by byli děti a někdo je vyhnal z hřiště na kterém si hráli. Pohled jí temněl a pěst ve které svírala jílec meče ztuhla v kámen.

Muž v černém plášti stál zády k ní a nehnul se. Byl sám, moc daleko od svých druhů a Avria v tom spatřila příležitost. Podlý útok zezadu, ale mohl mít úspěch. Udělala výpad. Tak rychle a silně jak jen dokázala. Ale přesto to nestačilo. Černý plášť se vyhnul hrotu meče a před obličejem jí zablýskla chladná čepel. To bylo poslední co spatřila.

V Ahir Mara pomalu končil krátký den, kdy Slunce pluje vysoko nad sněžnými špicemi hor. Vítr se k večeru spustil dolů mezi skaliska a svým vzdušným zdvihl Avriin plášť z hradby hlásky. Ten když padal, tak se rozvinul jako prapor a jediná zástava Mahájo Ito a nakonec klesl do bahna za zády odcházejících armád.

„Možná má pravdu.“ Souhlasil starý Brimbo. „Jestli je Mahájo Ito neutrální, potom se musíme přidat.“

„Neřekl, že je neutrální. Ale že jí obsadil rod Elas.“ Rozezřel se Frim. „A to podle mě není neutralita.“ Pěstí udeřil do dobového stolu a mocně si přihnul z korbele. „Podle mě,“ začal znovu posilněn rezavým nápojem, „je to moc zamotaný. Chci tím říci: nechme to uzrát a pak se podívejme co, že to vyrostlo.“

„Jenže už to roste čtyři dny.“ Připomenul Brimbo. „Dej pozor aby to neshnilo.“

Pak bylo ticho. Venku stále pršelo, hospoda byla jako vždy v tomhle počasí plná. Sešlo se tam mnoho mužů i žen z velkých i malých rodů a podvědomě si hostinec rozdělili na polovinu. A přestože jindy bývá v hospodě „za trojmezím“ rušno, nyní všichni mlčeli. Takový klid tam byl od chvíle kdy přišel sám Barfor, velitel Mahájo Strato. Jeho přítomnost stačila hospodu umlčet a jeho nabídka skoro všem zavázala jazyk.

„Válka,“ promluvila do ticha Akuraila, moudrá a vážený mezi estimami, „nese utrpení. Mrzačí na těle i na duchu a přinese do rodin zoufalství z odloučení. Přezene se přes přátelství a lásku a zahubí úmluvy. Válka pohltí každého z vás. Nikdo se neschová. Zjeví se to, co zůstávalo skryté. Zjeví se nenávisť, krutost a pomstychtivost v každém z vás. Tak to přijde. Válka je to, co uzraje, statečný Frime.“ Akuraila skončila a místnost se propadla do ještě hlubšího mlčení.

„Jsem-li statečný, potom ani válka mě nezvyklá.“ Dodal po chvíli Frim.

„Ale nemůžeš vzít na sebe utrpení jiných.“ Řekl Brimbo. „Já věřím v Mahájskou smlouvu a je-li její trvání ohroženo, stejně jako mír, jsem ten, kdo se postaví na její ochranu.“

U vedlejšího stolu se zvedla vlna nevole. „Já nevěřím v Mahájskou smlouvu!“ Vykřikl Herbris. Byl nejmohutnější mezi svými společníky a měl také nejostřejší jazyk. „Vy z těch velkých rodů si myslíte, že ste něco víc. Že s náma můžete vždycky v klidu vyjebat. A merioti zase, že si nás můžou kupovat jako zboží.“ Zvedl se a jeho vysoká postava sršela zlobou. „Východ upadá a je čas na změnu. Válka jenom prokáže, kdo je nejsilnější. Doufám, že vás v té vaší pýše, skolí jako prasata na porážce.“

Pak to v hospodě zahučelo a mnoho rukou sjelo pod desku stolu. Ale než se něco seběhlo a horké hlavy pomyslely na odplatu, vkročil do středu místnosti Barfor a zdviženou dlaní je zchlادil.

„Válka?“ Otázal se a pohlížel jednotlivcům do očí. „Válka už, jak se zdá, začala. Je uvnitř nás. Je to boj s naší touhou. Je to věta: ‚není jiná možnost‘. Ale oni jsou jiné možnosti. Vždycky. Válka je tam, kde se jiná možnost nehledá.“ Barfor na chvíli přestal a otočil se kolem dokola. Celá místnost byla zticha a pozorně naslouchala jeho slovům. „Každý musí souhlasit, že je jeden člověk, který tak jedná. Který nikoho neponižuje a hledá budoucnost.“ Barfor pohlédl na Herbrise, který se tvářil skepticky. „Avria.“ Řekl skoro šeptem. Herbrisovo obočí se nepatrně nadzdvihlo. Kývl souhlasně hlavou a posadil se.

„Jediný člověk, který ctí Mahájskou smlouvu a přitom se jí vzdal. Člověk, který vzdoruje západu a zároveň meriotům.“ Hospodou proběhla vlna pochopení. „Je to tak.“ Řekl Barfor. „Avria drží Mahájo Ito a jeho neutralitu.“ Následovalo napjaté ticho a klid blížící se k rozhodnutí.

„Avria,“ začal trpělivě Herbris, „je jediný člověk z velkého rodu, kterému bych věřil, mistře Barfore. Ale ty nejsi ona. A její jméno mě k tobě nepřipoutá. Je-li skutečně v Mahájo Ito, pak s námi v boji nepočítala a já se nebudu doprošovat.“ Barfor jen pokrčil rameny.

Pak znovu promluvil Brimbo. „U ohňů Omfalu, copak nevidíte co se děje? Nevšimli jste si brnění a mečů, které se nedávno objevily. Ty určitě nejsou z východu.“

„Pravda. A taky peníze jsem viděl.“ Dodal Frim. „Západ už útočí, jak se zdá. Musíme se nějak bránit.“

„Souhlasím.“ Řekl Brimbo a otočil se na Barfora. „Půjdu s tebou.“ Bylo to jako pokyn, na který se polovina přítomných zvedla a přidala se k Barforovi.

„Jste kašpaři.“ Řekl Herbris. „Jestli se máme bránit, potom v boji. A ke komu se přidám, rozhodnu pouze já sám.“ Pak znovu povstal. „Jsem zvědavej, jak dlouho vám to vydrží. Všechny čtyři velkorody pospolu.“ Zasmál se podlým smíchem. „Vzpomeňte si na minulost. Bijte se za svou čest a ne za cizí.“ Pak došel ke dveřím a zmizel v dešti.

Hospoda znovu ztichla, zatímco ve všech začala hlodat minulost. Upomenuli se na dávné křivdy a krev se jim rychle napěnila. Avria se pro ně stala pouze potomkem z Elas a tím ztratili zájem jí pomoci. Dlouho mlčky přešlapovali a pak se začali nenápadně vytrácet z hospody, až nezbyl téměř nikdo. Barfor vzdychl a vzdal se naděje.

Tak končí počátek zmatení věků. Místa v dějinách, kde se protíná příliš mnoho proudů.

Echolidy

Instinkt a moudrost spolu stále zápasí. Instinkt míří do propasti; cílem moudrosti jsou rovné planiny; a složitým pěšinám na hraně propasti se říká osud.

Artyfiles zůstal zírat na návštěvu ve dveři s otevřenou pusou. Dívka a chlapec ve věku, kdy se z nich měli stát muž a žena, byli v obličejích krásní, ale zároveň nadpřirozeně záhadní. Oči jim svítily barvou šmolky a zlaté vlasy vlály tak, jakoby se chtěly podobat plamenům.

Dvojčata Echolidy. Nebylo pochyb a Artyfiles také nepochyboval. Jak si byli podobní navzájem, tak se nepodobali žádné žijící bytosti. Málokdo má modré oči a nikdo nemá světlé, ba dokonce zlaté vlasy. Říkalo se o nich, že se od sebe nikdy neoddelí a že se zjevují tam, kde osud stíhá jednotlivce.

„R. r.. račte dál.“ Zakoktal se Artyfiles. Byl by dodal: ‚honem, honem,‘ aby odčinil své dlouhé váhání, ale včas se ovládl. „Posaďte se a udělejte si pohodlí v mém skromném domě.“ Věděl co se patří, nebo si to alespoň myslel. Každopádně tušil, že je-li blízko zlom osudu, pak rozhodně chce, aby změna byla k lepšímu. „Co si dáte k pití a k jídlu. Nejsem sice nijak zámožný, ale určitě tu něco najdu a rád vám to připravím.“

Dvojčata se naráz usmála a ukázala bělostné zuby, takové jaké by prostí lidé mohli pouze závidět. „Není třeba.“ Řekla Echolia. „Ale posadíme se rádi.“ Dodal Echoleon. „Jsme na cestě dlouho a dlouho ještě pojedeme.“ Jejich hlasy se střídali a přesto křížily jako jednotlivé prameny zpívajícího vodopádu. Hlubší hlas, vyšší hlas, oba harmonické, každý z nich součástí jediné melodie.

„Jedete na koních?“ Artyfiles litoval své otázky a v duchu se obořil na svou příšernou zvědavost. Ale dvojčata se tvářila vlídně a jejich příjemné hlasy zaplnily místnost.

„Překvapuje tě to?“ „Mnoho lidí to překvapuje.“ „Jenže svět je velký a přestože čas není naším pánem, minulost vždy předchází před budoucností.“

Artyfiles nerozuměl, pouze tušil, že uvnitř té slovní maškarády bude skryt osud. „Jedete tedy daleko?“

Tato skrytá otázka byla pro Echolidy opět důvodem k rozjasnění obličejů. „Máme sice dalekou cestu, ale tady jsme se nezastavili náhodou.“ „Cítíš správně závan osudu.“ „Řekni nám, co tě trápí.“ Dvojčata za dubovým stolem seděla vzpřímeně, ruku v ruce, tváře jako sama nevinnost. Dlouho však Artyfiles váhal a ostýchal se zjevit své strasti. „Neboj se.“ Zašeptala Echolia. „Málo kdo má možnost uniknout osudu.“ Dodal Echoleon.

Artyfiles odhodlaně přikývl. „Možná to vašim uším bude znít přízemně, ale to co bych potřeboval jsou peníze. Ne.. Ne, nějaké hromady, ale jenom tak, abych mohl nechat svoje děti studovat. Nevím jak moc to mám vysvětlovat. Vždyť vy o světě musíte vědět víc než kdokoli jiný.“

„Řekni jen, to co ty považuješ za nutné sdělit.“

„Jde o to, že Tearnyon po nás chce platit daně.“ Artyfiles začal trochu obšírněji. Sám sobě chtěl zdůvodnit důležitost svého požadavku. „Tady u Alminery je mnoho statků a sedláků, ale náš pozemek je ze všech nejsušší. Oproti ostatním máme poloviční výnos. Jenže daň se platí z rozlohy pozemku.“

Rozumějte, nevidím to ani černě ani bíle. V Tearnyonu mohu nechat děti studovat, musím však platit daně. Ale když mi děti na statku nepomůžou, potom nám pole nedá ani tu skrovnou polovinu. A ze všeho nejméně bych chtěl aby některý z nich zůstal u tihle obživy.“

„Protože..?“ Řekli naráz dvojčata.

„...protože,“ Artyfiles z hrdla jen těžko nechal unikat další slova, „už jsem o jednoho syna přišel. Zemřel tak náhle a...“ hluboké nadechnutí prozrazovalo sílu s jakou bylo třeba přemáhat vzpomínky, „...zbytečně. Ale tím ten děsivý osud neskončil. Moje milovaná Liadea neunesla tu tíhu...“ U toho vysvětlení zůstalo, protože Artyfiles už na hoře minulosti dostatek sil nepobral.

Když po delší době znovu promluvil, zdaleka se vzpomínkám vyhýbal. „Tohle prostě není dobrá práce. Dřít se od úsvitu do soumraku a stěží ušetřit na tvrdý chleba. Nemít peníze ani na doktora, přestože ve městě jich je nejmíň deset. Nevím, zda je to dost dobrý důvod pro přetnout osud, ale já o jinou změnu nežádám.“

Dvojčata na sebe pohlédla. Dva páry modrých očí se prostoupily a proběhla mezi nimi tichá konverzace. Pak, když se líbezná tvář opět stočila k nešťastnému sedlákovi, měli v sobě hloubku porozumění.

První začal Echoleon: „Je na tvou strast řešení.“ „Zřejmě by jsi na něj časem přišel sám,“ pokračovala Echolia. „Ale svůj osud máš těsně za sebou, proto musíme pospíchat.“ Nyní se oba hlasy spojily v jeden: „Řekni, byl bys ochoten vzdát se vlastního štěstí pro své děti? Opustil bys je, bylo-li by to nutné?“

Artyfiles na obě otázky souhlasně přikývl. Když nechá všech pět dětí studovat ve městě, pak je určitě dlouho neuvidí. Musel pro ně dlouho být otcem i matkou. A přilnul k nim a strachoval se o ně jako málokdo, ale tohle byl schopen obětovat.

„Dobře si tedy rozmysli svoje rozhodnutí.“ Řekla dvojčata. „Můžeš se nechat naverbovat do Tearnyonského vojska.“

Artyfiles vystřízlivěl, jakoby ho polili ledovou vodou. Tak to bylo krajní řešení. Rychlé odmítnutí však dokázal pozdržet a rozumně ten návrh zvážil. Bylo to na jednu stranu výtečné řešení. Kromě mnoha privilegií mají vojáci i výjimky z daní. Kvalitní vzdělání pro jejich děti je samozřejmostí. Jenže stát se vojákem? Artyfiles byl svou náturou proti každému násilí a kdo ho znal dosvědčil by, že si nikdy nenechal rozkazovat. A navíc, opustit děti a zůstat na statku, byla jedna věc, opustit je s možností, že ztratí i otce v nějaké bitvě, byla druhá.

Velmi obtížné rozhodnutí pro něj připravili Echolidy. Věděli to. „Měj na paměti, že jde o zlom. Obtížné je překonat předurčení, ale není to nemožné.“

Artyfiles to vzal na vědomí a dlouho a hluboce přemýšlel. Zrak měl přitom upřený na dubovou desku stolu z půlky ponořenou v oslnivé sluneční záři, která se sem drala malým oknem. Za ním a za rozevřenými okenicemi se do dálky táhly ohrady a žlutá pole pšenice. Artyfilův zrak však zachytil něco velmi znepokojivého. Rázem zapomněl na své rozhodování a dokonce i dvojčata se vytratila z jeho mysli.

Venku totiž spatřil černého koně v trysku překonávajícího vysoké ohrady. A i když nemohl rozeznat jezdce, byl si více než jist, že to je Irdeos, jeho nejstarší syn. Překrásný černý kůň, kterého Artyfiles dostal načas do opatrování, byl jeho vášní. Už od prvního okamžiku, kdy ho spatřil ve stáji, žádonil aby ho mohl projet a nyní tak bez povolení učinil.

Srdce Artyfilovo sevřela děsivá úzkost a s každým skokem toho černého hřebce mu mysl zaplavovaly obavy ze smrtelného pádu. Vyběhl ven téměř pološílený. Křičel a zároveň pádlil za vzdalujícím se jezdce. Ten ale neslyšel a připravoval se na nejkrkolomnější skok přes vysoko navršené kameny. Artyfiles zakřičel slovo, které mohlo znamenat „stůj“, ale nelidskou silou s jakou se vydralo z plic, bylo deformováno na mrazivý výkřik.

Irdeos zřejmě zaslechl tohle otcovo zoufalé volání, protože se otočil. V ten moment se kůň odrazil a nepřipraveného jezdce vyhodil vysoko do vzduchu. Irdeos, Artyfilův nejstarší syn, spadl na hromadu kamenů a ošklivé křupnutí ukončilo jeho život.

„Jsi si jistá, že rozhodnutí jejich je skutečně jejich vlastní?“

Echolia pohládla bratra po tváři. „Vracíš se k téhle otázce skoro tak často, jako ti osudem stíhání. Nakonec vždy s různou odpovědí. A já jsem... musím být, opačného názoru. Jenom tak se kolem nás může osud otočit, jenom tak nejsme sami v jeho proudu.“

„Víš, já se ptám: ‚Chceme pro Artyfila ten dobrý osud, nebo jen jeho přítomnost v Tearnyonu?‘“

„Tentokrát je ta otázka bezpředmětná. Chceme obojí. Jeho syn nesmí zemřít, protože pak by se už nikdy nerozhodl naverbovat.“

„Jistě, to mi neuniklo. Ale kdybych našel a navrhl možnost, ve které by Artyfiles zachránil Irdea, zároveň získal peníze a přitom se vyhnul službě, mohl bych ho provést?“

Echolia povzddechla. Neměla ráda, když byl bratr v tomhle rozpoložení. Samozřejmě že to nešlo. Dobré drobnosti by činit mohli, ale byly by stejně tak bezcenné jako zapomenuté.

Echoleon viděl její rozpaky a zahanbilo ho to. Věděl sám, že by to nešlo, věděl i proč by to nešlo, ale svým neomaleným vyzvídáním postavil sestru mezi dvě možnosti, ze kterých prostě nemohla vybrat jen jednu. Rychle změnil téma. „Jak chceš zachránit Irdea?“

Echolia se na bratra usmála a obličej jí přitom zářil něžným odpuštěním. „Co navrhuješ ty?“

„Vidím několik možností, ale zdá se mi že,...“

„...Irdeův pád zavinil sám Artyfiles.“ Dokončili oba zároveň.

Echolia vytáhla z kapsy minci a položila ji na stůl. „Co třeba takhle?“

Dlouho Echoleon studoval ten tah a když ho pochopil shledal ho nadmíru odvážným. Ale Echolia běžně uvažovala způsobem užitečné minimalizace. Souhlasil.

„Měj na paměti, že jde o zlom. Víme jak obtížné je překonat předurčení, ale není to nemožné.“

Artyfiles měl najednou podivný pocit jakési ozvěny dávného prožitku. Něčeho co přesně odpovídalo téhle situaci. Vzal to na vědomí a dlouho a hluboce přemýšlel. Zrak měl přitom upřený na dubovou desku stolu z půlky ponořenou v oslnivé sluneční záři, která se sem drala malým oknem. Ale ven se nepodíval. Na desce stolu zazářila stříbrná mince a upoutala tak jeho pozornost.

„Je to obtížné,“ promluvil nakonec, „ale pro své děti udělám všechno.“

Dvojčata se zaradovala. „Rozhodl jsi se správně.“ „Uvidíš, že tímto dnem jsi sobě a svým dětem určil novou cestu.“ Echolidy se zvedly z tvrdých židlí, naposledy se na Artyfila usmály a pak opustily jeho obydlí. Bez jejich přítomnosti se vzpomínka na ně stávala každým okamžikem pobledlejší, ale současně také nadpřirozenější a povznášející.

A než si Artyfiles v hlavě urovnal všechno co bylo a bude, objevil se ve dveřích Irdeos se spokojeným a vítězoslavným úsměvem na tváři. Co ho tak nadchlo neprozradil. Svému otci chtěl ale ukázat něco jiného. Prst namířil k východu, kde se nad horskou hradbou zvedala temná a zlověstná mračna.

Adrin a Marlima

V hlavě každého člověka jsou vždy alespoň dvě velmi silné touhy, které si navzájem odporují. Jejich střet vede k frustraci a prohloubení negativních dispozic. A také k činům vpravdě legendárním.

Od rozhovoru v Mahájo Mistró byla Marlima stále stísněnější a podrážděnější a mezi ní a Adrinem to jiskřilo. Ve špatném smyslu toho slova. Každý výboj mezi nimi bolet. Pak už spolu nehovořili. Jenom si někdy vyměnili pár slov.

Adrin tomu čelil rozumem a vůlí tvrzenou vlastní zkušeností. Věděl co Marlima prožívá a její odtazitost trpěl shovívavě, ale tohle jí neřekl a také nikdy nepopohlnal vývoj událostí. Jenže, jak pod kopyty jejich koní letěla cesta a ubývaly míle zbývající do Nerelia, vzdálenost mezi nimi se stále zvětšovala.

Když minul druhý den a oni opustili žhavé pláně a ocitli se v kopcích vlnících se ve stínu Východního pohoří, Marlima beze slova založila táborák a s nepřítomným pohledem se shrbila nad ním.

Tam jsou a zbývá už jen pár mil. Letělo jí hlavou. Tady je on, jeden z nich. Blízko vzdálený. Usmála se a oči jí šlehaly v koutcích, když se k němu stáčely. Milovaný a nenáviděný.

Pokračovala: Život je dlouhá smrt. Agónie duše na pokraji záhuby. Umírá, ale zemřít nesmí a já musím být silná. Proč je všechno tak jak je? Stačilo málo. Jenom málo a bylo by to snesitelné. Adrina jsem potkat nemusela. Na jeho místě mohlo být mnoho mužů a žádný z nich nemohl ranit tolik jako on. Mahájská smlouva se mi mohla vyhnout stejně jako přísaha. A teď...

Snesitelnost bylo to po čem toužila, proto vstala a z velkého vaku opřené o kámen vydala měch s dostatkem manského kvasu. Dva dny se mu myslí i pohledem vyhýbala, ale teď ho držela v ruce a hltavě pár doušek spolykala. Adrin to vnímal, ale mlčel. Měl mnoho důvodů nechat jí bojovat samotnou.

Marlima se otřásla a přisedla znovu k planoucímu ohni. *Hoříš. V duchu oslovila táborák. Moje duše taky hoří a zítra bude doutnat stejně jako ty, spálená na popel. Tak to bude, protože to vím. Nemůžu čelit cizí zášti, když nezvládnu tu svou. A já ji zvládnu, nakonec. A spálím všechny i ty její nejhlubší kořeny. Spálím sama sebe. A začnu od základů. Od minulosti, stejně jako Daltia. Zničím co mě utvářelo a čeho si cením nejvíc.*

Marilima zavřela oči a hlavou jí proběhly obrazy zbarvené léty a obtažené vzpomínáním.

Kdysi dávno jsem seděla se svým otcem na číhané, ranní paprsky nás laskaly po tváři a les voněl vlhkým vánkem. Otec do probouzejícího se ticha zašeptal sametovým hlasem: „Dobře ovládáš luk a já jsem na tebe pyšný. Ale jednou ho užiješ i jinak než k lovu. Tak to musí být. Jsme potomky Posledních a svazuje nás jejich přísaha. Ne. Nemusíš přísahat. Musíš jen jednat. Ale na to je ještě čas. Podívej. Vidíš to stádečko srnek? Vypadají jako rodina. Nezvedej luk. Necháme je jít.“

Tady to máš otče. Tak jsem dopadla a tak dopadla naše přísaha. To ráno, nejkrásnější naši vzpomínku, teď zabiju, spálím a vyženu z mysli.

Pak ten den, kdy jsem skomírala v závěrečné zkoušce. Ztratila jsem zásoby a vodu a pak si i zlomila ruku. A síla mě opustila právě, když jsem se snažila překonat kamenitou poušť. Trásla jsem se zimnicí a uvnitř těla mi žhnulo jako v peci a já už z plic vydechovala poslední doušky života. Tehdy jsem jako zjevení spatřila Poslední a jejich vzdor, sílu a vy-

trvalost. Nevzdali se. Do posledního dechu. A tak jsem našla sílu tam, kde už žádná nebyla a zvedla jsem se a dokázala jsem přejít zbytek pouště. Polomrtvá a srážená záchvaty bolesti.

Marlima znovu spolkla něco pálivého nápoje. Ušklíbala se nad bolestí, kterou způsobil. *A tak sežehnu svůj nejhorší den a den svého největšího vítězství. Utekla jsem smrti a ona se mi teď pomstila.*

Přesto si vzala každého na koho jsem vyslala šíp. Prodejná běhna. Skolila i toho... Ano, ano... Ne. To já. Já. Proč musel jít zrovna tamtudy a proč jsem ten okamžik nepropásla. Byl ještě kluk a hvízdal si. Měl veselou tvář... A byl heralditou. Přísaha si nevybírám. Ani já, ani můj šíp. Ani smrt. Kdybych tenkrát nebyla tak rozlícená, a kdybych už nebyla vzhůru čtyři dny a dvakrát bych uvážila svůj čin... Sakra. Jako nepřítel jsem ho nelitovala a darovala jsem mu rychlou smrt. Ale on už není nepřítel. A to jeho poslední hvízdnutí. Pořád ho slyším.

Přísaha byla omluvou a tišila vinu, ale teď... Teď mám na tišení viny už jenom tohle. A Marlina si přihnula tak, že jí tekutina stekla po bradě. Pak vrávoravě vstala a křikla na Adrina: „A co ty? Adrine, mistře přetvářky? Pane shovívavej? Myslíš si, že jsem si nevšimla toho zasvěceného pohledu. Toho kšichtu co říká: ‘Taky jsem to prožil. Musím ji litovat.’ Pche. Řekni mi, Adrine heraldito, co bylo tvou nenávistí. Jakou přízemní zášť jsi to v sobě měl?“

Adrin promluvil, ale začal tiše. Jakoby čekal, že ho Marlina každou chvíli přeruší. Ale ona stála mlčenlivě. Stín před září ohniště. Jeden drobný zbyteček jejího já stále miloval a poutal se k Adrinovi jako svačec k borce stromu.

„Moje přízemní zášť?“ Rekl Adrin. „Vidím jí jako hada pořád za sebou. Stín ve stínu chystající se uštknout mě. Vidím jí jako smrt. Jako smrt, Marli. Ne svou, ale cizí. Ženy a děti v kalužích krve. Jejich obličej zkrivené, znetvořené a prázdné. Prázdné jako bělmo jejich očí. Vidím hořící postavy a meče řezající maso prosících lidí. Usekané hlavy a těla nabodnutá na kůl a před nimi jejich děti a manželky křičící, ale bez duše.“

Tak to vidím. A tak to tam pořád je a nikdo z nich už ten okamžik neopustí. Tak to je nakreslené v obrazárně ‘Lité smrti’ a tak to každý heraldita spatří. Je to připomenutí dne, kdy se rody východu rozhodly vzít si západ a kdy se jejich teror na dvacet let usídlil mezi heraldity. Je to připomenutí dne, který nikdy nebyl.

Podivný, jak snadno je nenávist přijata a jak obtížně zapomenuta.“ Pak najednou přestal, i když se zdálo že chtěl pokračovat.

Marlima neřekla nic. Posadila se. Viděla tu krvavou smršť před sebou a paradoxně ona jí k Adrinovi upoutala. Mluvil totiž tak, jakoby citoval z ‘paměti Posledních’. Ale spíš než samotný výjev, udeřila Marlimu do srdce zoufalost, s jakou Adrin mluvil a stín zášti, který ho stále sledoval.

Pak se najednou rozesmála a tehdy se na ní Adrin podíval se strachem a lekl se možnosti, že Marlina ve svém souboji podlehne. Její smích byl totiž smíchem bláznů a bublal podlostí a zlobou.

„Už to chápu.“ Vykřikla zajíkajíc se. „Chápu to. Všechno měla připravený a promyšlený. Všechno. Pozvala si nás. Nás dva chtěla pro ten úkol. Vidím jí přímo do srdce. Ví co mi sebrala a proč. Jak krásná byla lež v ní jsem žila. Neznalost prosvícená a voňavá a krásnější než život sám. Nikdy mi neříkej, že budoucnost bude bohatší, ty bestie. Chci to zpátky. Celý život, co byl můj. A nevědomost, co byla moje.“

Marlimě se leskl zrak a v očích jí svítila zloba. Začala mluvit přímo k Daltii. „Ale ty jsi věděla, že to budu chtít zpátky a nebylo nic čím bys mi poručila. Jedině Avria. Ta mohla a tak jsi jí použila. Byla pravda co jsi o ní řekla? Nebo jsi ji tam dokonce poslala?“

Všechno promyšlený. Teď si trůníš hluboko v Mahájo Mistró a směješ se tomu, jak vyhovívám. Krásná pomsta. Abych zachránila Avrii, musím za heraldity a abych je přesvědčila musím zničit sama sebe. Ty děvko jedna!

Ale ne všechno jsi promyslela.“ Marlima vytáhla dýku a přiložila si ji na krční tepnu. „Stací jeden tah. Jedinej rychlej pohyb ostří a všechno bude jinak. Všechny tvoje plány se zhroutí a já dosáhnu klidu.“

Adrin sebou trhl, ale znovu se posadil. „Skončíš-li dýkou ty. Já taky.“ Řekl. „A mrtvá mě nezadržíš.“

„Hajzle!“ Vykřikla. „Radši bych ti dýku sama vrazila do srdce a sledovala jak ti pohled vyhasíná, než abych tě nechala zdechnout jako věrného psa u nohou... Všechno měla promyšlený. A ty, věrnej Adrine, si se do toho taky přimotal. Zemři kdy a kde chceš, ale ne vedle mě.“

Marlima do sebe kopl ještě jednu, poslední dávku manského kvasu a pak se sesula k zemi.

Adrin z ní nespustil zrak a po tvářích mu stékaly slzy. Znovu s ní prožil přerod. Boj lásky a nenávisti a najednou viděl za ně a stanul na prahu Iráse Maj. Láska i nenávist patřili k sobě. Byli stejné v promyšlení. Byli stejné v procítění. Jenom mířili opačnými směry. Dobrý a špatný se na ně nevztahoval. Byli mimo tohle hodnocení. Prostě skoro jako nástroje a složitě v síti, kterou mohli sprádat.

Usínal klidně s myslí unášenou daleko od skutečnosti a nestaral se o takové věci jako hlídka či oheň.

Noc pomalu končila a ráno přivítala svěží zeleň protahující se do ospalé oblohy. Hřbety oblouků horizontu okousané kamennými siluetami spadaly do údolí řeky Galis, která se směrem k jihu svíjela jako had a nehlučně bublala pod holými kopci. Stejně potichu a snad ještě tišeji se do nového dne probrala Marlima. Těžce vstala a mysl se jí opět zakalila při vědomí marného údelu.

Necítila se zrovna dobře. Hlava jí třesla naplněná včerejším zápasem a tím nenáviděným vedlejším účinkem silných dryáků. Jazyk se jí v puse převaloval jako v hromadě hnoje. Oči byly napůl slepené a celý obličej opuchlý a necitlivý. Nohy, ztuhlé v kolenou, jen těžce poslouchaly, ale přes tuhle fyzickou nevolnost, dnes bylo něco jinak. Nějak jinak a lépe, jen odhalit co.

Před Marlimou ležel zbytek táboráku. Šedý studený popel a černé navlhlé uhlíky. Koukla se na něj a podívala se do sebe a srovnávala. Byla vychladlá jako on, ale neplnil ji pouze popel. Měla svoje zážitky, stejně hmatatelné jako předtím, ale nyní vnímané jinak. Zavrtěla hlavou. Probuzení. *Ještě pořád nejsem vzhůru. Ještě pořád nechápu to nejdůležitější a nerozumím tomu co se se mnou děje.*

Potichu vzala sedlo a začala strojit koně. Dělal to podvědomě. Neslyšně, z toho nejryzejšího důvodu, o kterém ona sama nevěděla. Nechtěla totiž vyrušit Adrina. Přesto se Adrin probudil a prudce se vyšvihl na nohy.

„Pořád ve střehu?“ Zamumlala Marlima s obtížemi přes naběhlé rty. Když Adrin neodpověděl pokračovala. „Neboj se. Já ti neuteču.“ Pak se pokusila o úsměv, ale vypadalo to spíše

jako posmrtná maska.

Adrin zívál, protáhl se a taky začal připravovat koně. Do Nerelia zbývaly už jen hodiny cesty a on podvědomě tušil, že nebezpečí skryté uvnitř Marliminy hlavy se bude dál stupňovat. Naplňovalo ho to bolestí a strachem a proto se rozhodl její vnitřní boj popohnat. Rozhodl se postavit ji čelem k jediné otázce, kterou chtěl, aby Marlima měla zodpovězenou. Láska nebo nenávist.

Musel souhlasit s tím, že Daltia je využila s precizností hodné namali a obratností šermíře. Překonají-li nenávist, budou oni dva dohromady největší pákou schopnou vyvrátit pařež zášti i s jeho kořeny zavrtanými do nehlubší historie.

Přesto tu bylo něco co Marlima při včerejším záchvatu bezpochyby záměrně vynechala. Daltia jim kromě toho všeho nabídla společnou budoucnost. Doufal v ní a věřil v lásku. Nemohl jinak a tím byl určen jeho směr i rozhodnutí, která už dopředu udělal.

Tak, když se vrátili na cestu a pobídnutí koně vyrazili k severu, jeli jako dvojice a ne jako dva jednotlivci. Avšak vztah mezi nimi zůstal nevyřešen a vysel stále v mrtvém bodě. Dvojici byli jen proto, že měli stejný osud, který sobě navzájem uznali.

Obzor před nimi bledl a střechy hor vpravo jiskřily zlatem paprsků stoupajícího kotouče. Pozdní ráno západního podhůří se omylo. Rozpité stíny skrčily své dlouhé prsty a když dva jezdci přijeli k brodu přes Galis, Slunce už měli téměř za zády.

Tam se chvíli zastavili, opláchli a nabrali zásoby. Voda v řece byla studená a líná, když se v širokém oblouku stácela od východu k jihu. Obklopovaly ji mnohé keře a křoviny všechny zelené jako brčál a neprostupně husté.

Adrin se zastavil uprostřed toku a hleděl zasněně do tančící vody. Dlouho už tu nebyl a před očima mu vyvstávala krajina zahalená patosem vzpomínky na mládí. Blížil se k domovu. Marlima se zastavila vedle něho, ale v jejích očích se zračila bolest ze vzpomínek. Odvrátila zrak. Nechtěla aby si Adrin všiml slz, které se jí skutálely po tváři.

Kdysi tu strávila čtyři dny. Čtyři dny u brodů. To byla její akce proti heralditům. A přesto že nezvládla mnoho, cítila se tenkrát jako vítěz. Naplnila přísahu. Vypustila tehdy čtyřicet šest šípů a jeden. Všechny našly svůj cíl a všechny přinesly tichou smrt.

Teď to viděla Marlima jinak. Bylo to čtyřicet sedm zbytečných obětí a jedna střela, která v důsledku zranila i ji samotnou. Otřásla se. Mezi zurčením řeky a ševelem větru v hustých keřích zaslechla mrazivé hvízdnutí. Plíce se jí naplnily žalem a přes všechnu vůli jí z hrdla unikl sten. Přimkla se ke hřbetu koně a hlavu schovala do jeho hřívý.

Tenkrát poprvé uronila slzy za každou s těch obětí její krvavé pomsty. Brečela dlouho a už jí nevadilo, že jí Adrin uslyší. Nevnímala ho. Stejně jako nevnímala okolí a cestu po které šli, ale ruka jí často sjížděla k pytli s manským kvasem a Adrin jí musel mnohokrát zastavit. Sebrat jí ten dryák docela, si však nedovolil. Neurčitý strach který o ní měl, získal jasnou podobu. Byl už více než rozhodnut k nebezpečné akci a čekal jen a jen na příležitost. Čekal až se dostanou k Nereliu.

Jeho hranice nebyla daleko. Z jihu ji omezoval pruh jehličnatého lesa, do kterého se cesta, po které šli, nořila. To místo se jmenovalo ‚Hraniční Míle‘ a označoval ho veliký podlouhlý balvan, postavený na špici. Bylo na něm vytesáno ‚N.R.L.N‘ a byl pomezí značkou staré říše. Území ležícímu za ním se stále říkalo Nerelion, i když už si na tato místa nikdo nárok nedělal.

Adrin tam zastavil oba koně a seskočil. Odtud cesta ubíhala podél hustého jedlového háje, krytá v přítmí jehličnaté střechy. Zařezávala se do mírného svahu tak, že na její levé straně se zvedal les se zrzavou podestýlkou a na pravé se otevíral výhled do široké kotliny.

Jako šedý rozdrobený monument se nad zelenou bání pěstil Anchor. Už zdálky neklidné a zneklidňující skalami pahýlnaté bludiště žuly; potápějící se ostrov tvarů v moři lesa. Kamenné město nepostavené lidskou rukou a lidmi neobývané. Adrin na něj zamířil svůj zrak. Ucítil v sobě pohnutí, jaké vyvolává mystickými příběhy opředená záhada. Tomu místu se všichni velkým obloukem vyhýbali a nikoho nikdy nenapadlo zkusit se přesvědčit, co se za zborcenými stěnami skal děje.

Adrin věděl velice přesně jak nebezpečné místo to je a už nejméně stokrát mu to proběhlo hlavou. Ale ve svém zoufalství by přivítal i smrt a věřil, že Marlima na to nakonec zareaguje. Otočil se k ní s prosebným výrazem ve tváři a uviděl ji roztřesenou na hřbetě koně, stále bez sebe. Nechtělo se mu opustit ji, ale celou duší věděl, že musí a že to možná bude navždy.

Nyní Marlimu nelitoval. Zvláštní prozření, ve kterém spatřil svůj vlastní vnitřní boj proti zášti, mu totiž otevřelo oči. Nebyl tenkrát bez pomoci. Možná byl sám, ale nesl v sobě neoceňitelnou pomoc jediného Avrianina slova. Znělo „Marlima“ a provedlo ho každým nebezpečím, jako by mu zevnitř toho slova při všech nesnázích sama Avria radila. Podivná schopnost, kterou ovládala a kterou si teď uvědomil, však byla daleko a proto její roli převzal na sebe a metodu zvolil příhodnou tak, jak mu velely všechny smysly.

K dovršení celého plánu už zbývalo jen najít hraniční hlídku heralditů, zvanou irborové. Nemyslel si, že by jejich hledání mělo trvalo nějak dlouho. Byl na hlavní cestě a tady na ně musel dříve či později nakonec narazit.

Naposledy pohlédl na Marlimu a hlubokým nádechem se odhodlal. Z koně sundal meč a neslyšně se pustil po cestě do hloubi lesů na hranici Nerelia. Do lesa ležícího stále při úpatí dlouhého Východního pohoří, nad jehož špicemi se zrovna rozplývala temná zloba týdenní bouře. A jak Adrin odcházel, hlavou mu bez ustání dokola běželo: „Zemři kdy a kde chceš, ale ne vedle mě“.

Marlima nabyla jakéhosi povrchního vědomí a to jí řeko, že je sama. Znovu nebo ještě? Na tom nezáleželo. Poloprázdný vak s manským kvasem se přiblížil k vyprahlým rtům a ona se blaženě přisála.

Trýzeň bez žízně ustoupila dříve než dryák začal působit. Jen pocit přicházejícího zapomenutí osvobozoval. Musela pít a nevadilo jí to. Vskutku chtěla; chtěla tak jako zoufalec smrt v životě.

V opojení povstalo i obecné vědomí. Opravdu je sama. Pod ní poslušně stál její kůň a vpravo mezi stromy na travnatém palouku druhý. Všimla si, že zmizel Adrinův meč stejně rychle jako pochopila, že on sám je pryč. Někde daleko a jí nechal samotnou.

Ale ať. Ať už se nikdy nevrací. Nepotřebuje ho. Toho co si myslí, že sám zvládne všechno a její prohrou pohrdá. Ať táhne.

Další lok a nejisté seskočení z koně. „Tady končím?“ Zaseptala do švitoření jedlového lesa. „Tady u toho kamene?“ Marlima zblejskla nápis na něm vytesaný a zasmála se ironii svého úředu. „Na hranicích Nerelia. Tak tady někde v temném koutě pojdu bez věrného Adrina...“ S tou myšlenkou si pohrávala, ale zdála se víc střízlivá, než aby ji uskutečnila.

Mnoho vypitých tekutin se náhle přihlásilo o slovo a tak Marlima zalezla do křoví. Nepřišlo jí to v téhle chvíli zvláštní, ani to jí nezarazilo, že si s sebou vzala luk i toulce s šípy. Kdy-

by si toho všimla, byla by pochopila, čím doopravdy je. Totiž bojovníkem, jehož nejhlubší instinkty nevymýtí ani nejvypjatější chvíle a nezbrzdí je mysl zmučená a omámená silnou drogou.

Netrvalo dlouho a zbraň smrtelně přesná a rychlá v její ruce mohla přijít ke slovu. Po kamenité, ale kobercem z jehličí potažené cestě se z území Nerelia blížila skupina bojovníků. Chovali se obezřetně, tiše a nebylo je zatím ještě ani vidět, ale pro Marlimu bylo těch několik zvuků stejně průkazných jako přímý pohled.

Natáhla si kalhoty a opatrně v podřepu se přesunula ke kmeni o dva kroky vpravo. Odtud byl slušný výhled. Luk z ramene shodila s netečností a šíp z toulce vysunula s lehkostí pohybů vybroušený tisícinásobným opakováním. Natáhla tětivu a čekala.

V zorném poli se jí téměř okamžitě zjevilo osm ozbrojených postav v jednotných hnědočerných vestách, které ale nepřipomínaly stejnokroj. Neměly ani viditelné insignie a Marlima váhala. Osten jejího šípu neomylně střelil vedoucí postavu a vyčkával.

„Koně!“ Vydechla varovně ta postava a celá skupinka se bleskově rozptýlila a poschovávala za kmeny. Přízvuk, který Marlima zaslechla, jí však prozradil co bylo téměř jasné. Byli to heraldité.

Zamířila a přes všechnu obratnost s jakou se skupina schovala, měla stále mnoho cílů. Prsty jí zaskvrblely. *Za spravedlnost a pomstu.* Zavelela v duchu, ale náhle se rozpila mimo prostor. *Budou platit za všechny křivdy, zemřou bez cti za svou krutost. Jejich smrt vyváží tu naši...! Naší? Ale žádná nebyla. Budou platit...! Platit? Ne! Jen za co.*

Tohle není možný. Nemůže to tak být! Nesmí!

Je to tak. Mám druhou šanci. Omyju svou vinu. Třeba vlastní smrtí. Ať oni rozhodnou. Nechám je udělat to, na co sama nemám odvahy.

Marlima povolila tětivu a šíp schovala do toulce. Zvláštní uvolnění jí prostoupilo mysl, když vykročila k cestě připravená k zúčtování. Nešla jako někdo očekávající smrtící úder, ale jako někdo lhotejný ke všemu.

Když však stanula na cestě, s žádnou agresí se nesetkala. Heraldité vystoupili ze svých úkrytů s přátelskými gesty. Pohlédla jim do tváří, které se zračily podivem i úlevou a poznala mezi bojovníky pět mužů a tři ženy, všichni spíš mladší než zkušenější a neustaraní problémy stáří a příčin hlubokých vrásek.

Viděla je a byla šťastná, že na ně nevypustila šípy, ale nedočkala se svého odpuštění a proto propadala apatii. A když k ní promluvil velitel téhle družiny, reagovala pomalu a nepřítomně, jakoby v sobě měla dvojnásobek kvasu, než jaká byla skutečnost.

„Jmenuju se Tarbrin a tohle je moje jednotka irborů.“ Představil se s úsměvem na tváři, na první pohled nejzkušenější, ale stále velmi mladý, bojovník. Chvilí čekal a zřejmě doufal, že Marlima jim také zdělí svoje jméno a když se nedočekal, doplnil ji sám. „Ty jsi Marlima?“

„Jak to víš?“ Na tohle už zareagovala poměrně rychle.

„No, je to totiž podivný a možná nám to budeš moct objasnit.“ Řekl Tarbrin. „Máme vzkaz od Adrina. Určitě ho znáš, protože on mluvil tak, že není nic s čím by jsi nebyla ochotná mu pomoci. Ale nevypadá to jako byste byli dopředu dohodnutí.“

Marlima měla problémy zachytit, co se jí Tarbrin snažil povědět. Vyrozuměla pouze, že Adrin sám jim prozradil její jméno. A že posílá vzkaz, muselo nadevší pochybnost znamenat, že se pustil do akce sám a na svou vlastní pěst a zarmoutilo jí to víc, než by si přála. Nijak se to totiž neshodovalo s její netečností k němu, kterou nechtěla pouze předstírat. Tím víc se ale rozhněvala a její apatie se nafoukla pod nebezpečným skrytým tlakem jako sopka.

Neřekla nic, i když tváří jí muselo za tu chvíli přeletět několik tisíc stran z učebnice mimičky. Když to Tarbrin viděl, jeho hloubavost se ještě posílila a zamýšleně přednesl vzkaz: „Vzkažte Marlímě,“ říkal, „že se chytám do Anchoru, a že prosím o její pomoc.“ Tarbrin skončil a nyní už jeho obličej přímo vyžadoval odpověď.

Marlímě ten vzkaz mnoho neřekl, ale slovo „prosím“ jí zaujalo a napětí pod pláštěm apatie se uvolnilo. Na druhou stranu se jí zazdalo, že měla svou bitvu už skoro vyhranou, kdyby jí Adrin předčasně neodepsal. A o tom, že by jí dokázal zemřít u nohou, když jí opustil v nejtěžší chvíli, dost silně zapochybovala.

Neměla potřebu dál hloubat, uvažovat a hodnotit sebe nebo Adrina a její obličej ztratil veškeré rysy jako by byl z rozpouštějícího se vosku.

Tarbrin se zamračil. „Tak co? Řekni aspoň, jestli mu půjdeš pomoc?“

„Ne!“ Znělo to hrdelně.

„Nepůjdeš. To mě nepřekvapuje.“ Tarbrinův jazyk získal na ostrosti. „Bez urážky, ale nevypadáš na to, že by jsi mu byla co platná s jednou rukou zaměstnanou držením chlastu. Ale jaký, sakra, má ta výprava smysl. Adrinovi, když odcházel, nechyběla obrovská statečnost, ale ani normální rozum a viděl jasně svou smrt, protože žádný člověk sám nemůže zvládnout to, k čemu se odhodlal. To musíš přece vědět. A kdyby mi to jasně nezakázal, byl bych okamžitě následoval jeho kroky.“

Marlímě se Tarbrinovo obvinění dotklo ve všech směrech a její ego podtržené nenávistí se přihlásilo o slovo. „Nesnaž se mě poučovat!“ Vykřikla tak, že zrudla v obličejí. „Nevíš o čem mluvíš. Tenhle rozhovor mohl být mým monologem nad...“ Pak se ovládla a zchladla, když viděla jejich naivitu. Přetvářku a apatii nakonec přeci jen prorazila zvědavost. „Co přesně se teda stalo?“

„Asi před dvěma a půl hodinama jsme potkali Adrina na téhle cestě o několik mil dál v lese. Nevěděli jsme kdo to je, ale na první pohled byl rozhodně heraldita. Chvíli jsme pokecali a on mezi řečí a jen tak prohodil, kam že má namířeno. Bral jsem to jako vtip, ale on očividně ne. A když jsem se mu to snažil rozmluvit, ukázala se jeho odvaha a taky síla. Musím říct, že jsem nikdy neviděl někoho ohánět se mečem tak mistrně.

On pak dál mluvil o svém poslání a viděl jsem mu v očích odhodlání za něj i zemřít. Tvrdil, že musí zjistit co se v Anchoru děje. Ale vůle... Nezlomná vůle jaká z něho vyzařovala se přenesla i na mě.

Jenže nás s sebou, jak jsem řekl, nechtěl, ale když odcházel poprosil o poslední laskavost, a to sdělit ti ten vzkaz. Samozřejmě jsem souhlasil. To je opravdu všechno co ti k tomu můžu říct a kdybys ses rozhodla vypravit za ním, rozhodně bych tě požádal o dovolení doprovázet tě. Takhle se bohužel vydám zpět za svou povinností a budu jen doufat, že o Adrinovi ještě uslyším.“

Marlímě měla o čem přemýšlet, ale nevěděla nic o Anchoru a o nebezpečí, které se tam skrývá. Nemohla přijít na kloub tomu, co že Adrin vlastně zamýšlel a co mu přišlo tak důležité. Nakonec, i když věděla přesně, že tím vyvolá značné pochyby, ale ať už jí to nezajímalo, nebo prostě chtěla, zeptala se: „Co je to Anchor?“

Tarbrin, který vypadal, že už je na odchodu vyjevil v obličejí skutečné překvapení říznuté podezřením a dokázal tak jakým pojmem Anchor pro heralditu je. A pravděpodobně mu celá záležitost začala připadat nadmíru pochybná. Ale prozatím se zdržel hodnocení a odpověděl. Nejprve otázkou.

„Víš co je to handžárový tygr?“

Tohle Marlímě věděla. Na vlastní oči ho ještě nespatriřila a ani po tom netoužila. Hladový tygr je nebezpečný, ale hladový handžárový tygr je zatraceně nebezpečný. Je to šelma šelem. V každém terénu je doma. Rychlostí vyniká v otevřené krajině, mrštností v lese a silou v boji. Je téměř dvakrát větší než obyčejný tygr a na pět palců dlouhé tesáky vyvolávají oprávněnou hrůzu. Hluboké řezavé vrčení mrazí až do morku kostí.

Tarbrin se zdál potěšen příkřívnutím, kterým dala Marlímě najevo souhlas. „Problém ale je,“ pokračoval, „že v Anchoru i v jeho okolí žijou celý tlupy těchto tygrů. A nejen to. Jsou nadmíru agresivní a zákešní a proto se každý Anchoru vyhne velkým obloukem. Je nemožný se k němu vůbec přiblížit a dostat se dovnitř absolutně vyloučený.“

„Co teda vevnitř je?“

„Sakra ženská.“ Zalátelel Tarbrin. „To jsem se chtěl dozvědět od tebe. Jistý je jenom to, že tihle tygři neloví. Proto se neví, kolik jich tam celkem je a nabízí se znepokojivá otázka: Jestli náhodou jenom něco nebo někoho nehlídají. Člověk by ale nešel na jistou smrt, pokud by tam uvnitř nebylo něco sakra cenného.“

Pokud to ale nevíš a ani netušíš, pak v Adrinově požadavku o pomoc je obrovská důvěra. Předpokládám ale, že když si ho nechtěla následovat předtím, tak nyní se tvoje rozhodnutí nezmění.“

Marlímě musela souhlasit, přesto se nemohla zbavit pocitu, že Adrin tam šel především kvůli ní, než kvůli čemukoli jinému co je uvnitř skryto. Nabyla velikého podezření a odporu k opovržlivosti Adrinova činu. Rozum jí říkal, že má co do činění s hráčem, který kalkuluje s jejími city a který se vědomě nebezpečí nevystaví. Srdce však tvrdilo opak a v zatrvzelosti a apatii zkornatělé mysli vyvěřel pramínek pochybností, který pomalu získával na síle.

Netušila jak dlouho byla mimo, ale když se probírala. Oči se jí leskly zadrženou slzou a mysl byla zaplavená obavami. Milovala Adrina a to nemohla nijak popřít. Ať už se jí soustředění převracelo od povinnosti k nenávisti, či od nutnosti k apatii, vždy se přidržovala toho co nemizelo: lásky k Adrinovi.

Nechtěla přemýšlet nad tím co je správné a co kdy komu způsobila. Zavrhlá svou dávnou minulost, zavrhlá Mahájskou smlouvu i všechny Daltiiny plány, zavrhlá Avrii a její nejlepší z budoucností. Zavrhlá to co prostě nemohlo být důležité a zotavila se k tomu co sama za sebe vždy chtěla.

„Jdu mu pomoci.“ Řekla pak jako nejstručnější vyjádření všech svých úvah.

Tarbrina to opět překvapilo a vzdal se naděje na pochopení vztahu téhle zvláštní dvojky. „Ty nejsi odtud, že jo?“ Zeptal se jako ten, komu chování cizích lidí přijde podivné.

„Nejsem.“ Souhlasila.

„A odkud tedy?“

„Z východu.“ Teď měla Marlímě pocit, že předala štafetu. Tak neuvěřitelnou přeměnu lidí v sochy ještě nespatriřila. Bylo vidět, jak Tarbrin rukou pocukává k jílcí meče a zase se uklidňuje.

Takhle stáli poměrně dlouho, než Tarbrin odsunul předsudky a odvážil se zeptat: „Jsi z východu a jdeš zachránit heralditu?“

„Přesně tak to je.“ Odvětila. „A nyní se můžeš zeptat, jestli tě vezmu s sebou.“ Stáli před ní mladé tváře a návrh, který jim předložila přebil nenávist i podezření. Věděla čemu oni věří, totiž dobrodružství, statečnosti a velkorysosti a tak bylo najednou velmi snadné zahodit zášť.

Tarbrin se podíval po svých družích, kteří dychtivě přikývli. „Jdu s tebou.“ Padlo jeho rozhodnutí, první mezi vzájemnými úmluvami. Rozhodnutí, díky kterému byli svědky neuvěřitelného představení stojícího na počátku legendy o Adrinovi a Marlímě.

Les v blízkosti Anchoru začínal být temný a posetý zelenkavě živoucími balvany, mezi kterými se svíjely deformované stromy a kořeny bránící v normální chůzi. Devíticenný záchranný oddíl se dlouho a namáhavě posunoval ke skalám svítícím za okny větvemi zamřížované střechy a každým dalším krokem byl odpor lesa proti vetřelcům zatvrzelejší.

Všechny příjemné živoucí zvuky nechali za sebou a v tísnivě hladovém tichu hodoval jen vítr a dřevo úpící v sevření kamenných čelistí. Mechy tlumily zvuk jejich kroků, ale někdy se do dalekého okolí vznesl hlomoz jako krupobití, když se pod jejich nohama rozlámaly kosti žeber nebohých zvířat, mrtvých a pohřbených pod zelenou hmotou.

Zbýval ještě hodný kus cesty, když se Marlíma odtrhla od svých nových společníků a zanechala je jejich vlastním schopnostem se slovy: „Pokračujte dál.“ Zbytek cesty až k okraji Anchoru byl pro mladé bojovníky nejhorším zážitkem a drsnou zkouškou jejich odvahy. Mnohokrát se otočili v nepřekonatelné touze utéct ze smrtelné pasti a strach který pociťovali neměl daleko k panice. Přesto vydrželi a doklopýtali až na první holá skaliska. Mnoho si ale z téhle cesty nepamatovali. Snad jen šelest připomínající rychlá křídla ptáků a údery, které se zdály být tlukotem vyděšeného srdce.

Marlíma se znovu objevila vedle nich a vřele se usmála. „Máme jít tudy.“ Nebylo třeba to rozebírat. Před nimi sice byly rozsypané pyramidy skal a mnohé průrvy, soutěsky, rozsedliny a pěšiny rozbíhající se do bludiště větrem a deštěm rozežraného pahorku, ale tam kam Marlíma ukázala, ležel důkaz toho, že Adrin šel tudy.

Veliká hrouda zlatavé srsti nehnutě spočívající v tratolišti krve vzbuzovala stále respekt. Družina následující Marlíminy kroky se obezřetně protáhla kolem těla přemožené šelmy a osm párů očí prohledávalo každé temné zákoutí, sledovalo vršky skal v modré obloze a otáčelo se za každým stínem a za každým zvukem.

Marlíma šla nenuceně, luk s připraveným šípem volně podél těla, ale soustředění pevně svázané s reflexy vybičovala na pokraj svých možností. Oči měla upřené dopředu, ale v periferním vidění jí neušel jediný pohyb.

Prošli dlouhou sužující se průrvou, která nenápadně zahýbala doleva a tam jim další postup opět prozradila mohutná zdechlina. Než k ní dorazili museli vyšplhat po stoupající pěšině a překonat několik balvanů. Vpravo se na okamžik otevřel výhled do zeleně všeobklopujícího lesa, pak se ale skály vytáhly všude okolo jako věkovité stromy bez korun a pod svými patami utvořily širokou planinku.

Marlíma na ní vročila s vědomím všech následných rizik a nepřekvapilo jí, když nad hlavou ve vysokých patrech rozlámaných skal spatřila pohybující se stíny. V mžiku napjala luk a než se zvířata vynořila ze svých skrýší vypustila dva šípy. Rev, který náhle umkl by se dal přirovnat ke zhmotněné smrti. Před Marlímou dopadla tři těla. Dvě mrtvá jedno až příliš živé a neuvěřitelně hbité přes svou hrozivou váhu. Marlíma uskočila před mohutnou tlapou a v rychlosti, které nemohlo nic vzdorovat vystřelila šíp z bezprostřední blízkosti do hněvivého oko rozlícené šelmy.

Celé to netrvalo ani dva údery srdce. Rychlost a přesnost byla tak neuvěřitelná, že by před Marlímou couvly celé armády. Družina v čele s Tarbrinem stála naprosto paralyzovaná a ještě dlouho nemohla celé to děsivé představení vstřebat. Marlíma však pouze po hmatu

přepočítala šípy v toulci a pustila se dál.

Na další odbočce je tentokrát nevedl Adrin krvavou stopou, ale nechal nenápadné znamení v podobě čtyř seřazených kamínek. Když se po té stezce vydali, teprve tam začalo nabírat celé běsné divadlo rychlosti a změnilo se v tanec na hranici života a smrti.

Marlíma střelila jeden šíp za druhým a proplétala se mezi tygry jako nepolapitelný duch. Ani jednou ji nedohonily břitké drápy, ani jednou se strašlivé tesáky nezakously do jejího masa. Zdálo se že celý Anochor se před ní sklonil a utonul v děsivém řevu rozlámaném mnohou ozvěnou.

Tak se v tomhle šíleném tempu dostali až do středu Anchoru, na rozlehlou kruhovou pláň obehnanou určitě stovkami vysokých sloupů, kde útoky ustaly a Marlíma se vyčerpáním svezla na kolena. Přepočítala šípy.

Vystřelila jich dvacet, ale ne každý byl smrtelný. Handžároví tygři byly mohutní a šíp, který neprošel do srdce přesně mezi žebry je pouze zranil. Viděla obrazy svých několika smrtí, když se jí poraněný tygr dostal přímo za záda. Ale vydržela, přemohla je. A nyní na pokraji sil jí zaplavila stravující obava o Adrina.

„Musíme ho najít.“ Dostala ze sebe. Tarbrin jí pomohl na nohy a přikývl, že rozumí, ale promluvit se neodvážil.

Zamířili do středu planiny a teprve nyní uviděli v kamenném útvaru uprostřed dílo lidských rukou. Všichni současně pochopili, že kruhový střed Anchoru je zbudován lidmi a proto by měl být pro lidi určen. Ale k čemu byl zbudován a jak dlouho je opuštěn, zatím netušili.

Před nimi se zvedla podivná stavba, jako ze tří kruhových částí zbudovaný amfiteátr, nad kterým se rozvíral neobvyklý sloup. Trochu připomínal košaticí se strom, ale vrchol byl plochý a zakončený na dálku nerozpoznatelnými sochami. Teprve, když se dostali až k prvnímu schodu rozměrného kamenného kruhu, poznali v těch tvarech vytesané hlavy handžárových tygrů cenících se na všechny strany.

Marlímě však zazářily oči, protože dole pod tím sloupem seděl Adrin a vypadal naprosto v pořádku. Když je spatřil vyskočil a rozběhl se k nim. Marlíma sebrala zbytek sil, vydala se mu naproti a tam si padli do náruče, pod bystami tygrů v nadživotní velikosti sklánějících se vysoko nad jejich hlavami.

Objímali se dlouho, ale nepromluvíli. Nebylo třeba slov. Byli zase spolu a byli spolu šťastni. Tarbrin uviděl slzy v jejich očích a konečně pochopil a když se ho kdosi z družiny zeptal, co tady chtěli najít, odvětil: „Jen sami sebe.“

Desetičlenná skupinka skutečně opustila dobytý a pokořený Anchor s vědomím, že jeho tajemství zůstalo nedotčeno.

Thasi za hradbami Tearnyonu

Pod nápisem „vstupuješ na území, kde vládne právo,“ často visí oběšenec.

Thasi měl prochozené mnohé trasy, temné uličky i zákoutí, které rád používal a kterými mohl neviděn přejít z jednoho konce města na druhý. Tearnyon byl koneckonců takových míst plný a z hlediska špionáže nebyl vlastně ničím jiným než změtí kamenných podloubí a pasáží, zkratek, mostíků a průchodů tak úzkých, že je nikdo nevyužíval.

Miloval také stinné výhledy, kterým říkal orlí hnízda a ze kterých mohl pozorovat rušné magistrály, rynky a pohyby všech podezřelých lidí vstupujících hlavními i menšími branami a dokonce i několika branami skrytými.

Tenhle Tearnyon tajných míst a tajností, které o něm zjistil, byl jeho domovem. Žil v něm a s ním v symbióze, nechyběl nikde tam, kde se něco dělo a spolu s ním prožíval všechny agónie i nirvány.

Ale v tom co Tearnyon prožíval nezůstával pasivní. Často do jeho běhu zasahoval a rozehrával divoké plány na mnoha úrovních, ovlivňoval lidi a rozhodnutí, která činili. Pokoušel se pochopit systém a hledat slabiny i proudy tekoucí zvláštními oklikami. Zjistil že pod úrovní oficiální je další neoficiální a ještě pod ním úroveň osobních vztahů a zájmů a že celá obrovitá Tearnyonská mašinerie se rozvažuje a uklidňuje především podle napětí těchto tří vrstev.

Občas vznikaly skutečně kuriózní situace a Thasi jako zvědavé dítě mnohokrát popichoval místa silné lability. Mohl pak být svědkem řetězových procesů jdoucích napříč všemi vrstvami a celým městem. Jenže nebyl naprosto neviditelný a už pouhé kontakty, které měl mezi lidmi různých vrstev, ho vystavovaly nebezpečí.

Právě teď byl na cestě ke Garianě, služce či číšnici Pereifra, správce Tearenu. Jako stín se míhal pokročilou nocí probdělou přivřeným okem Měsíce a hlavou mu běžely myšlenky připomínající Garianino postavení. Byla spíš otrokyně, než služkou; živořila na nejnižší příčce společenského postavení. A kromě toho byla žena.

Ženy v Tearnyonu nikdy nebyly tak vysoko jako muži, ale otrokyně se rovnaly živému masu. Pánové nejvyšší společnosti, držících, jak se říkalo, „slávu města svojí hlavou“, se na ně neobraceli jen jako na poslušné nástroje, ale jednali s nimi s pohrdáním a s potěšením je ponižovali. Otrokyně jim musely být často po vůli i co se sexuální žádostivosti týkalo a práva se jim přidělovala jen proto aby se mohla následně zase zrušit.

Bylo jim povoleno volně chodit po městě, ale hned vzápětí se objevil seznam míst, kde se v určitou dobu vyskytovat nesměly. To první prošlo oficialitou, to druhé potichu pod ní. Něco patřilo běžným uším a něco se k nim nesmělo ani přiblížit. Tak to fungovalo a proto to fungovalo.

Proto nyní Gariana bydlela v zapadlé špinavé čtvrti a proto mohl mít Thasi tak spolehlivého informátora. V její osobě se snoubila zoufalost s touhou po pomstě, které jemu nahrávali. On někoho takového zrovna potřeboval, protože úkol, jakým ho namali Daltia pověřila, vyžadoval informace přímo z Tearenu.

Přesto cítil, že Daltio rozhodnutí tentokrát nevedla nezkalená mysl. Měl naplánovanou vlastní, velmi důležitou misi. Chtěl osobně vyrazit po stopě těch záhadných duchů a tak ho velmi zamrzelo, když to zamítla. Důvodů předložila velkou kupu, všechny silné nezvratitelné a také balancující na hraně břitké záhodnosti. Thasi přesto nepochyboval, že se o něho pře-

devším bála, ale uposlechl.

Namali opustil ještě ten den, kdy svou nepřekonatelnou argumentací zvrátila mysl všech kapitánů a s jejich podporou vyrazila k Mahájo Ito. On se vrátil do Tearnyonu, který už se mu stal opravdu domovem a navázal na přerušené kontakty a akce.

Ale když se znovu vplížil do města, něco bylo jinak. Město bylo jiné. Jeho atmosféra ztěžkla a na lidi dopadl stín bouře na východě, která zuřila již bezmála sedm dní. Zdálo se, že Daltia ve své záhadnosti viděla velmi dobře následky zdrcující prohry Tearnyonské armády v bitvě s něčím, nebo někým, koho nemohl nikdo polapit.

„Uvidíš, kam městský stát jako Tearnyon zamíří,“ říkala. „Pochopíš, že oni pochopí, že mají dvě možnosti. Zasměješ se té ironii, jakou pro sebe nachystali. A tehdy musíš zasáhnout.“

Tenhle zvyk, nebo možná zlozvyk, tahle záhadnost je vlastní potomkům Elas. Těžko odhadnout, zda má nějaký hluboký důvod, nebo je to prostě jen rysem jejich postavení, ale na Thasiho působil zneklidňujícím účinkem. Cítil se být v informační prázdnotě, které rozhodně nehověl.

Konečně se s rutinou nočního zloděje dostal až na uzavřený dvůr obestavěný nízkými cihlovými domky. Byl tu klid a ticho a pouze Měsíc obklíčený halem vykreslil špinu prachu, hadrů a výkalů běžných v téhle ztracené čtvrti.

Domky byly polorozbořené a čas je dál kousek po kousku okusoval, ale byly obyvatelné. Měly dva vchody, ze kterých Thasi, jako vždy volil zadní. Vstoupil zbořeníštěm, dírou, která kdysi možná bývala chodbou a zastavil se v místnosti těsné jak ze stran, tak shora, pro níž byla jedna svíčka plápolající uprostřed až příliš. Nebyl to stolek, na kterém stála, ale studený kámen s poněkud plochou stranou. Na hliněnou nerovnou podlahu se však hodil víc, než nejobyčejnější dřevo.

Thasi přiklekl naproti ženské postavě trpělivě a nehnutě čekající hluboko do noci jen kvůli němu. Když pak odkryl svůj obličej nezbednému světýlku skotačícímu na špičce knotu, Gariana se na něj příjemně usmála. Její obličej, rozhodně ne starý, ale plný bolesti, ožil a v těchto několika okamžicích, které jediné už měly smysl, se rty ztěžklé stálým mlčením pootevřely a začaly šeptat překvapivě krásným altem.

„Vím už po čem pátráš. Přesto tě zklam, protože to co řeknu nebude pro tebe nové. Mezi lidmi se proslýchá, že Tearnyon byl poražen těsně za svými branami někým, koho nikdo neviděl. Množí se fámy a pověsti, obyvatelé jsou zneklidnění. Ztratili oporu ve svém městě. Bojí se.“

Tohle zase znepokojuje lidem zvolené zástupce a agenty obchodních cechů. Nezbyvá jim už mnoho možností a proto na zítra svolali nejvlivnější osoby přímo do Tearenu. Já sama bych se postavila na stranu lidu. Tohle by byl okamžik mého triumfu, ale přišel příliš pozdě.“ V Garianině očích se zjevil spíš vzdor, než lítost. „Bojovala bych za město, které mě zavrhl.“

„Nebylo to město, ale hlas z minulost, kdo tě odsoudil.“ Thasi chtěl Garianě zjevit to, co jemu předvedla Daltia, ale najednou nevěděl, jak se do toho pustit.

„Nemusíš se snažit mi bolest ulehčit, už dávno jsem se s ní smířila.“

Nyní Thasi, stejně jako již mnohokrát, toužil Garianě pomoci. Chtěl jí dostat pryč z Tearnyonu a to i přes všechnu její nesmírnou cenu, kterou měla jako informátor. Ale Gariana by odmítla; ostatně jako pokaždé.

Tichý krok v písku někde venku před domkem. Thasi zpozorněl. Chřípí nasálo pachy. V ošklivě řežavém smradu suchého a nehybného vzduchu, zachytil nezřetelnou vůni hospody.

Zbytek si domyslel. Byl to opravdu jen pár indicií, který se dal vysvětlit všelijak, ale zvěstoval nebezpečí.

Thasi vyskočil na nohy a byl hotov rychle zmizet do bludiště pŕlměsíčních stínů. Oči mu ale ulpěly na Garianině tváři. Už jí nikdy neuvidí a ona svou hroznou budoucnost možná ještě ani netuší. Nevěděl, jestli pochopila, že jí sledovali a čekali až se Thasi objeví. Že připravili past, a že ona za svou zradu zaplatí životem. Stál před rozhodnutím. Mohl se pokusit ji zachránit nebo ji přenechat přicházejícímu osudu.

Viděl, že všechny argumenty vyvažující pro a proti a hodnotící nebezpečí obou činů, zmizely. Daltia měla pravdu. Nakonec se rozhodoval na buď a nebo. Dopřát svému svědomí satisfakci, nebo se zachránit? Thasi zvolil to druhé.

Na znamení úcty kývl ke Garianě hlavou a pak rychle, ale potichu vyběhl na dvůr. Žena pronásledovaná osudem pochopila svůj úděl a když se hlučně rozletěla prkna představující dveře, očekávala lesknoucí se kov s touhou po vysvobození. Dočkala se.

Thasi se venku jen dvakrát zastavil, když volil směr. Byly to bleskové úvahy. Intuice odhadující nebezpečí, smysly ohmatávající prostor daleko mimo tělo. Konečně si zvolil. Zvolil směr na hlavní ulici, přímo k centru města. Byla to pro špiona cesta netypická a proto jí vybral.

Vrhl se k úzkému průchodu mezi domky a v okamžiku, kdy se do něj vsoukal pochopil, že je to past. Nad hlavou se mu zatřpytily provázky sítě, v měsíčním světle připomínající velkou pavučinu. Prudce sebou trhal a obratností hadího těla se vyvlíkl ze stahujících se smyček.

Padl do prachu ulice. Nemusel se otáčet aby pochopil, že jeho pronásledovatelé jsou těsně za ním. Byli při všem co dělali hluční a málo obratní a Thasi je dokázal během zlomku okamžiku spočítat a rozpoznat. Pět. Tolika si byl jistý, ale mohl tam být ještě jeden. Překvapilo ho, že čekali přesně v místě, které zvolil. Zase jen několik indicií, ale ty v sobě nesly veliký kus mrazivého nebezpečí.

Thasi nepanikařil, ale tušil, že ze sebe musí vydat maximum. Zvedl se na nohy a zmizel ze stříbřitých paprsků, jak nejrychleji dokázal. Mezi domy chytil rytmus. Pohyboval se s ladností větru a tichostí stínu a když cihly zdí nahradil pevný kámen, měl za sebou už jen tři pronásledovatele.

Jeden z nich byl ale jiný. Stejně jistý v temné spleti zapomenutých zkratek jako Thasi, ale o něco rychlejší. Nedal se zmást prudkými změnami směru. Nedal se oblafnout matoucími stíny. Žádný z běžných triků ho nepřekvapil. Neúnavně visel Thasimu na patách, jakoby běžel po čichu; jako lovec pomalu dohánějící svou kořist.

Thasimu už začaly docházet síly. S velkým úsilím se vyšplhal ze spodní na horní ulici, těsně u prohnutého mostiku, který ji překonával. Pod nohama měl dlažbu, která nic neubrala z jeho tichosti, ale naopak mu přidala v rychlosti. Mohl pak s nabraným náskokem zmizet za mnoho rohů, mimo dosah i těch nejbystřejších očí.

Tak v pravoúhlých uličkách pětikrát změnil směr a unaven zmizel v hlubokém stínu. Překvapení, které následovalo v podobě posledního pronásledovatele, neomylně běžícího po jeho stopě, bylo nepopsatelné. Thasi měl nyní tři možnosti další cesty. Vlevo vpravo a rovně. Ale cosi ho donutilo zvednout oči a podívat se vzhůru.

Proti hvězdnaté obloze se černala silueta řimsy, vystupující do prostoru docela nízko nad zemí. Thasi zkoncentroval poslední síly a několika málo pohyby se vyhoupl na ní. Pak ulehkl za atiku a zatajil dech.

Postava dole se zastavila. Zprvu se zdálo, že si rozmýšlí jaký zvolit směr, ale dlouho se nehnula, nedýchala a naslouchala. Ulice města byly hrobově tiché. Slyšet byl jedině zrychlující se tep, bušící v uších.

Zase to vypadalo jako hra. Intermezzo v honičce. Kdo z nich vydrží déle. Záhadná postava neomylně vycítila Thasiho přítomnost, ale nevěděla kde je a tak bez dechu naslouchala. Srdce divoce tlouklo a krev se hnala v tepnách; tělo potřebovalo kyslík, jenže to jediné mu Thasi nemohl dopřát. Dýchal sice, ale velice zvolna a zhluboka, ne dost na to, aby uspokojil organismus.

Byla ještě jedna možnost, která se příkradla do mysli v tuhle zoufalou chvíli. Mohl zkusit štěstí v boji. Jenže tohle bylo přímo proti Thasiho naturelu. Nebylo to zlodějské „nenechat se lapit“, ale špiónské „vše má důsledky“ co mu v tom bránilo. Být špiónem, znamená žít v nebezpečí. A umět se pohybovat v tom živlu jako ve vlastním. Okamžitá nebezpečí nesmí pokřivit mysl v jeho představách o skutečně důležitých hrozbách.

Thasi proto dál hrál tu hru i s tím nebezpečím, že nejistá honička bude pokračovat. A k ní mohlo co nevidět dojít, neboť marné je bojovat s pudy, které lidem pomáhají přežít navzdor sebezatrvelejší mysli.

Nakonec měl Thasi, ač už s tím nepočítal, štěstí. Protože ulici zaplnil ne velký, ale přesto dostatečný hluk zpozdilých pronásledovatelů. V prvních krocích zvedajících se z kamenné dlažby se Thasi blaženě nadechl a zmizel v měsíční noci z dosahu i těch nejlepších pátračů.

Tearnyon je na jednu stranu městem bez hranic a na stranu druhou poměrně silně opevněným kusem země. Hradby a valy i ohromné věže obkružující město v nepravidelných odstupech připomínají letokruhy. Ty neurčují ani tak věk města, jako spíše rychlost jeho rozvoje. Dnes se těch letokruhů dá napočítat sedm a za hradbami už rostou další domy.

Je to výstavba naprosto živelná, kde na starém vzniká nové a to samo už druhý den zestárne. Jistá pravidelnost tu přesto přeci jen je. Existuje jakýsi střed. Místo které muselo stát první a které je tak velké jako průměr nejmenšího z hradebních kruhů. Tím místem je palác Tearen.

Palác, který je navíc i srdcem a mozkem Tearnyonu. Jediným, za co se prozatím považovat nedá, jsou určitě svaly města. Tedy armáda, veliká, základní a nejdůležitější síla. Z Tearenu se řídit dají, ale řízení je věc složitá a to co mohlo nastat, ač jinak velmi nepravděpodobně, že svaly zadusí mozek, je tou nejvíce nejchoulostivější otázkou řízení.

Proto a pro spoustu dalších důvodů je Tearen velmi střežen. Navíc také opevněn takovým způsobem, že hradby zbytku města se proti němu zdají být ohradou pro dobytek.

Při jeho stavbě se očividně vsadilo na kámen, kterého nebylo použito zanedbatelné množství. Sama vnější hradba tvoří široké nádvoří prstencového tvaru, na němž se zvedají další dvě hradby a mnohé věže střežící brány. Na nich i mezi nimi bez ustání prochází a hlídá pět stovek mužů ve zbroji. Ale snadno by se jich tam vměstnalo desetkrát víc.

Uvnitř, oddělený další mohutnou hradbou, zdvívá se samotný palác. Má zvláštní podobu elegance prostupující hrubou neformálností zubatých ochozů. Jakoby někdo toužil po kráse a přesto se až panicky bál o svůj život. Vstup tvoří dřevěná, ale silně okovaná brána úchvatných rozměrů. Ze stran jí hlídají stejně velké sochy obrů, jejichž zatáté pěsti hrozí všem přichozím a pod kterými se nezachvějí jen ti nejstatečnější.

Jako celek je palác podřízen symetrii pěti nádvoří pravidelně rozmístěných jak v ploše tak i ve výšce. Tvoří nádhernou kaskádu schodišť, soch a zeleně stromů, ponořenou v hloubi ka-

menného lesa dvaceti věží.

Pompéznosti a rozměrnosti ubývá směrem od vstupní brány. S nepostřehnutelnou razancí se tam zvedá umělé návrší dýchající přírodou i uměním. Na jeho vršku totiž, mezi keři s modrými i rudými květy, svítí bílou žulou vystavěný amfiteátr. Místo tribunů lidu. Místo, kde se rozhoduje a kde je vykonávána demokracie. Místo kde vznikají rozhodnutí, která mají být vidět.

Zasvěcení však tato rozhodnutí nepovažují za důležitá. Vědí, že skutečnost, nejen papírová, se tvoří mimo tribuny. Tvoří je převážně i jiní lidé ale opět v paláci Tearen. A to ne daleko návrší a amfiteátru.

Tím důležitým místem je kruhová síň, již se odjakživa říká Karyatida. Vysoký klenutý strop podpírají řady soch ženské podoby a ve středu stojí rozlehlý stůl nejméně s padesáti místy k sezení. Ale nikdy nebyl obsazen plně a dnes, kdy se konala zvláštní a nad jiné podobné tajnější schůzka, tomu opět nebylo jinak.

Mělo dojít k velice zásadním změnám a lidé, kteří se v Karyatidě sešli, patřili k těm co mohou mnohé změnit, ale jejichž zájem málokdy patřil blahobytu města. O důležitosti porady svědčilo i to, že počet účastníků oproti jiným schůzkám silně prořídil; také síla bezpečnostních opatření byla výmluvná.

Každý sluha a každá služebná v paláci byli mnohokrát prověřeni a sledováni. Počet stráží se zdvojnásobil a špehové v civilu sledovali jak strážce a služebnictvo, tak i sami sebe navzájem. Normální život v paláci ale nesměl být omezen. Že se chystá něco důležitého, muselo zůstat prostým očím skryto.

Nakonec se přes množství stráží a špehů ke Karyatidě nikdo nedostal blíž než na několik stovek sáhů. A proto se už od začátku porady řešily věci nesmírné důležitosti, které rozhodně nepatřily cizím uším.

Thasi slyšel všechno. S mistrovskou precizností se mu podařilo dostat na střechnu paláce, přímo na kopuli Karyatidy. Byl skryt za edikulou v místech, kde se střechna dvakrát zalamovala a z vnějšku tvořila překrásný pás plný abstraktních ozdob. Místo které, dalo by se říci, našel náhodou, ale které jeho zraku nemohlo uniknout. Místo kde krása převládá nad bezpečností a ze kterého měl celé dění dole pod sebou jako na dlani.

Kolem stolu sedělo třináct mužů. Polovinu z nich Thasi znal. Polovinu z té poloviny znal velmi dobře. V čele, na honosném křesle zdobeném motivy květů a lísky ze zlata seděl v temné róbě Kiliantes. Jeho dnešní vzhled byl neobvyklý. Napovídal však o napětí jaké si stávající situace vynutila.

Thasiho pohled však málokdy opustil Terfriase, který seděl na opačné straně stolu. Ač se nikdy osobně nestřetli, navzájem se považovali za nepřátele. A pochybnosti, že by to byl právě Terfrias, kdo na Thasiho včera přichystal past a poslal na něj toho záhadného lovce lidí, nebyly na místě. Právě jediný Terfrias byl člověk, kterého se Thasi obával a před kterým se měl neustále, i nyní, na pozoru.

Zbytek osazenstva seděl po skupinkách značících jistou spřízněnost. Byly tu čtyři lidi zřejmě z cechu obchodníků; nový gastém a jeho dva velitelé; správce Tearenu, po jehož pravé ruce seděl mladík s příliš líbeznou tváří. Byl tu také Egitos, jediný z trubunů, který se účastnil i schůzek v Karyatidě. A stranou od ostatních mužů v modrobílém plášti, o kterém Thasi nevěděl, ani nedokázal odhalit vůbec nic.

Právě řešili problémy vojska, ale rozhovor nezačal z dobré strany a lepším směrem se ani neubíral. Teď už si názory vyměňovali jen velitel Baefis a jeden z členů cechu, přitom se

nimrali v maličkostech, až je Kiliantes úderem pěsti do stolu umlčel.

Promluvil však klidně: „Na vaše malichernosti přijde řada, až se ustanoví řád věcí.“ Jeho hlas byl hluboký a řezavý. „Nemáme tolik času, rozebírat všechno do detailu. A nemáme už žádný čas, další podobnou schůzku organizovat. Proto se soustřeďte na věci podstatné.“

„Dobře.“ Energický obchodník Asafos se ujal iniciativy. „Nevím co je za problém. Ať už jde o armádu, nebo ne, máme přece spoustu dobrovolníků a k Mahájo Ito jich můžeme poslat několik tisíc.“

Oba velitelé i jejich gastém Paelvil vytřeštili oči a nesmyslnost takové úvahy jim sebrala dech. „Do Máhajo Ito už žádné vojáky posílat nebudeme.“ Začal vysvětlovat Baefis a tón jeho hlasu se změnil tak, jakoby začal mluvit k dítěti.

Ale Paelvil se na obchodníka rovnou rozkřičel. „Od začátku jsem byl proti tomu debilnímu plánu s Mahájo Ito! A v okamžiku kdy přišla zpráva, že ji obsadila neutrální strana, jsme se měli stáhnout.“

Tentokrát byl překvapen Asafos a vysokým hlasem plným rozčilení se osočil přímo na Paelvila. „Měl bys držet hubu ve věcech kterým vůbec nerozumíš! Jsi tu jenom proto, že Daveron si přál tebe jako zástupce. Nedokážeš zvládnout ani své vlastní problémy a sereš se do něčeho co ti nepřísluší. Skus aspoň uklidnit nepokoje v okrajových čtvrtích. Lidí máš na to dost.“

Paelvil vypadal, že brzo vybuchne, ale dokázal se uklidnit a promluvil přiměřeně. „Děláš ze mě blbce, jenže já vím přesně o co jde. Uklidnit nepokoje by bylo mnohem snazší, kdybyste mi neházeli klacky pod nohy...“

„Cože?“ Vyprskl Asafos. „Chceš svojí neschopnost...“

„Ticho!“ Rázný Kiliantův hlas si vynutil poslušnost. „Překřikování tady nestrpím. Paelvil dokonči co chce říct a ty budeš mezitím držet hubu.“

Asafos dal najevo opovržení, ale ztichl.

„Vy obchodníci,“ začal znovu gastém, „máte přílišnou důvěru ve svoje taktické schopnosti. Já ti teď něco řeknu. Víme že bitva v Mahájo Ito je jenom předstíraná a hlavním cílem je zavést na východě peníze.“ Asafos vypadal překvapeně. „Vím to. Domyslel jsem si to.“ Podal jako vysvětlení Paelvil. „Od začátku se ke mně všichni chováte zdrženlivě a všechny ty tajnosti Tearnyonu, které bych jako jeho gastém měl znát, si necháváte pro sebe. Ale můžu vám říct, že není obtížné domyslet si jaký je váš skutečný plán a že ač byl od počátku riskantní, nyní je jeho dokončení nemožné.“ Bylo vidět, že si Paelvil tímto krokem získal poměrně velký respekt.

Pokračoval však dál. „Vím také, že já ve svém postavení jsem pro obchodníky překážkou. Proto se tu a tam snažíte ztížit mi práci a ukázat mojí neschopnost. Nesnažte se to popírat, všichni o tom beztak vědí.“ Paelvil skončil.

Hned na něj navázal Terfrias. „Je to pravda a všechno co jsi říkal je pravda.“ Od Terfriase to bylo vysoké uznání. „Přesto ne všechny problémy ve městě způsobily cechy. Přednesu malou statistiku: Za poslední týden se nám podařilo chytit třicet osm špehů. Každý z nich měl minimálně dvacet nejrůznějších kontaktů. Každý z těch kontaktů může ovlivňovat dalších padesát lidí. A já předpokládám, že špehů je v tuto chvíli ve městě ještě třikrát víc. Dokážete si představit jakou paseku můžou nadělat?“

„A víš co chtějí? Nebo po čem pátrají?“ Zeptal se Egitos.

„Každý něco jiného. To je ten problém. Můžu vám slíbit, že jejich počet se razantně sníží anebo jim alespoň pobyt v Tearnyonu dost ztrpkne.“

Po této větě Thasi rychle přelétl a zhodnotil reakce všech přítomných. Reagovali chladně. Snad jen obličej Kiliantův prozradil mírné pobavení, ale nic víc. Ani Terfrias se nechystal prozradit nic konkrétního. Thasiho to zklamalo, protože toužil poznat, kdo je ten tajemný lovec. Pro tuto chvíli mu to zůstalo skryto a jak se zdálo, i ostatním se Terfrias se svou tajnou zbraní nehodlal světit.

„Takže abych to shrnul.“ Egitos po zvyku tribunů předložil rozhodnutí. „Gastém Paelvil se bude snažit předejít nepokojům, Terfrias se postará o špehy a ty a ostatní obchodníci se přestanete stavět před naše společné zájmy.“

„A co Mahájo Ito?“ Nedal pokoj Asafos.

Paelvil mu odpověděl jen na půl pusy. „To samozřejmě padá. Už jsme poslali rozkazy přímo Daveronovi, aby se spěšně vrátil.“

„Ale to přece nemůžete myslet vážně. Všechno jenom kvůli jedné prohrané bitvě?“

„Prohraná?“ Nyní promluvil tajemně vyhlížející muž v modrobílém plášti. Naklonil se přitom nad desku stolu, tvář jako hrubou masku přesto stále ponořenou v šedém stínu. „Čemu říkáš ‚prohraná‘? Prohra je ztráta veškeré převahy. To co se přede dvěma dny stalo je katastrofa. A protože většina z nás už začíná chápat, jsi asi poslední, kdo může hrůzu se všemi následky nazvat prohrou.“

Muž se rychle, přesto důstojně zvedl a hlučně přitom odstrčil dřevěnou židli. Když znovu promluvil jeho hlas padal na přítomné jako těžká síť. „Většina z nás už chápe, ale bojí se pojmenovat skutečnost oprávněným jménem. Zdálo se vám, že začínáte chápat systém? Že máte v malíčku běh událostí a že moc ve vašich žilách bude Tearnyonem venku ve světě? Jak snadné je v tomhle se mýlit.

Máte, pánové, poslední možnost pochopit. Teď a tady musíte vynést jasné a společné stanovisko, neboť, tak jak jste doufali, je nyní Tearnyon ve vašich rukou. Nikdo nechápe tolik, nikdo nemůže tolik rozhodnout. Chtěli jste moc a Tearnyon k moci směřuje. Chtěli jste moc a musíte jí chtít stále. Musíte obětovat všechno pro samotné město.

Jedna prohraná bitva? Tohle nebyla a nemohla být bitva. Copak mravenec bojuje proti koňskému kopytu? Možná ani nechápe účel své smrti a sílu jaká ho smetla. Dokážete si vůbec představit co se před námi mihlo v hlubokém stínu? Já pouze stěží. A to je to co mě trápí.“

„Ale neznáme účel. A síla, kterou popisuješ se předpověď dala jen stěží.“ Řekl správce Tearenu Pereifros.

„Předpověď se dá mnohé, ale chyběla vůle. Vaše omezené cíle vás přivedly do těchto problémů.“ Zněla odpověď.

Nezdálo se, že by všichni sdíleli stejný názor a navíc z původního ‚my‘ se pro muže v plášti stalo ‚vy‘. Podrážděně na to reagovali jak obchodníci, tak velitelé a i Egitos se tvářil nepřátelsky. A hned dal svou nelibost najevo.

„A kdo nám radí? Od koho máme přijímat kritiku, když se poprvé dostáváme do problémů?“

Muž se zasmál a před odpovědí hodnou chvíli cenil zuby. „Skutečně to musíte vědět? Na každém z vás pořád vidím nevoli přijmout nevyhnutelné. Pokrytecký Egitos s předstíranou moudrostí a vysokým kontem se teď snaží vymyslet jak účelně ovládat lidi a postavit je čelit nebezpečí. Stále neutrální Pereifros zvažuje ke které straně se přikloní. Obchodníci už teď začínají balit nashromážděné jmění. Agent Terfrias se svou neomylností a přehnanou láskou k principům měšťanství je ponořen do úvah jak využít svou tajnou zbraň. Vojáci příliš lpějí

na síle, kterou myslí, že můžou disponovat. A konečně veliký Kiliantes, který má takový respekt jak veliký je jeho chtíč po moci.“

Ticho, které se rozhostilo, jasně dokazovalo zvláštnost celé situace. Thasimu to přišlo až absurdně komické. Nikdo z těch, na které se přihrnuly urážky a kteří jinak byli těmi nejvyššími z nejvyšších, nezaprotestoval. Jedni věděli a druzí čekali.

„Ale budiž.“ Muž se znovu usadil. „Jsem Naid ies Bransel. Nebudu vás do ničeho nutit a ani to není v mém zájmu, ale chci abyste alespoň jednou rozhodovali ve prospěch budoucnosti města.“ Jeho hlas se náhle změnil a ta změna byla podivně překvapivá. Začal totiž hovořit přinejmenším přirozeně, spíše však familiérně. „Častokrát mám pocit, že lidem uniká podstata a to i ta, po které prahnou. Nejbolestnější je to tehdy, jsou-li vedeni k jasnému cíli. A nebo když mají mnoho znalostí o svém rozhodnutí. Hloupost bývá odměněna.

Musíte přesto pochopit a uznat, že hloupými jste. Svět není jen Tearnyon. Svět není jen východ a západ. Koukejte se pozorněji kolem. Kdysi se zdálo, že armáda je mocná, snad nej-mocnější, ale lidem přišly mnohé dary, se kterými se nyní, dnes, musí vypořádat.“

Kiliantes vláčným hlasem navázal. „Tak co máme dělat..? Ne, jinak. Ani jedno z toho co uvnitř každého z nás vidíš, není vhodné. Co potom je?“

„Já ti to řeknu!“ Mladík po Pereifrově boku rozčlením vykřikl. „Já vidím Naidovy přímo do jeho nenasytného chřtánu. Přišel sem nedávno, ale už si myslí, že může nám všem radit a mluvit úplně do všeho. Slyším jak říká: ‚Nechci vás nutit...‘, ale přesně to je to co chce. A my mu nemůžeme všechno tolerovat. Nedokážu ani spočítat do čeho všeho strčil prsty. Já sám ho kolikrát viděl, jak rozesílá posly do všech stran.“

Nyní se Naid znovu změnil. „Kdo si ty, že si dovoluješ za mnou slídit? Jenom Pereifrova prdelka. Milenec s krásnou tvářičkou a malým mozkiem. V tom jediném jsi asi dobrý, protože jinak by jsi se do téhle rady nikdy nedostal...“

Mladík už to nevydržel a s taseným nožem vyskočil na desku stolu. Zlost s ním cloumala tak, že se nevmohl na jediné slovo. Pouze zařval a rozběhl se přes veliký stůl. Jediným skokem překonal polovinu vzdálenosti, nůž měl připravený k úderu. Už zbývaly jen tři kroky... Pak padl bez ducha ještě než stihl jedinkrát bodnout a jeho smrt doprovodilo Neidovo strašlivé „zemři!“.

„Od teď je to pouze na vás!“ Naid pohoršeně trhhl hlavou. „Na každém jednom z vás.“ Vstal a s děsivostí, která mu šla v patách, opustil místnost.

Ať už mělo strašné divadlo smysl nebo ne, nebylo pochyb, že bylo vyprovokováno záměrně. A jediným člověkem, kterého tahle neuvěřitelná smrt ranila dost hluboko byl Pereifros. Kiliantův absolutně apatický obličej se nerozvlhl jediným náznakem emoce, pouze zakřičel rozkaz a bezvládné tělo bylo rychle odklizen.

„Chci slyšet návrhy.“ Promluvil záhy Kiliantes do hrobového ticha. „A ať vás ani nenapadne upřednostnit přitom vlastní zájmy.“

Všichni pochopili. Možná konečně poprvé spatřili skutečnou hloubku nebezpečí. Dlouho nebylo třeba slov. Úvahy všech běžely po stejných stezkách. Od bitvy před Tearnyonem, kde jejich protivníkem bylo něco, co silně připomínalo duchy a kde ztratili více než tisíc mužů, velmi dobrých bojovníků z šacké marky, přes Mahájo Ito, jehož hradby střežila neutrální strana, až po počty pravidelného vojska uvnitř Tearnyonu a množství dobrovolníků ochotných rozšířit jejich řady.

Výsledek ke kterému museli nutně dojít a nakonec i došli, byl u každého stejný: Není a nikdy nemůže být dostatek mužů. Nikdy nebudou mít v armádě takovou sílu aby pokořili

byť jen část z toho, co Naid naznačil, že proti nim stojí.

Terfrias to shrnul výstižně: „Armáda je na hovno.“ I když popis květnatý, ne příliš kreativní. Což Terfrias záhy také pochopil a pro rychlou nápravu vyslovil první co mu přišlo na mysl. Nebylo to zrovna vhodně formulováno a sám by to za rozumný návrh nepovažoval. Přesto: „Tak, když není armáda, musí pomoc diplomacie.“

„A z ní co?“ Ozval se Egitos. „Mír? Spojenectví?“

Kiliantovy zasvítily oči. „Spojenectví.“ Tady viděl cestu a možnosti. Množství možností. Jedna část jeho mozku probírala scénář za scénářem a kontrolovala důsledky, ale instinkt jasně ocejoval tento směr jako reálný. Navíc to byl instinkt hráče. Proto druhá polovina mysli sledovala svou roli v tom všem. Roli moci.

„Spojenectví je to co potřebujeme. Alespoň prozatím. Nevidíme záměry ani sílu. Známe jen svou úlohu a ta byla někým pozměněna.“

Nikdo nechápal, ale každý spatřil na Kiliantovy známky vytržení. Každý vytušil, jak úžasná celistvost vědění, toho musela být příčinou.

„Mahájo Ito padlo do jejich rukou.“ Kiliantes pokračoval překvapen, stejně jako ostatní svým objevem, ale také silou myšlenek, které ho táhly k těmto závěrům. „Armáda, kterou jsme chtěli poslat k Mahájo Ito, byla pro ně překážkou. Náš plán o ovládnutí průsmyku Ahir Mara byl iniciátorem jejich akcí... A všech následných událostí. Byli jsme násilně odkloněni od našeho cíle, ale všechno tohle nevylučuje možnost spojenectví. Teď už se mi nezdá nepřítel tak neznámý. Dělá jasné a zřetelné kroky.“

Veliká rada. Tak by se mohlo jejich shromáždění nazývat a tak ji nyní její členové viděli. Všechny do jednoho objala nadpřirozenost, kterou hluboko uvnitř jejich duší dokázal Kiliantes vykopat. Nemohli opomenout jeho samotného, ale sebe také pozvedli do míst, kde strategie a brilantní úvahy, tak jak je Kiliantes předvedl, vedly k neporazitelnosti. Bylo jim to jasné. Spojenectví. No ovšem.

Ale, byl to pocit falešný a stála na něm Kiliantova hra. Ze všech deseti členů rady, jen jediný se totiž nechal inspirovat. Tím jediným byl Terfrias, který ve svých vlastních úvahách našel ještě další řešení. Podobně jako sám Kiliantes ho prošel od začátku do konce a v okamžiku, kdy otevřel pusu a chystal se promluvit, zřel jasné důsledky, které to bude mít. Na okamžik ho to zastavilo. Ironie. Zmítáme se uvnitř síti ironie.

Promluvil pak s podlým úsměvem. „Je ale ještě jedna možnost.“ Tak na sebe strhl všechnu pozornost. „Máme ještě jednoho potenciálního spojence.“ To už ho probodával Kiliantův zlobný pohled. „Východ!“

Dřevěné židle zavržaly, jak na nich posluchači úlekem poposedli. Thasi ve svém úkrytu měl co dělat, aby zůstal potichu. Spojilo se mu všechno co říkala Daltia a co nastínil Naid. Dvě možnosti. Ano, nyní už věděl pro kterou chce aby se rada rozhodla. Ještě ironičtější ale bylo, že Terfrias, Thasiho největší nepřítel, se rázem stal spojencem. Zatím to nevěděl a ani situace se ještě docela nevyjasnila. Thasi musel počkat.

„To je nesmysl.“ Kiliantes s opovržením ten návrh odmítl. Jenže jiskřička už zaplála a každá mysl v radě začala rozebírat situaci. Rychle, velmi rychle pochopili, že už nejde jen o to rozhodnout jak dál, ale také ke komu se připojit.

Na jedné straně stál mocný Kiliantes a na druhé bezúhonný Terfrias. Když se pak zamýšlené pohledy zvedly nad stůl, kde se střetly, začalo odhadování cizích rozhodnutí. Kdo se ke komu přidá? Kdo zvítězí? Nikdo se dopředu nechtěl přidat na tu stranu, která prohraje. Jenže síla byla vyrovnaná a určitě vítěze proto nemožné.

Dlouho se Karyatida utápěla v napětí, dlouho ticho vyselo nad kulatým stolem. Terfiras a Kiliantes, sedící naproti sobě, se vraždili pouhým zrakem. Ale nehnuli se. Vyčkávali na rozhodnutí.

První se zvedl Egitos. „Spojenectví s východem je absurdní. Jsem pro Kiliantův návrh.“ To odstartovalo vlnu reakcí.

Velitelé chtěli souhlasit a vstali. Nebylo pro ně nic obtížnějšího než akceptovat východ, ale gastém je znovu posadil. „Ta hra na moc vás, koukám nepřešla.“ Utrousil pohrdavě. „Je jasný po čem Kiliantes prahne a protože souhlasím s Naidem, že nás to nakonec zničí, nebudu to podporovat. Možná si řeknete ‚východ‘ a vidíte rudě, ale mě se zase přičí být jen uvažovat o spojenectví s někým, kdo zmasakroval tisícovku našich vojáků... Prostě pevně stojím na Terfriasově straně.“ Tohle řekl gastém Paelvil a tím rozhodl i za své velitele a za celou Tearnyonskou armádu.

Asafos a ostatní obchodníci se sice přiklonili na Kiliantovu stranu, protože plán s Mahájo Ito měli stále živě v mysli, ale armáda... Armáda Tearnyonu je Tearnyon sám.

A to byl prozatím pat. Pereifros zůstal neutrální, přičemž zabránil krvavé potyčce. Koneckonců Tearen byl stále jeho půdou a žádná Kiliantova moc ani Terfriasovi agenti to nemohli změnit. Chladná nevraživost se vnesla mezi obě znesvářené poloviny. Nikdo nechtěl uznat protivníkův návrh, i když samotný předmět sporu už nabyl více než druhotné důležitosti.

Rozešli se obezřetně a hned za dveřmi je obklopila početná skupina tvořící doprovod. Tak se rozpadla Velká rada, jejíž trvání bylo vskutku jepičí.

Karyatida osiřela. Posledním kdo jí opouštěl byl Thasi. A opouštěl ji zamyšleně. Věděl, že armáda má největší slovo, ale nutně to nemuselo znamenat slovo gastéma. Byl si jist, že Kiliantes a obchodníci nasadí svoje osídla právě tam. Odstavit Paelvila a utrhnout si co největší kus z hlavní síly Tearnyonu, to byl bezpochyby jejich plán. A právě tomu hodlal Thasi zabránit.

Že bylo kolem poledne prozradili nejspolehlivěji kupci, hokynáři a nejrůznější obchodníci, kteří před zárem zalezli do stínu a jinak rušná náměstí ponechali větru a prachovým kornoutům. I okolní ulice se uklidnily, lidí ubylo a věčně zaplněné terasy zely prázdnotou. Všechny dveře byly zavřené a okenice zatěsněné. Prostě poledne.

Thasi procházel znaveným městem jako jeden z toho mála, kterým výheň kamenných ulic nevadila a nebo těch, co neměli na vybranou. Ale šel jako občan města. Jako někdo, kdo sem patří. Přesto se tak necítil a předstíraná bezstarostnost skrývala v sobě obezřetnost.

Jak krok střídal krok, myšlenky letěly, unášeny silou mnoha dnešních prožitků a Thasi se ponořoval do bdělého snění. Soustředění se přesunulo z obezřetnosti k úvahám, z nichž se mnohokrát vynořilo pochopení. Nešlo jen o Tearnyon, ale o každou část skládanky jejíž obrysy dokázala Daltia tak mistrně vykreslit. Šlo o současnost celku světa. Nebo o celek současnosti.

To co Thasi v tuto chvíli potřeboval, však žádná osvícená myšlenka nepřinášela. Kam jít? Kde začít? Jakou osobu kontaktovat? Je tu přece proto, aby dojednal spojenectví východu a Tearnyonu. Ale jak?

Myšlenky mu přetřhl náhlý náraz. Bleskově se vrátil do skutečnosti a úlek ho donutil sáhnout po zbraní. Naštěstí se včas ovládl a nepoužil ji. Před ním stál nevysoký muž, hubenější se strhanými rysy, ale starý nebyl. Oblečení které měl, napovídalo, že není zámožný a do

Tearnyonu se také moc nehodilo.

Muž lehce poodstoupil. „Promiň, promiň.“ Omlouval se. „Nekoukal jsem se na cestu.“

„V pořádku.“ Odvětil Thasi. „Myslím, že to byla spíš moje vina. Ulice v tuhle dobu bývají prázdné a člověk člověka potká až když do něj narazí.“

Muž se zasmál a trochu se osmělil. „Jmenuji se Artyfiles.“

„Thasi.“ Sdílet svoje jméno bylo v Thasiho postavení odvážné, ale něco na tomhle setkání mu přišlo zvláštní. Rychle si domyslel, že Artyfiles není z Tearnyonu a že zřejmě něco hledá. Nebyla to jenom náhodná srážka. Thasi na slepou náhodu nevěřil.

„Jsem rád, že ne všichni lidé v tomhle městě se chovají nepřátelsky, mohu-li soudit podle tebe.“

„Teď je těžká doba. Lidé se snaží přizpůsobit. Ještě před ,tou událostí‘ bylo ovzduší v ulicích dýchatelný.“

„Myslíš tu událost o které se tak pokoutně mluví? Může to být pravda?“

„Víc než pravda.“ Thasi chytil slinu. „Je to realita.“ Teď už nemluvil jako při obyčejném setkání. „Nebudeme-li realitě čelit, dovede nás do záhuby. Tearnyon se musí sjednotit a armáda musí stát za svým městem. Všichni musí vědět co se skutečně stalo.“

Věděl konečně koho z lidí má oslovit. Všechny. Se vzpomínkou na Garianinu oddanost městu pokračoval: „Už nemůže jít o peníze a o moc. Půjde o přežití. O přežití principů, která jsou stejně tak ceněná u nás jako na východě. O přežití toho dobrého ze světa a z nás všech. A jestli nepůjde jenom o lesk moci a o peníze, co jiného je všem společné..?“

„Rodina?“ Artyfiles Thasiho náhle přerušil. Uviděl vzpomínku na třpytící se minci a na návštěvu, která ho sem zavedla. „Je to možná náhoda, ale já zrovna hledám vojenskou posádku. Chci vstoupit do armády a to především kvůli rodině.“

Teď už Thasi nepochyboval. Sečetl řady dobrovolníků, které měl Tearnyon k dispozici. V hlavě si urovnal všechny argumenty a uviděl řešení celého problému. *Nepokoje, přemýšlel, se ti nakonec budou hodit, agente Terfriasí. Uvidíš, že východ je blíž, než sis myslel.*

„Rodina.“ Thasi to řekl tak velebně, že se tomu i sám podivil. „Tady, Artyfile, začíná nová a lepší Tearnyon. Nepochybuj, že ty jsi jeho zakladatelem. Buď zdrav.“ Thasi opustil Artyfila rychle, ale nenechal ho na pochybách, jakou důležitost toto setkání mělo. A v tuto chvíli jenom Artyfiles sám věděl, odkud osud vane k tomu lepšímu.

Limaj proti Východnímu pohoří

Bdění, snění a bezvědomí jsou prý jako led, voda a pára. Jedno zvolna přechází v druhé. Existuje však místo, ze kterého jsou snadno přístupná všechna tři skupenství. Ten bod určitě neexistuje jen z podnětu jakési náhody.

Hučení a hvízdání následované vlastní hlubokou ozvěnou se dralo do malé jeskyně. Mohlo to být útočiště dočasné a nebo také věčné. Srdce rychlé bouře dohnalo dva poutníky vysoko v horách, ale ani ne půl dne cesty od údolí Ilannuit. Stříbro deště nahradila běloba sněhu a víchr rozpoutal smrtící vánici.

Limaj seděl nehnutě na tvrdém kameni, před sebou otvor ve kterém vířily sněhové vločky a který se nezadržitelně zasypával mrazivým popraškem. Ta trocha světla uvnitř skalní vyhloubeniny ubývala stejně tak rychle jako odcházel den a jak rychle se vstup uzavíral pod bílým příkrovem.

„A co teď?“ zeptal se Fírias a zoufalost v jeho hlase se nedala přehlédnout.

„Počkáme,“ odpověděl Limaj. Mluvil vyrovnaně a podobně nevzrušeně se i tvářil. Velikou silou vůle udržoval v duši klid, avšak poznal, že je objala jedna z těch nemnoha bouří, které olíznu i nejvyšší západní štíty celého pohoří a které svou sílu neztratí ani za mnoho týdnů. Teď nemohli uniknout bouři, tak jak prvně plánoval.

A co víc. Levou ruku už téměř necítil a pohybovat s ní mohl jen obtížně. Zvenku se zranění hojilo, zevnitř se dál rozvíjelo. Všechno šlo špatně. Jednou drobností to začalo a další se hned přidaly.

„Jak dlouho budeme čekat?“ Fírias se snažil vyzvídat tam, kde to nebylo potřeba, ale Limaj nepřítomně odpověděl.

„Až skončí bouře a nebo až bude po nás. Nemusíš se bát. Čekat delší dobu opravdu nebude.“

Fírias pokrčil rameny. Tak prosté gesto snažící se zakrýt nezměrný strach a obavy. Snad i něco ještě silnějšího. Znervózňovalo ho, že nemají oheň, že mají málo jídla a že cesta už nevede ani tam ani nazpátek, ale bouře venku, ta se hnala i uvnitř jeho hlavy.

Zima a tma. Oboje houstlo a blížilo se ruku v ruce. Skutečnost mizela z očí, ale co neviděly oči, zesílily uši. Hučení a šum.

Stín se smísl s tmou a špinavá šed' vánice se do té temnoty propadla. Ale hluk začal utíchat. Poduška z promrzlé a načečrané vody zakryla celý vchod a běsnění venku se stalo vzdáleným tlumeným zpěvem tančícího větru.

„Nespíš?“ Zeptal se opatrně Fírias a jeho slova se ztratila v bezbřehém prostoru bez ozvěny.

„Skoro.“ Limaj promluvil z polospánku. Potřeboval odpočinek a potreboval ho víc než oheň nebo světlo.

„Já... Já nechci tuhle bouřku.“ Znělo to velice naléhavě. „Už jí mám dost. Hučí mi v hlavě. Je všude. Venku, kolem, ve tmě. Místo vody, sníh, kterej nás pohřbil. To je změna. Jak dlouho tu budeme muset zůstat? To už jsem se vlastně ptal. Už...“ Teď to bylo až nepříjemně zoufalé a Fírias rychle změnil tón. „Už mě to nebaví! Měli jsme jít průsmykem Ahira Mara! Přes všechno co říkala ta zelenoočka.“

„Prostě na to nemysli.“

„Nemyslet na to!? V týhle tmě, kde není nic jiného, než bouřka a bouřka a bouřka...? Zatracený vítr. Kdyby aspoň neduněl tak hlasitě. Cokoli jenom ne ten děsnej vítr! Už aby to skončilo. Správně. Skončím to sám. Jsem Fírias syn Evrotův. Nebojím se smrti.

Nebojím se smrti... Nebojím se smrti... Jsem vprostřed živlu, který mě může kdykoli zabít a já se nebojím smrti. Nebojím se ani toho živlu. Stačí ho jenom vyhnat z hlavy. Prostě na to nemyslet? Přesně tak. Nemyslet. Slyším jenom ticho. Jenom svůj hlas. Nemám strach.“

Fírias si uvědomil, že pořád mluví nahlas. „Já nejsem srab a nikdy jsem se ničeho nebál. Blbá bouřka! Jenom blbá bouřka. Proč bych se měl začít bát blbý bouřky? Posloucháš mě?“ Limaj byl dlouho zticha a Fíria napadlo jestli už neusnul. Představa že by zůstal sám mu sevřela žaludek. Najednou pochopil, že se opravdu bojí. Ne smrti, hladu nebo bolesti, jenom bouřky.

„Poslouchám.“ Ta odpověď sňala s Fíria obrovskou tíhu.

Když znovu promluvil, už se mu hlas nechvěl potlačeným strachem. „Smrt je přece to nejhorší. Proč, když se nebojím smrti, děsí mě bouřka? Je něco v životě horší než sama smrt?“

„Znáš odpovědi na tvoje otázky, ale nemůžu ti všechny sdělit. Jestli se ale společně sejdem před smrtí, potom se o ně rád podělím.“ Limajovi to připomnělo včerejší snový rozhovor v údolí Ilannuit. Pobavilo ho to. „Chápu jak je nepříjemné neznat odpovědi... No dobře, některé z nich ti ukážu.“

Fírias si přisedl blíž a skoro zapomněl na svou hrůzu. Poslouchal a poslouchal pozorně. Viděl totiž velikost a hloubku tím darem, který měl, ale neviděl žádné detaily uvnitř a po nich přirozeně toužil.

„Smrt je konec,“ začal Limaj. „Jsi-li moudrý smrti se nebojíš,“ říkávalo se. Proč taky. Je to konec a ať už jsi za sebou nechal cokoli, po smrti už tě to nedožene. Když jsi mrtvý, nevadí ti to. Je to jednoduchý. Ale všichni se musíme bát smrti. Rostliny, zvířata i lidi. „Jsi-li moudrý smrti se vyhýbáš.“

Tak to taky v přírodě funguje, ale lidi jsou výjimka a když teď řeknu, že všechno zlo, bolest a utrpení musí jít s nimi až do smrti, pak bych měl prozradit i důvod. Jenže to už je to co nemůžu. Řeknu ti jen, že problém je právě v moudrosti, ať už ten pojem znamená cokoli.“

„Jako že moudrost lidi zabíjí?“

Limaj pokrčil rameny i přesto, že si byl vědom, že v hluboké tmě je to zbytečné gesto. Fírias byl ale na správné cestě. Bezbrhý moudrost lidi zabíjí. Proto vzniklo dvanáct Kernotů a proto vzali lidem to s čím přišli na svět. A jestli to bylo oprávněné nebo ne, je jedna z těch otázek, na které Limaj nedokázal odpovědět. „Představa se stane skutečností.“ slyšel ve svém snu. Átmaj byl ten, který hledal na tuhle otázku odpověď a Limaj měl být tím, kdo onu odpověď stvoří. Byl poslední, byl ten co má vytvořit smysl už započatého. Nyní to pochopil.

„Ještě nedávno bych ti řekl, že je to tak kvůli rovnováze, ale už vím, že smysl to zatím nemá.“

„Cože?“ Nebylo obtížné si za otázkou plnou překvapení a nedůvěry představit údiv ve Fíriově tváři. „Chceš tím říct, že všechno se děje beze smyslu. Že smysl se tomu dodá až pak, do datečně?“

„Správně.“ Limaje udivila citlivost s jakou Fírias pochopil hloubku toho o čem se bavili. Postřehl ve svém společníkovi něco co mu dosud zůstávalo zatajeno.

Fírias vstal a podle kroků Limaj poznal, že začal bezděky přecházet po kamenité podlaze. Čekal, že brzo zakopne a upadne, ale zatím se tak nestalo.

„Já tomu nemůžu uvěřit.“ Brblal nervózně Fírias. „Asi bych ti nevěřil, kdybys...“ Pak se zarázil.

„Kdybys co?“

„Nic. To je moje tajemství!“ Fírias zvýšil hlas protože byl našťvaný, ale především na sebe. „Ty máš svoje a já taky.“ Pak si uvědomil stávající situaci a zase se uklidnil. „Ale dyť už je to jedno. A ty na to nakonec stejně přideš.“

„Všiml jsem si, že chodíš po tmě a přitom nezakopneš. Došlo mi taky, jak jsi mě dokázal najít tak daleko od osady, když jsme se poprvé potkali. Našel jsi i jeskyni tady uprostřed hor a v husté vánici. Možná, že vidíš i do nitra lidí. Stopař a posel? Obyčejně znějící názvy toho co se v tobě skrývá.“

Fírias se zasmál. „Můj poslední triumf. Před tebou je obtížné něco utajit.“ Zase se usadil vedle Limaje. „Hele, řekni mi teď na oplátku ty něco o sobě.“

„Moje schopnosti přece znáš.“

„Zaprve nejsem jasnovidec, vím jenom, že máš zvláštní schopnost a možná zhruba odhadnu její sílu, ale nic víc. A zadrugé jsem měl na mysli spíš tvou minulost. Jak jsi vlastně starý?“

„Jak jsem starý? Hodně obtížná otázka, nemyslíš? Jak starý jsi ty?“

„No, asi tak třicet let.“

„Ale přesně to nevíš. A nikdo se příliš nezajímá o běh času. Co když ti řeknu, že jsem viděl ohně Omfalu.“

Na Fíria to tvrzení zpočátku nezapůsobilo nijak silně. Název ‚ohně Omfalu‘ byl všeobecně známý, ale co vyjadřoval už se běžně nevědělo. Zapátral v paměti a z pavučin dávných znalostí vysvobodil ty, které urovnaly dříve pomíchané do časové posloupnosti. Jenže nyní pro změnu nemohl uvěřit. Musel se někde splést.

„Ohně Omfalu? To je ale strašně dávno... Musí to být už nesmírně dávno, vždyť známe jenom zbytky prastaré legendy. Legendy staré tisíce let.“

„Dám ti jednu radu, co se dávný věcí týká. Nikdy nevěř takovým údajům. Ohně Omfalu plápolaly před pěti sty lety. Rozhodně to nejsou tisíce.“

Teď Fíria konečně dohnal údiv. Limaj, jak on sám tvrdí je starší víc než pět set let a to je hodně. Navíc ohně Omfalu a legenda o nich nejsou věkovitější než půl tisíciletí a to je málo. Tyhle paradoxy ho donutily pohlédnout do minulosti, kterou do teď úspěšně ignoroval. Spojilo se mu mnoho nesrovnalostí v jeden celek. To co bylo, konečně pochopil jako nevyhnutelnost předcházející současnosti.

Ještě zmítán v myšlenkovém chaosu se obrátil pro radu na Limaje: „Co je to s naší minulostí? Jak to, že se o ní lidi nezajímají? A proč tak snadno věříme tomu, co je o ní napsáno?“

„Ptáš se správně, ale na to ti odpovědět opět nemůžu. Časem se to změní. Časem pomina tahle vynucená nevšímavost a v ten okamžik skončí moje povinnosti.“

Fírias pochopil. Pochopil, že Limaj, je ten kdo má dodat smysl lidskému světu. On byl očividně nexem a Fírias ho užíval v místech, kde se ohýbal směr vývoje. Ano, Limaj byl tím, kdo skutečně držel v ruce pět století civilizace. To byla strašná síla vložená v jediného člověka.

„To znamená, že tady nemůžeme zemřít.“ Fíria to napadlo zničeho nic, jako výsledek podivného myšlenkového skoku.

Malá jeskyně se naplnila přívětivým smíchem. „Jsi...“ Zase smích. „Jsi schopen pochopit mou úlohu v tom všem a zajímá tě pojem smrti. Zvláštní. Co když najdu smysl ve smrti? A

navíc nemusím být jediný kdo dokončí co dokončeno být musí.“

„A jak se odtud dostaneme?“

Limaj poznal, že Fírias je tlačěn ke zdi. Opravdu se nemusel strachovat smrti, ale pořád ho děsila představa, že by měl v této jeskyni sedět několik dní. „Dneska na to nemysli. Až zít-
ra.“ Rozhodl Limaj. „Klidně usni a bouřka zmizí.“

Hluboké vibrace ve slovech té věty Fíria uklidnily a stály při něm proti jeho fóbii. Zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu a vzápětí usnul klidným spánkem.

„Nemůžeš použít svoje schopnosti?“ Fírias už od rána ustavičně přemýšlel nad tím jak se dostat pryč z rozbouraných hor. Teď ho napadlo něco co považoval za uskutečnitelné.

„Schopnosti?“ Zeptal se Limaj se zaujetím. Bylo zvláštní mluvit o nich takovým způsobem. Mluvit i uvažovat o řešení problémů s využitím sil, do této chvíle skrytých. Ale zkusit se to mohlo. Limajovi vize a hlasy přicházející ve snu, lemovali cestu k cíli jako řady stromů, jako řady černých kmenů v mlze. Mohl se zkusit ponořit do transu a hledat vysvětlení. Mohl a chtěl.

Stereotypní hučení větru. Tma. Tlukot srdce a pravidelný dech. Možná i přítomnost smrti urychlili příchod toho stavu myslí, kde bdění je daleko a spánek pod kontrolou. Tam otázka stíhala otázku a těch několik odpovědí tonulo v krupobití otázek dalších, jehož sami byly příčinou. Jasně a konečně stávalo se přechodným a rozporným.

Ale Limaj pochopil mnohé. Probral se a zašeptal do temného prostoru před sebou: „Stejně jako ty nedokážeš vidět jasně do nitra lidí, já nemůžu přesně vědět, jaká vize by nám v téhle situaci pomohla. Nemůžu najít řešení, protože samo řešení podléhá smyslu, který ještě není zvolen.“

„Který jsi ještě nezvolil.“ Doplnil Fírias.

„Ano.“

„Tak ho zvol, sakra. Zvol ho dřív než bude pozdě.“

„To nejde. Nemůžu se jen tak zamyslet a říct, má to být tak a tak. Musím se nejdřív dostat do správného místa a času. Musím nejdřív vytvořit prostředí ve kterém budu mít takovou sílu.“

Fírias kupodivu nezaprotestoval. Podivně dlouho mlčel a ani se nehnul.

„Co se děje?“ Zeptal se Limaj.

„Venku něco je.“

Ta věta v Limajovi vyvolala obavy. Na dlouho z jeho mysli zmizely temné postavy se kterými bojoval na pláni mezi menhiry, ale nyní se opět vrátily. Bylo možné aby ho vypátraly tady? V takové bouři a vánici, tak daleko od všech cest? Snad. Mohly s sebou mít někoho jako je Fírias. Stopaře s darem najít kohokoli kdekoli.

„Člověk nebo zvíře?“ Bylo třeba to rychle rozřešit.

„Nevím. Nemůžu to říct přesně. Vím jen, že s nimi jde děsivá síla.“

„A kolik jich je?“

„Dva... Ticho! Už jsou strašně blízko.“

Za vstupem do jeskyně a sněhovou závějí se venku vítr rozezněl novým tónem. A nebo to byly hlasy? Hlasy utopené v bezbřehém moři hluku. Sílily ale zdálo se, že vítr rostl s nimi. Pak přirozená bariéra ve vchodu zakřupala, jakoby se o ní něco opřelo velikou silou.

Kvílení rostlo a mohutnělo, jeho jednotlivé steny se blížily a šum letícího sněhu zaplnil celou jeskyni. Fírias se schoulil na zem a zacpával si uši. Ale nepomáhalo to. Myšlenky se

blížily šílenství. V temnotě bez obrazu je objímal jenom hluk. Přicházel bez přestávky bez ustání až se prodral i do jejich hlavy.

Limaj vytáhl meč. Unikátní ocel přitom zazvonila a přinesla do toho monotónního pekla nový zvuk a spolu s ním i odvahu. Ať se mělo ve vchodu objevit cokoli, byl připraven tomu čelit.

Ale vítr přestal sílit a hlasy, které šly s ním utichaly. Na vchod se sypal nový sníh. Vítr se opět vzdálil.

„Jdou pryč.“ Pronesl Fírias rozechvělým hlasem. „Co to bylo?“

„Na to jsem se chtěl zeptat já.“ Limaj vrátil meč zpátky do pochvy a v tu chvíli jako náhlé osvětlení přišla odpověď. Směr cesty byl úplně jasný. To pochopení rozjasnilo Limajovi obličej a zlepšilo i jeho náladu. „Najíme se a zítra vyrazíme.“ Prohodil.

„Do vánice?“

„Přesně tak. Zkus nabrat co nejvíc sil.“

Další den rychle prohrabali vchod. Zvenku se na ně vyvalila hustá záplava letících vloček. Pohladila je štiplavost mrazivého větru a po pár krocích v hlubokých závějích zjistili jaká obtížná cesta je čeká. Konečně však stáli na světle. Bylo bledé a kolem dokola jen bělostně bílé, ale i tak hrálo.

Limaj se rozhlédl okolo. Ať se tu včera dělo cokoli, už po tom nezůstala ani stopa. Všude, kam se dalo dohlédnout byly závěje, hladké a elegantní hřbety na neustále rostoucí podušce.

Hluk byl ostrý, ale Fírias s ním cítil výzvu. „A teď kam?!“ Zakřičel.

„Tam!“ Limaj ukázal rukou před sebe. *Tam někam*, dodal v duchu.

Fíria překvapilo náhlé Limajovo rozhodnutí. Byl ale rád že může pryč, že může alespoň bojovat s tím živlem, který ho děsil. A přestože to vypadalo jako jasná sebevražda, nepochyboval, že za tím rozhodnutím stojí něco zvláštního. Měl tak nad čím přemýšlet.

Jeskyni ve které strávili dvě noci, nechali za sebou a pomalými kroky, po pás ponoření v prachové pokrývce, ubírali se směrem, který Limaj určil. Vítr měli v zádech. Bylo to mnohem lepší, než kdyby vál z opačné strany, ale i tak byl protivný a řezavý. Jejich oblečení nepatřilo do takového počasí. Pláště chránily proti větru, ale profukovaly. Boty byly pevné na dlouhou cestu, ale sníh se do nich snadno dostal.

Krok za téhle situace nebyl krokem, ale výšlapem na vysoký kopec. Stejnou úměrou se snížila i jejich rychlost. Než ušli deset sáhů, stopa za nimi už mizela. Kolem se hnal mnohonásobně rychleji vítr a sněhové částice, které nesl, se točily před jejich zraky, aby ukázaly svou ladnost a pak zmizely v husté vánici.

Obličej jim začal namrzat a obočí se přebarvilo na bílo. Prsty na nohou rychle znecitlivěly. Ruce zabalené do několika hadrů mrzly. Šli ale dál. Šli po planině vystavení krutosti studeného větru a jeho biče z krystalků zmrzlé vody.

„Musíme se dostat do závětří!“ Zakřičel Limaj na Fíria.

Ten se chvíli soustředil. „Támhle vpravo je veliký štít, pod kterým se dá projít!“

„Dobře!“ Limaj se vydal označeným směrem.

Už ho mohl spatřit i sám. Temný stín vysoko nad nimi, zahalený šedí zuřivé chumelenice. Blížil se stejně, jako se blížilo zvláštní hvízdání v jeho žlabech a zlomech. Ve stínu toho obřího kamenného větrolamu se zastavili. Pořád se tu honily vločky a vítr vál mrazivě, ale jeho síla byla nepoměrně slabší.

Limaj ze sebe setřásl sních. „Potřebuju přejít tenhle hřeben a přitom nechci odbočit ze směru. Je tam nějaká cesta?“

„Je, ale nepřipadá mi bezpečná. Budeme mít skálu vpravo, propast vlevo a vítr za zády.“

„A jiná není?“

„Nic mě nenapadá. Možná to obejít...“

„Musíme jít přímo a nezdržovat se. Jdeme tedy touhle cestou.“

„Máš nějaký plán?“

„Jistěže.“ To bylo všechno. Limaj se otočil a znovu se dal určeným směrem.

Pustili se podél skalního štítu. Nad nimi to hvízdalo a hučelo a vločky vířily hustě. Smýkaly sebou nahoru i dolů, hladily i bodaly. Sněhu pod nohama ale ubylo. Občas se dokonce ukázaly i černé hrany kamenů, černé tak jako všechno co nebylo bělostně bílé. Brzy se celá plotna začala zvedat, štít vlevo se zavrtal do paty hory vpředu a oni s velkou námahou vyšplhali do hlubokého žlebu. Tam zas bylo sněhu hodně. Ponoření po ramena zápasili s tím bílým nepřítelem statečně, ale nakonec to vzdali a zkusili vylézt čelo pravé stěny.

Tehdy Limaj pochopil jakou nesmírnou námahu ho cesta, kterou zvolil, bude stát. Ten kousek pohřbené skály zdolávali půl hodiny a na jejím vrcholu se nemohli ani na okamžik zastavit. Museli dál nahoru a pryč z toho strašného větru. Navíc levá ruka neposlouchala. Spoléhat se na sílu v jejich necitlivých prstech byl hazard. Ale pravačka v sobě ještě nějakou energii měla.

Když pak konečně přestalo stoupání, spatřili nebezpečnou stezku přitisknutou k obrovské hoře. Náraz větru je pobídl k prvnímu kroku. Úzká a sněhem uhlazená římsa vypadala kluzce. Sních se z ní sypal do bezedného bílého prázdna, ale vločky plachtící okolo rozdávaly netečnost k zemské tíži měrou vrchovatou. A jakmile začaly síly ubývat a unavená mysl kolébala nepřítomné myšlenky, zkusily ty vločky lákat ke společnému letu.

Ani Limaj ani Fírias jim nepodlehli. Krok za krokem se táhli podél nehybné stěny, ze které nasávali jistotu proti zrádnému větru. Půl hodiny. Hodinu. Dvě. A téměř si nevšimli, jak snadno se jim jde. Jakoby pod sněhovou peřinou vedla často používaná pěšina. Výtvar rozmarů přírodu připravovaný tisíce let jen pro ně a nebo... Fírias vpadl do své role stopaře. Samozřejmě. Skutečná cesta. Cesta, kterou někdo chodil odněkud někam.

Zdálo se mu nanejdvůž zvláštní, jak na ní Limaj natrefil. Soustředil se. Nemohl si být jist. Nebylo to zcela jasné, ale dvě podivné bytosti, které je navštívily včera, byly někde před nimi. Daleko, nebo nějak skryté.

„Kam míříme?!“ Zakřičel přes ztuhlé rty k Limajovi a doufal, že rozřeší tu hádanku na které závisel jejich život.

„Kam fouká vítr!“ Zněla strohá odpověď.

Zase byl Fírias vydán napospas nekonečným úvahám. Ale díky nim se mysl odpoutala a obtížná cesta se stala snesitelnější.

Propast vlevo náhle zmizela. Měli teď před sebou dva ledovcové jazyky vprostřed oddělované čepelí z tvrdé žuly. Ještě na pokraji viditelnosti se obě části spojovaly a nebylo pochyb, že dál pokračují v rozlehlou planinu putujícího ledovce. Ani Limaj a ani Fírias už ale neměli sílu pokračovat dál. Znavili se, na rozdíl od větru, který dál dmul velkou rychlostí do svahu z umrzlé plotny.

Schoulili se pod ledový výčnělek, kde na ně nemohl vítr ani sních. S odcházejícím dnem odcházelo světlo i teplo. Nezdálo se možné, aby daleké Slunce schované za hustými mraky byt i trochu hrálo, ale bylo to tak. Nyní se ochlazovalo citelně a mráz vnímali tím víc, že ne-

byli v pohybu.

Limaj vytáhl meč, přihnul si a stejnou měrou dal napít i Fíriovi. Kapalina byla vláčná a ledová, ale měla okamžitý účinek. Pohládila stejně tak jako správně rozdělaný táborák. Byla v ní síla. Síla bez které by dlouho nepřežili.

Pod ledovcem přečkali noc. Schoulení k sobě a schování v pláštích. Ale nespali. Nesměli usnout. Navzájem se kontrolovali, každou chvíli protahovali a masírovali ruce a nohy aby nezmrzli. Byly to dlouhé hodiny prázdného výhledu, monotónního zvuku a neutěšených myšlenek. Ale náhle a po té nekonečné době nečekaně, přišlo světlo a přineslo sebou naději.

Vstali a po jednom doušku z Limajovi zásoby zjistili, že ještě mají sílu pokračovat dál. Čekala je ale děsivá cesta. Ledovec na který vystoupili byl rozlehlý a vítr na něm získal takovou rychlost jako divoký kůň v otevřené krajině. Sních se na zemi neudržel dlouho, ale o to víc ho poletovalo ve vzduchu.

Daleko neviděli. Vlastně nedohlédli téměř nikam a sami se museli držet hodně blízko. A když zjistili jak zrádné jsou pukliny ukryté v jemném sněhu, připoutali se k sobě otěžemi, které dříve vázaly Fíria k jeho běloušovi.

I když vítr měli v zádech, výstup do rozpraskaného a zborceného svahu byl úmorný. Noha střídala nohu a ruce mnohdy pomáhaly posunovat stále těžší tělo dál a vzhůru. V polovině cesty došli oběma síly. Ale nezastavilo je to. Hnal je stín smrti zlehka, neúnavně a podle se plazící v jejich stopách.

Necítili nohy, ruce ani plíce. Neviděli kam jdou a už ani neslyšeli hluk, který byl do této chvíle stále s nimi. Co všechno překonali a kolik mil urazili v té bílé pustině, netušili. Čas prodlužoval jejich muka, ale paměť byla shovívavá. Ušetřila je vzpomínek na ty nejhorší chvíle, na okamžiky, v nichž sami bojovali se svou vůlí. Chtěli to vzdát. Nesčetněkrát. Práli si ukončit to trápení. Ale byli dva a jeden měl vždycky dost vůle i pro druhého.

Další krok, stejný jako tisíce před ním, ale jediný z nich, který oběma utkvěl v paměti. Stoupání skončilo. Ledovec zmizel. Před nimi byla cesta dolů. Před nimi s přívětivou mírností spadal svah. Jižní svah. A ať už bylo před nimi, hluboko v mracích a v závojích vloček, kolik chtělo hor a kopců, stáli na jižním svahu. A odtud už to byl jen kousek.

Pookřáli na duchu i těle a s novou silou sestoupili několik stovek sáhů. Vítr ztratil svou jízlivost, sních ležel na zemi, kam patřil a vzduch byl náhle mnohem teplejší. Než se nadáli a než si užili přívětivější strany hory, den předal vládu noci a ta své království jako vždy podrobila krutému chladu.

Cestovatelé nakonec odpočinek přivítali. Jeden lok je znovu prohrál. Dokázali do sebe vpravit i nějaké jídlo a nepohrdli ani sněhem, které dlouho rozpouštěli v puse.

Fírias se úlekem probudil. Ten strašný sen. Spím. Vyděsil se. Oba spali. Únava je přemohla.

„Hej!“ Zasýpal snaže se vzbudit Limaje. „Nespi.“

Limaj ztěžka otevřel oči. Bledý přísvit kdesi daleko prozradil, že nastupuje další ráno. „Musíme jít.“ Prohlásil nezdravě skřípavým hlasem Limaj.

Zvedli se na nohy, ale dlouho je museli přemlouvát k poslušnosti. Štěstím však bylo, že se nakonec potácivě vzpamatovali a byli schopní chůze. Další zázračný lok z Limajova pečlivě střeženého měchu je oblažil jako vždy s nezměněnou silou. Uvnitř se skrýval mix obou nápojů z Limajových vizí. Proto nezmrzl a proto tak příjemně zahřál.

Pokračovali ve směru, který zvolili včera. Dolů, na jih a stále po větru. Ale tohle nebyl vítr severní strany, nesmlouvavý, drsný a smrtící. Tohle byl vánek, kterému chyběla vytrvalost. Pohrával si s leticím sněhem a něžně ho pokládal v pravidelných vrstvách na zem. Přesto neustále slyšeli zlobný hukot někde nad sebou, kde se hnal víchř jako krev v tepnách bouře.

Šli pomalu. Rychlostí jakou jim dovozovala jejich únava a zavátý terén. Cítili se ve větším bezpečí než včera, ale i tak jim v cestě stálo mnoho překážek. Brodili se popraškem, po kotníky, po kolena, někdy i po pás uvěznění v bílé bažině, kde zpytovali každý krok. Jediný kámen mohl znamenat zlomený kotník. Obvyčejně vyhlížející hřbet závěje mohl být hranou nad bezdnou propastí.

Oba si uvědomovali svízele, jaké má i přívětivější cesta směrem dolů. Ale pouze Fírias je mohl také spatřit. Jeho včasný zásah mnohokrát odradil Limaje od neuváženého kroku a jeho zásluhou bylo, že se vyhnuli překážkám, kvůli kterým by se museli vracet.

Tehdy Limaj plně docenil smysly, kterými se Fírias jako posel nechal vést. V každém i neznámém terénu se mohl pohybovat s velkou rychlostí. Volil cestu předem a volit si mohl i z cest, které by jiní nikdy nevybrali.

S velikou precizností i rychlostí prošli jižní svahy hory, zvrásněné a připomínající závěje obrovských rozměrů a v pozdním odpolední se ocitli pod kořeny kopců rostoucích všude kolem. Museli znova nahoru, tentokrát směrem k jihozápadu, protože jinam to nešlo.

Představa dalšího výstupu do bouřících hřebenů hor, jim sebrala mnoho z odvahy i síly, které dneska nabrali. Museli překonat sami sebe a pustit se do želvího pochodu přes horu, která se jim postavila přes cestu.

Když se znovu začalo blížit klení rozlíceného větru, podvědomě před ním uhnuli do klínu schovaného mezi dvěma skalami. Ale sotva tak učinili, uvědomili si svou chybu.

Nad sebou, i přes hlomození větrné smršti uslyšeli rámus, který jim rozpumpoval krev v žilách. Šest dní se bez ustání valil sníh na zmrzlá skaliska, šest dní plnil vítr mury a žlaby bílým popraškem. A sněhovým převisům šest dní na uzrání stačí.

Tlumené ale mohutné hučení a praskání se rozběhlo proti nim. Rachotilo a valilo se někde mimo dosah očí, přesto bylo představitelné jako strašlivá stěna, která se každou chvíli vynoří ze závěsu plujících vložek.

Rychlost s jakou vyšplhali zpátky na osten skaliska, i je samotné překvapila. Ale ani tak se necítili v bezpečí. Rev nesmírného množství sněhu valícího se po úbočí mrazil víc než víchřice v samotném středu bouře. Proti nim se vzedmul vítr a oni z něho ucítili nebezpečí.

V jejich stopách se rozvířil sníh. Jako příliv se zvedl a v obrovské napětě vlně zakvílel hrozivě blízko. Pryč! To jediné chtěla celá bytost. Dostat se co nejdál. Padali a zvedali se, když klopýtali po úbočí bez směru, jen a jen pryč. A teprve až hluk ustal, zastavili se.

Za nimi rostl mrak rozmetané tříště a uvnitř jistota, že opravdu unikli.

K smrti vyčerpaní vyhledali přívětivější místo, zkusili něco sníst a po dvou locích Limajova dryáku upadli v bdělé mlčení.

Zima. Vítr. Temnota. Podivný stav bdělosti podobající se halucinaci. Prohýbat se a hlavně neusnout. Neusnout! To byl příkaz pro ztrápené tělo nesplnitelný. Tři dny v boji proti horám hájeným víchřicí. Tři noci bez pořádného spánku. To byla nejzazší mez, kterou mohl jak Fírias tak i Limaj překonat.

Další podobnou noc už by nepřežili. Věděli to. A proto se ptali po důvodu toho trápení. Především Fírias už konečně toužil poznat kam míří jejich kroky. Ale zima, únava a vítr jim

nedovolovali skoro vůbec mluvit. Museli by křičet aby se slyšeli a aby mohli křičet nesměli by mít zkřehlé a rozpraskané rty.

Fírias ale cítil, že síla, kterou vyzařovaly dvě neznámé bytosti je nyní blíž. A věděl, že to není jen náhoda. Limaj naopak tohle nevěděl a ztrácel pomalu důvěru ve své rozhodnutí.

Přesto oba toužili hlavně po novém dni a té troše tepla, kterou přináší. Ostatní nebylo důležité. V tom únavně nudném čekání prostě nebyl čas doufat v něco jiného.

Když konečně přišel další úsvit, zjistili, že nový den je stejný jako ty předcházející. Stále odporně bílý a stále mrazivý a větrný. Přesto vyrazili. Bez odpovědi a bez naděje začali stoupat po ohlazeném hřebenu, tentokrát téměř přímo na západ. Vítr měli opět v zádech.

Vlekli se a každým krokem tempo zpomalovali. Příčinou byla pouze jejich vůle. Sílu k odporu proti bouři ještě měli, ale naděje už vyhasla. Ani nezvykle snadná cesta to nezměnila.

K poledni se nad nimi objevil chmurný beztvarý stín vysokého masívu. Vznášel se vysoko bez jasného obrysu, počátku či konce jako temnota někde daleko, ale možná že i blízko. Dlouho se k němu blížili aniž by sebejměn změnil tvar.

Fírias beze slova ukázal novým směrem. Limaj poslechl. Tušil, že ten blok skály před nimi budou muset obejít. Jenže Fíria k té změně vedla jiná příčina. Záhadné bytosti, ke kterým se neustále přibližovali, vycítil nedaleko a směr, který označil, je dovedl ještě blíž.

Náhle, uprostřed sněhových dun a jazyků, zastavili, protože vítr ustal a sníh padající z nebe prořídil. Ostré krystalky se změnilly na lehounké vločky kolébající se klidným vzduchem a hladící při dotyku.

Limaj natáhl ruku a na dlani ho zalechtala vločka. Okamžik předváděla svou jemnou krásu a vzápětí se proměnila v kapičku vody.

„Křehká krása, že?“ Hlas hluboký jako silný vítr a přesto křišťálově jasný, šel dvěma znameným poutníkům vstříc z bílých závěsů pomalu klesajícího sněhu. „Jednou lehounké a krásné nic, podruhé rychlá a smrtící lavina.“

Limaj zamlkl zkalený zrak do zvolna klesajících vložek. Mihotavé stíny pomalu nabíraly jasné obrysy, až se konečně zjevily jako dvě postavy. Muže a dítěte. Skoro jako přelud v tomhle opuštěném bouřlivém pekle. Tím spíš, že jejich vzhled se nedal k ničemu přirovnat.

Bílé rovné vlasy se zdály být sněhem. Temně šedá pleť připomínala kámen. A zelený plášť do kterého byli oba schováni, musel potom představovat lesy a trávu. Ani jeden se nemusel představovat aby bylo jasné, že je-li někdo pánem Východního pohoří, pak jsou to oni.

Ale i Fírias a Limaj byli cílem zvědavých pohledů. Muž vypadal chvíli nerozhodně a pak ukázal na Limaje. „Určitě ty.“ Řekl posléze.

Limaj vytáhl meč a nechal čepel zazpívat její kovovou melodii. Muž se usmál. „Vidím, že ostří, které mi bylo předpovězeno mě konečně dohnalo.“

„Chci jenom, abys mě propustil přes hory.“ Zasýpal Limaj.

Nato se muž zamračil a kolem se prohnal mrazivý vítr. „Nevíš co po mě žádáš!“ Pak pohladil chlapce stojícího vedle a zase se uklidnil. „Já mám poslání.“ začal znova, „stejně jako ty. Ani netušíš jeho hloubku. Neodvažuj se proto srovnávat svou autoritu s tou mojí.“

Limaje to zarazilo. „Tak proč se mi stavíš do cesty?“

„Pochopil jsem, že svému osudu neuniknu. Čepel, kterou jsem slyšel zazvonit před čtyřmi dny, si mě našla. Jsem tu abych se postavil jí a ne tobě.“

Limaj se dlouho nadechoval aby dokázal mluvit zřetelně. „Nevěřím na osud.“

Muž se rozesmál a s ním i celá hora. Vločky ve vzduchu se začaly pohupovat v rytmu toho smíchu. „Pak právě proto tu jsme.“ Zahlaholil jako vítr v korunách borovic. „Ty dva par-

chanti s námi hrajou hru na předurčení. Z jejich osidel se nikdo nevyvlíkne.“

„Vždycky se můžeš rozhodnout svobodně.“

„Vždycky? Dobrá tedy. Teď já zkusím tvůj osud. Musíš si zvolit mezi svým a mým životem. Jak se rozhodneš?“

Limaj ale nechtěl volit jen za sebe. Volil i za Fíria a volil i za mnoho jiných, kteří čekali na smysl světa. Jenže právě to bylo jeho poslání. Jakou sílu mělo poslání vládcce Východního pohoří?

Muž jako by četl Limajovi myšlenky odpověděl: „Nedoufej, že Kernoti unikli svému osudu. Átmaj mnohokrát žádal o radu a odkaz Kernotů je tedy i mým odkazem. I jeho ale nakonec dohnal osud.“ Teď ztišil hlas podobně jako se uklidní vítr ženoucí velikou bouří. „Sám víš nejlíp, kdo ho zabil.“ Limaj sebou škubl a v očích mu zasvitla dávná bolest. „Civilizace,“ začal zase jeho protivník, „dary lidem, všechno jsou jen drobnosti v jediném celku dvou světů. Vidíš. Osudy všech jsou složité a já se jen toužím dozvědět, jestli Echolidy vládnou i nad tebou.“

„Znovu říkám, že osud se tvoří za běhu.“ *Já stvořím smysl bez osudu.* Dodal v duchu.

Muž se zarazil a pohlédl rozpačitě na Limaje. „Nevěříš na osud. Dobrá. Já vidím, že svíráš v ruce nástroj mé zhouby. Ale jak řekly Echolidy: „Meč, který zazvoní hluboko pod sněhem, ukončí tvůj život i poslání.“ Zbývá mi tedy doufat, že to nebudeš ty, kdo ho má držet v ten okamžik. Možná ještě odhodlání a vůle tě pošlou proti mně, ale sílu už jsi cestou sem ztratil.“

„Zbývá jenom přesvědčit se.“ Zatvrdil se Limaj.

Muž zavřel oči, poklekl a naposledy pohladil bílé chlapcovi vlasy. „Běž se schovat.“ Poručil, ale chlapec se slzami v očích zavrtěl hlavou. „Poslání po mě převezmeš ty. Časem pochopíš, že tohle ti je souzeno a že musíme odejít, když svou silou překonáme vůli. Jdi se schovat.“ Chlapec svěsil hlavu a začal se šourat pryč. Za ním se zvedl vír vloček a malou postavu schoval do bílého oblaku.

„Můj syn tě nechá projít.“ Řekl muž. „Ale jen jednou.“

Limaj přikývl.

Fírias poodstoupil a pozoroval oba rivaly z dálky. Už nyní cítil soupeření jejich moci, ale co bylo zvláštního na Limajově meči, odhadnout nedokázal. Limaj stál nakročen pravou nohou, se skloněnou hlavou. Špici meče v natažené ruce chladil ve sněhu. Jeho bezejmenný protivník se rozkročil a ruce spustil volně podél těla. Pak čekali.

Vzduchem klesala bílá peříčka sněhu a usazovala se na chladných oděvech. Vítr se nehýbal. Mrzlo.

Limaj pozvedl meč a jeho špičkou vyhodil do vzduchu hrst sněhu. Než se rozprášené vločky vrátily na zem, vyrazil. Proti němu se ale vzedmul vítr a přinesl sebou bodavé krystalky. Nehybně stojící postava zmizela v bílé stěně, která udeřila do Limaje jako lavina. Hnala se kolem se strašlivou vervou a donutila ho pár kroků ustoupit.

Vypětí, kterým se Limaj snažil překonat ten nápor, sahalo až na dno všech fyzických sil. Ale ještě mohl vzdorovat. Vzepjal se a proti smršti, která mu ohlodávala ruce i obličej, postupoval krok za krokem. Tohle byl boj s duší hor. Boj se ztělesněním samotné bouře.

Hluboký mráz, ve kterém ztratil ohebnost i kvalitní lathanový plášť, se náhle změnil ve veliké horko. Proud teplého vzduchu sebou nesl kapičky vody a ty, když přistály na zemi, rychle umrzly. Limaj se těsně vyhnul takovému proudu a vedle něho se v okamžiku zvedla lesklá

ledová zeď.

Vítr se obrátil a zaútočil z druhé strany. Kolem vyrostly nesmírné rampouchy a znemožnily Limajovi další pohyb. Teď se dostal ke slovu Er Monil. Nepřekonatelný meč se zahryzl do ledových sloupů a ty povolily pod jeho rozlíceným ostrím.

Zjevovaly se další a další; meč se nepřestával míhat a ledová tříšť létala vzduchem. Nic nepřekonal ocel Er Monilu. Limaj se jím nechal vést. Klouzal a padal, klouby měl krvavé od ostrých úlomků, ale nepřestával. A najednou měl před sebou zelený plášť svého protivníka. Nezaváhal a Er Monil si cestu našel.

V tu chvíli běsnění ustalo.

Za letící čepelí se objevil rudý chvost. Kapičky krve rychle zmrzly a na zem dopadaly jako červené perly. Strašlivý mráz vycházel z té rudé kapaliny a Er Monil se v mžiku prochlادil tak, že se nedal udržet. Limaj ho odhodil do sněhu vedle umírajícího muže.

„Pamatuj,“ zasýpal bezejmenný vládce hor, „že já už si svůj smysl světa stvořil. Osud jsem znal a přesto proti němu bojoval. Ty nevěříš, ale jen jediný meč mě mohl zabít, jen jediný člověk mě mohl najít, jen jediný člověk mohl přežít zlobu Východního pohoří...“ A tak jako odchází poslední vítr velké bouře, odezněl i její poslední dech.

Všude bylo ticho. Mraky nad hlavou začaly řídnout a jen z dálky se ozývalo sténání větru ve skalách, které se podobalo dětskému pláči.

„Cítíš to?“ Zeptal se Echoleon. „Bouře odezněla.“

„Áno.“ Odpověděla Echolia. „Ale dřív než jsme čekali. Všechno půjde mnohem rychleji.“

„Je-li Limaj skutečně mimo proud osudu, bude naše práce snazší.“

„A není-li, čeká nás brzo konec.“

„Jedeme na univerzitu Arinia Dala.“ Pronesli oba zároveň, otočili koně a cválali zpět po cestě, kterou zrovna přijeli.

Kapitáni rodu Elas

Když Belher pil víno řekl: „Základním problémem lidstva je vyprazdňující se číše.“ A poté co ho dopil dodal: „A také různobarevná moudrost, pochopitelně.“ Nikdy nikdo ten výrok nepochopil, ale Belher byl největším filosofem všech dob.

Z východu zavál chladný vítr a Daltia si přitáhla cíp pláště až ke krku. V tom východním větru cítila něco víc než jen studený vzduch. Jakoby hory zastřešené temnou a živoucí příkrývkou posílaly do Daltii mysli varování. Čekalo tam něco velkého. V budoucnosti; v průsmyku Ahir Mara. Děsilo jí to, odpuzovalo a zároveň tušila, že tomu musí čelit. A to veškerou dostupnou silou.

Ze zamyšlení jí vytrhl Thasi. „To bylo snadný.“ Neskrýval překvapení. „Možná jsem se zmýlil a přesvědčit kapitány nebude tak obtížný.“

Daltia jen vzdychla a oči znovu obrátila k průsvitným závojmům defilujícím nad Východním pohořím. „Vím, že to nemyslíš vážně... Ale děkuji.“ Pak oba mlčeli.

Kapitán Galet, který je právě opustil, byl ze všech čtyř kapitánů rodu Elas s estimátem nejspřízněnější. Na schůzku do Mahájo Mistró se dostavil první a po celý rozhovor se ani jediným slůvkem nezpronevěřil pravidlům a ceremonii. Přívlastky jako veliká, vznešená, moudrá, kterými často svou namali v každé větě dvakrát, připomínaly vzdálenou dobu starého Estimátu. Gietra již zřejmě začala s celkovou reorganizací a pro Galeta nebyl problém se přizpůsobit.

Slíbil plnou podporu a zaručil se, že za dva dny bude jeho 800 pěších připraveno u Itských vodopádů. Na nic se neptal, nic ho nepřekvapilo a s klidnou tváří ujistil namali, že odvolá všechny své jednotky operující na jihu.

Byl to slibný začátek, ale ani Thasi a už vůbec Dalita nemohli předpokládat, že by ostatní kapitáni stáli na straně estimátu byť jen z desetiny tak jako Galet. Právě naopak a dopředu se dalo odhadnout, že na povrch vyplave nejedna stará nepřítelost.

„Takže se chystáš jít Avrii na pomoc?“ Začal zase potichu Thasi. „Nemá asi smysl tě varovat, že to kapitáni budou pokládat za iracionální a emotivní rozhodnutí.“

„Avria očekává mou pomoc, počítá s ní. Ale máš pravdu, obhájit to bude nakonec největší problém. Zřejmě to tušíš. Ale jsem ráda, že s mým rozhodnutím vnitřně souhlasíš.“

„Souhlasím. Jenže jak se mám chovat, když přijde dejme tomu Vefali?“

„Hmm. Vefali...? Pak se mnou souhlasit nesmíš. Snaž se chovat jako špión, kterého zajímá jenom jeho práce. Klidně se postav i na jeho stranu, bude-li to vypadat věrohodně a když se rozhovor zasekne na místě, přihod' něco málo informací, které máš o našem problému. Přesně ale poznáš, kdy tě budu potřebovat.“

Znovu se zvedl chladný vítr. Pět dnů trvající bouřka si začínala hledat cestu přes hory a po cárech se přelévala do pláně Mistró. *Už aby ta zatracená bouře skončila.* Zaklela v duchu Daltia a sklíčenost, kterou v ní probudily zlověstné mraky, vzrostla. *Už aby byl ten rozhovor s kapitány za mnou.* V očekávání pohlédla do zahrady. Mezi již probuzenou a slabým vánkem hýčkanou zelení poznala postavu a ten pohled jí náladu nezlepšil.

Po upravené zlatem odpoledního Slunce zalité cestě se blížil kapitán Vefali. Šel důstojně, energicky, oblečen v těsném ceremoniálním úboru, který zahrnoval bílý kabátec se stříbrnými knoflíky, širokou zlatou šerpu a kožený opasek s krátkým mečem. Jak kráčel,

dlouhé vlasy spletené do tenkých copánků, se mu zmítaly na hlavě jako hadi a meč se znaveně pohupoval podél boku.

Dorazil ke glorinetu, pravou nohu zapřel o schod a prkenně se uklonil. Daltia na něho pohlédla v touze poodkrýt něco z jeho rozpoložení, ale ze zarostlého a větrem ošlehaného obličej se dalo poznat málo.

„Namali,“ začal podle pravidel kapitán a narovnal se. „Lens nemůže vyhovět tvému pozvání a probrat s tebou současnou situaci. Je daleko na západě. Ale ustanovil mě, jako oficiálního zástupce a dočasného velitele jeho dvou set lučišníků a šesti set pěších, které tu zanechal.“

„Dobře.“ Odvětila namali téměř okamžitě a s přehnanou ležérností. Pochopila že nyní se kapitán stal klíčovou postavou a jediným hráčem v ringu. Meneldir a jeho těžkoooděnci totiž spoléhali na Vefaliho úsudek a Lens byl dočasně mimo hru. Daltia přesto nehodlala Vefalimu dopřát pocit převahy. „Pojď a posad' se tady.“ Ukázala na lavici ve stínu kruhové střechy.

Kapitán přikývl, posadil se a dával si přitom pozor na meč přivázaný k pasu. „Aby jsme to uspíšili...“ Začal zničeho nic Vefali a poprvé tak porušil etiku. „...Vím co po mě chceš a moje odpověď je ne.“ Jeho tvář zůstala pevná a pronikavý zrak si změřil sedící namali i za jejím ramenem stojícího špióna.

Daltia mlčela poměrně dlouho, než konečně promluvila: „V tuto chvíli pro mě ‚ne‘ není odpověď.“ Vefali sraštil temné husté obočí, ale zůstal potichu. „Alespoň než si vyslechněš o co běží.“

„Tomu jsem chtěl předejít. Mám ještě hodně práce.“ Vefali si rukou pročísl neposlušné copánky.

„Hodně práce, kapitáne? Něco důležitějšího než rozhovor s namali?“ Vefali viditelně znervóznil. „Můžeš se mi svěřit s tím, jaké záležitosti jsou ti přednější než já?“ Daltia chtěla kapitána rozdráždit, věděla, že Vefali se svými muži částečně zastával úlohu estimátu od dob krize.

„Tohle na mě nezkoušej.“ Reagoval upjatě. „Jestli se potvrdí moje podezření půjde estimát a všechno kolem něj znovu do háje a na nějaký tvoje vymyšlený ceremonie jako setkání kapitánů se každé vykašle.“ Vefali nedal Daltii čas odpovědět. „Prozrad' mi, co je pravdy na tom, že navazuješ na Ataniku? Co plánuješ za změny v estimátu?“

„Změny k lepšímu.“ Zněla rychlá odpověď.

„K lepšímu? A kdo to posoudí? Víš, to už tady jednou bylo a... sakra nechceš přece abych ti přednášel historii, kterou tak dobře znáš.“ Kapitán zafal pěsti a trochu zmírnil hlas. „Nemá to cenu, namali. Moje odpověď je prostě ne.“

Kapitán se jasně nechtěl nechat zatáhnout do rozhovoru, ale že to nebylo z časových důvodů, již Daltia věděla. „Dobře, prozradím ti co chystám za změny.“ Tentokrát zkusila využít Vefaliho zvědavost. Slabou, ale přesto přítomnou. „A dokáží ti, že k nim jsou důvody.“ Nadechla se. „Všechno co známe nestojí na místě a není to neměnné ačkoli nám to tak připadá. Politika se mění – a to nemluvím jen o formách vládnutí, mění se především světový názor. Ať už to jsou rody od kterých se dá očekávat tradicionalismus nebo merioti s novátorským přístupem či osady a města vázaná institucemi a smlouvami. Lidé se mění také – přestávají spoléhat na staré a osvědčené; nestačí jim to co mají; chtějí víc. Mění se i nástroje – někdo vládne perem a papírem, jiný slovem a mnozí další silou. Nechci být instituce, která ztratí smysl.“

„A proto saháš znovu po tom co se neujalo?“

Daltia věděla velmi dobře, kde je Vefaliho slabá stránka: „Řekl kdo?“

„Nemáš výhradní právo na rozum!“ Rozkřikl se kapitán. Rychle se ale vzpamatoval. „Omlouvám se. Že Atanika šla špatnou cestou rozhodla komise – jednomyslně. O tom se přece bavíme ne? O tom, že se chystáš estimát vrátit do doby, kdy vládl východu. Nezapomíněj ale, že já v té komisi byl taky a nehodlám se znovu zabývat už dávno uzavřenou věcí.“

Co to přede mnou kapitán skrývá? Zauvažovala Daltia. *Něco ho rozčiluje víc, než moje rozhodnutí.* „Nechci stvořit starý Estimát. Chci prostředky k přežití a půjdu si pro ně cestou, kterou uznám za nejvhodnější.“

Háček se zasekl. „Ty arogantní krávo! Víš aspoň přibližně o čem mluvíš?“

„Velice přesně.“ Daltia rukou zadržela Thasiho. „Mluvím o síle oddanosti a přesvědčení v každém válečníkovi a v každé bojovnici. Nechci aby věřili v nenávist. Chci aby věřili mě. Chci se stát symbolem a chci aby esencí estimátu byla mystika. Mluvím o budoucnosti nejen pro estimát, ale i pro východní rody, pro merioty a Tearnyon. Estimát se musí změnit – já se musím změnit, aby ostatní mohli zůstat.“

Kapitán se zadíval kamsi mimo svět a mechanicky pronesl: „Atanika spáchala sebevraždu.“ A v ten okamžik Daltia pochopila. Pochopila, že Vefali se obviňoval za její smrt, že se nechťel dívat na znovu se opakující minulost. „Moje odpověď zní ne.“ Zatvrdil se znovu.

„Tím minulost nezměníš.“ Zkusila to Daltia.

Vefali se na ní otočil s překvapením jasně čitelným ve tváři. V jeho očích se zablýsklo. „Je to moje rozhodnutí a s tím nic nenaděláš. Vychutnej si jakej to je pocit a pak se podívej přes rameno.“

Daltia poslechla. Ani netušila proč, ale ten pohled jí vyděsil. Za zády jí stál Thasi jako oddanost sama; jako muž; jako její stará láska; sluha a poskok; pán a ochránce; jako člověk, který nikdy nepřekročí vlastní pravidla a kterého proto zapovězená láska zabije. Zapovězená – slovo z hvězdných mýtů. Ale proč právě teď jí tolik vyděsilo. Proč je skutečnost, nad kterou uvažovala stokrát a tisíckrát osamotě v hlubokých sklepeních Mahájo Mistró, tak skličující. Co se nyní liší?

„Vím kdo je Thasi.“ Vefali mluvil přiměřeně, jenže jeho hlas prozradil výsměch. „Moc se to neshoduje s tvou mystikou co? Ani mi nepřipadáš jako nedotknutelný symbol.“ Výsměch se změnil v hněv. „Jak na tohle zareagují ty tvoje estimy, namali? Kde potom seženeš jakou podporu, když se na tebe vykašlou? Elas, říkáš? Hovno! S velkou parádou tě pošlou do prdele. A já? Já budu zase v komisi srát na svojí hlavu!“

Namali Daltia se zdvihla a hluboko skrytým a potlačovaným vztekem se třásla po celém těle. Tentokrát to byl Thasi kdo jí zastavil rukou položenou na rameno. Byl to jediný drobný pohyb, ale vydal za tisíc slov. Připomněl Daltii, že on si vybral sám a že věří v účel svého výběru. Prozradil Daltii, že ví o jejich pocitech víc než ona sama. Zmírnil Daltiin vztek lehkým dotykem, jako by velmi dobře věděl v čem musí estimátu ustoupit a v čem mu může vzdorovat v namalině srdci. Dodal jí sílu. Konečně proto chtěla Thasiho v této chvíli mít vedle sebe.

Znovu se posadila a přitom se z ní stala upjatost sama. „Vidím, že moje přespráliš upovídaná ochranka se zase podělila o své teorie. Jestli ti jde ale jenom o to vědět, jak moc citový život vedu, pak se mě klidně zeptej. Jestli tě zajímá, zda mě Thasi miluje, zeptej se jeho! Ale pokud ne, laskavě mě ušetři svého sarkasmu.“

Myslíš, že se nechám omezovat úzkoprsostí velkorodů? Ani náhodou. Žádná komise nemá tu morální pravomoc odsuzovat mě. Bojíš se, že skončím jako Atanika? Tak to je, kapitáne, jenom můj problém. Jak si uhlídám svou pozici a jak si zodpovím svoje city, je jenom moje starost. A nepotřebuji abys mě poučoval ty.“ Daltii ukončila větu nejistě. Znovu jí zamrazilo jakoby ucítila Thasiho nebezpečí – začala se o něj bát víc než kdy předtím. *Budu ho muset poslat na bezpečnější úkol.*

Thasi si všiml Daltiiina zaváhání a rychle převzal slovo. „To co je mezi námi neohrožuje Daltiiinu pozici. Naopak jí posiluje. Copak sis nevšiml jak k ní estimát vzhlíží? Jako člověk je zranitelná, ale jako namali silná a ten kdo jí potká ucítí obojí. Tím získá respekt a to je základ namalina postavení.“

„Nejsem blbej!“ Okřikl ho Vefali. „Dobře si dokážu spočítat namalin respekt. Jenže si uvědom, že žádnou nádobu nemůžeš plnit pořád. Nakonec přeteče a z respektu se stane nenávist. Věř mi – nemůžeš zkrotit fanatismus!“

„Je několik druhů fanatismu, kapitáne. Ten můj je legitimní a nezbytný. Nepatří k tomu samoúčelnému klíše ‚buď abys byl‘. Já nežádám o pomoc jen tebe, ale i Tearnyon a heraldii-ty.“

„Proč mě to vůbec nepřekvapuje? Aha.. počkej: Je to pitomej nápad. A to se vyjadřuju velice mírně. A víš proč?“

Daltia se rozhodla kapitánovi sebrat vyložený trumf, tak jako to provedla s Marlimou. „Ne, povídej.“

„Mahájská smlouva od dob, kdy ji heraldité svévolně porušili obsahuje dodatek, kterého sis možná nevšimla. Ten dodatek říká, že heraldité jsou naši nepřátelé a že se jich musíme za každou cenu zbavit. Ne s nima uzavírat pakt.“ Vefali celou tu dobu mluvil jako k nechápavému idiotovi.

„Skvělé.“ Reagovala trpce Daltia. „Až mi ta tvoje ironie leze ušima, Vefali. Ale jak se zasměješ tomu, když ti řeknu, že heraldité mají v Mahájské smlouvě také dodatek, který říká, že nepřitelem jsou východní rody od dob, kdy porušili smlouvu?“

„Nevěřicně. Ale i kdyby, koho to teď bude zajímat. Mahájská smlouva je vůbec nejkřivější ze smluv mezi východem a západem. Je nejznámější a spojuje estimát, rody a merioty jako celek. Právě proto je nebezpečná. Věří v ní obyčejný lidé stejně jako vojáci, velitelé, obchodníci nebo správci. A dokonce i ten tvůj estimát.“

„Přesně proto chci aby estimát byl loajální mě a ne Mahájské smlouvě.“

„Ha.“ Vydechl pohrdavě Vefali. „A proto taky chceš mojí pomoc? Kolik vojáků? Tisíc? Dva? Nezdá se ti to už trochu moc?“ Kapitán nasadil slavnostní tón. „Veliká, nezkrotná a přemoudrá namali chce velet tisícům. Chce se spojit s Tearnyonem a s heraldií. Bude nejmocnější na celém posraném světě.“ Vefali zakroutil pohrdavě hlavou a nechal drobné copánky sklouznout do čela. „Proč? Proč namali?“

„Chci pomoc Avrii.“ Daltiin hlas byl měkký a prostý lsti, upřímný tak, že na něj Vefali nemohl reagovat hněvem.

„Máš svoje estimy.“ Znělo to jako přátelská rada. „430 bojovnic, které ještě nechala vycvičit Atanika podle starých způsobů. Těch bojovnic, kterých se bojí všichni muži v okolí. To není nadsázka, to je fakt.“

„Mám pro ně jiný úkol. Nedisponuji tolika hmatatelnými argumenty abych tě přesvědčila jednoznačně. Proto celé to divadlo. Jedinými indiciemi jsou dohady a úlomky z celku. Sám znáš polovinu toho co já a já sedm osmin toho co ty o skutečnosti tam venku. Zeptej se ale v

hospodách co se říká o lidech s podivnými schopnostmi a kdo se po nich shání. Poptej se i na universitu Arinia Dala a na profesora Naida ies Bransela, které cestuje z místa na místo a zanechává za sebou otázky a někdy i mrtvolu..." Daltia nechala větu viset ve vzduchu. Věděla nakolik Vefali zná jí a její instinkt.

„A co se stane, když přesvědčíš mě?“ Podrbal se Vefali na krátkých vousích. „Kapitáni a velitelé – a ostatně i vojáci – nebudou zvědaví na universitu a podobný věci, bude je zajímat proč jdeš na pomoc Avrii právě ty a jestli to nějakou čirou náhodou není jen kvůli tomu, že je tvoje sestra.“

„Pak jim řekneš, že je to moje věc a že jenom plníš svou povinnost.“

„Vratká výmluva, teď jde jen o to kolik těch vojáků budeš potřebovat.“

„Čtyři tisíce.“

Vefali čekal hodně, ale překvapení ho stejně dostihlo. „Čtyři?“ Vyslovil opatrně to slovo. „Máš k dispozici Galeta a jeho osm set pěšáků, máš k dispozici víc než čtyři sta bojovnice estimátu. Požaduješ ještě čtyři tisíce mužů? To je všechno čemu právě velím..."

„Vím, že hlídají sever, jih i západ, ale..."

„To si piš, že hlídají. A nesnaž se tvrdit, že nevíš co se děje. Lidi se bouře a bojují všude od Nardonu přes Liven, Maol, Grepos až po Likeros. Všechny velké města se rojej jako úly podrážděných včel. Jsou to fanatické včely, namali. A jak jsem říkal fanaticismus se nedá ovládat. Takže jedním slovem b o r d e l.“

Po těch letech co jsem honil lupiče, bandity a rebely? Se zlodějem Narkem jsem se znal osobně a tak dobře, že už jsem věděl i to proč krade. Viděl jsem bandity bojující za čest, pro slávu, za ženy nebo pro ženy. Uklidňoval jsem lidi co chtěli spravedlnost vzít do vlastních rukou, co chtěli bojovat proti Tearnyonu nebo Orenzálu. Z rváčů jsem dělal dřevorubce a z pasáků krav hraničáře. Hledal jsem ztracený dobytek i ztracený děti. Celou tu dobu jsem nedělal nic z toho k čemu mě vycvičili a co umím nejlíp...

Sem kapitánem tady na západě dlouho – vlastně tak dlouho jako seš tu ty – a to proto, že estimát se téměř rozpadnul. A teď, když konečně můžu být užitečnej, když celé moje vojsko může být užitečný a může udržet pořádek, chceš ho odvolat zpátky? Na to zapomeň.“

Thasi nezaspal a rychle Daltii podpořil: „Vojsko Tearnyonu bylo včera pobito neznámou armádou. Nikdo je neviděl a zůstalo po nich zatraceně málo stop.“

„Po co se děje nyní je jen zlomkem z toho co se dít bude.“ Přidala se Daltia. „Nastanou změny. Drobnosti jako Avriina záchrana, pád Mahájské smlouvy nebo spojenectví s úhlavním nepřítelem se nedají porovnávat s tím co by nás mohlo potkat. Z jihu přichází nepřítel. Neznámý nepřítel. A my před tím nemůžeme uzavřít svou mysl.“

„Belvear?“ To bylo první co Vefalio napadlo. Belvear bývala solitérní citadela zbudovaná podle Nan'Lahrenu. Jenže na rozdíl od něj nezůstala v krajině dlouho sama a brzy ji obklopili usedlosti, hutě a kovárny. A právě to nejodolnější brnění a ty nejpevnější meče nesoou nápis „Belvear“. Poptávka po nich je vždy velká, obchodní ambice Belvearu tak silně konkurují i městu Tearnyon. Jak se říká: „citadela Belvear je centrem moci kovu“.

„Ne. Belvear zůstává věrný svým starým praktikám.“ Odporovala Daltia. „Mám tam hodně zvědě a vím o všem co se seběhne nebo rozhodne o lobování cen, o zastrašování, o výhrůžkách. Stará známá písnička. Nic nového. Bitva o které mluvil Thasi nemá s ocelovou citadelou nic společného. O to větší je moje nejistota a starost. Nevím o nich, kapitáne Vefali, totiž vůbec nic.“

Daltia výmluvná řeč nezanechala na Vefalim hlubší stopy. Byl příliš racionální aby si připustil, že namalina prosba má i jiný důvod, než touhu pomoci sestřičce. Znal složitý vztah mezi nimi, věděl jak moc se milují a že za jejich odloučením stojí tentýž důvod, který vstoupil mezi Daltii a Thasiho. „No a?“ Vyjádřil trefně svůj postoj.

„Co tě vlastně štvě?“ Nečekaná Daltia otázka podtržená mrazivou intonací rozvázala Vefalimu jazyk.

„Co mě štvě?“ Vyštěkl. „Rád se ti svěřím.“ Ukazováček namířil do Daltiinovy tváře. „Hraješ si s ohněm a očekáváš, že tě podpořím. Atanika pocházela z estimátu. U ní se to dalo omluvit, ale ty? Tobě v žilách proudí krev Elas!“

„Tak tohle tě štvě?“

„Ne! Rodu teď nikdo nevelí a přitom se předpokládalo, že to budeš ty, kdo převezme otěže. Jenže to vypadá, že tvůj úvazek k estimátu je stoprocentní. Jakoby tě vůbec nezajímalo co se stane s naším rodem. Co se stane s tvým rodem, hrome! Východu velí kapitáni, západu velí kapitáni a nakonec to skončí tak jak musí. Jsme největší z rodů, jsme na ráně. Na naší pozici se derou ostatní velkorody, ale nyní i merioti. A jestli se teď zbavuješ své zodpovědnosti, pak nemáš právo mi dát žádný rozkaz.“

Daltia vrhla na Vefalio nevyzpytatelný pohled a jen na zlomek okamžiku se zamyslela. „Tobě předávám vrchní velení nad rodem Elas.“

Vefali oněměl. Thasi otevřel pusku dokořán a Daltia se usmála. Tohle nebyl úder na prázdno. Velmi precizně si spočetla jak na tom Vefali je. Byl loajální a za loajálního se pokládal. Měl autoritu jak na západě, tak i na východě. Vyznal se a věřil ve svoje schopnosti jako v modlu. A navíc už několik let nedobrovolně mrhal svým potenciálem jako velitel hlídkující armády, místo toho aby se zapojil do politiky.

„Ha. Velmi rychlá reakce. Velmi naivní.“ Řekl po chvíli hlubokého zamyšlení kapitán.

„A zároveň tě žádám o pomoc.“ Dodala Daltia.

Vefali vytřeštil oči. „U ohňů Omfalu! Zatraceně naivní a zatraceně velkorysá.“ Daltia tímhle tahem Vefalio úplně odzbrojila. Tohle byla jeho šance jak se dostat zpět. Tisíckrát si přál aby přišla a aby ji znovu neodmítl. Teď byla tady. „Požaduješ čtyři tisíce mužů?“

Daltia pochopila Vefalioho nárazku. „A tebe jako jejich velitele. Můžeš ode mě očekávat respekt a poslušnost tvých rad ohledně vedení bitev. Kromě jediného případu.“

„Rozumím.“ Odtušil kapitán. „Ať je po tvém.“ Vstal a uklonil se. „Přijímám tvou nabídku a nabízím ti vyžádanou pomoc. Nečekej ale že někdy podpořím tvoje snahy o zavedení starých pořádků. Ostatně v bitvě se ukáže, zda si zasloužíš respekt. A počítej s tím, že moje vojáky neoblíbneš. Gietru budu držet z dosahu.“

„Dobře.“ Zasmála se Daltia. „V bitvě ti předvedu moji představu mystiky a magie. Neudělám ty samé chyby jako Atanika. I když nemyslím, že se nějakých dopustila. Jen předešla svou dobu.“

„To se často říká o předcích, které nechceme urazit.“ Vrátil jí úsměv Vefali. „Budeš muset předvést alespoň zázrak, aby tě potomci nepostavili hned vedle ní.“

Thasi po očku sledoval svou namali opřenou o nízkou zídku a pozorující cáry mračen plazící se z hor. „Jaký měl ten rozhovor smysl?“ Spustil náhle. „Vefali takovou nabídku neočekával, ale přijal ji okamžitě.“

„Vím na co narážíš. Kapitán Vefali je komplikovaná osobnost. Nevím co se kdysi stalo v komisi, ale dost ho to poznamenalo. Tehdy to byl ještě Dremon, který mu nabídl vrchní ve-

lení a Vefali odmítl. Je moc zásadový a přitom takový být nechce. Je to ten typ velitele, který se nežene nahoru, ale přitom ví, že je to jeho životní úděl.“

„Jestli věří ve svůj úděl, pak mu rozumím velmi dobře.“

Daltia se v duchu zasmála, ale radost jí okamžitě opustila. *Osud je divná věc. Thasi věří ve své poslání a já mám obavu z toho, že ta víra ho zabije. Věřím, že ho zabije.* „Mám pro tebe úkol.“ Thasi nastražil uši. „Půjdeš do Tearnyonu...“

„...cože? Proč?“ Málem křičel. „Myslel jsem...“

„...myslel jsi, že se vydáš za tajemnou armádu? Po stopě duchů, kteří nenechávají stopy? Ne. Potřebuji tě v tom velkém městě. Tearnyon je také náš potenciální spojenec a já nemám nikoho kdo by se tam vyznal lépe. Uvidíš jak se věci mají a trochu se přidáš do hry.“ Daltia vzdychla při pohledu na Thasiho zničený obličej. „Uvidíš, kam městský stát jako Tearnyon zamíří. Pochopíš, že oni pochopí, že mají dvě možnosti. Zasměješ se té ironii, jakou pro sebe nachystali. A tehdy musíš zasáhnout.“

Thasi trpně přikývl. „Pošleš místo mě estimy, je to tak?“

Bud' rád můj špióne. Pronesla v duchu Daltia. *Půjdeš tam, kde to dobře znáš. Mnoho jinych budu muset poslat tam, kde nikdy nebyli. A tentokrát už nebudou jen sbírat informace. Budou muset jednat. 542 bojovnic vyšlu do světa tak jako Marlimu a budu očekávat, že polovina se jich nevrátí. Ach, Thasi, jsem namali, ale i člověk – musíš stát při mně v těžkých rozhodnutích. V nevyzpytatelné době, kde se dobro snadno změní ve zlo. V nepokojném světě, kde svého nepřítele zná jen málokdo. V životě připraveném k nenávisti a k moci. To je tíha rozhodování v situacích, o kterých se nikdy neučilo a ve kterých nepomůžou žádné zkušenosti.*

Daltia sáhla do kapsy a dotkla se ikosaedru. *„Oltarot“, tak mu říkala Atanika. Hodil by se. Dnes, zítra, stále. Při všech těžkých rozhodnutích. Ale použít ho, znamená udělat stejnou chybu jako ona. Věřila v jeho moc předvídat a měnit osud a svou naivitu potrestala sama. Ne, je to jen hrací kostka, která mi připomene kudy cesta nevede.*

Namali se odhodlaně podívala k východu a nabrala do plic chladný vzduchu, který odtud přicházel.

U Kamenného sedla

Nevíš kdo jsi? Nemáš kam jít?
Nikoho neznáš a nikdo nezná tebe?
Potom jsi voják.

„Hospodu!“ Zvolal obchodník Irím Kasida. „Potřebuju pořádnou hospodu, jinak chcípnu hlady a únavou.“

Jeho společník Serik, mladý a ctižádostivý lovec, se na něj podíval shovívavě-vědoucím pohledem. Ale neřekl nic. Irím o pořádné hospodě básnil už dobré tři hodiny. Začal když krajinu ještě tiskla noc a pak slovo ‚hospoda‘ opakoval pravidelně ve všech možných pádech. Ale přes tohle svoje hudrování se ani jednou nezastavil a nezpomalil i když už byli na nohou od včerejška od chvíle, kdy sedmidenní bouře utichla.

Konečně je začal pomalu opouštět slabý přisvit málo barevné oblohy a svoje vnady si chystalo skvělé ráno. A že se chystalo pečlivě. Nejprve jim nad hlavami rozsvítilo bělostné čepice Východního pohoří a pak ve špičkách stromů dalo taktně najevo, jak příjemně hřejivé budou sluneční paprsky. A byly.

Z promočené půdy se líně zvedaly pavučiny řídké mlhy, která se roztrhala až v korunách stromů. Les zavoněl, zahučel, zachvěl se jakoby se zhluboka a po dlouhé době nadechl. Všude okolo to jiskřilo zelení podobné safíru, na hnědé podestýlce se tetelily stíny listů a v mechové trávě jedna přes druhou blýskaly stříbrné kapičky rosy.

Do vlahého ticha se ozvaly melodie opeřených pěvců a koncert nesourodých trylků se váhavě rozbíhal. Konečně po sedmi dnech a konečně po nočním tichu jehož jedinými hlasy byly padající kapky vody. Nádherné jitra navštívilo lesy na východní straně nepřekonatelného pohoří a předvedlo se tím přívětivěji, že bylo první po jednom celém týdnu deštivých jiter, dnů, večerů i nocí.

Dva cestovatelé se společně s košatými listnáči nadechli, naplnili plíce svěžím vzduchem a jejich krok se stal lehkým jako samotný vánek doprovázející příchod Slunce, které hořelo nízko mezi větvemi.

Jak šli, ten zářící kotouč se pomalu zdvihl, nabral na síle, rozehnal zbývající mlhu a začal upíjet i z kapiček vody. Nebe nezadržitelně se barvící blankytem, kolébalo nadýchaná drobná oblaka a slibovalo den stejně tak krásný jako jitra.

Pak se les náhle, ale jen nepatrně, rozestoupil, aby ukázal do nebe se vypínající kaskády skal a před cestovateli se zjevil palouček, prosluněný, ale stále ještě se trpytící rosou. V hlíně vyšlapaná pěšina po které šli se přibližně vprostřed louky křížila s širokou cestou plnou omytých hran kamenů.

Docela nedaleko v mechové trávě nehybně stál veliký šedý balvan obestoupený několika maliníky. Tam se obchodník se svým jednočlenným doprovodem zastavil. *Kudy dál? Zamyslel se.*

„Tak kam?“ Zeptal se ho Serik zrovna v okamžiku, kdy jejich zrak upoutaly husté obláčky zvedající se důstojně nad vysoký šedý balvan. „Co to je?“ Oba jako na povel obešli kámen a za ním uviděli muže ve velice zvláštním úboru, sedícího na zemi a žmoulajícího kus doutnajícího dřeva v ruce.

Muž si jich nevšímal, silně natáhl a vypustil nádherný bílý mráček. Serik se zaškaredil. Tohle neměl rád. Nestačilo, že se východ začínal hemžit obchodníky, jejichž kapsy cinkaly

nadmuté penězi, ještě se sem musel zatahovat ten odporný zlozvyk ze západu, tohle kouření, nebo šlukování, nebo jak se tomu říkalo.

„Tento zlozvyk pochází prapůvodně z východu.“ Pronesl muž, když si všiml jeho svaštělého obočí a zvedl se ze země takovým zvláštním a podivně elegantním způsobem. Jeho velice volný modrý úbor v pasu převázaný širokým černým páskem přitom zašustil. „Ale..“ naposledy si bafnul, „...nebudem vám kazit vzduch.“ Uhasil dýmku a schoval ji do širokého rukávu.

Serik ze sebe setřásl překvapení a nepřátelsky pronesl: „To bych ti radil. Jestli tenhle hnus pochází z východu, pak já jsem osmimetrovej mastodont.“

Muž se tomu velice srdečně zasmál, ale neřekl nic a Serika tím úplně otrávil. „No tak..“ obrátil se lovec na obchodníka, „kam jdeme? Rovnou do průsmyku, nebo nejdřív do hospody?“

Nezdálo se že by se Irím nějak zvlášť dlouho musel rozmyšlet, než pronesl: „Do hospody.“

„Prepáče.“ Ozval se zase muž. „Vy smerujete do Ahir Mara a potom dále na západ?“

Serik se k němu obrátil a vypadal v tu chvíli tak vstřícně jako křoví plné bodláků, ale Irím jeho verbální projev zadržel a klidně mu odpověděl. „Skoro. Nejdřív zajdeme do hospody a pak budeme pokračovat na západ.“

„Obávám sa, že skrz Ahir Mara sa na západ nedostanete. Teda, neprejdete pevnosťou Mahájo Ito.“

„Proč..? eh.. asi jsem přeslechl jméno.“

„Meno?“ Muž zaváhal. „Aha... Naozaj... Faliarik je moje meno.“

„Co se děje v Mahájo Ito?“

„Ako by som to povedal? Je to akosi zložitejšie, ale v podstate ide o to, že nepriateľ drží Mahájo Ito v svojich rukách a tiež ma prekvapilo čo sa tam stalo. Myslel som, že cesta zo západu bude takmer voľná...“

„Či nepriateľ?“ Skočil mu do řeči Serik.

„No, náš, váš, všetkých.“

„Tearnyon?“ Zeptal se velice podezřavě Irím.

„Vôbec nie. Niekoľko úplne iný.“

Irim zahrabal ve svém velikém tlumoku a vytáhl list papíru. „Mám propustku.“ Začal a zoufale zatřepal papírem ve vzduchu. „Nestačí to?“

„Obávám sa, že nie.“

Irim svěsil ramena. „Ztraceně.“ Zadrmolil.

„Já bych tomu moc nevěřil.“ Snažil se Serik uchlácholit zkormouceného obchodníka. „Můžeme to zkusit. A..“ Zamyslel se. „Ty říkáš, že jsi přišel ze západu.“ Otočil se na Faliarika. „Takže jsi pevností prošel.“

„Ale to je něco jiné.“

„Jak to?“

„No, je to složitější...“ Faliarikův hlas se začal pomalu vytrácet.

„Víš co?“ Rozhodl Serik. „Jdeme do hospody a pak se uvidí. Co ty na to?“

Irim kýval hlavou. Přesto mu představa stolu plného jídla a pití náladu ani trochu nezlepšila.

„Môžem sa k vám pridať? Zrazu som tiež dostal hlad.“

Serik nijak nepřekypoval nadšením, ale Irím přitakal.

Les byl čím dal živější. Jak Slunce získávalo na síle, stromy, tráva i zem se osušili, do vzduchu se vznesl hmyz a v nejvyšších korunách bylo možné spatřit množství ptáků. Zářící kotouč stál zase o něco výš a své paprsky vrhal přímo proti třem cestovatelům, kteří si před ostrým světlem stínili oči.

Kamenitá cesta se po chvilce přitiskla k hnědě kalnému toku, který vykrmený vydatným deštěm spokojeně bublal, a vydala se stoupat proti jeho proudu. Široká stezka byla prorostlá ošlapanými kořeny a viditelně zanesená. Jasně to vypovídalo o tom, že tuhle cestu využívá mnoho lidí, ale nejméně týden už tudy nešla ani noha.

„Prečo chcete ísť na západ?“ Začal náhle vyzvídat Faliarik a přerušil tak dlouhé téměř posvátné mlčení, jehož příčinou byl probouzející se den.

„Ehm...“ Odkášlal si Irím v touze vysvětlit svou zapeklitou situaci, ale Serik ho přerušil.

„Viděli jste to!“ Vykřikl tlumeně.

Irima to přerušení našťvalo, ale výraz, jaký měl Serik v obličeji ho vyděsil. „Co se děje?“

„Támhle, mezi stromy!“

„Co?“

„Kůň. Bílej kůň. Nádhernej bílej kůň. Viděli jste ho?“

„Ne.“ Irím se podíval na Faliarika a ten jen zakroutil hlavou. „A co jezdec?“

„Žádnej jezdec.“

„Nebo sedlo?“

„Sakra.“ Dopálil se Serik. „Žádnej jezdec ani sedlo. Nádhernej bílej kůň bez jezdce a bez sedla. Mihnul se mezi stromy.“

„To jako divokej kůň a ještě k tomu bílej, jo? Seš si jistej?“ Irím se podíval podezřavě. „Jsmě přece ještě pořád na východě. Nemohlo to bejt něco jinýho? Třeba... jelen?“

„Nech si to! Nemůžu za to, že jste oba slepý jak kořata. Ale já ho dostanu. Bude můj!“ S tímhle prohlášením na rtech zmizel Serik mezi kmeny.

„Kůň?“ Ještě jednou se podíval Irím. „Jsem zvědavěj s čím se vrátí.“

„Je to velice temperamentný mladík.“ Prohlásil Faliarik.

„To je, ale jinak je to skvělý lovec.“

„O tom nepochybujem.“ Faliarik navázal na přerušovaný hovor. „On ide na západ s tebou?“

„Myslím, že jo. Nevím sice, kam až mě má doprovodit, ale mám pocit, že se ode mě dlouho neodtrhne.“

„Nerozumiem. Nenajal si ho ty?“

„Ne. Teda, ne tak docela. On asi neví, že já to vím. Já to ale pochopil hned jak...“ Irím se zarazil. „No, vezmu to od začátku.“ Rozhodl se. „Ale už mám hlad jako hanžárový tygr. Co kdybychom to probrali po cestě ke Kamennému sedlu? Serik nás tam najde.“

„S tým súhlasím.“

Zvláštní souznění hladových žaludků poslalo Irima i Faliarika svižným cestovním krokem po mírně se zdvihající a vlnící se pěšině. Přes živoucí říčku se dostali po dřevěném, zelení obrostlém mostě a dál už šli řídnoucím lesem téměř po rovině.

„Je to víc než pět týdnů, možná šest, co jsem dostal ten nápad.“ Irím začal vyprávět velmi nadšeně. „Před tím jsem se snažil něco prodat, už ani nevím co to bylo, za dost vysokou cenu. Znáš to. Byl jsem mistr mezi obchodníky v několika menších osadách a na svém teritoriu jsem si dělal co se mi zlíbilo. Slyšel jsem sice o tom, že merioti řídí obchod po celém východě a že zrušili dokonce i peníze, ale netušil jsem, že už jsou opravdu všude. Přišli za mnou se svou vlastní cenou za moje zboží. Tvrdili, že jeho hodnota se stanoví podle po-

ptávky a nabídky a že musím souhlasit s jejich návrhem jinak, ať prý si to nechám.

Pěkně mě to tehdy naštvalo a tak jsem přemýšlel, po čem je velká shánka a co nikdo na východě nemá. Napadlo mě hodně věcí, ale problém je v tom, že všechny se bez výjimky dají sehnat jediné na západě. Jsem si naprosto jistě, že merioti tohle vědí. No a když jsem za nima přišel s nápadem dojednat obchod se zbožím ze západu, byli nanejvýš nadšeni.

A teď dávej pozor.“ Obchodník se zhluboka nedechl. „Dostal jsem od meriotů dopis pro někoho v Mahájo Mistró a s ním i propustku. Bez problému jsem prošel pevností Mahájo Ito a průsmkem. V Mahájo Mistró mi dali další dopis a další propustku a poslali mě do Tearnyonu. Tohle prosím tě nikomu neříkej. Možná ani Serikovi. Tady nikdo nemá Tearnyon zvlášť v oblibě, ale podle mě je to zajímavý město. A taky trochu zvláštní.

Ve chvíli, kdy jsem prošel vstupní branou, jsem měl pocit, že mě někdo sleduje. Jak jsem se vyptával a toulal na tržištích, ten pocit ve mně sílil, až nakonec ke mně přišli dva takový urostlí hromotluci a odvedli mě ke svému šéfovi. Asafos nebo tak nějak se menoval. Zpočátku byl nepříjemnej jako komár v uchu, ale ten nápad z obchodem se mu zalíbil a musím říct, že jsem mu tak trochu zahrál na jeho notu. Měl jsem strach a věděl jsem co na západě platí. Peníze!

Pak když mě pustil, hokynáři na tržištích mě přestali ignorovat a já jsem se snadno dohodl na velké transakci. Až z dalekého Diriselu jsem objednal celou karavanu. Ta by už měla v těchto dnech dorazit do Tearnyonu. A já se tam musím co nejdřív dostat.“

Kmeny kolem cesty se nadobro rozprchly, Slunce rozžalo šedé skály nad zvlněnými pahorky a za větrem a vodou otesanými hřbety se objevila dřevěná terasa hospody U Kamenného sedla. Ten pohled na chvíli zastavil Irimovo vypravování a ozvalo se jen duo kručících žaludků.

Po pár krocích, když se hospoda opět ztratila z dohledu, Irim znovu spustil. „Když jsem ten obchod dojednal se vším všudy, vrátil jsem se na východ. Tady jsem zase zařizoval věci další. Věděl jsem, že mluvit s merioty o penězích je mrhání časem, ale vyřešit jsem to nějak musel.

Dostal jsem od nich spis o potenciální nabídce, se kterou, když se na nejbližším uzlu smění za zástupné pergameny, se dá obchodovat. Prý se tak vyvolá reálná poptávka a kurzy zboží se hnou. Jenom je třeba aby se o tomhle artiklu vědělo a proto se použijí zástupné pergameny. Říká se, že odtud se informace o nabízeném zboží dostane až na sever k moři za dva dny.“

Falierik hvízdal. „Vskutku? A ako je to možné?“

„Mě se neptej. Já jsem obchodník... Tedy, obchodník se zbožím. Merioti... Merioti už snad ani nejsou obchodníci. Ale abych se dostal k tomu podstatnému. Už jsem prostě s tím co má teprve přijít obchodoval a směňoval za něco co zase musím nabídnout v Tearnyonu. Jenže merioti si tohle pohlídaj. A já se bojím, že mě oškubou o všechno, když nedovezu co jsem slíbil.“

„Takže si myslíš, že Serik pracuje čiastočne i pre nich.“

„Přesně. Zatím mám ale zatracenou smůlu. Nejdřív ta bouřka a teď to co říkáš ty. A taky se mi zdá, že už nejsem sám, kdo obchoduje se západem. Nikdy bych nevěřil, že si to merioti dají líbit, ale všude se už objevuje dost peněz a taky i kvalitní západní ocel a podobné věci.“

„Myslím, že to začínám chápat.“ Prohlásil Falierik. „Hádám, že máš ještě jednu priepustku. Papier, ktorý ti dali v Tearnyonu.“

„Mám.“ Podivil se Irim a na Falierika vrhl ustrašený pohled. „Tady na východě je to ale nebezpečná věc, doufám, že to zůstane mezi náma.“

Falierik se přívětivě usmál. „Můžeš sa spoľahnúť. Teší ma tvoja úprimnosť, ale zároveň ma dosť prekvapuje.“

„To je ta moje povaha.“ Irim si viditelně oddechl. „Někdo mi říkal, že se na obchodníka vůbec nehodím a ať prý takovouhle obživu rychle pustím z hlavy. Jenže mě se zdá, že právě ta upřímnost mi otevírá nové cesty.“

„Je to možné.“ Souhlasil Falierik. „Povdz mi ešte, čo si to na západe objednal.“

„Banány.“ Irim to řekl tak ležérním způsobem, že by se ani opice na něho neotočila.

„Čože.“

„No prostě banány. Dva a půl tisíce trsů banánů.“

„Neskazí sa to.“ Falierik se svoje překvapení snažil utlumit racionálním uvažováním.

„Zkazí!“ Vykřikl zoufale obchodník. „Zkazí, když to brzo nepřivezu.“

„Aha.“

Dva vyhladovělí cestovatelé se zastavili. Hospodu U Kamenného sedla měli přímo před sebou. Vlastně to nebylo jen jedno stavení, ale tři oddělené budovy stájí, kamenné pevnůstky a dřevěné chaty s vysokou věží a terasou opřenu na jižní straně o holou skálu. Chata a věž se jasně snažili blížít svou architekturou stavbám budovaným v hloubi Mlžného lesa, ale tady, v otevřené krajině, působili opravdu dost odvážně.

Věž nad chatou kdysi sloužila jako hláska Mahájské triády Mistró, Ito a Strato. Signalizovalo se odtud do pevnosti Mahájo Strato, jejíž tři věže vyčnívají z lesnaté krajiny na jihovýchodě a také bylo možné hlídat i nejvyšší místo průsmku Ahir Mara na opačné straně. Ale od doby, kdy se ještě pevnost Kamenné sedlo používala, zarostl hřeben na severozápadě křovím a smrky a tak byl výhled na Ahir Mara úplně zakryt.

Irim a Falierik se mlsně zadívali na kouř zvedající se z komína a začali ze vzduchu chytat libé pachy. Ale vzápětí zjistili, že v hospodě nebylo jen pár lidí, jak se zprvu domnívali. Byla, kromě několika volných míst, obsazená. Z venku se prázdná jevila jen proto, že lokál skomíral v přidušeném tichu. Ve vzduchu se vznášela odpudivá úzkost patrná ve všech obličejích.

Když totiž člověk vchází do hospody očekává hluk a někdy až na nervy jdoucí bujarou zábavu a proto se Irim a Falierik zarazili na prahu a hrdlo se jim sevřelo tou hmatatelnou zoufalostí, když uviděli strhané rysy ve tvářích, hlavy tiše skloněné nad plnými püllitry, zabláčené šaty, krvavé šrámy a obvazy.

Jediný kdo si jich všiml a rychle přispěchal byl hostinský. Byl to takový menší, postarší, rozvážný člověk který rychle pozná hladové hosty.

„Pánové si budou přát něco k jídlu?“ Zeptal se.

„Anoo...“ Odpověděl mu váhavě Irim. „Určitě si něco dáme, ale co se tady, u ohňů Omfalu, děje?“

Hostinský ztišil hlas, když pronášel: „Co kdybyste se posadili na terasu? Tam bude klid.“

Irim přikývl a s Falierikem v patách následoval majitele hospody. Vystoupili za ním po vzrjícím schodišti svíjejícím se středem vysoké hlásky a vpadli na Sluncem hýčkanou terasu. Hostinský je usadil u stolu těsně vedle chladného skaliska. Tady byl příjemný stín a úchvatný rozhled.

„Omluvte tu spoločnosť dole.“ Začal hostinský. „Jsou to vojáci z Mahájo Ito a...“

„Z Mahájo Ito!“ Vykřikl Irim. „Co se tam stalo?“

„To opravdu nevím.“ Řekl omluvně Hostinský. „Nikdo z nich o tom nemluví a nechce mluvit. Ale určitě to vypadá na něco dost děsivého. Snad o tom před nimi ani nemluvte.“

Irim zamrkal a očima bezradně zapátral pod stolem. „Já mám ale smůlu.“ Vzdychl.

„Dáte si něco k tomu jídlu?“

Na to Falierik zareagoval rychle. „Já by som si objednal lilajský šalát s diviakom a s hubami.“

Hostinský se na něj podíval podezíravě. „Promiňte, ale máte lápis?“

Irim vytáhl malý plochý kámen napříč přetnutý zářivě červenou žílou nějakého drahokamu. Hostinský z něho ihned dostal respekt a o krok ucouvl. „Ovšem. Omlouvám se. A co si dáš ty, pane?“

„Guláš.“ Řekl obchodník prostě.

„A dvě holby?“

Irim a Falierik svorně přikývli.

„Hned to bude.“ Hostinský odběhl.

„Lilajský šalát s divočkem a s houbami?“ Zeptal se se zájmem Irim. „Myslíš, že tu něco takového mají?“

Falierik se pohodlně opřel o skálu a očima přeletěl nedozírné dálky zelených lesů, ze kterých se zvedala řídká mlha. „Velmi dlho som nebol na východe.“ Utrousil a zase se kochal tím krásným rozhledem. „Toto je moje obľúbené jedlo. Tešil som sa naňho celý týždeň.“

„Jsi ze severu?“

„Áno. Z Milbiretu.“

„A chceš se tam vrátit.“

„Nie. Smerujem inam. Do Tarasone.“

„Bojím se zeptat, protože stejně asi odpovíš, že je složitější...“

Falierik povytáhl obočí. „Skús to.“

„Tak teda: Co tam?“

„Mal si pravdu. Je to zložitejšie. Ale odpovedať sa dá i takto: Chcem pochopiť svoju minulosť a vyzvať prítomnosť. Urobil som kopu zlých rozhodnutí, fúru krokov ktoré šli mimo cestu. Nezazrel som dôsledky a uviedol v pohyb veci, ktoré budú musieť vyriešiť iní.“

Irim znovu pečlivě prozkoumal Falierikovi podivné šaty. „Tarasone... Myslím, že začínám chápat. Jdeš tam přímo?“

„Takmer. Hoci však mám niečo, čo je treba dokončiť a neponáhľať.“ Falierik rychle pochopil Irimovi úmysly a předstihl svou odpovědí jeho otázku. „Ospravedlňuji sa, ale s prechodom Mahájo Ito ti nepomôžem. Asi by to nemalo šancu na úspech, pretože je to... zložitejšie.“

Irim znovu odevzdaně vzdychl. Nezeptal se už na nic. Vytušil, že to nemá smysl a že Falierik zažil dost na to aby se nechal jakkoli obelstít. Místo toho nechal oči klouzat po zelených hřbetech.

Pozvolna se blížilo poledne a les už byl úplně vzhůru. Proti modré obloze a zářícím oblakům se černala hejna ptáků. Lesklá hladina Déres, skoro vyléčená z ošklivého hnědého zabarvení, se cudně zjevovala v hustých větvových krajkách. Přes kopce se zvolna přelévaly stíny vysoko plujících mraků.

Na stole zaduněly dva püllitry. Taky to byl krásný pohled, ale ještě lepší chuť. Irim poděkoval a majetnický uchoпил korbel. „Tak na tu tvoji cestu.“ Pronesl.

„Na tu tvoju.“ Oplatil Falierik.

Připili si mohutně a když korbele znovu dopadly na stůl, v obou zbyla tak asi polovina. Než stačili zvednout zrak od svého chutného nápoje, objevil se vedle nich Serik v doprovodu jakéhosi muže.

Serik nevypadal dvakrát dobře. Měl potřhané oblečení, spousty škrábanců na obličejích a krvavý loket. Ztěžka dosedl na lavici, tornu s vybavením pohodil nedbale vedle sebe. „Nechci nic slyšet.“ Zabručel, když na něj Irim a Falierik vrhali tázavé pohledy. „Tohle je Dirimbra.“ Ukázal na muže s knírkem, který stál tiše za nimi. „Potkal jsem ho po cestě. Posad' se k nám. Tady to je Irim Kasida a tohle... sakra zapomněl jsem jméno.“

„Falierik.“

Dirimbra se posadil, ale nepromluvil. Jeho zkrušený obličej a zrak hledící kamsi daleko nápadně připomínal osazenstvo dole v lokále.

„Dirimbra je kapitán Mahájo Ito.“ Vysvětlil Serik.

Irimovi svíto v očích. Nadechl se, ale místo příválu otázek následoval jen dlouhý chápající výdech.

„Zdá se, že Falierik měl pravdu.“ Řekl Serik a zrak přitom významně vrhal na Dirimbru. „Prý šlo o bitvu mezi Tearnyonem a merioty, ale zvítězil úplně někdo jiný. Je to tak?“ Zase pohled na shrbenou nehybnou postavu. „Tady Dirimbra se snažil udržet pevnost, ale ta nakonec padla. Ty lidi dole v hospodě jsou obránci pevnosti a taky žoldáci meriotů. Chápete to!“ V Serikově podání to znělo velkolepě a vítězně, nebyl v tom ani kousek soucitu. „Vojáci co bojovali proti sobě, teď sedí v jedné hospodě a vidí to utrpení, co si vzájemně způsobili.“

Dirimbra se zavrtěl a svrátil čelo. Jeho temný bas pak odehnal Serikův slavnostní tón. „Zavři zobák!“ Zahřměl. „Pamatuj si, a všichni si pamatujte, že na vás snadno dopadne, to co dopadlo na nás. Válka se nezastaví. A pak to konečně pochopíte... Pak si vzpomeneš na to svoje přiblblý brebentění a uvidíš, že si vůl.“

Utrpení? Dirimbra se zasmál hlubokým hněvem. „Když zabiješ dvacet lidí stejnejch jako je kdokoli z nás a uvidíš jejich kamarády, který celou noc zoufale volaj jejich jména, když přijdeš o nejlepší přátele a potkáš vojáky, který je zabili, potom se zbleješ z toho jakej si hajzl a jak bezcennej je ve válce život... Pak to teprv můžeš zkusit nazvat pravým jménem.“

Nikdo se při Dirimbrově dunivé zpovědi neodvážil ani dýchat. Zamrazilo je, když si vybavili mrtvolně provinilé výrazy lidí v hospodě.

„Vojna.“ Řekl šeptem Falierik. Ostatní přikývli, ale netušili co všechno si pod tím slovem představil. On byl ten, kdo tohle začal. Ale vlastně i Irim měl svůj podíl. A také i mnozí další. Hloupost, náhoda, záměr. Stačilo aby se tyhle tři pojmy sešly a všechno už uhánělo neodvratně kupředu. Do záhuby. To bylo v tuto chvíli nejpravděpodobnější.

„Nechod'te do Ahir Mara.“ Byl to stále Dirimbrův hlas, ale zněl jako zoufalá prosba, zcela jinak, než před okamžikem. „Oni snad nejsou ani lidi. Dvacet proti pěti stovkám to je něco čemu člověk neuvěří, dokud to neuvidí.“ Dirimbra zamrkal a zatlačil slzy. „Válka. To je ono. Nesmí se s ní zahrávat. Je mnohem horší než oheň. Vzplane rychleji, plíživěji, pohltí víc lidí a živí se jejich zlobou. A nespálí jen tělo, ale i duši. Vyhněte se Ahir Mara a vyhněte se válce.“

Hostinský konečně donesl jídlo a další pití a popřál dobrou chuť. Všem ale bez výjimky zhořklo v ústech a ani Falierik si nevychutnal specialitu, kterou v hospodě U Kamenného sedla čirou náhodou měli.

Na stole zůstal nepořádek. Slunce žhnulo a vůně nesená chvějícím se vzduchem přilákala mouchy na holé kosti a zbytky jídla. Hostinský se delší dobu neukázal, což společnosti na terase neuniklo, ale také se o tom nikdo z nich přímo nezmiňoval. Nepromluvíli vpravdě vůbec a jen nepřítomně hleděli. Jakoby na ně konečně dopadl stín čerpající sílu dole v lokále a zahánějící polední Slunce jednoznačným vítězstvím.

Serikovi se to nelíbilo ani trochu. On byl v hospodě. On tu byl aby se nasytil a bavil a nějaké klepy ať hrozné, divoké, vzdálené či blízké mu nestály za tu svazující náladu. Už si chystal nějakou vtipnou řeč a možná že i o svém zážitku z lovu bílého hřebce by se zmínil, když se tlumeně, skrze prkna podlahy ozval jemný a jaksi nepatřičný zvuk. Zvuk melodie.

Zněla jasně, ale neuvěřitelně smutně a přelévala se z tónu na tón s melancholickou leností a podivnou prázdnotou. Rozechvělé hlasy strun kannapy přestože naladěné, hovořily ne zvykle, polovičatě.

„To je jeden z mých mužů,“ začal slabým hlasem Dirimbra, „co hraje. Je skvělý hudebník a má talent. Nikdy se neučil, ale s kannapou zachází skoro jako mistr. Poznám jeho hru kdykoli.“ Pak zavřel oči a jen tak mimoděk poznamenal: „A přišel o dva prsty na levé ruce.“

Zase se oči stočili k neviditelnému nekonečnu, které nabíralo nejrůznějších podob. Vzpomínky, představy, život, smrt a její podoby. Byl to podivný let nad obvyklými pojmy. Kolik podob může mít jedno slovo a kolik porážek je v jediném vítězství? Nyní se jako oblázky při odlivu zjevovaly nastávající změny. Prostředky jsou nepodstatné, cíl je důležitý. Znělo to jako nové heslo nového věku. Do této chvíle se o válce vždy jen mluvilo, strašila a odpuzovala, ale nyní se hovořit přestává.

Z nepřítomného pohybu v hlubinách mysli je vytrhly kroky po vrzajících schodech. Zjevil se obrys hostinského, tak jak očekávali, ale kromě něho se na terasu vyšplhal i jiný muž. Obličej měl zašpiněný a vlasy spletené potem, ale šaty se beze šmouhy skvěly jasnou zelenou a bílou. Vyrazil k nim, majitele hostince po boku, ale očima se ubíral spíše doleva k šedým věžím Mahájo Strato rostoucím do veliké výšky nad zelení lesů a přesto se krčícím pod špičatým zubem z holé skály, jehož název „Strato“ „Nebeský“ prozrazoval mnohé z jeho olbřimosti.

Zastavil a opřel se pěstmi o stůl. Zprvu vyzývavé gesto se vzápětí změnilo na nejobyčejnější postoj, když sedící společníci pochopily, že těžce oddychující muž se snaží popadnout dech před nějakou srozumitelnou větou.

Hospodský ho předběhl: „Tenhle vážený muž někoho hledá.“ Ukázal palcem k sehnuté postavě. „Ne že by takových teď nebyla spousta, ale prý je to strašně naléhavé a neodbytné. Říkal, že je z Mahájo Strato a proto jsem ho poslal za vámi, pane Dirimbra. Doufám, že to nevdá.“

Dirimbra zastříhal knírem a příchozího si bedlivě prohlížel. Obličej i oči vyzařovali neuspořádanou směsici mnoha nesourodých pocitů z nichž snad jediný se dal jasně extrahovat: překvapení. „Nevadí.“ Řekl posléze Dirimbra.

„Díky.“ Vydal ze sebe hvízdavě muž a pokusil se o úsměv. Ještě několikrát se zhluboka nadechl, než se tvrdě posadil na lavici. „Nějaký pití bych prosil.“ Vyhrkl na hostinského, které rozvážně sklízel ze stolu. „Opravdu je to co mám vyřídit...“ malá pauza na hlasitý nádech, „... nesmírně důležité. Běžel jsem od rána skoro celou cestu z Mahájo Strato až sem a neumíte si představit jak mi teď je, když jsem zjistil co se tu děje.“

„Moment,“ přerušil ho Dirimbra, „moment, chlapče. Hezky popořadě. A úplně nejdřív; jak se menuješ?“

„Omlouvám se.“ Řekl trochu zmateně, protože oslovení „chlapče“ už si nějaký ten pátek od nikoho nevysloužil. „Jsem Nien z rodu Taeliků...“

„Tak,“ přerušil Dirimbra přívalem podrobností, kterými rádi a pyšně hýřili členové menších rodů, „mistře Niene, když známe tvé jméno, jak ti můžeme být nápomocni?“

Nien s povděkem přijal ještě ne zcela prázdný korbél, který mu Falierik nabídl. „Tedy,“ začal, ale vzápětí se nadlouho ponořil do širokého plecháče. „Tedy,“ začal znovu. „Barfor., eee velitel Mahájo Strato, sehnal pár lidí. Přidal se rod Erl-Ovin, Forksei, Isineian a samozřejmě Taelik. Naneštěstí ani jeden z velkorodů. Přesto je to hodně mužů. Dobrých válečníků i velitelů z mnoha koutů Mlžných lesů. Na nádvořích Mahájo Strato se to jen hemží čestnými tituly, známými jmény a pozdravy v nejrůznějších nářečích. Já sám jsem se setkal s příbuznými až z...“

„Hrome, mistře Niene!“ Přerušil ho Dirimbra, kterému pomalu rudla tvář. Pramálo se mu líbilo co se dovídá, jelikož začínal mnohé tušit a v očích se mu blýskalo jako v temném bouřkovém mraku. „Honem pověš to podstatné.“

„Nu, podstatné je to, že už je asi pozdě. Ale mě nepřísluší situaci nijak hodnotit. Prostě a jednoduše Barfor i když z rodu Elas, uzavřel dohodu s menšími rody a nyní je připraven bránit Mahájo Ito proti žoldákům meriotů i proti Tearnyonu. Mě poslali abych zjistil jak se situace má po té sedmidenní bouři a kromě toho mám najít Avrii a sdělit jí, že Mahájo Strato je připraveno vpadnout meriotům do zad.“

Dirimbra v ten okamžik nedýchal a seděl bez hnutí se zaťatými pěstmi. Připomínal sochu vytesanou z nesmrtelného kamene. Pak vyskočil z lavice a s nečekanou prudkostí a silou vyhodil do vzduchu celý stůl. Kovové pultitry zazvonily a dřevo zaprašelo. „Do bezedného hajzlu!“ Zařval tak hlasitě, že se k nim burácivá ozvěna vracela ještě po dvaceti úderech srdce. „U všech pohřbenejch kostí.“ Dodal poněkud ochraptěle. „To je snad nějaké zasažené sen. To nemůže bejt pravda.“ Chytil Niena pod krkem. „Zopakuj mi to ještě jednou!“

Nien vytřeštil oči a podařilo se mu jen vykoktat: „Máme v.. vpadnout m.. meriotům do zad.“

„To je pěkně vprdeli, kamaráde!“ Dirimbra se začal třást po celém těle a uvolnil sevření. „Jdeš pozdě a Avriu, kterou hledáš už mezi živejma nezastihneš.“ Pustil Nienův krk a těžkou rukou ho poplácal po rameni. „Proč,“ do očí se mu vehnaly slzy, „proč tak pozdě? Jestli se smím odvážit hodnotit Avriiny záměry, pak spoléhala právě na vás. Dala vám celý týden.“

„Ale ono to nešlo.“ Nien měl pocit, že se musí ospravedlnit. „Barfor se ten týden snažil. Dělal co mohl, ale málo kdy uspěl. Malorody jsou v křížku s velkorody a merioti sabotovali jeho snažení kde se dalo. Jedině díky estimátu se podařilo nemožné.“ Ke konci už byl Nienův hlas nesnesitelně zoufalý.

„Dobře, mistře Niene, dobře. Nedávám vinu tobě a ani nikomu jinému. Zdá se, že to byl osud, krutý a ironický osud co vás o pouhý den pozdržel.“ Sebral nepřítomně převržený korbél. „To jen, že... To jen, že Avria zemřela před mýma očima. Jako bych...“ polkl, „...to pořád viděl.“

I Serikovi, který jaksi bezděčně pochopil to osudově spletené setkání, se oči zastřely potlačenou slzou. Ale zároveň mu neunikl záhadný Falierikův pohled plný překvapení.

„Omlouvám se.“ Dodal po chvíli ticha Nien.

„Tady není třeba se omlouvat.“ Prohlásil Dirimbra. „Taková..“

„...už je válka.“ Dokončil zkrušeně Serik.

„Ano, hochu, tak tomu je.“ Dirimbra se usmál, ale přesto zůstal vážný. „Jsem rád, že jsi pochopil a že jsi to nemusel sám zažít.“

Znovu bylo ticho. I hudba dole ustala a veliký stůl se za pomoci pěti párů rukou obtížně vracel na své místo.

Serik, Irim a Falierik stáli na křižovatce kus cesty za hospodou U Kamenného sedla a tiše se rozmýšleli. Měli o čem. Ale jejich přání zůstala stejná a rozhodnutí nakonec nezměněna. Irim zvažoval, zda se otočit, ale nakonec to zavrhl. Serik si rozmýšlel jestli dál doprovázet obchodníka za jeho riskantním podnikem a odpověděl si ano. Falierik jim toužil pomoci přejít Ahir Mara, ale věděl, že v tomhle by jim nepomohl.

„Pôjdete to zakúsiť.“ Nebyla to ani moc otázka.

Serik vrhl pohled na obchodníka a ten odpověděl prostě: „Jo.“

„Potom vám želám mnoho zdaru. Já idem opačným smerom. Majte sa dobre a dávajte na seba pozor.“

„Ty taky.“ Rozloučil se Irim.

„Zdar.“ Mávl rukou Serik. Chvilí se díval za mizející postavou ve zvláštním oděvu a pak dodal: „On určitě něco ví.“

Irim pokrčil rameny. „Ale nepoví. Musíme se alespoň zkusit do Maháji Ito podívat.“

Jenže i tohle pevné rozhodnutí se muselo vypořádat s cestou lemovanou zahozenými zbraněmi, zbrojí a krvavými cáry látek, které dříve bývaly oblečením. Rozbáňená zem s podpisy klopýtajících nohou se pomalu měnila v prach. Irim z toho pomíjejícího památníku vlekoucích se lidských trosek nespustil zrak. Jakoby je viděl potácet se proti sobě. Bezduché, tiché, vyčpělé.

Nepomohlo ani, že přišel překrásný den a že hřejivé Slunce se snažilo rychle smazat utrpení z tváře Země. Svět byl tak paradoxní a pomíjivý. Poznávali stopy lidí rozbíhajících se do všech směrů a taky hluboké stopy slonů a dokonce i otisky kopyt, které ale jediné mířily opačným směrem. Směrem, kterým šli i oni.

Když pak začali opatrně vstupovat do Ahir Mara, přivítala je hrůza pokořené bitevní pláně. Strašná změt skoro živého bahna, opuštěných a zborcených stanů a slabě se třpytících zbraní, které občas ukazovaly kamsi do nebe. To byl ale jen začátek.

Obchodník a lovec se nezastavili a bezhlesně se prodírali kluzkým bahnem. Pak se vyškrábali až na nejvyšší bod Ahir Mara a pohlédli přes plán k Mahájo Ito. Nikdy už na ten pohled nezapomněli a ještě mnohokrát je vzpomínka na něj zamrazila. Tolik těl a tolik masa. Šípy strašlivě se ježící do vzduchu, pach smrti a smrt sama, která hodovala ještě dlouho po bitvě. A za tou spouští jako šedá kulisa stály pobořené hradby Mahájo Ito.

Ty ale zdaleka nebyly mrtvé. Hemžilo se po nich mnoho bodů jako rozdrážděných mravenců a nad pevností se zvedaly sloupy temného kouře. Irim se i se svým doprovodem vydal fascinován k Mahájo Ito.

Daltino rozhodnutí

Jediné pravé, nezkažené a stále zářící srdce najdeme pouze na obloze.

[Astropravy – kapitoly o nejzářivějších hvězdách]

„Nepřišla jsi! – Je konec. – Ne. Není žádného vítězství.“

„Jsem na cestě. Blízko.“

„Je pozdě. – Pozdě! – Ve všem je smrt. – Cítíš jí?“

„Ano.“

K mrtvolně blede ženě se sklonil jasnou září obtažený obrys. „Lež.“

„Zachraň mě. – Zachraň mě! Sestřičko!“

Daltia vykřikla a vzbudila se. Zase ten sen. Avria jí volala. Ale z nesmírné dálky. Tichý hlas tonoucí v dunivé bouři bušícího srdce. A přece vtíravý a obviňující.

„Jsem na cestě.“ Špitla Daltia. Hřbetem ruky setřela orosené čelo, odhodila těžké zatuchlé kůže a posadila se. Tušila, že jde pozdě už když vyrážela, ale tenhle sen jí vyděsil. Zdál se jí poprvé včera v noci. Když konečně přestalo pršet a jejich armáda se pohnula cestou mezi horami k průsmyku Ahir Mara. Přestalo pršet a Daltii tušila co bude následovat.

Před polednem se vrátili zvědové. Přinesli zprávy, po kterých netoužila a jímala jí z nich hrůza. Bylo to tak. Šla pozdě a zklamala. Zklamala svou sestřičku. V ten okamžik, jako krupobití trýzně pochopila jak moc pro ní Avria znamená. Hlavou jí proletěly vzpomínky na všechny společné chvíle. Ty úsměvy a souznění. Spiklenecké pohledy, vzájemné uznání i rozchody. Vzlykla a po tváři jí stekly slzy.

„Zprávy!“ Zakřičela ven ze stanu.

Sústění, šeptání a kroky za zahaleným vchodem utichly až v okamžiku, kdy se v něm objevil Vefali. Došel na dva kroky k Daltii, helmu v podpaží a nevyspalé blede oči.

„Něco nového?“

Vefali zavrtěl hlavou. „Nic. Žádné nové zprávy od zvěďů. Nic od zajatců.“

„To je málo.“ Znělo to neklidně, přesto shovívavě. „Chci.. potřebuji vědět všechno. Jak bojují, co používají za zbraně, jestli mají otrávené šípy, šípky nebo cokoli. Zkuste znovu zajatce a vezměte si na pomoc Kaelrinu. A když ani ona nic nezjistí, přivedete je ke mně. Jasně?“

Vefali přikývl, ale: „Nejsou to zbytečné obavy?“ Zeptal se opatrně. „Máme pět tisíc těch nejlepších mužů.“

Bylo těžké přimět mozek ignorovat tak silnou početní převahu. Daltia to věděla. „Kapitáne,“ začala škrobeně, „jestli brzy nezměníš svoje stanovisko, čeká tě ohromné překvapení. Pochop teď, a do budoucnosti si pamatuj, že množství ztrácí v nastávající válce smysl.“ Jeho obličej byl stále nepřístupný. „Dobrá.“ Daltia to vzdala. „Přesvědčíš se zítra. Jdi.“ Vefali se otočil, ale ještě ve vchodu uslyšel: „...A odpočín si. Zítřek bude dlouhým dnem.“

Vyhrajeme. Vyhrajeme protože pět tisíc proti dvaceti, to je velká převaha. Ale jaké budou ztráty? Daltia se bála, že její odhad je přesný. Asi tak tisíc lidí? To číslo se jí v hlavě převalovalo sem a tam ve snaze stát se pochopitelným. Tisíc kroků po cestě, tisíc kmenů v lese, tisíc domů ve městě, tisíc lidí a tisíc životů. Tisíc rodin bez otců. Několik tisíců nadobro odloučených... Jako ona a Avria.

V tom samém okamžiku se ptala jiná část jejího mozku: *Má to smysl?*

Mahájo Ito padlo. Celá armáda Tearnyonu táhla poraženě zpět do svého honosného města. Tiše. Se vzpomínkami o které se nechtěla dělit. Stejná mlčenlivost jako při porážce před Tearnyonem. Stejný protivník. Který nyní okupoval Mahájo Ito. Jediné co se Daltia od netečných vojáků dozvěděla bylo, že i východ bitvu vzdal a odešel a že padl komandér Tearnyonu a také velitel Mahájo Ito. Prý to byla žena.

Daltia vtlačila do plic několik doušek vzduchu a tiše zasténala. Vzpomněla si na dávný rozhovor s Avriou.

„Otec mě nenávidí.“ Říkala Avria.

„Otec tě miluje.“

„Ale nezapomene mi to.“

„Ne. Nezapomene.“

„A ty?“

Daltia zapřemýšlela jako tenkrát. „Chci se stát namali, ale ne takhle.“

„Buď namali. Budeš jí a budeš nejlepší. Namali Daltia z rodu Elas. Zůstaň věrná svým principům. Zůstaň věrná sobě i otci. Převezmi zodpovědnost za budoucnost. A vzpomeň si na mě. Na nehodnou sestru, která zradila svůj rod.“ Avria se usmála a rty dál chláholivě propouštěla přívětivá slova. „Nebyla bych dobrou namali. Ženou mě emoce a pohrdání. Chci lidem ukázat jinou stezku. Tajnou stezku vedoucí pod zkostnatělými pojmy, zásadami starými jako trouchnivě dřevo a školami učícími neuvažovat, ale podvolit se osudu.“

„Miluji tě jako Daltia, ale jako namali bych stála proti tobě. Nechci aby to tak bylo.“

„Zvol si tedy vlastní osud. Svůj postoj. Svoje řešení.“

Daltia v tom jasně slyšela: „Přiď mi na pomoc, až bude třeba.“

Bylo to nyní a ona to propásla. Konečně mohla stát na obou stranách. Konečně svou sestru pochopila, ale už jí to nikdy nesdělí. Jejich životy se rozešli a osud nepřál novému a radostnému setkání.

A stále: *Má to smysl?*

Jistěže má. Avria v tom smysl viděla a tenhle její odkaz je třeba dotáhnout do konce. Neznámo nám ukazuje svou hrůznou tvář a my se nesmíme bát do ní pohlédnout. Kdo a proč obsadil Mahájo Ito? Odkud přišel a kde je nyní? Zatím tápeme. Ale tak to nebude navěky. Mahájo Ito musí stát pro nás od této chvíle až do konce.

Ale tisíc životů? Taková strašná cena za vratkou budoucnost.

Daltia přes sebe přehodila ovčí kůži a znovu začala hledat jiná a lepší řešení. Největší naděje vkládala do lučišníků. Pět stovek přesných střelců dokázalo ve vhodném terénu zastavit několik tisíc pěších i jízdních. Ale proti obsazené pevnosti zmohli málo.

Ještě mohla zkusit oheň. Ale katapulty sebou neměli. Vyrázili chvatně a pochodovali rychle; jak jen to šlo a jen s tak malým nákladem, který se zdál takticky ospravedlnitelný. Zhotovit mohli nějaké praky a samostřily. Jenže jejich dosah byl omezen. A navíc, jak Daltia velmi dobře věděla, praky byly pro vrhání nádob se zápalným olejem nebezpečné především pro obsluhu.

Dřevěný mnohostěn s množstvím symbolů vklouzl Daltii sám do dlaně. Začala ho mnout v prstech tak jako mnohokrát, když byla nervózní. Vzpomněla si na štos spisů, které referovaly o zvláštních objevech a vynálezech. Způsobovaly i odvracely krize a zprávy o tom přicházely ze všech směrů. Jakoby náhodou se objevovali tam kde se něco dělo. A na všechny se dalo pohlížet jako na nové zbraně.

Vosí hnízda vhozená oknem do pokoje; jídlo, pití i studny otrávené neznámými a nezapáchajícími jedy; psy cvičení zabíjet na povel; a také smrtící plyny. Plyny účinkující do několika málo okamžiků. Přesně něco takového Daltia potřebovala. V otevřených prostranstvích jistě museli ztrácet účinnost, ale přesto by byla jejich pomoc nedocenitelná. Jenže nic z podobného k dispozici neměla.

Zamračeně dupla a rázně začala přecházet po stanu. *Prázdnó. Zase mám hlavu úplně prázdnou. Přece musí být i jiné možnosti. Triky, pasti, lsti. A nové strategie. Něco jako pět tisíc proti dvaceti. Ale co nového se dá vymyslet v boji proti obsazené pevnosti? Navíc pevnosti, jejíž protější strana je naprosto nekontrolovaná a pro nás nepřístupná.*

Unavený mozek nepracoval. Dokola omílal stále to samé, pořád znovu se vracel do slepých uliček uvažování. Nic brilantního z něho nevypadlo, přes všechny ty ohromné zneřlosti kterými se Daltia jako namali vyznačovala. Usedla a probrala znovu celý ten balast: Noční útok – Slunce v zádech – náhlý útok – psychický nátlak – vyjednávání a útok – konečně i ona sama v čele svého vojska. Tak byla zoufalá a tak moc si věřila.

Jak se budou chovat, přemýšlela, na co zareagují? Určitě to nejsou ignoranti a každá past pro ně bude průhledná. Jedině past v pasti, něco skrytého, něco nečekaného. No tak myslí. Myslí...

Padla znaveně do rozložených kožešin a zavřela oči. Stále nic. *Zítřka... Ano, zítřka už bude po všem. Jak snadné je zemřít za správnou věc. Že, má drahá Avrio? Náhle zprudka otevřela oči. Mám to! Zatraceně, mám to. Opravdu? Ale znamená to... Ne, to nejde. No tak, okřikla se, ty jsi nejvyšší, ty musíš řídit vývoj, ty zvol a rozhodni.. jako namali.*

Daltia nechtěla. Ne nyní. Nechtěla už nad tím přemýšlet i když hlavou jí bezděčně běžely detaily. Počká do zítřka, až do okamžiku, kdy to bude nutné. Pak usnula.

Ráno se Daltia vzbudila s pocitem veliké odpovědnosti ležící jí na bedrech, s pocitem hrozného rozhodnutí, které bude muset učinit. Ten pocit ji neopustil ani po symbolické koupeli a ani po malé snídani a šel s ní na každém jejím kroku. Svíral jí duši i mysl. Musela se ho zbavit. Musela ho rozptýlit, ale přesně tak jak se obávala, výslech, který mohl, nepřinesl nic nového a ona v něm netoužila pokračovat.

Jestliže neuspěla Kaelrina, znamenalo to jen jediné: zajatci víc neví. Daltia navíc myslela i na budoucnost a na Thasiho za hradbami Tearnyonu. Od něho by mohla přijít možnost spojenectví a Daltia netoužila držet u sebe vojáky potencionálního spojence, kteří by se vrátili domů s tím, jak děsivé mučení u nich zažili. Rozkázala aby se o ně dobře postarali a aby je vyprovodili k domovu.

Brzy ráno pak sebrala svoje kapitány a s docela mohutným doprovodem jízdních vyrazili napřed. Minuli vždy duhou korunované Itské vodopády, vyjeli prudké a poslední stoupání před docela rovným i když klikatým údolím a nakonec za prudkou zatáčkou vstoupili do Ahir Mara.

Koně zaržály, když jim přitáhli uzdu. Zastavili se těsně za mohutnými balvany poházenými v rozeklaném vstupu do průsmyku. Stáli čelem k promeškané bitvě. Bitvě, která jim unikla jen o několik málo hodin. Nyní měli před sebou zašlou pláň nasáklou deštěm, krví a pachem, prostřenou a pohostinnou pro smrt, odpudivou a vyzvrácenou pro život. Mezi bahnem a kalužemi ležely černé hroudy, jako nedbale odhozené pytle. Lidská těla.

Daltia dlouho v očekávání hleděla na to bitevní pole, jako mnoho kapitánů a velitelů vise-lo zrakem na ní. Čekala a oni stejně tak, jak to na ní zapůsobí, jak se zachová tvář v tvář

tomu zvěrstvu. Ke svému údivu a stejně tak i k údivu zkušených a otrlých bojovníků zůstala chladná a kamenná, vyrovnaná, nepohnutá.

Ale cítila na sobě ty zvědavě pátravé pohledy a i k nim zůstala netečná. Tak trochu s nimi počítala. Ona byla silná namali, hlava rodů Elas, která si budovala pověst nepřítomné vševědoucí a intrikující. Měla respekt a víc než jen to. Měla auru symbolismu a nadpřirozenosti, kterou si začala budovat. Ale, a to nyní především, nezjevovala se v důležitých chvílích svého rozhodování před podřízenými. A oni jakoby tušili, že střetnutí s realitou, bude pro jejich namali obtížné, hleděli na každé její mrknutí, na sebemenší pohyb ruky i hlavy s obavami.

Jenže Daltia je zklamala, či potěšila, nebo možná obojí najednou, protože nevydala ani hlásku, nemrkla a ani nezačala nervózně popotahovat oči. Prostě jen hleděla přes tu pláň i mrtvé až na šedé zdi hlavní hradby Mahájo Ito, která jako přehrada dělila Ahir Mara, dýchala pravidelně i přes odpudivý pach a takticky zkoumala prostor i přes mysl zahlcenou tisíci nepodstatných podstatností.

„Odneseme mrtvé.“ Pronesla zřetelně a přitom přirozeně. „Pak zaútočíme. To bude něco po poledni.“ Plán před ní byla strategicky docela příhodná a v mnohém jí nahrávala. Široká rovina, zužující se směrem k pevnosti hostila mnoho osamělých stromů a vpravo od nich až téměř k hradbám rostl řídký hájek přitisknutý k vrásám prudkých stěn. „Za stromy toho lesa postavíme padesát našich nejlepších lukostřelců.“ Daltia rukou naznačila směr. „Zaútočíme ve dvou vlnách. První o síle dvou set mužů bude velet Rajnar a Galet. Zbytek si rozdělíte.“

„Dvě stě?“ Meneldir, který seděl Daltii po levici dvakrát mrkl. „To je dost nebezpečný.“

„Už jsem rozhodla.“ Daltia posadila hlas mrazivě hluboko a kapitáni na to zareagovali velmi instinktivně. Netoužili pocítit namalin hněv o kterém už kolovalo víc než tucet historek. „Budu potřebovat speciální skupinu k sestrojení a ovládnutí praku s dostřelem asi tak tří set sáhů.“ Velitele té skupiny Daltia vybrala už včera večer, ale věděla, že návrhy kapitánů se od těch jejích nebudou lišit, ale alespoň zbavila své velitele té zatuhlé vystrašené grimasy. „Nějaké návrhy pro bitvu?“

Odpovědi jí bylo ticho a kapitáni si upřímně oddychli, když Daltia popotáhla oči a otočila koně k odchodu. Jejich namali byla stejně tak vojákem jako oni, to už věděli. A co víc, jestli si v tuto chvíli přisvojila status nejvyššího velitele, pak se tomu museli přizpůsobit. Jenom Vefali si nebyl vším nezlomně jist a doutnala v něm přirozená, zdravá nedůvěra. Přesto mlčel.

Hodinu a půl před polednem se Slunce vykutálelo nad holé skály, nad prudké stěny a zuby hřebenu pevně svírající cestu k Ahir Mara ze dvou stran. Přípravy vrcholily, kontrolovalo se vybavení, organizovalo se a především se uklidňovali nervózní vojáci i jejich velitelé.

Dvě stovky mužů první vlny byly vybrány losem přesně podle Daltii rozkazu a to Vefalioho uvrhlo do hluboké dumy. Vytušil či vycítil, že Daltia plánuje už v hotovém plánu a vymohl si na ní čestné postavení po její pravici v průběhu bitvy. Souhlasila s úsměvem, který Vefalimu stáhl obě obočí.

Daltia sama nebyla mnohdy k zastizení a především se zajímala o zvláštní jednotku, kterou sestavila. Byl zhotoven vahadlový prak vhodný k rychlému přenesení a sestrojení, ale když se velitel Darhen, který měl prak ovládat dohlížel na průběh jeho stavby, dozvěděl, že vrhat se budou zápalné pumy, nevidaně se rozohnil. Vmetl Daltii do tváře, že prak nevydrží víc jak čtyři, pět střel a zjhl v okamžiku, kdy mu vyrovnaně odvětila, že to bude stačit.

Jenže Daltia nebyla vyrovnaná ani zdaleka. A na pozadí běžícího pásma myšlenek na přípravu se zaobírala stále tou jedinou a nevyřešenou otázkou rozhodnutí. Vážila. Počítala co bylo na jedné straně, co bylo na druhé straně a sledovala jazýček, kterému občas pomáhala. Ale nebylo to nic platné. Viděla, že kráčí přesně tam, kam se rozhodla že půjde. Bála se toho, že až přijde okamžik z nejdůležitějších zaváhá a bála se důsledků obou možností. Chtěla se dopředu vyrovnat s tím co se může stát, ale ono to nešlo. Ještě se to nestalo. Ještě ne. Byla na počátku.

Nakonec se hodinu po poledni, když jejich stíny ukazovaly takřka přímo k pevnosti, objevili opět v Ahir Mara, tentokrát s pětisícovou armádou v zádech. Obezřetně vyslali pár mužů odnést ležící mrtvoly a se smíšenými pocity hleděli k Mahájo Ito. Byla to jejich pevnost a přitom jí už dlouho přenechávali jiným. Nyní, když jí oni ztratili, šli si ji dobýt zpět. Měli k tomu pět tisíc válečníků a proti sobě jen dvacítku. Dvacítku schovanou v pevnosti.

Na zubaté vzdálené cimbuří se všichni dívali přivřeným okem. Předpokládali, že hemžení před hradbami, vyvolá nějakou odezvu za nimi, ale to byl omyl. Během následující hodiny se v pevnosti nepohnulo vůbec nic a chyběl i sebemenší náznak o přítomnosti protivníka uvnitř.

Daltia se rozhodla poslat lukostřelce do lesíka. Poněkud dříve, než měla původně v úmyslu, ale klid v pevnosti přijala jako příležitost. Mezi stíny a holými kmeny se začaly míhat hnědé vesty a když jejich přesun skončil, Daltia obrátila zrak na pláň. Už zmizela všechna opuštěná těla a poslední vojáci se vraceli směrem k nim.

Další krůček k rozhodnutí.

„Co když tam nikdo není?“ Zeptal se Vefali tak naivním tónem jakého byl schopen. Byl velmi zvědav na Daltiiu odpověď. Doufal že ho neodbude.

Daltia prohlédla tu otázku, jako vodu horské studánky a popřála Vefalimu vyvážený protitah. „Ale jsou. Dokonce o nás ví. Ví o každém našem kroku a vyčkávají.“ Ale důkaz svých tvrzení dohodila dost nerada. „Porazili Avrii.“

Vefalimu to prozatím stačilo. Věděl velmi dobře, že Avria neměla na škole rovnocenného soupeře ať už šlo o taktiku, nebo šerm. Od počátku se počítalo s tím, že Avria bude stát v čele rodů Elas a když na Velkém sněmu odmítla úřad namali, kterého se vzdala v prospěch své sestry, mnoho lidí se nemohlo zbavit pocitu obrovské ztráty. Vefali si domyslel i to, že protivník bezpochyby ví, že nemůže vyhrát. Je-li stále uvnitř, pak se nehodlá vzdát a ani nepočítá s útekem. Bude bojovat do posledního muže. To všechno by mohlo znamenat docela velké ztráty.

Daltia oděná v temně rudém plášti s huňatým límcem se vzepjala v třmenech. Zrakem rychle přeletěla řady vojáků a především dvě stovky mužů v první vlně. Čekali nervózně, přešlapovali. Pak pohlédla k lesíku. Ze stromů vyrůstali ostré hroty šípů. *Tak tedy, jestli nejsou žádné další výmluvy...*

Nadechla se. „Vpřed!“ Vykřikla s takovou silou, jaké byla schopna. Její kůň zastříhal ušima.

Vzápětí zaduly rohy, zvedly se střapaté vlajky, zašustila obuv a dvě stě mužů vykročilo k pevnosti. Šli rázně, rychle, už ne nerozhodně a bez nervozity, kterou z nich sňal hluboký brum rohů. Bublající, kvílející brum a hluk pravidelně pochodujičích šiků. Přenesl je do jiného světa, přetvořil je v jiné lidi, přehlušil chabé volání duše a zastrašil individualitu. Stvořil vojáky. Znovu. A rozbahněnou, ale Sluncem vysoušenou zem navštívily nové kožené

pravidelně dusající bagančata. Zase jiná armáda, zase jiní lidé; ty stejní vojáci.

Vojáci, které vyslala Daltia sedící na svém ryzáku v čele nekončících řad, prvních řad pět tisícové armády. Seděla nehybně a vzpřímeně, celá až po krk zahalená v rudém plášti. Veliká namali důležitě obhlížející příchod svého triumfu.

Pocítovala vzrušení, extázi, těžko popsatelný pocit nesmírné moci. Pět tisíc lidí pod jejím velením by bylo ochotno poslechnout jakýkoli rozkaz. Stala se symbolem, byla pánem všeho, jen ona sama mohla rozhodovat a jen ona sama vybírala cesty. Ještě stále v hrdle cítila výkřik, kterým rozkázala takové síle svých vojákům.

Další krůček k rozhodnutí.

Najednou jí v mysli začal poskakovat plamínek vědomí. *Rozhodnutí*, uvědomila si, *ještě zbývá rozhodnutí*. Ucouvla a vzápětí uviděla jasněji, že se jí zmocňuje něco po čem netouží. Rychle odehnala to mravenčení v útrokách a opět se stala svým pánem. Koutkem oka zachytila Vefaliho podezíravý pohled. V duchu se zasmála. *Neuniknou ti důležité věci*. Pochválila ho. *Strachuješ se skutečných nebezpečí. Jenže teď, můj kapitáne, ti dokážu, že já jsem uspěla v tomhle testu*.

Vrhla pohled mezi stromy. Hledala znamení. Kus zelená látky, přivázaný na větev. Našla ho. Její speciální jednotka byla připravena.

Další krůček k rozhodnutí.

Odepjala plášť, pod kterým skrývala nevýraznou tuniku a černé kalhoty a uvolnila ho, tak že z ní sklouzl na zem. Pak pobídla koně. Ryzák zařehotal, vzepjal se a v okamžiku uháněl jako vítr k mlázi na okraji háje. Vefali vytřeštil oči a než si stačil vyměnit udivené pohledy s členy Daltii ochranky, jejich namali zmizela v křoví a i když byl les docela řídký, už se jejich očím nezjevila. Vyrázili váhavě za ní.

Galet rázoval v čele první vlny vyslané proti Mahájo Ito. Jeho muži ho následovali rychle, nehlučně a podobně jako on očekávali odvetu z pevnosti. Ale nic se nedělo. Z hradeb se neozval jediný zvuk, ani jeden temný stín podobný postavě se neukázal. Nikdo se nepokusil zastavit dvě stovky vojáků, nesoucích k hradbám žebříky. Nikdo jediným šípem neohrožil muže v lehké kožené zbroji. Byl klid.

Zarážející klid, na který Galet reagoval zrychlováním tempa. Možná že jindy by se byl zastavil a zvažoval situaci, ale nyní ne. Měl totiž stále na mysli Daltii varování: *Útok bude zpočátku probíhat trochu.. divně,* upozorňovala, *když si ho vzala stranou při přípravách bitvy. Ale to tě nesmí odradit. Rozumíš? Nesmíš se zastavit.* Galet jí přikývl.

A teď se nezastavoval. Naopak zrychloval. Velitel Rajnar na levém křídle se tomu přizpůsobil a za chvíli už všichni běželi klusem. Boty čvachtaly nebo se od nich prášilo, žebříky poskakovaly na otlučených ramenou, meče na opasech se pohupovaly.

Najednou byli tam. Bez úhony se dostali pod patu vysoké hradby. Rychle a sehraně vztyčili žebříky a čekali na povel. Galet už byl hotov rozkázat k útoku, ale všiml se že stojí přímo před branou. Připadal si pak trochu naivně, když se pokusil vysoké věžeje otevřít, ale napadlo ho, že kdyby to náhodou šlo a on to nezkusil, asi by se cítil spíš jako idiot.

Jenže těžké dřevo brány se nehnulo. „Nahoru!“ Zavelel.

Stromy, větve a křoví se rychle mihali; hřebec se hnul v lese stejnou rychlostí jako na pláni. Mizel a zjevoval se mezi kmeny a stíny a jeho jezdec ho nijak nekrotil. Nechtěl, ba přímo si přál takovou zběsilou rychlost. Všiml si totiž, že Galet zrychlil krok a k hlavní hradbě

už mu moc nezbývalo.

Daltia přitisknutá k šíjí pádicího zvířete jen jedním okem sledovala dění zastřené předhánějícími se kmeny. Rychle, snad jen během jediného mrknutí oka, minula lukostřelce s napjatými tětivy, snažící se najít své cíle. Zatím bez úspěchu. Jako vítr prolétla kolem stromu se zeleným kusem látky a zastavila se až před Darhenem, který na ní vrhl neproniknutelný pohled. Snad našťvaný, snad zmatený, či možná potěšený. Daltia seskočila, poplácala koně a zamířila přímo k němu.

„Máme začít střílet?“ Zeptal se a vrhl významný pohled na prázdné hradby v pozadí nepravidelného síta rovných kmenů.

„Ještě ne.“ Odvětila ledově a důležitě. „Řeknu ti přesně kdy. Zatím zkalibruji dostřel stroje těsně za hlavní hradbu, vpravo od hlásky.“

„Provedu!“ Uposlechl Darhen rozkazu s předstíranou horlivostí. Ale do kalibrace se pustil se svou pověstnou precizností. Kvůli ní si ho vybrala na tenhle úkol. Darhen byl mistrem ve svém oboru a Daltia na jeho schopnostech vystavěla celý plán.

Další krůček k rozhodnutí.

Kapitáni Lens a Meneldir se nervózně zavrtěli. *Tohle nebylo v plánu*, zavrčeli v duchu, když se dívali na Daltii mizící v lese, na Vefaliho a na šest osobních strážců ztrácejících se ve stejném místě.

V okamžiku tak krátkém, že ho museli velmi dlouho vstřebávat se z nich stali muži v čele pěti tisíců vojáků. A ještě déle pak zvažovali situaci, která z toho vyplynula. Seděli na koních dost daleko od sebe, na to aby se mohli nějak domluvit, ale slovo *útok!* vykřikli oba zároveň.

Pobídli svá zvířata, ale k pevnosti se vydali velmi rozvážnou rychlostí. Řady za nimi se hnuly s odpornou rovnoměrností doprovázené ještě pravidelnějším zvukem. Zvonili meče o brnění, chřestila zbroj o zbroj, duněly boty o zem. V rytmu vojenského kroku, jako sbor podivných nástrojů v rukou hudebníků co znají jen rytmus a žádnou melodii. Ve velení Lense a Meneldira udusával ten orchestr už tak dost zbídačenou pláň.

Vefali kopal svého oře do slabin a hnul ho přímo do hloží, kde mu Daltia zmizela z dohledu. Dusot šesti koní namaliny ochranky slyšel těsně za sebou. *Co to ta ženská, do hajzlu, vyvádí?* Hartusil v duchu. Ale sotva mu z mysli ta otázka odezněla, už znal odpověď. Pochopil namalin plán v plánu.

Vyvedlo ho to tak z míry, že se zapomněl skrčit a ostré větvičky a ostny stropu přirozeného tunelu mlázím ho ošklivě podrápali. Zaláteřil a odplivl. Dál pokračoval přitisknut až k vlající hřívě. *Ženská praštěná, co jí to napadlo. Pitomá, paličatá nána...* Ještě dlouho jí častoval ošklivými přívlastky, které propouštěl mezi zuby, ale do mysli se mu vplížil údiv. *Ach, jak jsi mazaná. Lukostřelce, zrovna běžel kolem nich, jsi do lesa postavila jen proto, aby se nepřítel neodvážil na hradby. Ty jsi ho přinutila čekat uvnitř pevnosti. Ty jsi ho přímo přinutila připravit past na Galeta. Kurva, Galeta jsi poslala jako návnadu.*

Zastavil se. *A kam teď?* Stál mezi kmeny nerozhodně. Mysl měl rozpolcenou. Cítil se rozhořčen, překvapen i uchvácen, ale nevěděl, zda to všechno nabere dobrý konec. Nebyl také schopen odhadnout, zda se namali odhodlá k tomu, co si na sebe připravila. A co když ano? Jak se pak na ní budou vojáci a velitelé dívat? Ať tak či tak, chtěl se k ní dostat ještě před tím, než se to stane. Mohl by jí zadržet... Nebo podpořit. Sám nevěděl jak by se měl roz-

hodnout.

S pokrčením ramen vybral namátkou nový směr a vyrazil.

Velitel Darhen obíhal svůj přístroj, měřil, odhadoval, rozkazoval pomocníkům a Daltia ho přitom sledovala. Ne jen se zájmem a už vůbec ne s podezřením, ale hlavně s nejistotou. Proto se tady objevila osobně. Se svou mystikou i silnou autoritou, která ale málo zabírala na svérázného velitele jakým byl Darhen. Ne jen z toho důvodu, že se musela rozhodnout v právě onen okamžik, ale také proto, že když už se rozhodne bude nekompromisně požadovat splnění svého rozkazu, tak jako nikdo jiný.

„Připravte nádoby.“ Rozkázal Darhen. Kmital už velice rychle, protože viděl jak vojáci první vlny dorážejí k hradbám. Znervózněl. Střílet přes vlastní lidi bylo více než nebezpečné. Doufal a také byl koneckonců přesvědčen, že Daltia rozkaz k palbě nedá, protože nepřítel se ani na okamžik neukázal. Vrhł zvědavý pohled na Daltii, ale ta mu odpověděla jen přísným obličejem. Zavrtěl hlavou a pokračoval v práci.

V rohu malého palouku, kde vztyčili konstrukci praku, leželi čtyři na půl sáhu vysoké koule obalené hadry a slámou. Uvnitř se skrývali keramické nádoby s tenkými stěnami naplněné naftou. Dva pomocníci vzali jednu z koulí a vyzvedli ji do kapsy praku. Darhen poslal své lidi na místa a ještě jednou prohlédl stroj.

Na lathanem vázaných žebřících zapřených o vysoké cimbuří Mahájo Ito byly v mžiku desítky mužů. Obratně vyšplhali vzhůru a tasili. Ale to bylo vše. Stáli na hradbách, zírali do prázdné pevnosti a netrpělivě si pohrávali s meči. Žádný odpor, žádný prudký střet a krvavá bitva o hradby se nekonali. Galet, když stanul na ochozu vedle nich, silně znervózněl. Tohle už se mu nelíbilo. Zapátral zrakem po pevnosti, od věží až po nádvoří, zleva doprava, ale mezi načervenalým kamenem, mezi zdmi a hradbou neviděl ani stopu po něčem živém.

Naklonil se. Barikádu z kamení a dřevěných trámů, která blokovala dveře, měl přímo pod sebou. „Uvolnit vstup je vždy prvořadý úkol dobyvatelů,“ znělo mu v hlavě. A on poslechl. Zakřičel příkazy a vrhl se stovkou vojáků po prudkých stupních dolů na nádvoří. Chopil se prvního kamene, ale znovu ho nepřítomně položil. Ucítil jejich přítomnost stejně jako by je viděl, jako mnoho lidí v podobné situaci až příliš pozdě pochopil nachystanou past.

Zvedl zrak a spatřil ve všech temných koutech a zlověstných stínech ještě temnější a zlověstnější obrysy. Černé pláště, obličejové zahalené hluboko staženými kápěmi, nehybné, ale vzbuzující hrůzu. Nehybné a přesto pomalu vystupující do slunečních paprsků. Všude, všude okolo. Lesklé čepele se blýskaly ve stahujícím se kruhu kolem polapené stovky mužů.

Galet v duchu zaklel. Měl počkat na Rajnarovy muže, než se bezhlavě vrhl do pastí. Sakra, měl poznat, že je to past. Oni tu čekali. Na tu první malou vlnu, která proti nim vyrazila. A dopředu taky věděli, že se hned vrhnou na barikády. Tak blbá jednoduchá past. Proč nás šlo tak málo? Proč?

Jeho muži stáli jako opaření. Ani se nehnuly. „Zatraceně!“ Vykřikl Galet a v přílivu adrenalinu rozpustil všechny pudové sebezábrany. „Do nich, do prdele, do nich!“ Vojáci poslechlí a s nepopsatelnou vervou se srazili s temnými postavami. Meče zařičely, kov zajiskřil. Čepele se ponořili do masa, krev se rozstříkla po obličejích a znenáhla utnuté výkřiky a hlesy se odrazili od zdí Mahájo Ito.

Galetův meč běsnil stejně jako meče jeho lidí, ale věděl, že ani jednou nezasáhl. Rozhodně ne nepřítel. A v ten moment, když zjistil, že polovina jeho mužů již nežije, uslyšel neznámý,

ale dės nahánějící zvuk. Zvuk podobný šlehajícím plamenům rozdmýchaným silným větrem.

„Je to připraveno.“ Oznámil Darhen chmurným hlasem jako by se byl s prací opozdil.

Ve skutečnosti ji dokončil právě včas a Daltia s obličejem obráceným k pevnosti mu místo odpovědi ukázala zdviženou dlaň. Sledovala pozorně všechno dění a hlavně naslouchala. Viděla jak Galetovi vojáci obsadili hradbu a jak následně zmizeli za ní. Pak se na stejné žebříky vyšvihli Rajnarovi muži a než se první z nich dostal až na dosah zubatého cimbuří, uslyšela to na co celou dobu čekali úplně všichni. Zvuky bitvy. Nejasné vzdálené i blízké hlasité zvuky které na ně dorážely v mnoha ozvěnách z vnitřku pevnosti.

To byl TEN okamžik. TA chvíle, která se k ní dlouho plížila. To byl TEN moment o kterém rozhodla, že se stane. A stal se. Stalo se to co celou dobu očekávala s obavami. Musela se rozhodnout. Hned teď v okamžiku, který si na to vyhradila.

Ale nebylo to snadné. Otočila se nerozhodně ke konstrukci připravené k palbě. Pohlédla na nádobou plnou oleje a ztuhla. Vše okolo se rozmazalo. Zůstala jen ta koule znamenající smrt. Hroznou smrt. Horší smrt než jaké přináší bodnutí, či seknutí meče. Stála a dívala se. Bodání i sekání bylo snadno představitelné za doprovodu zvuků letících vzduchem. Nehýbala se a jedinkrát nemrkla. Takové bodání a sekání pro tisícovku lidí.

Rychle a krátce se nadechla. „Teď!“ Vydechla ještě rychleji a mávla rukou.

„Cože? Ale jsou tam naši.“ Darhen zareagoval tak, jak se Daltia obávala. Tělem jí projela hněvivá nevole. *Ty ignorante! Okamžitě střílej! Dokud mám ještě sílu uposlechnout sama sebe.*

„Kurva! Hned!“ Namali Daltia poprvé vykřikla sprostě a Darhen nyní poslechl.

Nepřítomně zapálil látku, pomocníci se zapřeli za lana, vahadlo kleslo, kapsa zavěšená na opačné straně se zdvihla a ve správném okamžiku rozbalila. Hořící koule vyletěla vysoko do vzduchu nad vršky jehličnanů. Hustá kouřová stopa se za ní stočila ve velikém oblouku a pak začala klesat.

Zmizela za hradbou, přesně tam, kde měla. Třesklo to a v doprovodu tlumené rány se na chvíli jasným svitem rozžaly zdi a hradby. Temný oblak pak vyletěl nad pevnost a následovali ho ohavné špinavé sloupce dýmu svíjející se kolem věží.

Pak se pevnost utopila v hrůzném nekončícím kvilu mnoha hrdel. Šílené úpění mrazilo krev, zahryzávalo se do mysli a rozdrásalo i nejotřelejší duše. Dlouho se celým průsmyslem do všech směrů rozlétávaly skřeky, které až jako desítky skomírajících rozladěných píšťal jeden po druhém utichaly.

Když ten řev ustal a nad pevnost se zdvíhal jen pulzující sloupec dýmu, Daltia klečela na zemi a pěsti svírala na spáncích jakoby se jí ten nářek probíjel do hlavy právě tudy. Vzlykala a bylo jí to jedno. Bylo jí úplně jedno že je namali a že jí může někdo spatřit v tak choulostivé situaci. Nyní chtěla být jen svá. Chtěla být Daltii, která žije emocemi. Chtěla být ženou, která vnímá krásu, bolest, lásku. Nechtěla se stát bezcitnou vládkyní strohých postojů a upjatých pohledů.

Svezla se do pichlavého jehličí a jedním okem hleděla přes rozmazané větývky do neurčité nekonečné dálky a přemýšlela. *Nastává nová doba. Nový věk. Svět se mění v krutější a drsnější. Stává se takovým, jaký jsme si ho představovali. Do teď takový ale nebyl... Ne, nebyl.*

Darhen pozoroval Daltii a cítil se stejně jako ona. Z vlastního činu se mu zvedal žaludek. Mnoho jeho lidí už zmizelo v lese a on sám cítil, že se k nim brzy přidá. Ale měl pocit, že chápe divoké rozhodnutí Daltii. Byla to výměna. Jenom prostá nutná oběť... Zase mu zabouřily vnitřnosti a tak se rychle otočil a pár kroků odběhl.

Vefali několikrát změnil směr a rozhlížel se, mnohokrát se také kus cesty vrátil, ale Daltia se mu v tomhle malém háji prostě ztratila. Už se chystal zakřičet nějakou peprnou nadávkou končící jejím jménem, když se mu nad hlavou přehnala plameny ověšená kometa táhnoucí za sebou nabubřelý temný chvost.

Zatajil dech. *Dokázala to.* To jediné mu svítilo v mysli, když fascinovaně sledoval oblouk dráhy té ohnivé koule. Ve chvíli dopadla a následovalo těžko představitelné peklo schované za zdmi Mahájo Ito jako za staženou oponou. Byly to hlavně skřeky, ze kterých se mu rozechvívalo tělo. Skřeky ať už jakékoli, rozhodně ne lidské anebo už ne lidské. Zavřel oči a čekal. Čekal než ten hluk ustane. Čekal až ti kteří trpěli, zemřou. Čekal až bude konečně ticho.

Nenastalo hned. Hluk mizel pomalu, krůček po krůčku se vzdaloval a pak byl najednou klid až k nesnesení. Vefali polkl a uklidnil tělo. Byl už v mnoha bitvách. Bránil a stejně tak i dobýval hodně pevnosti. Střetl se s tlupami a bandami zlodějů, nájezdníků i fanatiků, ale něco podobného ještě nezažil. Připadal si znenáhla jako oprostěn od pout které ho vždy zdržovali od činů i jen vzdáleně podobných tomu co zrovna spatřil. A schválil to. Byla to výměna. Zatahal za opratě a vydal se hledat svou namali.

Našel ji brzy a nečekaně snadno. Až se mu do mysli vetřela otázka, zda nebylo jeho osudem dorazit teprve nyní. Ležela pod stromem přitisknutá pravou tváří k zemi. Zrakem hleděla kamsi daleko a na tvářích se jí leskly stroužky uroněných slz.

Vefali k ní poklekl a pohládl jí po vlasech. Vytušil i vycítil, že před ním leží Daltia a žádná nedotknutelná namali. Nepromluvil, protože nevěděl co říct. Jen jí pomohl na nohy, když se nepřítomně zvedala a pak jí jemně z tváře ometl jehličí. Zůstala po něm krabatá místa.

„Jedeme.“ Řekla náhle tichým hlasem. „Vjedeme do brány Mahájo Ito spolu.“

Vefali se rozhlédl jako by hledal něčí radu. Nemyslel si, že by to v tuhle chvíli bylo rozumné. Mezi stromy viděl jak Meneldir s Lensem dospěli až k hradbám a jak se pět tisíc vojáků jako kobylinky začalo netrpělivě protlačovat do nitra pevnosti. Vzápětí se otevřela brána a Vefali vyhlížel rozechvěle jejich reakcím. Zůstane namali symbolem, nebo ztratí autoritu? Co se jim honí v hlavě?

Jediný kdo mu mohl dát radu, byl poblíž stojící Darhen. A on jakoby vytušil příčinu Vefaliho nerozhodnosti přikývl. „Oni pochopí.“ Řekl hlasem měkkým jako mech.

„To nebyla jen výměna.“ Zalkla se Daltia pomalu se vracející do role namali. Vytušila jakou cestou se ubírají myšlenky všech přítomných. „Nebyla jiná možnost. Musím zjistit, jestli se to podaří. Musím okamžitě do pevnosti.“ Nečekala na ničí svolení a vyhoupla se na koneč. Ve chvíli kdy na palouk vjela šestice osobních strážců, už Daltia opět mizela mezi stromy a Vefali byl jen kousek za ní.

Daltia se zastavila na deset kroků od brány. Vojáci, kteří postávali všude okolo na ní hleděli průzračně skelnými očima. Byl to pohled kterému nikdo nevydržel dlouho vzdorovat. Byl to pohled lidí kolem kterých prošla smrt. A byl to také pohled který nikoho neobviňoval. Daltia seskočila. *Možná si mnohé domýšlejí. Napadlo jí. Možná jim instinkt napovídá co jsem udělala, ale přestože nemohou vědět všechno, stejně mi odpouští.* Netušila proč.

Za ní se objevil Vefali i muži a ženy její osobní strážce. Šla pomalu k bráně snažíc se získat zpět svou vyrovnanost a netečnost namali, aby mohla bojovat proto tomu co čekalo za ní. Někdo jí přes ramena přehodil rudý plášť a ona ho přijala. V ten moment opět získala hrdost a neochvějnost. Stala se namali.

Nad Mahájo Ito se stále zvedal černý dým. Z hluku neklidných pohybů kolem stojících vojáků vystřelovalo praskání a syčení hořícího dřeva barikády. Daltia snad zaslechla i něco jako tlumený hluk boje. Než na něj stihla obrátit svou pozornost, cestu jí zkrátil nějaký muž.

Vzhledla a její úsměv nemohl být více srdečný. Proti ní stál Galet. Měl ohořelou vestu a popálenou ruku, ale úsměv jí vřele oplatil. Pak se postavil do pozoru jako by měl očekávat rozkazy.

Daltia zareagovala pobaveně. „Hlášení.“ Spíše požádala, než rozkázala.

„Pevnost je dobytá.“ Začal. „Ztráty jsou minimální. Asi osmdesát mužů.“ V jeho slovech se skrývalo hluboké poznání. Sdělovalo jasně: Osmdesát ku dvaceti je nečekaně skvělý výsledek. Pokračoval dál o poznání temnějším tónem. „Skoro všichni nepřátelé jsou mrtví. Uhořeli. Kromě jednoho.“

Daltia si s rychlou vytříbenou myslí namali vytvořila obrázek stávající situace. *Ještě jeden.* Před očima jí vyskočilo několik řešení. Vběhla branou do doutnajících trosek barikády a rozhlédla se. Slyšela nyní jasný hluk souboje, třeskot zbraní a lání velitelů. Spoušť, kterou způsobila přijala chladně a jen tak mimoděk.

„Ukryl se ve věži a nikdo ho nemůže porazit.“ Tahle Galetova informace už byla zbytečná. Namali pohlédla ke kruhové hlásce a změnila ji odborným pohledem. Otevřela pusou aby zakřičela rozkazy, ale zadržel jí křik a rámus, který se rychle přibližoval.

Náhle byl až příliš blízko u nich. Z otevřeného vchodu vytřyskl proud krve a ozval se vysoký kvil. Vojáci o krok ustoupily. V temných prostorách hlásky se ukázala černě oděná postava. Kalhoty i plášť zacákané čerstvou krví. Meč volně spuštěný podél těla se skvěl rudou čepelí. Z pod stažené kápě blýskaly nesmiřitelné oči, které bleskově přeletěly náměstí zcela plné ozbrojených vojáků a neomylně se zastavily u temně rudého Daltiiina pláště.

„Čekám na tebe.“ Řekla postava mrazivě klidným hlasem a s poslední slabikou své věty na jazyku se vrhla vřed.

V kolotoči bizarních výjevů, které následovali se Daltia dokázala soustředit jen na ty jiskřící oči, které se rychle blížily. Nevšimla si, že vojáci se před ní shlukly a bránili jí jako včely svou královnu. Nevnímala, že se ta postava probíjí svým mečem přes hromady nepřátel jako se obyčejný člověk prodírá jen trochu hustší travinou. Neviděla jak se do vzduchu zvedají a zase klesají cákance světle červené barvy a jak se ani jediný meč nedotkl postavy v černém plášti. Jako by to nebyl člověk, ale duch. Vyhýbal se, otáčel se, uhýbal a klíčkoval. Svým mečem ale vládl přesně a smrtelně.

Před Daltiou se zhroutil poslední voják a nenasytný meč už svištěl přímo k ní. Vzpamatovala se. Jediné co se jí objevilo v mysli, co z ní vytrysklo jako hluboko skrývaný instinkt ale bylo: „Stuj!“ Které vykřikla hlasem, jaký nikdy neslyšela. Zadrnčel jí po kostech od čelistí až po kotníky a rozlil se kolem ní jako neproniknutelná zeď. Dosud pevně letící čepel se zachvěla. Z očí černého protivníka zmizela jistota a nahradilo jí váhání. V jeho pohledu dosud vroucím absolutní sebekázní se otevřela skulina strachu. Celé tělo zahalené postavy se zachvělo a zazmítalo vnitřním soubojem dvou nezvladatelných sil. Vůle povolila. Svaly vypověděly službu. Kolena se podlomily a děsivý protivník se bezmocně svezl na zem. Nevydal ani hlásku, ale v obličejí měl vykreslen nekonečný údiv, překvapení a strašlivou zlost i zoufal-

ství.

V ten samý okamžik se přes zborčené severovýchodní hradby jediným skokem přenesl sněhobílý kůň. Zazvonil kopyty na kamenné dlažbě a lehce proběhl mezi fascinovanými vojáky jako oslnivé zjevení. Pak zase zmizel za branou na opačné straně.

Bylo to něco, co se nedalo snadno vstřebat. Ne v tuto chvíli. Všechny oči těkaly z místa na místo, než neuspořádanou mysl přesvědčily o tom, že nesní. Mezi stále příkrčenou Daltiou a patou vysoké hlásky se táhla odporná krvavá stuha vroubená nehybnými podťatými těly.

Deset.. ne, dvacet.. ani to ne, padesát mužů tam leželo. Vojáků, kamarádů navždy ztracených. Krev v žilách se vzbouřila odporem, žalem a touhou po odvetě. Ta myšlenka se rozběhla ve váhajících myslích jako vlna a rozběsnila stojící muže jako zvěř. Naráz se vrhli na bezmocně ležícího protivníka, meče se zatřpytili nad jejich hlavami a zase se ponořily. A znovu a znovu, doprovázené tupým křupáním.

Daltia je nezastavila. Vznášela se ještě mimo skutečnost unášená extatickým pocitem jemného mravenčení uvnitř v kostech. Cítila opojení z uvolnění instinktů dlouho zadržovaných přehradou myšlení. Nechala se kolébat klidem, který jí obklopoval. Protože ona přežila. Přežila i když už se své smrti dotýkala.

Myšlenka na smrt jí neuctivě vhodila zpět do reality. Zalapala po dechu, když pravou hemisférou zhodnotila všechno dění. „Dost!“ Vykřikla a všechny pohyby tak v mžiku zmrázila. Už bylo ale pozdě. A na krvavou lázeň, kterou měla pod nohama se podruhé podívat nehodlala. Odvrátila se. *A je to. Odvázali jsme smrt.*

Ale pevnost Mahájo Ito je přeci naše. Potlačila chvění. Pevnost je naše, má drahá Avrio. „Chci najít svojí sestru.“ Rozkázala způsobem, který prozrazoval, proč vlastně pevnost dobývali. Nikdo ale nezaprotestoval. Namali získala nový, hlubší rozměr u svých podřízených a tak započal shon, úklid a hledání, které však bylo od počátku odsouzeno k nezdaru.

Daltia se mezitím v doprovodu kapitánů i své osobní strážě vydala rozvážným zamyšleným krokem po pevnosti. Zaujala jí zhroucená část severovýchodních hradeb. Za nimi se vlnily veliké kaluže, spíš malá jezírka a ještě dál se zmítala neuklizená odpudivá spoušť po zmrzačené armádě. Mezi tím chladným, netečně nehybným tratolištěm si povšimla dvou postav brodících se směrem k ní.

Co se tady stalo? Co se děje nyní? A co se bude dít dál? Nastává nová doba, ale jak skončí ta stará? Vzdychla. Jsem namalí. Tohle musím vědět především já.

Adrin v Údolí Bílých stromů

Něco má snadné řešení, něco zabere víc času a něco se vyřeší samo. Dej ale pozor na věci, které řešení nemají.

„Vím, že to bude znít trochu ... hmm, trochu moc ...“

„Tak už se vymáčkni,“ popohnala Marlima váhajícího Adrina. „Řekni jim o co jde.“

Adrin se snažil uspořádat si myšlenky. Situace byla složitější a on nevěděl jak jí zjednodušit. „No, když už jsme u toho. Mezi námi bylo hodně nepřátelství a ...“

„To vynech,“ přerušila ho zase přítelkyně.

„Ah. Já jsem sice heraldita, ale vlastně sloužím ...“

„To taky vynech.“ Marlima si přisedla blíž k ohni, aby jí okolo sedící Irborové viděli do tváře. „Prostě, věc se má tak, že musíme sehnat spojence. Zdá se, že tentokrát už nepůjde o potyčky východ-západ, ale sever-jih. Tearnyon se vymyká kontrole. A další velká města kolem Lesterických jezer a dál za Togiarskou pouští a podél řek Era a Mir se přidávají. Dokonce i některá za Al Oarem. Tearnyon je bezpochyby nejnebezpečnější. Už napadl Mahájo Ito a nebude trvat dlouho a přijde i sem. Nevím, jaké jsou svazky mezi městskými státy. A pochybuju, že by to bylo v tuhle chvíli podstatné. Stejně se všichni navzájem sežerou. Ale než si pustí žilou, tak se zbaví nás a je moudrý předpokládat, že si mezitím půjdou z cesty.“

Adrin celou dobu žasl, jak obratně a nestoudně dokáže Marlima lhát. Ne snad, že by to v tuhle chvíli neschvaloval. Irborové se ještě vzpomínali z cesty do Anchoru a to byl vhodný čas přesvědčit je. Ale Marlima nikdy nelhala. Právě naopak. Lež jí prostě vázla v krku jako rybí kost a cizí neupřímnost jí byla takřka smrtelnou urážkou. Teď lhala s brilantností politika a velmi se podobala Daltii, o jejíž pravdomluvnosti se vždy vyjadřovala s despektem.

„Jasně, bude to trochu problém. Mahájská smlouva a tak, ale polejte mě kyselinou, jestli to je ještě relevantní. Copak Mahájská smlouva někdy počítala s tím, že bude východ napaden někým jiným, než heraldity? Jo a představte si, že sem přijde vyslanec Tearnyonu a řekne: 'Tohle území je naším severní markou – nic se sice nemění, ale od teď nám budete platit daně.' A nebo: 'Zboží se smí vozit jen touto cestu a tady my vybereme povinná cla a skladovací poplatky.' Hezká představa ne? A není tou z nejhorší. Přesto velmi reálná.“

„Estimát je výhradně mírová stráž. Stejně tak jako heraldité,“ přidal se Adrin. „Nejde nám o zisk, o obchodování, o politiku, o moc. Jestli se začne šířit vliv městského státu jako je Tearnyon, půjde s ním i hamižnost a válka. Peněžní ekonomika neprofituje jen z minima, což je obchodování. Ne, oni nechtějí méně než maximum. A nejvíc se dá vydělat na válce a vykořisťování. Jejich moc pak přeroste všechny meze a nikdo jí nezastaví.“

„Víte kolika vojáky Tearnyon disponuje?“ Irborové zakroutili hlavami. „Asi tak padesáti až osmdesáti tisíci.“ Při nejlepším vůli to byl smělý odhad. Znamenalo by to každého muže od patnácti do padesáti let a to nejen v Tearnyonu, ale i v širokém okolí. „Estimát má pouhých tisíc členů a rod Elas možná tak pět tisíc válečníků.“ To byl zase naopak odhad velmi nesmělý. „Máme vyslance na východě a i tam se jedná o pomoci. Důležitá je především rychlost a včasné protiopatření.“

Marlima z ohně vytáhla opečené zaječí stehýnko a mlsně se zakousla. „Tak co tomu říkáte?“ optala se, když nikdo z irborů nereagoval.

„Osobně bych nic nenamítal,“ ujal se slova Tarbrin. „Myslím, že po tom, co jsme viděli, by každý z členů naší jednotky rád přijal takový úkol, nemám pravdu?“ Ozval se sborový souhlas. „Ale my nejsme jako všichni heraldité a co je horší, naše názory nikdo v potaz nebere.“

„Jste mladí,“ vytyčil Adrin. „Chápu. To bylo i za nás. Velení podléhá radě a rada je banda přestárklých puritánů. Jenže my tu nemluvíme o radě, na tu kašlem. My chceme bojovníky a heraldité mají skvělý výcvik. Jsou to vůbec ti nejlepší válečníci.“

„Mluvíš tedy o dezerci. O vzpouře?“

„Víceméně. Ale kdo by to tak nazýval?“

Přerušila je náhle Ni-Saria. „Promiň Tarbrine, ale tohle není všechno. Klidně bych se teď otočila na pětiku a vypadla z tady té šlamastiky dělat velký a hrdinský věci,“ bojovnice poplácala jilec svého meče, „jenže to je ten problém. Dokážeš si představit jak by to dopadlo, kdyby odtud všichni heraldité odešli?“

„Má pravdu,“ přidal se Narrin. „Jedna věc je, že zmizíme my, a druhá, že se budeme snažit odlákat další bojovníky.“

Ni-Saria přikývla. „Přesně tak.“

„O co vlastně jde?“ nechápal Adrin. „Co se děje?“

„Měli by jste to vědět,“ sklouzla Ni-Saria pohledem z Adrina na Marlimu, „než se začnete produčirovat po Nerelionu a verbovat stovky heralditů. Je tu totiž malej problém s tím, jestli chránit nebo zabít vlastní rodiny ...“

„Dost,“ okřikl ji Tarbrin. „Sar je našťavaná a má důvod. Uklidni se, prosím tě. Ono je to tak ... hmm, jak bych začal. Prostě za to můžou nartové, to je náš výraz pro našeptavače. Je to vlastně už několik let, co se tu objevili. Chodí od domu k domu, od vesnice k vesnici a hučí do lidí nějaký svoje nesmysly. A dokážou lidi zblbnout. Přišli ze severu nebo ze severozápadu. Na západě se prý objevili taky, ale tam jim zařala tipec univerzitní milice. A my jsme si jich nevšíмали.“

„Blbost!“ vykřikla Ni-Saria. „Všichni jsme se shodli na tom, že s nima zatočíme, ale posrala to rada.“

Tarbrin ji uklidnil vztyčenou dlaní. „To možná ano. Jenže s tím už nic neuděláme. Prostě si tu nartové beztrestně chodili a pobuřovali a rozmazávali úpění lidí. Chudým slibovali dobrou úrodu, nemocným uzdravení, hloupým chytrost a kdoví co ještě. Člověk si řekne, proč je sakra poslouchaj, proč je nepošlou ke všem čertům. Jo, ale oni to dokážou na vás tak navlíknout. Mažou med kolem huby a podkuřují ...“

„Jo, ale to hlavní si přeskočil, Tarbrine.“ Rozčilená bojovnice odehnala obtížného komára. „Jakmile se tady zabydleli a sehnali si ochranu od těch nejodpornějších zlotřilců, vyrukovali proti sobě. Já nevím, co to je zač. Nějaký platfusáci, ublížený břídilové ze severu, který si tu léčej mindráky, nebo co. Sebranka co si tady hraje na spasitele. A když se spolu nedohodli, začali dělat brajgl. Pak jsme jim konečně zmalovali záda. Rozprávěli ty jejich smečky zlodějíčků a rváčů a oni se vytratili se staženým ocasem. Žel ne na dlouho. Hned jak se jim zahojili modřiny začali zase obcházet vesnice a pudit lidi proti nám.“ Ni-Saria vstala, jednu ruku v bok. „Ze začátku jsem se tomu smála. Heraldité chrání území od Galis až po Strmé hory už sto let. Vždycky se na nás dalo spolehnout. Divoká zvěř, zloději, nájezdníci ... ale lidi si asi zvykli. Nepřijde jim nijak zvláštní, že se můžou v noci po cestách pohybovat bez obav a beze strachu.“ Ni-Saria si znaveně sedla.

„No prostě,“ dokončil za ní Tarbrin, „naši lidi, naše vlastní rodiny se proti nám obrátili. Teď se ze sedláků stali náruživí válečníci, z pastýřů aktivní zvědové a z lovců předsunutá

stráž. Všechno si prej vyříděj sami svou vlastní pomocí a my jim máme jít z cesty.“

„Jenom jednou jsme to neudělali,“ vzdychla rezignovaně Ni-Saria. „Když se Atikor vrhnul proti malé sousední vesnici Nanglis. Kvůli svatbě nějakého sedláka nebo já už nevím ...“

„Nanglis je Sariina rodná vesnice,“ dovysvětlil Tarbrin.

„Já tam byla a řeknu vám, vidět ty tváře. Ty šílený oči bažící po krvi, které dříve bývaly tak vřelý ...“ Ni-Saria přiložila dlaně k sálajícímu ohni a pak si je promnula. „Jste vyhnanci.“ Dodali do ticha noci, která plynula okolním lesem. „Všichni víme, že se k rodinám už nemůžeme vrátit. Jestli to tam na jihu ještě nevíte, tak teď už vlastně nejsme heraldité. Není koho chránit. Nikdo o to nestojí.“

„To trochu přeháníš,“ uchopil ji Eriabrin za ruku. „Ale je fakt, že těžko uchráníte někoho před ním samotným.“

Marlima poslouchala napjatě a kajícně. Adrin šokovaně. Oba si ale všímali pohledů, jež na sebe v neklidné tmě, ve stínech rozháněných plamenem táboráku, irborové vrhali. Byli osamělí, byli mladí a dychtili po nových věcech a nových zkušenostech. Možná že vojenská etika jim zakazovala chovat se k sobě víc než jen přátelsky, ale staré pořádky před jejich očima braly rychle za své. Hledali nový život.

„Rádi s vámi zmizíme,“ řekla zase Ni-Saria. „Do jakéhokoli nebezpečí. Do války, nebo na smrt. Po vašem boku kamkoli. Jenže na druhou stranu, když domyslím, co se začne dít tady, pokud většina heralditů odejde. Můžeme zahodit všechno a na všechno zapomenout?“ Ni-Saria se podívala po ostatních. Většinou sklopili nerozhodně zrak.

„Mě by stačila pomsta,“ zaduněl bas svalnatého Asariana. „Nejlepší by bylo zapomenout na radu a velení a odstranit narty jednoho po druhém. Potichu. Beze svědků.“ Jeho obočí se zdvihlo v tázavém i výhrušném gestu.

„Hmm,“ zamyslela se Miervia, štihlá šlachovitá bojovnice – zřejmě výtečná asasinka. „Bylo by to dost odvážný.“

„Tím chceš říct nemožný,“ vysvětlil její terminologii Tarbrin. „Nartové jsou pořád ve střehu. O život si usilují navzájem. Kromě sudlic a vidlí sedláků je střeží, pokud vím, i žoldnéři. Námezdní profesionálové.“

Minervia pokývala váhavě hlavou. „Já bych se na to cítila. Noční akce. Li-Glaavia kryje lukem, Asarian je záloha a já si toho svináka najdu i po čuchu.“

„Jasně,“ souhlasil Eriabrin. „Poptáme se dalších heralditů, vymyslíme plán a vyhneme se radě. Ztraceně, tohle se mi taky líbí. Proč se tu dusit pod neschopným velením a ve strachu z nartů? Proč se nerozhodnout samostatně a rychle?“

„Prrr. Dost,“ zarazil rozjíždějící se plán Tarbrin. „Já ti řeknu proč. Můžeš to udělat jak chceš potichu a nenápadně, ale i ten nejnatvrdejší vidlák bude vědět komu má jít skládat účty. Poženou nás. Svinským krokem, protože nepředpokládám, že by ses odhodlal vraždit vlastní lidi.“

„Ne.“ Eriabrin neváhal. „Ale ono se to pak časem uklidní. Já bych byl pro.“

Tarbrin zakroutil hlavou. „To je najednou bojová nálada ...“

„Takovou já mám pořád,“ zamumlala si slyšitelně Ni-Saria a pak nahlas dodala: „Mě se tenhle nápad taky líbí. Bez rady a posraného velení to uvedeme do pořádku. Viděla jsem Marlimu s lukem a Adrina a ... hrom do toho, kdybyste vy dva ...“ Všichni irborové se otočili do míst, kde ještě před chvílí seděli Adrin s Marlimou. „... nezmizeli,“ zakončila překvapeně Ni-Saria.

Adrin s Marlímou leželi pod nočním nebem. Objímali se. Hvězdy problikávali skrz koruny stromů, půlměsíc zaléval svým stříbrem snové zákoutí lesa. Vzduch tady voněl jehličím a mízou a jen slabě sem doléhaly hlasy hádajících se irborů. Adrin se usmíval a pozoroval zář v Marliminých očích. Těšil se z ní jako ze znovunabytého ráje. Viděl v nich svou Marlimu. Krásnou, přítomnou, hebkou, zbavenou zatrpklosti.

Jemně ji políbil a pak vnímal její dech. Její očekávání.

„Irborům imponuje naše láska,“ pronesla tiše.

„Ano, vím.“

„Jsou mladí a dychtiví. Nezkažení.“

Adrin Marlimu utišil polibkem. „Jako my, kdysi,“ zašeptal.

Marlima se usmála. Na oplátku políbila Adrina a objala ho tak vroucně a něžně jako poprvé. Chtěla začít znovu od začátku, odpustit Adrinovi lži a sobě zabíjení na brodech. Oba chtěli začít znovu. Bez lží a zatrpklosti.

Dlouho se jen kochali ze své blízkosti a vychutnávali ono pokušení a napětí. Adrin se utápěl v hnědých kaštanových očích, úzkých jako oči šelmy, díval se na tváře ostré a ošlehané a přesto překrásně fascinující, zrakem přejížděl ústa pootevřená napětím a havraní vlasy stažené do krátkého copu. Stejně tak se Marlima lapila do pastí Adrinova úsměvu a smaragdové záře pod temným obočím. Rty se jí trásly nedočkavostí a dech jí vázl v hrdle. Toužila po jeho objetí. Toužila po jeho dotyku. Toužila po něm.

Adrin to vycítil. Přitiskl se k ní a povolil kožený opasek a šněrování na kazajce. Nehýbala se. Ruce založila v týl a zavřela oči. Takhle to bylo i tenkrát. Rozechvěla se, když se jí jemně začal dotýkat prsty. Usmála se, když ji lechtal v podpaží. Naskočila jí husí kůže, když na krku ucítila jeho teplý dech. A pak níž na rameni. Nečekaný vlahý polibek jí roztřásl celé tělo.

Adrin cítil její vůni, její smyslnost. Pod rukama se mu chvělo rozkoší napjaté tělo a naplňovala ho touha. Silná, krásná, svůdná. Opět měl svou milovanou Marlimu.

Tráva pod nimi byla měkká, měsíc tiše visel mezi hvězdami a oni se milovali. Dlouho, jemně, pozorný jeden k druhému.

„Tak co? Našla si je?“ ptal se přicházející assassinky Tarbrin.

„Ano,“ přikývla Minervia „Ale nebudeme je teď rušit.“ Oči irborů zazářily porozuměním.

„Aha. Dobře. Proberme to teda zítra. Ale prosím vás, žádný voloviny. Ne abyste provedli něco, bez mého souhlasu. Jasný?“

Družina dala přikývnutím na srozuměnou.

Hluk a křik probudil Adrina z konejšivého spánku. Vyskočil až se mu zatočila hlava.

„Tiše,“ šeptla vedle něj Marlima. „Máme problém.“ Právě si oblékala vestu a utahovala šněrování.

Adrin se s oblékáním neobtěžoval. To co slyšel byly zvuky bitvy a některé vzdálené hlasy patřily irborům. Popadl meč a polonahý se přidal k Malimě. Neslyšně se proplétali lesem i křovím na okraji paseky a zastavil se až ve skrytu velikého balvanu zamřížovaného tlustými kořeny. Hluk mezitím ustal.

Byla ještě tma, ale společně s temně modrou oblohou přicházel od východu nový den. Adrin vyhlédl opatrně ze svého úkrytu na palouk, kde večer tábořili mladí bojovníci. Viděl mnoho loučí dvacet nebo třicet, každá z nich ozařovala ohavnou, nelidskou masku a její plamen se odrážel ve skelných očích. Viděl také osm těl ležících vedle skomírajícího ohniště.

Vyděsil se a srdce se mu na okamžik zastavilo.

Ale irborové nebyli mrtví, jen svázání. Dokonce nebyli ani zranění, kromě jednoho. Buď se nechali překvapit a nebo ...

Marlima pozvedla luk a ve stejném okamžiku se jí v ruce objevil šíp. Adrin ji zastavil. Irborové se nebránili, nechali se zajmout bez boje. Marlima to nakonec pochopila a šíp se opět vrátil do toulce.

Společně pak přihlíželi tomu, jak temné postavy sbírají všechno vybavení, zbraně i dva koně, které patřili Adrinovi a Marlímě a jak nutí svázané irbory na nohy a jak je pohánějí křikem a údery kupředu. Nakonec zmizely v lese jako řada poblikávajících pochodní.

„Měli jsme sakra něco udělat,“ rozčílila se Marlima, když se mýtiny propadla do ticha a do tmy.

„Dokázala bys je osvobodit bez zabíjení?“

„Já vím, já vím,“ utrousila podrážděně. „Irborové se nebránili. Ale co teď, sakra? Co teď?“

Adrin se usmál. „Myslíš opustit je po tom všem a jít verbovat heraldity?“

Marlima zavrtěla hlavou. „Ne. Máš pravdu. Ale můžeme tím ztratit dost času. Závisí na tom Avriin život. Závisí na tom budoucnost estimátu a celého východu.“

„To je možný.“ Adrin se otrásl zimou. „Ale já jsem ochoten to riskovat.“

„Já taky.“ Marlima měla k mladým irborům najednou hodně blízko. Oblíbila si je a měla je dokonce i ráda, i když docela nedávno by byla přísahala, že živý heraldita, který by od ní byl na dostřel luku, by se nedočkal ničeho jiného než dobře mířeného šípu.

„Dobře. Vezeme všechno co nám zbylo. Jídlo, oblečení a vyrazíme po stopě.“

Pronásledování bylo snadné. Plameny byly v krajině i mezi stromy dobře vidět a nepřítel necestoval nijak potichu. Nesnažil se měnit směr, nezametal za sebou stopy, nehlídal si záda, ani neposílal zvědy prozkoumat cestu. Marlima s Adrinem ho doprovázeli jako dva noční stíny.

Lehkým krokem se prosmýkali lesem mimo cesty a nenadělali víc hluku než dvě veverka. Jakmile se však nebe rozzářilo ranním sluncem a les zastihl úsvit, museli se od pronásledovaných vzdálit. Tak se jim do cesty postavila rokle, která dál ústila v údolí a Adrin s Marlímou byli nuceni jej obejít opačnou stranou.

Vyšplhali na kamenitý hřeben a občas hleděli do straně přes zalesněné údolí. Průvod zhasl pochodně a jen občas se zjevoval mezi polomy nebo na mýtinách. Minul dvě rozcestí a na třetím se zastavil. Ve stejném okamžiku se zastavili i Marlima s Adrinem. Přitiskli se k chladné skále a čekali kam se únosci vydají.

Ti ale zůstali na místě a zdálo se, že řeší nějakou rozepří. Rozhazovali rukama, ukazovali k východu a k severu, ale přes údolí nebylo slyšet ani hlásku. Chvilí na to se na rozcestí objevila další podobná skupina s několika zajatci a spor se vyhrotil. Došlo ke strkanici, které jeden ze zajatců využil a dal se na útěk.

Adrin s Marlímou sledovali vývoj událostí napjatě, ale co se pak začalo dít, nenechalo ani jednoho z nich v klidu. Zajatec byl dostižen a hrubě dostrkán a dokopán zpátky na rozcestí. Znovu se rozhořela hádka. Dvě postavy si vyměnily rány pěstí a pak se přidali další.

Ale během té šarvátky se za zády bojujících začalo dít něco mnohem úděsnějšího. Na kmenech jednoho stromu se zaskvělo cosi bílého. Marlima bez ohledu na nebezpečí vstala a vytréštila oči. Pochopila, že to o co se zmítá dolů z větve je provaz. Nechtěla tomu uvěřit. I Adrin si myslel, že ho šálí zrak a ani se nepohnul.

Zajatec se vzpouzel a vzpíral, ale byl přemožen a dovlečen až pod strom. V okamžiku měl smyčku na krku a jeho tělo se začalo ztěžka sunout po kmeni vzhůru. Trhal sebou a bil nohama do netečného kmenu.

Marlima strhla ze zad luk. Šíp zapadl do tětiny a zprudka ohýbané dřevo zapraskalo. Adrin se vzpamatoval. Hleděl s napětím na Marlimu, ale věděl, že ani ona nedokáže poslat šíp na takovou vzdálenost. Vyskočil na nohy a s výkřikem na rtech se pustil přímo do údolí. Lučšníci měl v patách.

Letěli dolů jako šílení. Seskakovali vysoké skály, odráželi se od ležících kmenů, míhali se mezi stromy a větvemi, vítr jim hvízdal kolem uší. Dlaně měli brzy sedřené o kůru a obličje poškrábané od křoví, ale nezpomalili a během několika okamžiků se ocitli na dně údolí. Tam se mezi velkými balvany svíjel potůček. Přeskočili ho a ani si ho nevšimli.

Potom se začali ztěžka drápat vzhůru. Na mechu jim klouzaly nohy. Větve, kterých se chytaly jim zůstávaly v ruce. Prsty bořili do měkké hlíny a vrstev jehličí a nebyli ani v polovině cesty, když jim začal docházet dech. Nohy je přestávaly poslouchat. Sípali, oči se jim zalévaly slzami a zrudlé tváři polil pot. Zdvíhali se stále pomaleji a pomaleji, až se jim zdálo, že se vlečou již celou věčnost.

Udýchání však nakonec vkročili na cestu a po ní běželi dál až na křižovatku, kterou měli z druhé strany údolí jako na dlani. Zastavili se a rozhlédli. Nikoho neviděli. Byl tu klid a ticho. Mrtvolné ticho.

Přispěchali ke stromu na kterém viselo bezvládné tělo. Hlavu mírně na straně, oči obrácené v sloup, špičky nohou několik palců nad zemí. Bylo pozdě. Proti nim visela oběšená mladá dívka v uniformě heralditů. Neznali ji, ale v očích jim zaplála nenávist a zlost. Pohled to byl žalostný a děsivý. Neskutečně děsivý.

Adrin jedinou ranou přesekl provaz a dívka se sesula na zem. Marlima jí zachytila a oči se jí zalily slzami. Pohladila dívku po tváři a cítila jak jí buší srdce, jak se v ní mísí vztek a bezmocnost a stud. Věděla, že někdo takový mohl padnout její rukou u brodů. Věděla už druhý den, jakou strašnou chybu udělala a nyní se v ní zlost obracela naruby. Nedokázala to odčinit. Nedokázala ani ochránit tak mladou dívku.

Jenže ona u brodů zabíjela nepřitele a ne vlastní lidi. Ona zabíjela šípem. Nikoho neoběsila. Lidi se nevěší na stromy. Takhle se život skončit nemá. „Zasranci!“ vykřikla až jí přiskočil hlas. Stočila k Adrinovi naprosto bezmocný pohled. „Lidi se přece nevěšej na stromy. Tohle s nedělá. Tohle ne. Kdo může něco takového udělat?“ Zatvrdila se proti nim. Proti takovému pohrdání životem.

„Musíme jít.“ Adrin jí položil ruku na rameno.

„Ano. Musíme,“ zašeptala Marlima, ale ještě dlouho, hodně dlouho, chovala v klíně hlavu nehybné dívky.

Pak jí zavřela oči a opatrně opřela o strom, kde jí nechala. Samotnou, strážnou pouze korunou jehličnanu. Zdálo se, jako by dívka jen spala.

„Já je zabiju,“ procedila mezi zuby Marlima a rozběhla se po stopě. Adrin jí mlčky a zamýšleně následoval.

Utíkali po pěšině, která se vinula mezi velkými balvany až pod úpatí kopce, kde křižovala stejný potůček, který už jednou přeskakovali. Odtud se stáčela doleva a nořila se do hlubokého lesa. Stopy tam byly mnohem čitelnější. Pronásledovaní měli pořádný náskok a Adrin s Marlimou již běželi z posledních sil. Na dalším rozcestí Adrin zastavil a zaváhal.

„Tahle cesta vede do Nivel Visbrokonu.“ Marlima po něm vrhla tázavý pohled. Adrin ukázal ve směru, kterým stopy pokračovaly. „Údolí Bílých stromů. Tam odtud jsem ... utekl.“

„A?“

„Nevím. Možná to něco znamená, možná ne.“

„Tak jdeme.“

Cesta se dvakrát prudce stočila, klesla do vymletého úvalu a opět vystoupala na skalnatý vršek vyhlazený deštěm a větrem. Odtamtud se pak dál zvolna svíjela až na dno zelení protkané kotliny.

Na tom vršku se Adrin s Marlimou zastavili. Mnoho lidí se zde zastavovalo. Kotlina dole pod nimi byla malebnou směsicí staveb, políček a zahrad protkaných hnědými pěšinami. Zavlažovací kanály křižovali celé údolí jako modré žíly tepající mezi zlatem pšenice a svěží zelení neuzrálých polí. Jako nepřehledný klenot svítili mezi všemi barvami bělokoré alváry vysoké a košaté měděným listím a ozdobené popínavými kapuciemi. Údolí se zdálo přívětivé a krásné. Nepoznamenané. Jako by se nic nezměnilo. V Adrinovi se ozvaly staré vzpomínky.

Nechtěl jít už ani o krok blíž k tomu údolí. Nemohl o něm přemýšlet jinak, než jako o domovu. O ztraceném, zapomenutém, neexistujícím. Po osm let hluboko zakopanou vzpomínkou, blednoucí každým dnem. A nyní byl před ním. Barevný, stejný, nezměněný.

Marlima jeho nepřítomný pohled pochopila špatně. „Tak co myslíš? Kde by je mohli schovat?“ Adrin neodpověděl. „Támhle jsou nějaké kamenné stavby a támhle asi seník. Zkusíme se tam přiblížit odspoda, proti proudu té říčky? Je zarostlá křovím a protéká středem osady.“

Adrin opět neodpověděl. „Tak zatraceně, něco řekni. Máme málo času. Co když jim znovu rupne v makovici a někoho oběsej?“

„Já ... já nevím. Musím si to rozmyslet.“

Marlima zbrunátněla vztekem. „Co si chceš do prdele rozmyslet? Tady není, co si rozmyšlet.“

„Nemůžeme tam jen tak vpadnout ...“

„Ale ano, můžeme. Když budeme rychlí, tak jo.“

Adrin nerozhodně přešlapoval. Myšlenky mu přeskakovali jedna přes druhou. Může tam narazit na svou rodinu. Na ty kteří se ho ujali, když se jako sirotek potuloval po lesích. Mohli by mu leccos vyčítat, kdyby přišel znenadání, ale mohli by také oni patřit k těm, kteří se odváží oběsit mladou holku. Nebo už tam vůbec být ... Ne tohle ne. Prostě nemohl tam jen tak přijít a doufat, že nikoho z nich nepotká. Ale co když je chce potkat, po všech těch letech nejistoty?

„Můžeme se rozdělit a jít každý ...“ Zbytek nedořekl. Marlima mu šlehla pohledek a Adrinův obličej plný zoufalosti otočila k sobě. Očima zteplýma a přímýma, tím kaštanově hnědým pohledem, mu pronikla až do duše.

„Na tohle ani nepomysli. Ať se děje cokoli, ať se jakkoli rozhodneme, pořád půjdeme spolu. Je ti to jasné?“ Adrin přikývl. „Tak co se ti nelíbí? Myslíš, že tam bude hodně stráží? Že se neprobijeme ven? Bojíš se, že by se ti do cesty mohl postavit někdo, koho znáš?“

„Ano. Tohle všechno. Ale pro tebe to není problém. Jenže ty nevíš, jak to bylo. Tuhle mou minulost neznáš. Já tam prostě nemůžu takhle přejít. Ne po tom, co se stalo. I když je nepatrná šance, že by mě někdo poznal. I kdybych já sám nikoho nepoznal. Nemůžu. Potvrdil

bych sám sobě, to na co jsem se celou dobu snažil zapomenout. Ne. Já tam musím přijít a zjistit, co se děje. A jak to dopadlo tehdy.“

Marlima přikývla a její oči byly nyní konejšivé. „Tak tam půjdeme spolu. Bok po boku.“ Nechtěla slyšet vysvětlení. Nepátrala po důvodech. Nepotřebovala ani jedno z toho. Vzala prostě Adrina za ruku a šla vedle něho. Opora silná jako žulová skála.

Dlouho a již pomaleji kráčeli dolů do údolí. Procházeli pod patami kamenných pařátů rozdrolených časem a rozlámaných mohutnými kořeny, až do míst, kde se objevili první duby, kde se cesta narovнала a kde jehličnany ustoupily listnáčům. Vlevo i vpravo se zdvihlo husté hloží a nebe zmizelo za střechou košatých korun. Objevili se první dřevěné lávky a staré boudy. První seníky a první kamenem obložená koryta a také alváry, stromy s matnou běle svěží kůrou.

Adrin vše poznával. Náhle jako by se přenesl v čase. Ve stínu lípy uviděl staré zrezivělé a zpuchřelé stavidlo, kus dál palouk se studánkou a vyhořelou kupeckou boudu. Všechno tu bylo jak si to pamatoval. Cítil se nesvůj.

Zato Marlima vedle něho šla rázně a rozhodně. Vřela v ní krev. Měla chuť popadnou luk a rozsévat zkázu mezi všemi těmi ubožáky, co bez výčitek svědomí oběsí mladou holku. Měli pro ní menší cenu než ten nejpodlejší protivník. Ale krotila se. Kvůli Adrinovi. Přesto si přála aby se naskytla příležitost k akci. Čekala na sebemenší důvod, kdy by dala průchod svému hněvu.

Konečně překročili poslední můstek nad hlavním zavlažovacím korytem a vkročili do osady. Stromy kolem nich nahradily dřevěné chatrče a kamenná stavení. Obloha se znovu objevila. A také si jich všimli první oči. Matné a omšelé oči starců tlachajících před svými domovy. Jejich pohledy byly nevládné, ale lhosečné. Adrin s Marlimou je tiše minuli, prošli kolem nízkých budov a zastavili se až na rynku.

Tam stálo několik stánků se zeleninou, rybami a kožešinami ulovených zvířat, ze kterých se zdvihal zápach prodávaného zboží. Obchodníci, zřejmě cizinci, cosi pokřikovali, ale těch pár lidí, co se tu potloukalo o žádné nákupy nestálo. Spíše vypadali jako hlídači nebo stráž, protože vrhali na stánkaře podezřívavé pohledy a vůbec se tvářili povýšenecky a nepřístupně.

Adrin se rozhlédl, ale nikoho dalšího neviděl. Buď pracovali na poli, nebo byli u zvířat a nebo prostě seděli zalezlí doma. Takové to tu kdysi nebývalo. Vládl tu ruch po celý den a lidé byli přáteliví a pracovití. Přeci jen je tedy mnohé jinak. Otočil se. Tamten kamenný dům na druhé straně rynku s jedním patrem a dřevěným přístavkem byl kdysi jeho domov. Zamířil tím směrem.

Dvojice budila podezření, ale ze strany hlídačů trhu se nesetkala z ničím horším, než se zhnusenými pohledy a několika štiplavými poznámkami. Marlima zřejmě zastrašovala už pouhým svým nepřičetným pohledem a ve chvíli, kdy se Adrin postavil před těžké dřevěné dveře se otočila čelem k poloprázdnému rynku a složila ruce na prsou. Z pod svaštělého obočí jí blýskaly vražedné oči, jejichž pohled nikdo dlouho nevydržel.

Adrin se několikrát rozmyslel a pak zabušil.

„Co je?“ Hlas byl chraplavý a nesmlouvavý. „Co chcete?“ Adrin neodpovídal a i v domě byl dlouho klid. Pak se zničeho nic dveře rozletěly a proti Adrinovi stál shrbený muž s hlubokými vráskami, ale vlasy měl ještě temně černé. Několikrát svařtil čelo a přešel po Adrinovi pohledem. V očích se mu zjevovala nerozhodnost. Nakonec ale pevně sevřel rty a z hlubokého zamyšlení a bolestivého zamračení se stal povrchní úsměv.

„No né. Adrin,“ pronesl skřípavě a tak sarkasticky, až to mrazilo. „Náš skvělý Adrin. Odvážný Adrin. Neporazitelný Adrin.“ Muž vycenil kazem rozežraný chrup. „Toho bych se nikdy nenadál. Přišel ses podívat, jak se nám daří?“

Adrin se stačil pouze nadechnout, ale než promluvil zasypala jej další dávka sarkasmu. „Přišel jsi se konečně podívat, jestli nepotřebujeme ochranu? Přestali tě bavit souboje? Nabažil ses už velkolepých dobrodružství? Nebo tě už omrzeli děvky, kterým imponujou tvoje svaly? Ale hele ...“ vychytralé oči blyštící jako umáčené korále se otočili na Marlimu. „Jednu sis vzal sebou, co? Vypadá fakt drsně. Člověk by se hned leknul.“

Marlima k němu bleskově přiskočila a starce před potupným koncem zachránila Adrinova paže. „No, no,“ usmál se muž. „Jen se tak nerozčiluj se slečinko. Kdyby tady Adrin chtěl, určitě by mi zmaloval ciferník sám. Že jo? Na to on je machr. To jste věděla ne?“

„Ne a je mi to jedno.“ Marlima chtěla alespoň nějakou satisfakci.

„Ne?“ podivil se starce. „Že by se změnil?“ Pohlédl na Adrina s pohrdáním. „Teď už je to jedno. Možná sis přišel pro rozhřešení, nebo už tě moc tížílo svědomí. I když sem dlouho nevěřil, že nějaký máš. A teď si tady. Víš co? Běž do prdele.“

„Co se tehdy stalo?“

„Jo, ty nevíš? Tak se koukni na tohle,“ a starce ukázal levou ruku, vlastně jen pahýl, který z ruky zbyl. „Handžároví tygři jsou pořádný bestie, co?“

Adrinovi se zatmělo před očima a trochu se zapotácel. Starce to nevýslovně potěšilo.

„Vím, že tu byli,“ polkl Adrin, „ale kolik a kdo zemřel?“

„Jsi srác,“ vypálil na něj dědek. „Celou dobu sem věděl, že nestojíš ani za to žrádlo, kterým sme tě krmili. A nebejt tvojí matky, asi bych tě vyhnal, hned po tom, co ses přidal k halta-kům. Říkali mu malej zázrak,“ mluvil nyní k Marlimě. „Přirozenej talent. Pokud já vím, tak měl talent jen na problémy. Ani vlastní vesnici nedokázal ubránit, když bylo třeba, protože někde balil děvky, nebo se chvástal svojí talentovaností. Pche. Svou matku nedokázal ochránit.“

Adrinovy se zaleskli oči a byl by se rozplakal jako dítě, kdyby tím neudělal starci před sebou ještě větší radost. Proto se sem po tom neštěstí nevrátil, proto zmizel pryč a daleko. Pořád a celou dobu doufal, že jeho matka žije a nic na to nechtěl měnit. Dokud byl pryč, tak žila. A nyní se vrátil, aby zacelil starou ránu, aby se dozvěděl, to co už v hloubi srdce tušil.

„Měls jí vidět,“ rozbřečel se náhle starý muž. „Jak byla roztrhaná, jak ...“

„Dost!“ okřikl ho Adrin. „Dost, to stačí.“

„Stačí?“ záupěl stařík. „Tobě to stačí? Já sem to viděl. Já tam tenkrát byl, na rozdíl od tebe.“

„Já ...“ Adrin už nevěděl, co dál říct. „A její hrob?“

Muž zamáčkl poslední slzu. „Mezi ostatními, který tenkrát umřeli. Tam vzadu za kože-luznou. Jdi se tam podívat. Jdi si prohlídnout, kolik je tam pomníků a kolik čerstvých květin. Lidi ještě nezapomněli.“

„Jo a ehm,“ odkašlala si Marlima. „Kam se tady obyčejně zavíraj lidi? Dejme tomu tak osm. Do nějaký stodoly? Nebo jinak?“

Muž po ní šlehl pohledem. „Heraldité už nejsou potřeba. Dokážeme se o sebe postarat sami. Už dál nebudeme trpět kvůli neschopnosti a dětinskosti,“ jeho oči se znovu vrátili k Adrinovi. „Jestli to nevíš, tak cizí lidi na našem území nestrpíme a heraldité k nim teď patří.“

Marlima se zachvěla vztekem. „A to obyčejně cizince věšíte?“

„O tom nic nevím,“ odvětil jí muž. „Jestli hledáte své kamarádky, tak jsou asi támhle ve sklepe.“ Ukázal ke starému skladišti. „Zavřeli tam někoho i posledně, ale nikdo se tady nevěší, rozumíte? Náš ochránce by nic takového nedovolil. Prostě je vyhostí. Pošle pryč z Nere-ionu a mě to stačí.“

„Nejsem si jistá, jestli ses dost zajímal o to co se s nima děje.“

Staríkovi přes obličej přeletěl stín hněvu. „Ne!“ křikl. „Je mi to ukradený. Všichni jste mi ukradený. Rivius přijede v poledne. Vyřídíte si to s ním.“ A dveře se zabouchly.

„Mě jsi taky ukradenej,“ sykla do hluchý dveří Marlima. „Blběčku.“ Pak se otočila na Adrina. „Pokud jde o mě, vzala bych to skladiště ztečí. Co?“

Adrinovi se po obličej valily slzy. „Ne,“ řekl rozhodně. „Až přijede ten Rivius, pustíme se do něj, ale jinak žádný zabíjení. Už žádný mrtví.“ Sklopil hlavu a odšoural se od zapovězeného domova. Marlima chvíli zamyšleně zírala do země, než se za ním rozběhla.

„Kam jdeš? Na ten hřbitov? Můžu jít s tebou?“

Adrin přikývl.

Ve stínu ohnutých alvárů pod měděnými listy stálo v několika řadách téměř třicet kamenných pomníků. Adrin prošel kolem všech a všech se dotkl dlaní. S neuvěřitelným vypětím vyprávěl svůj příběh a byl rád za to, že je Marlima s ním. Že se může poprat se svou minulostí s její pomocí. Byl vděčný, ale v plicích cítil hořkost a žal, který ho nemilosrdně stravoval.

Hrob své pěstounky, kterou nepovažoval za nic méně, než za svou matku, nehledal. Stačilo mu, že je tam, pod jedním z pomníků.

Společně s Marlimou usedl do ložského listí na kraji hřbitova a přemýšlel a vzpomínal. Byly to krátké, nejasné útržky rozhovorů, obrazy úsměvů nebo situací. O tom, jak dostal meč. O pádu ze stromu. O zábavě jarní rovnodennosti. Jeho matka tam byla, ale marně se snažil vybavit si její tvář. Věděl pouze, že se vždy usmívala. Obličej jí křížovalo mnoho vrásek, ale její úsměv neztratil nikdy kouzlo.

Jeho rodiče byli už tehdy staří. Neměli děti a toužili po nich. Pak se objevil on. Rvác z lesa. Kolik mu tenkrát bylo? Nevěděl. Byl ještě dítě a o čas se nestaral.

Přerývané se nadechl. Marlima měla hlavu opřenou o jeho rameno a objímala ho.

Matku miloval, otce měl rád, ale měl neklidné srdce. Nevyržel dlouho na jednom místě. Musel být v pohybu, ve středu dění. A pak se stalo to, na co nezkušený mladík nikdy ani nepomyslí. Život se mu vymkl z ruky. Stratil směr, cíl i počátek. Během pár okamžiků se obrátil na ruby a Adrin učinil to, na co byl zvyklý, co měl v krvi. Utekl do lesa. Do přírody. Pryč z jednoho života hledat jiný.

A našel ho. Potkal Marlimu.

„Víš, kdy jsme se poprvé setkali?“

„Před lety v hospodě U Trojmezí.“

„Ano, ale já jsem tě viděl už dřív. Na turnajích rodu Elas. Obdivoval jsem tě. Obdivoval jsem tvou přesnost a rychlost. Byla jsi pro mě tehdy ještě nepřítel. Toulal jsem se po východě na vlastní pěst, jako zvěd. Ale myslím, že už tehdy jsem k tobě cítil něco zvláštního.“

„Co to bylo?“

„Nedokážu to popsat, ale toužil jsem se s tebou střetnout v souboji. V souboji, ve kterém by nikdo z nás nemohl vyhrát.“

„A to setkání u Trojmezí jsi tedy naplánoval?“

„To naplánovala Avria. Motal jsem se tam moc dlouho a ona mě prohlédla. A nejen že poznala kdo jsem, ale viděla i mnohem dál, viděla city o kterých jsem ani já ještě nevěděl. Ona připravila naše první setkání.“

„Cože? Takže celou dobu věděla kdo jsi?“

„Snažila se ti to naznačit, ale bála se. Věděla moc dobře, kolik zloby v sobě nosíš.“

„Měla jsem to tušit. Ta rvačka mi přišla trochu podezřelá a pak Avria, která se ve vhodný okamžik vytratila ...“

Marlima políbila Adrina na tvář. „Jsem ráda, že to tak udělala.“

Adrin polibek opětoval. „I já.“

Dál pak probírali společné zážitky a Adrin tentokrát říkal jen a pouze pravdu. Když nemusel lhát, dokázal být naprosto otevřený a to Marlima oceňovala.

Slunce se šplhalo pomalu vzhůru a oni byli z ranní honičky tak vyčerpaní, že se jim klížili oči. Snědli trochu suchého chleba a ošetřili si odřeniny na dlaních. Pak už jen čekali.

Když se přiblížilo poledne, Marlima opět znervózněla a začala vyhlížet Riviuse. Občas zmizela a plížila se podél příjezdových cest nebo se rozhlížela po okolí a zase se vracela, aby nenechávala Adrina dlouho o samotě. Nakonec Slunce stálo ve svém nejvyšším bodě a Marlima konečně prolomila ticho: „Nejlepší bude, když počkáme u toho skladiště. Tam ho nemůžeme minout.“

Adrin na ní vzhlédl a dlouho mu trvalo, než se vrátil do reálného světa a než si uvědomil smysl jejích slov. „Budeme tam jako pěst na oko. Jestli jsou tam strážé, začneme je znervózňovat. Jsme tu cizinci i když asi ne tak nepopulární jako heraldité ...“

„Ale já je chci znervóznit,“ štěkla Marlima. „Jsou to srabi, jen budou kroužit kolem jako mouchy, ale stačí mávnout rukou a jsou v prdeli. Věř mi, tohle vyjde. Budeme tam stát a až přijede ten Ribius, tak ho trochu pocucháme a ti blbci vezmou nohy na ramena.“

„Rivius je jeden z těch nartů. Lidí tady ho budou fanaticky poslouchat a jestli to přeženeš... Nehraj si s fanatismem. Může se stát cokoli. Vzpomeň si na Ataniku.“

„Nepřeženu.“ Marlima byla rozhodnutá. „Tak co? Jdeme?“

Adrin znaveně přikývl.

Prošli celou vesnicí a všude se k nim obracely skryté pohledy. Několik lidí se jim pověsilo na paty, jako by cítili sílu nebezpečí. Šli za nimi stejně jako mury za plamenem louče.

Pomalým pevným krokem se blížili ke skladišti. Vysoká kamenná stavba s mnoha drobnými okny, někdy tak malými, že jimi mohl pronikat už jen vzduch a žádné světlo, stála téměř ve středu vesnice na vyvýšeném pahrbku kolem něhož se táhly řady poměrně honosných stavení. Před širokými dřevěnými vraty, uvnitř kterých se otevíraly menší dveře, seděla dvojice mohutných postav s rozložitými rameny. Na první pohled se od všech místních vesnických bojovníků lišili. Kožené vesty jim křížovala řada řemenů, po boku visely krátké meče a vysoké pevné boty skrývali čepele nožů. Byli méně sebevědomí, ale o to více ostražití.

K přicházející dvojici zdvihli oči a pak následovalo tělo. V jejich pohledu však chyběl ten částečně nepřítomný výraz. Naopak. Zdálo se, že velmi racionálně hodnotí situaci. Marlima toho hned využila.

Došla těsně až k nim, jen na pár stop daleko a na malou chvíli měl Adrin pocit, že jim plivne do tváře. Ve skutečnosti pronesla medovým hlasem: „Nechcete nás taky někam zavít? Slyšela jsem, že tady nemáte cizince moc v lásce.“

Oba žoldáci se tvářili tak tvrdě jak jen to dokázali a snažili se maskovat všechny svoje pocity. „Zmizte odtud,“ rozkázal jeden z nich, ale to byl jeho poslední pokus o získání převahy.

Marlima se ani nehnula a s úsměvem, který zvěstoval smrt, hleděla upřeně do očí chlapa, který jí o jeden a půl hlavy převyšoval. Nikoho nenechala pochybovat o tom, jak si to napětí užívá a nasává jako sladký nektar a jak se přímo třese na krvavou řez. Dva vojáci před ní se začali potit.

„Copak?“ optala se arogantně. „Nemáte chuť si trochu zažertovat?“ Marlimin vzhled byl vždy velmi sverpý, ale když chtěla, dokázala vzbuzovat hrůzu, podobnou té, jakou člověk pocítí, když koutkem oka zachytí žlutou s černým pruhováním. A něco z té barvy v sobě Marlima nosila. Bylo to v jejím pohledu, v jejích pohybech, ve slovech či v záblesku oka. „Vídím ale, že se k ničemu nemáte. Že by jste měli záľusk jenom na heraldity? A počkat,“ zahrála překvapení, „vy vlastně vůbec nebojujete, jenom posíláte jiný. Koukám, že tu před sebou mám páreček srábků.“

Ani tahle provokace nepřinesla žádnou odezvu. Muži jen stáli a byli by ochotni skousnout jakoukoli urážku, jen aby se vyhnuli boji. Věděli moc dobře, co je tohle za hru. Naneštěstí nevěděli jak jí uhrát alespoň na remízu.

Zachránil je až Adrin. „Počkáme tu na Riviusu, jestli vám to nebude vadit.“

„Ne,“ polkl jeden z nich. „Jen čekejte ... venku.“ Něco takového by nebyl nikdy řekl někomu takovému jako byl Adrin s Marlimou. Ti dva totiž nevypadali na to, že si touží pouze přátelsky pokecat. Jenže on byl žoldák a neměl potřebu nasazovat za někoho krk, bez slušného navýšení honoráře. Obzvláště ve chvíli, kdy měl před sebou ohnivý Marlimin pohled.

Druhý chlap byl naprosto stejného názoru a s ulehčením usedl zpět na dřevěnou krabici před vchodem. Když je Marlima spustila z očí, vrátili se ke své karetní hře, ale ve skutečnosti z ruky vyhazovali jen náhodné karty a zajímali se spíš o dění vedle sebe.

„Snad přijede brzo,“ pronesla Marlima tak, aby to všichni slyšeli. „Už je skoro poledne.“

Hloučkem lidí, kteří se sem stáhli z celé vesnice to zahučelo a jejich pohledy ještě více zeskelnatěly. Otočili se jako jediná osoba a mírně zavravorali, jako by se jejich mysl náhle lapila do čísi pavučiny. Spořádaně ustupovali a tvořili cestu a z jejich řad vypochoďoval kůň s bílým postrojem a štitováním. Z jeho hřbetu shlížel dolů na své věrné muž ve vysoké bílé čepici s dlouhými širokými lemy a třásněmi a jeho pohled i obličej vyzářovali jistotu a porozumění pramenící z jakési nezvyklé hloubky.

V jednoduchých šatech, které připomínaly tógu kynul na pozdrav a jak se On blížil, celý svět ustupoval a zůstával pouze Jeho pohled. I Adrin s Marlimou cítil přítomnost toho nepopsatelného pocitu jedinečnosti. Sálala na ně z lidí, z jejich vytržení a soustředění daleko za hranicí bdění. Pocítily tu sílu fanatismu, jež se rozprostřela okolo.

A zalekli se jí. Nenáviděli jí. Nenáviděli fanatismus a otázka, proč vlastně, se jim v hlavě zatřepetala pouze jako iluze motýla. Ruce jim sklouzly ke zbraním, ale ve stejném okamžiku si všimli doprovodu, temného a tichého, který krácel vedle, před i za koněm. Bylo jich pět nebo šest a tvářili se stejně nepřístupně, jako byla Riviova tvář otevřená.

Ten, který byl ale po pravé straně spojoval ve své osobě odpor a nebezpečnost všech ostatních strážců dohromady. Hlavu měl naprosto holou. Obličej protáhlý a zjizvený stejně jako nos. Oči, které se i na přímém slunci dokázaly schovat do hlubokého stínu, těkaly a pátraly po okolí. Pravá ruka stále hladila jilec meče zavěšeného u pasu. Ale to nebyla jediná zbraň, kterou nosil. Další prozrazovaly dvě tmavé rukojeti za jeho rameny, a vybouleniny na

rukávech také usvědčovaly jakousi skrytou kuši.

Když se tenhle zabíják pohledem zastavil na Adrinovi a Marlimě, v koutku úst mu zacukalo a pak je znovu pustil ze zřetele. Doprovodil hnědého koně s bílým postrojem až ke vratům a zastavil ho jen pár kroků od čekající dvojice.

Nyní si jich všiml i Rivius, vzpřímený nahoře v sedle, shlédl na ně s úsměvem a blažeností. A to Adrinovi stačilo. Najednou se v něm shromáždilo veškeré trápení a zničené životy a odpor k fanatismu a potřeba pomsty, vztek na lidi, které ničili heraldity a které nutí jiné zabíjet, zatímco sami se usmívají na svět jako nevinnost sama a vzpomínka na oběšenou dívku, všechno tohle vyústilo v jedinou myšlenku, jedinou akci, ránu, v jediný pohyb. Neskutečně rychlý a smrtící.

Čepel meče ani nezazvonila, když hladce vylétla z okované pochvy. Dva kroky, které zbývali Adrinovi k cíli se smršly na pouhý zlomek úderu srdce a ostří získalo na rychlosti. Ránu korigoval, meč pozvedl do potřebné výšky a čepel se s kovovým zazvoněním zastavila jen na několik málo palců od Riviovi tváře. Ta byla nyní zaplněná nekonečným strachem a křivila se bolestí, jež měla nastat.

Jenže nenastala. *On to stihnul, zatraceně. On to stihnul.* Adrin tomu nemohl uvěřit. Jeho úder zastavila čepel meče, jenž v ruce držel holohlavý strážce.

Na nepřiměřeně dlouhou dobu se nic nedělo, jako by čas ještě trávil ten jediný okamžik, ve kterém se střetlo tolik osudů. Ani Marlima nereagovala, ani jiní strážci se nepohnuli. Chladný kov ještě stále slyšitelně zvonil.

Pak se dali věci do pohybu. Marlima shodila luk a najala tětívu. Byla by reagovala mnohem, mnohem rychleji, kdyby ji Adrinova akce a to co následovalo opravdu nepřekvapilo. Zbytek strážů už také sahal po zbrani a Rivius se nadechl k výkřiku. Lidem okolo se protočili panenky a pobledli podobně jako sám jejich velký vůdce.

Všechno ale přerušil holohlavý: „Přátelé z jihu,“ řekl docela klidně a situace získala opět jinou podobu. „Adrin a Marlima, že? Vítáme vás.“ Pak se otočil k Riviovi. „Velmi udatní a skvělí bojovníci, jak sis mohl všimnout. Jen tak něco se jim nevyrovná. Pomohou nám v našem boji.“

Rivius dlouho přemýšlel a když se mu do obličeje vrátila barva a spolu s ní i nekonečný klid a úsměv prohlásil: „Jestli je znáš, pak je to v pořádku mistře Kaldro.“

Adrin s Marlimou se na sebe překvapeně podívali. Kaldra se usmál. „Vysvětlím vám to. Popovídáme si v soukromí.“ Ukázal na dveře do skladu. „Samozřejmě s vaším dovolením, náš vůdče.“

„Ale jistě.“

Adrin se podíval na Marlimu a ta reagovala pouze tak, že sklonila luk.

„Tak prosím,“ pobídl je opět holohlavý Kaldra. „nebudeme našeho velkého ochránce zbytečně zdržovat.“

Marlima nakonec souhlasila, ale jasno v té věci neměla a celá ta situace se jí zdála podezřelá. Adrin jí následoval.

Vešli do skladu. Kaldra zabouchl malé dveře ve vratech a okamžitě spustil: „Daltia tušila, že se objevíš právě tady.“ Adrinův nechápavý výraz donutil Kaldru pokračovat. „Nivel Visbrokon ... Tvoje osada ... Vše co se tu stalo. Daltia říkala, že nejlepší bude začít tady a že i ty se tu časem objevíš. Je to asi tři roky zpátky. Už jsem myslel, že Daltia na svou armádu heralditů zapomněla.“

„Jakou armádu?“ reagovala Marlima.

„Nemáte za úkol vytvořit armádu z heralditů?“ podivil se Kaldra.

„Ale ano. Jenže ty o ní mluvíš jako by už to byla hotová věc.“

„Taky že je. Skoro. Věci se začínají konečně dávat do pohybu. Tři roky mi to trvalo.“

Adrin se zamračil. „Můžeš nám prosím tě vysvětlit o co vlastně jde?“

„Ale jo,“ usmál se Kaldra a jeho zjizvená tvář se tak zkrivila v ohavné grimase. „Tenhle Rivius,“ ukázal někam za vrata, „to je vážně mistr. Jak ten dokáže zblbnout lidi, to sem ještě neviděl,“ srdečně se tomu zasmál. „Dejte mu obyčejný vidláky nebo vesničany a on vám na počkání vyrobí armádu, která poslouchá na slovo. Fakt machr.“ Pobavený tón z Kaldrova hlasu zmizel tak rychle, jako zhasne žhavý uhlík hozený do řeky. „Když měl problémy s Vilgrem a Luriusem, nabídl jsem mu pomoc a sehnal pár žoldáků. Rychle jsme ty zmetky odstranili ze scény a udělali dohodu. Já mu hlídám záda a on mi dodává heraldity.“

Ale nebylo to vůbec snadný. Chápejte. Heraldité by se nedali umluvit někým jako je Rivius. A jejich rada moc dobře věděla, proč se musí od těchto nepokojů držet daleko. Lidi si heralditů vážili. No prostě jsem musel trochu popohnat události a popíchnout je proti sobě. Pak stačilo jen čekat, až heraldité udělají chybu a bylo to.“

Marlima to pochopila. I Adrinovi došlo všechno o co tady běží. Dlouho mlčeli.

„O jakém popohnání události mluvíš?“ odvážil se nakonec zeptat Adrin.

Kaldra nezaváhal. „Trocha zabíjení. Nějaká vypálená vesnice, nebo pole. Jo jednou jsem strhnul i přehradu. Docela to fungovalo.“

Marlimu to vůbec nepřekvapilo a rozčilení, ba přímo agresivita, která jí začala objímat, vřela nebezpečně blízko pod povrchem. V tuhle chvíli se totiž zdálo, že Rivius je packal a že za všechno může Kaldra. Nebo Daltia. Nebo oni dva, když se všechno vrací dokola zpátky k nim. Stěží ovládaným hlasem se zeptala: „O nějakém problému se svatbou náhodou něco nevíš?“ Otázky byly zbytečné, ale přesto nutné. Marlima se zdráhala uvěřit a člověk oddaluje porozumění právě pomocí otázek.

„Problém se svatbou?“ zamyslel se Kaldra. „Nemyslíte to, jak tam byla ta mela u těch dvou vesnic? Jak jsem podplatil několik chlapů aby znásilnili nevěstu?“ Kaldra o tom mluvil naprosto nezáživně. Vůbec ho neznepokojovalo o tom mluvit. Účel světi prostředky. „To fungovalo dobře. Vážně skvěle.“

Marlima zrudla ve tváři. „To ses posral ne!“

Adrin se přidal. „Víš, že ty zasnanci oběsili jednoho z heralditů?“

Kaldra konečně pochopil, jak nepřívětivě byla jeho skvělá práce přijata a vzal to jako osobní urážku. „My nikoho nevěšíme. Potřebujeme je. Někdo to prostě posral.“

„Prostě posral?“ Marlima začala prskat jako divoká kočka. „Uvědomuješ si o čem tady mluvíme? Lidi se nevěješ. Jenom ve vyprávění, v těch nejhorších zvěstích o kterých se dá vyprávět, tam se mluví o oběšení. A dneska sme to viděli na vlastní oči a ty k tomu řekneš jenom, že to někdo posral?“

Kaldra se na ní obořil se stejnou silou. „Smrt jako smrt, ty praštěná krávo! Jak to, že máš dost kuráže mluvit o zabíjení? Právě ty. Jestli se dobře pamatuju, tak u broďů si neváhala. Myslel sem, že právě ty bys měla pochopit o co se tu snažím. Dvě mouchy jednou ranou. Je to naprosto geniální plán. Všechno funguje, pokud se do toho nenasere někdo tak patetický jako vy dva.“

„Drž hubu ty magore. Drž hubu!“ Marlima dokázala zvýšit hlas ještě víc. „Ty lidi tam dole ve sklepech sou naši přátelé. Co kdyby oběsili někoho z nich?“

„Přátelé? Pche. Koukám, že si se změnila od masakru na brodech, co? Přátelé ... Ale já to chápu. Chápu to. Chceš ulevit svědomí. Vyměkla si a teď bys klidně posrala celou akci, aby si se s tím nějak srovnala. Ste slabší. Svět de šmahem do prdele a za chvíli to nebudou jenom voběšený. Bude to horší a horší a vy to vodserete nejvíc. Vidím to. Vybraly ste si zatraceně špatnou dobu na bratříčkování.“

„Pusť je!“ křikla na něj Marlima a šíp se znovu objevil v napjatém luku. „Teď hned!“

Kaldra pochopil, že tihle dva můžou celou jeho tříletou práci nadobro zničit. „Ne! Pošlu je do Il-Bérnu k hotový jednotce. Jasný? Nic se nezmění. Tam jim do hlavy namlátěj poslušnost a vy si je pak můžete vodvíst pryč. Ale odtud hned teď vypadnete. Rozumíte?“

„Ani bych neřekla,“ zasyčela Marlima a šíp v luku namířila Kaldrovi do obličeje. „Pusť je.“

„Tim mě nepřesvědčíš,“ řekl ledově Kaldra. „Co chceš udělat? Zabít mě? Nemyslím. Jsme na stejné lodi a mě se navíc nezdá, že bys chtěla zabíjet tak jako kdysi.“ Byla to vysoká sázka a Kaldra věděl že přiměřená. Marlima zaváhala.

„Tak jo,“ zareagoval Adrin. „Ale můžem zabít toho zmetka venku.“ Skočil ke dveřím, ale do cesty se mu postavila rychlá čepel.

„Ať tě to ani nenapadne!“ štěkl na něj Kaldra.

„Jinak co?“ usmál se Adrin. „Zabiješ mě?“

„Bez tak už je pryč,“ zkusil to Kaldra. „Slyšel křik a zdechnul se. Je to srab.“

„Rád bych se přesvědčil.“ Adrin věděl, že to může být pravda, ale nikdo se nikdy nezdechně tak, aby se nedal najít. „Nemůže bejt daleko.“

„Asi ne, ale my tu hezky počkáme. Nebo se taky můžem navzájem zabít. Hezká situace, co říkáte?“

Marlima to viděla docela jinak. Kdyby chtěla, poslala by rychlým šípem Kaldru do míst, odkud není návratu. Kdyby jí dal příležitost. Jinak ne. Jen tak ze své vůle by ho nezabila. Nemohla. Ale kdyby zaútočil, pak ano. Stačil jí jen nepatrný náznak. Kaldra jí ho ale nedal. Stál před vraty, v ruce nebezpečný meč a nepohnul se.

„A co to udělat jinak,“ Adrin mluvil na Marlimu. „Já Kaldru trochu zaměstnám a ty to mezitím vyřídíš venku.“

To se Marlimě nelíbilo. Ani trochu, ale nemohla si vybírat. Kdyby něco takového Adrin udělal, musela by hrát podle jeho pravidel.

Kaldra neřekl nic. Jen se usmál. Hodně si věřil. Jemu zabíjení nevadilo.

A ten úsměv byl to co rozhodlo. Adrin se vrhl proti neochvějně čepeli a rozezvučel oba meče v několika tvrdých střetnutích. V okamžiku vystřídal bodnutí, sek a útok a podařilo se mu odstrčit Kaldru ode dveří. Marlima toho využila a v mžiku byla pryč. Tak zběsilou akcí Kaldra nečekal. Rozlítlo ho to, ale měl co dělat aby odrážel útoky. Jeden za druhým, spousta klamů a úskoků. Musel couvat, ale byl s to se ubránit. Dobře to věděl.

Skladiště bylo téměř prázdné a jen mezi dřevěnými přepážkami ležely pytle se zrním. Kaldra ustupoval až tam a teprve tam se zastavil a opětoval útok. Srazil Adrinův meč a kovové zazvonění náhle uťala tupá rána, jak se ostří zakouslo do jednoho z pytlů. Adrin meč vytrhl a za jeho čepelí se vyvalilo zrní. Do vzduchu se zvedl prach, který zavířil ve spirálách vzhůru podél šikmých sloupů světla, které sem proudilo z několika oken.

Znovu několik střetnutí. Kaldrův protiútok byl ještě razantnější než Adrinův. Meč v jeho ruce vzduchem téměř hvízdal a poloprázdnou kamennou místností se vracely stovky ozvěn rychlých úderů. Pohyby rozvířovaly prach. Ostré břity se do sebe zakusovaly a zlověstně blyškaly uvnitř těch zářících sloupů.

Pak zaskřípěly a zastavily se až na záštitách. Adrin a Kaldra si na okamžik hleděli přímo od očí. Prudce se od sebe odstrčili a začali kolem sebe obezřetně kroužit. Šerm. Tohle byl šerm jaký ani jeden z nich ještě nezažil.

„Skvělejší styl, mistře Adrine,“ utrousil Kaldra a slyšitelně přitom popadal dech. „Víš, že jsi jeden z nejlepších šermířů v celém Nerelionu?“

„Vím to,“ odvětil Adrin.

„Hmm,“ usmál se jeho protivník. „Zakládal sis na tom, co?“

Adrin si promnul klouby na pravé ruce. Začínal chápat, že bojovníka, kterého má před sebou, neporazí. Znervózňovali ho ty dva meče, které se ještě nedostaly ke slovu a zbraň skrytá v rukávu. Navíc cítil, že i když má skvělý styl, nemá dostatečnou rychlost. Kaldra jí měl a jeho styl byl ... velmi zvláštní, něco podobného viděl na východě.

„Boj není jen šerm. Pochybuj, že bys něco takového pochytil u velkorodů,“ zkusil to Adrin.

„Pravda. Pravda,“ Kaldra se znovu usmál a škulbl hlavou, až to zapraskalo. „Asi jsi nebyl dost hluboko v Mlžných lesích. Merioti se činí. Je tam ... Ale to bys musel vidět.“

Adrin přikývl, udělal výpad do proudu světla. Kov dvakrát třeskl, prach se rozvířil a oni se opět vzdálili. Kaldra začal znovu obcházet zářící obdélník na podlaze, hrot meče skloněný k zemi. „Vážně dobřejší styl,“ uznal. „Těžko na něm něco vylepšovat. I když možná by ti teď pomohl o něco lehčí meč.“

„Hmm,“ zavrčel Adrin. „Ten meč byl dárek. Radši umřu s ním v ruce, než abych ho změnil.“

Kaldru to pobavilo. „Jasně. Patetismus s tebe přímo cáká. Měl bys rychle pochopit, kdo přežije a kdo ne.“

Znovu se střetli a znovu se rozvířil prach.

„Až budu mrtvej bude mi to jedno. Nemyslíš?“

„Teď konečně mluvíš jako chlap. Lidi prostě někdy musej umřít. Jiný potom budou moct žít. Neboj se umřít a přežiješ!“

Tentokrát zaútočil Kaldra. Využil světlo, vyskočil ze stínu a z mlhy prachu a rychle vystřídal púlpiruetu a předstíraný útok a najednou se ocitl za Adrinovou parádou, aniž by se meče jedenkrát střetly. Ohavně chladná čepel se přitiskla Adrinovi na krk.

„A nebo taky ne,“ dodal temně.

Ve stejnou chvíli se rozrazili dveře a stála v nich Marlíma. Místo luku však držela kus papíru. „Dost!“ křikla, když uviděla situaci před sebou. „Zapomněli jsme na tohle,“ zatřepala papírem. „Vzkaz od Daltie.“

Kaldra se zamračil. „Hmm. Vy jste zapomněli?“

„Je to fakt důležitý.“

Kaldra se zamyslel. „Může bejt.“ Ale protože Daltii rozkazy plnil vždy zodpovědně, pustil Adrina a vytrhl papír Marlímě z ruky.

Zatímco si ho četl, koukal na něj Adrin s nedočkavostí. „Co tam je?“

„Ty to nevíš? Vy dva jste vážně magoři!“ Křikl na ně. Marlíma se postavila Adrinovi po bok a on jen zavrtěl hlavou, že je v pořádku. „Daltia vzkazuje, že mám upustit od všech rozdělaných akcí a že vy dva přebíráte velení.“ Podíval se na ně a obrátil oči v sloup. „Mám vás od teď poslouchat,“ dodal. „Jak to, že jste si to nepřečetli dřív? Mohli jsme si odpustit tuhle šaškárnu.“

„Nebyl na to prostě čas,“ odsekla mu Marlíma.

„A co máte vlastně za plán, teď když ste zkazili tři roky mojí práce. Jo a jak dopadnul Rivius?“

„Nejdřív pomůžem irborům a pak ... Eh, Rivius.“ Marlíma rychle změnila téma. „Dovedl mě k našim koním... Tam jsem si vzpomněla, že v sedlové brašně je ten dopis.“

Kaldra to nekomentoval. Jestli padl Rivius, padl nadobro i jeho plán na vytvoření armády. Rozkaz je rozkaz a někdy se prostě stává, že se věci o které člověk dlouho usiloval, obrátí vníveč. Byl ale ochoten se s tím vypořádat. Nechtěl na té práci citově lpět a ani k tomu neměl vlohy. Věci jsou jaké jsou a žije se s tím co je a ne co bylo, nebo bude.

Prostě pokrčil rameny, zašel do sklepa a vrátil se i se zajatými irobory, kteří, i přes mnohé odřeniny a podlitiny, vypadali v pořádku. Na světlo si dlaněmi clonili oči a Asarian viditelně kulhal, přesto se na Marlímu i Adrina usmívali.

Společně pak vyšli ven a kromě Marlímy se všichni lekli toho, co před sebou uviděli.

„Oni ho bránili a on se za nima schovával,“ komentovala situaci Marlíma.

Po cestě směrem ke stájím staré taverny ležela řada lidí, každý s jedním šípem v noze. Úpění a nářek se v neharmonickém mnohohlase zvedlo nad osadu. Toulec na Marlíminých zádech byl prázdný. „Jenže, když jsem se dostala až k němu, tak mi došli šípy,“ pokračovala Marlíma. „Ten zmetek se začal plazit a prosit o život a navíc se schovával za koně. Nějak mi s těma šípama došel i vztek.“

„Takže jsi ho nezabila?“ Adrinovi to přišlo absurdní.

„Ne. Tohle si budou muset heraldité zařídít sami.“

„Doufám, že jim to nebude trvat dlouho,“ utrousil Kaldra a podíval se podezíravě na skupinu irborů. „Takhle s lukem zachází správná ženská,“ křikl na ně. „To je ale blbej paradox,“ řekl si spíš pro sebe.

Poslední rozcestí

Ano. Mezi budoucností a osudem je jistý rozdíl. Osud je totiž možné změnit, zatímco budoucnost nikoli ... Nebo že by to bylo naopak?

Na mocném pařátu z kamene, mezi pěti ocelovými drápy stojí muž. Vlasy dlouhé a temné jako vodopády nočních snů mu vlají ve větru. Oči svítí hvězdnatým diamantovým zrakem.

Co skončí a co začne? Prežijí jen ti nejsilnější. Odměnění budou nejvytrvalejší. Chytrost je blud. Odvaha klam. A moudrost přetvářka. Hle, lidstvo, co stojí před tebou. Vidíš a cítíš to, co se stane a má se stát? Jak snadné, pošetilé je věřit v osud. Ne, není nic, co by vám razilo cestu. Ani osud, ani rozum. Hledejte podle sebe. Nastává čas rozhodnutí. Přichází okamžik, kdy přijmete svou budoucnost. Nebo zahynete v krvavé lázni. Tyto a ne jiné možnosti tu jsou. Ale vám se to zalíbí. Vím to. Ničit, dobývat, zabíjet, plnit, závidět, nenávidět.

Tabula rasa ať je konečně popsána.

„Dost!“ sykl Limaj. „Co tě to popadlo s tím pískáním? Zapomínáš, že nechceme být spatřeni. Kdybys pořádně zapískal alespoň kus nějaké melodie. Už mi to jde dobrou hodinu na nervy a i tady by nás mohl někdo poslouchat.“

„A ty zapomínáš, že poznám, když je někdo blízko,“ ohradil se Fírias.

„Jo? Vážně? A poznáš taky, že ti přiletí pohlavěk?“ A Limaj se ohnal po Fíriovi pravačkou takovou rychlostí, na jakou se nedalo reagovat. Rána rozčísila překvapenému stopaři vlasy na temeni.

„Minuls,“ zareagoval odvázně, ale rychle se vzdálil.

Dobrou náladu měli od chvíle kdy opustili studené hory a začali sestupovat do zelených nížin. Ještě tři dny jim trvala cesta ze zavátých průsmyků Východního pohorí. Ještě tři dny sestupovali z vrcholů, kde Limaj svedl bitvu, o které se už ani slovem nezmínil. Jedli málo, pili z tisíců drobných pramenů, které vzlínaly pod tajícím sněhem a do poslední kapky vymáčkali mých se silným povzbuzujícím dryákem. Pomalu, znaveně se vlekli ze strání, někdy se celé stovky yardů klouzali po namrzlých větrem vyhlazených sněhových jazycích a někdy jen seděli a sbírali sílu.

Ale hory už nebyly proti nim a jihozápadní svahy, přívětivé, teplé, dlouho zalité jasným sluncem, i když mnohem příkřeji klesající do zvlněných pahorků, sestoupili skoro jako ve snách. Jednoho rána se zastavili a rozhlédli se kolem už nebyla ostrá skaliska a zářivý sníh, vzduch byl jiný, peprnější, těžší ale konečně jiný. Byl to vzduch západu. A oni poprvé pochopili, že se jim to podařilo.

Nyní rozjařené křížovali travnaté hrby plné mechů, kosatců a orsejí a zvlněné stráně, kde jedinou vzrostlejší vegetací byla kleč, která ale také ustupovala. Několikrát jim přes cestu ubíhal potůček ledově chladné a třpytící se vody, kterého se posléze drželi a který nabíral sílu, podobně jako oni dva. Nechali se vést jeho tokem, prapodivnými zákrutami, mezi balvany, které ohryzal, hlubokými roklemi, kde vládl temně zelený mech a příkrými spády, jež potok seskakoval ladně jako gazela. Tam kde se jeho proud tříštil, zvedala se duhou hraničená oblaka rostli keře s drobnými žlutými kvítky.

Těsně před polednem prošli poslední hlubokou strží a před nimi se otevřela docela jiná krajina. Byla zlatavě hnědá a nepřirozeně plochá. Krajina živěná pouze tekoucí vodou, kterou déšť osvěžil jen několikrát do roka. Viděli písčitou pánev s ostrůvky tmavší barvy, zřej-

mě suché trávy nebo holých keřů. Tu a tam osamoceně postávali stromy strhané na pohled, ale houževnaté v jádru.

Pod nimi se jejich čiperný průvodce vléval do rozvázného proudu poměrně široké řeky, v dohledu se nořící do pásu bujné vegetace. Jak se voda kroutila na tváři chudé krajiny, její tok prozrazovala zeleň. Okolí řek byla ostrým kontrastem proti neživému písku. Nad hladinou se pnuly košaté koruny a břehy obrůstala vysoká tráva. V těch místech se také objevovala celá stáda divoké zvěře, o které se na tu vzdálenost dalo s jistotou říci jen to, že jsou početná.

Limaj i Fírias však hleděli ještě mnohem dál za tuto krajinou. Vlastně se jejich zrak zachytil právě v těch místech a oni snadno rozpoznali scénérii před sebou. Nad pustou, plochou pánví, nad plání Mistró a nad vším co k ní patřilo, se jako hrb nesmírné obludy zvedal světle šedý skalistý pahorek. Na jeho nejvyšším bodě v místě nejstrmější propasti, trnula úchvatná majestátní stavba, vyvolávající pokoru a úžas.

„Mahájo Mistró,“ šeptl Fírias a Limaj na srozuměnou přikývl – ještě nikdy ho nespatriil, pouze o něm slyšel a to stačilo.

Mahájo Mistró bylo příliš velké na pouhou pevnost, ale zase malé na město. Nebyla to ani osada nebo hrad, ale prostě a jednoduše stavba, která vznikla okolo vysoké skály rostoucí na vrcholu pahorku. Říkalo se, že jeho sklepení jdou až dvě stě sáhů hluboko do kamenné masy a že to co lze spatřit je pouhá desetina jeho skutečné velikosti. Přesto se nad povrchem ukazovala široká pyramida o nestejných stupních. Na některém bylo možné jasně spatřit zelené zahrady, na dalším se tísnili desítky domů a chatrčí, jinde se zvedaly hradby a věže málokdy dosahující dechberoucích rozměrů, ale stojící na pyramidovém základě, shlížely na okolí z majestátní výšky. Nejvyšším bodem, špicí celé kaskády, se stával malý kruhový oltář, jakýsi dóm skrytý pod kopulí, o jehož pravém účelu vědělo jen málo lidí, nebo vůbec nikdo.

Byl to nejskvělejší dům rodu Elas a základna estimátu. Tam v jeho hlubokých sklepeních zmizela prý řada lidí, každý kdo se estimátu znelíbil. Lidé si šeptali, že bojovnice z Mahájo Mistró zpočátku chránili mír a Mahájskou smlouvu, ale časem už je občasné výpady proti heralditům přestali bavit a tak se za jeho zdmi začaly dít podivné věci. Někdy uctívání a čáry a lidské oběti.

Limaj se usmál. Takové povídačky a klepy ho nechávaly chladným. Věděl dost přesně, že Mahájo Mistró udržuje napětí a mír pouhou svou přítomností, že heraldité nikdy proti němu nezaútočili a že se uvnitř žádné oběti nikdy nekonaly. Přesto se mu zdálo, že s minulostí té olbřímé stavby není cosi v pořádku. Jako by na ní dlel jakýsi stín.

Dva páry očí ještě dlouho prozkoumávaly zákoutí té pyšné stavby, ale pak se lačně stočily k bublající a šumící řece. Tam se dalo nejen svažít hrdlo, ale téměř jistě by hustý porost nebo stříbrná řeka nabídly i něco k snědku. Limaj s Fíriem se k ní bez otálení pustili.

Z korun stromů k nim vzdáleně přilétaly melodie jakýchsi pěvců a slabý vánek sebou přinášel šum listů a zručení vody. Zprvu se unavená, hladová a špinavá dvojice blížila k řece pomalu, ale trsy trávy a hmyz vyplašený jejich krokem a vůně a všechen život tísnící se okolo vodního toku jim připadal jako malý zázrak a oni se začali smát. Přidali do kroku a s vědomím, že přežili a že dokázali, co ještě nikdo před nimi, z nich spadlo napětí a nebezpečí se náhle vzdálilo. Rozběhli se a bez rozmyšlení skočili do vody.

Rychle se zase vyšplhali na břeh, protože voda byla stále mrazivá. Přesto na tom místě strávili ještě několik hodin, založili oheň bez ohledu na kouř, omyli se a osušili a pojedli i několik ryb, které Limaj ulovil holou rukou. Mluvili spolu málo a jen se kochali okolím a poslouchali zvuky, po kterých toužili osm dlouhých dní. Čas ubíhal rychle, náhle byl mnohem

živější, než kdy před tím.

Limaj si často mnul loket levé ruky a snažil se paži rozhýbat. Drobné zranění které utrpěl před v boji mezi menhiry se hojilo špatně a vlastně se nyní zdálo, že se zhoršuje. Ruku měl necitlivou a v mrazu mu na několika místech omrzla. Měl na ní dva velké růžové fleky, jeden na předloktí a druhý na hřbetu dlaně. Prsty hýbal ztěžka. Skoro to vypadalo jakoby mu někdo uzdravení nepřál.

Po hodině odpočinku, začali kontrolovali výstroj a matně zavzpomínali na cestu jež podnikli a podivný zápas s pánem hor. Všechno se zdálo tak neuvěřitelné a neskutečné, ale nezapomenutelné zároveň. Především Limaje začala vzpomínka na onu bitvu trápit. Kromě toho, že on byl tím, kdo naplnil osud pána hor, ho znepokojovala i zmínka o Átmajovi. Jako by už i kdysi plnil něco, o čem se pouze domníval, že chápe. Jako právě nyní. Co když neví vůbec nic? Co když nikdy nic nevěděl a proto udělal, to co udělal. A bez víry v osud může vinu svalovat pouze na sebe. Vyrovnával se s tím už kdysi a dlouho, zatraceně dlouho. Sto nebo kolik let a teď by mělo všechno přijít vniveč?

Po dvou hodinách nedokázal Limaj myslet na nic jiného a proto chvatně vstal a připravil se k odchodu. Na Fíriovu snahu probrat co se stalo, nereagoval, jen se občas odměřeně zasmál nějaké jeho poznámce o krkolomnosti té strastiplné cesty.

Vyrazili zamlkle podél řeky a Fírias si občas zapískal, ale spíše než nějakou melodii, hvízdal jen nesrozumitelné útržky. Limajovi to bylo fuk.

Kolem třetí nebo čtvrté hodiny odpolední dorazili až na místo, kde se jejich řeka spojila s druhou stejně širokou a proud nového toku se stal prudký a hluboký. Právě v tom místě se Fírias zastavil a zamyšleně hleděl do vírů a pěny vroucí na ohlazených bílých křemenech.

„Máš ještě ty sny?“ zeptal se stopař. „Myslím ... vídáš ještě věci, které ... ještě nikdo nevymyslel?“

„Nevím,“ odpověděl jen na půl úst. „Je to teď důležitý?“

Fírias se ironicky zasmál. „Zvaž to sám. Ale od toho střetnutí tam nahoře,“ palcem zamířil někam za záda, „v tobě tu schopnost necítím.“

Limaj se nad tím povrchně zamyslel. „A je to běžný?“

„Ne,“ usmál se stopař, „právě že vůbec ne.“

„No, tak jsem výjimka,“ prohlásil a v ten moment mu všechno došlo. Zastavil se na místě s tváří tvrdou a ostrou jako by byla hrubě vytesaná z kamene. Hlavou se mu rozběhly asociace, které do sebe hladce zapadly. *Co když je to totiž tak, že jsem tuhle schopnost neměl mít napořád. Co když právě ta schopnost byla to, proč mě shání kdosi z university Arinia Dala? Co když měla jen přilákat pozornost? Stejně tak jako mě díky ní našel Fírias, našli mě i zabijáci. Co když všechno tohle mělo právě mě dostat právě sem?*

Nad hlavou jim šuměly listy stromů, pod nohama jim bublal rychlý proud a svět byl stále tentýž, ale přesto se zdál jiný. Mnohem pomíjivější.

Osud je řadou rozhodnutí. Nemá konkrétní cíl, ale lidé v to věří. A znají-li svůj cíl, brzy ho také dosáhnou. Vše lze opravit. Ke každému rozhodnutí se lze vrátit a učinit ho znovu, jinak a lépe z ponaučení nezdařem. Kromě několika výjimečných, kromě těch, jimž je člověk vystaven jen a pouze jednou. Rozhodnutí, na kterých závisí tisíce dalších rozhodnutí. Okamžik obyčejný jako kterýkoli další. Ale pouze na první pohled.

„Mnohá rozhodnutí,“ zašeptal Limaj, „jsou klíčová. Jsou to uzly, přes které když se projde, již není cesty zpět.“ Mluvil do stříbřitého toku řeky, ale myšlenky předával Fíriovi. Chtěl mít

posluchače, svědka svého vlastního já, které se chystal otevřít a které mohlo a možná i mělo pohnout osudem celého lidstva.

Fírias roli přijal. S vděkem a u vytržení.

„Jenže co?“ zeptal se Limaj bez nároku na odpověď, „co způsobuje, že se v těch okamžicích rozhodujeme právě tak, jak se rozhodujeme? Rozum? Zkušenosti? Intuice? Co když se můžeme rozhodnout stokrát jinak a právě to jedno uskutečněné rozhodnutí nám bere svobodu. Nevykonáme ho sami, za nějakým nám známým účelem. Pro svůj zisk, pro své blaho, altruisticky nebo sobecky. Ne. Vykonáme ho náhodně, bez rozmyslu a jen proto, že o dopadech onoho okamžiku nevíme nic. Tohle je pravý osud. Okamžik, kdy přijdeme o svobodu.“

Pak se Limaj na dlouho chvíli odmlčel, jako by čekal na onen okamžik, na ono místo v čase, kterého on si všimne a pozná, že je klíčové.

Fíriovi myslí ubíhala řada otázek, jež nyní položit nechtěl, ale náhle se slyšel jak pronáší: „Mluvíš jako bys sám podléhal osudu ...“

„Ne. Teď už věřím v jeho existenci, ale myslím, že se mě pouze snaží ulovit. Že nejsem jeho zajatcem, ale kořistí. Nevím, kdo, kdy a jak vetkal osud do řádu světa. Nevím jakou úlohu mají v jeho splétání Echolidy. Vím pouze, že mým cílem, je vyhnout se mu.“

„A myslíš, že to souvisí se ztrátou tvé schopnosti?“

„Ano. To se podle mě stát nemělo. Nebylo to pro tento svět tak plánováno.“

„Uvědomuješ si, že v tuhle chvíli jsi vlastně neviditelný.“

Limaj přikývl. „Přesně tak. Tohle se stát nemělo.“

„Znamená to, že v tuhle chvíli už po nás nikdo nejde?“

„Tak nějak. Ale nemohu ti říct nic víc. Vím toho málo, příliš málo.“

„Takže v černých pláštích oblečené vrahy, skryté za každým rohem, můžeme pustit z hlavy?“

„Ano.“

Ten poslední, tak sebejistý souhlas, byl ale předčasný. Jakmile se Fírias soustředil na černé bojovníky, pocítil jejich blízkost. Zvedl vzrušeně hlavu a zrak zapíchl do prerie rozpiňající se za několika kmeny a keři. Naklonil soustředěně hlavu. „Asi jsme se přepočítali. Jsou tu.“

Limajovi zhodnocení situace i rozhodnutí zabralo pouhý zlomek okamžiku. „Kolik a jak daleko?“ Nedal na sobě znát ani překvapení ani zaváhání. Tvář měl stále kamennou.

„Dva. Několik mil tímhle směrem.“ Fírias ukázal k Mahájo Mistró.

„Jdeme!“ rozkázal Limaj a vyrazil podél toku úsporným tichým a sebejistým poklusem. Jeho pohyb halila vegetace, tlusté listy, kmeny a čepele přerostlých trav a bylin a na mnoha místech široké koryto řeky. Během pěti kroků se Limaj Fíriovi ztratil z dohledu. Zmatený stopař se ale nakonec rozběhl také.

Po deseti minutách běhu se Limaj zastavil a vyčkal, než ho Fírias dožene.

„Myslím, že někde poblíž bude brod,“ sdělil úsečně Limaj. „Tam se s nima setkám.“

„Ale ...“

„Jak jsou daleko?“

„Nevím,“ Fírias vypadal rozčileně. „Už jen kousek. Ale ...“

„Takže jedou na koních. Dobře. Vítr fouká k nám. To se hodí.“ Limaj dlaní otočenou k zemi přikázal, aby šli opatrně a příkře. Stopař poslechl, dál se nevyptával, ale zmatení a rozčilení z jeho tváře nezmizelo.

Opravdu se brzy objevila velká proláklina mezi stromy, do které z obou stran řeky klesala vydupaná stezka nebo cesta. Brod jehož proud rozmělněovaly velké balvany, měl na šířku asi dvacet sáhů, voda v něm jiskřila, točila se a na dvou místech se hnala bystřeji. Kamenité a písčité dno se pod průzračnou vodou záhadně vlnilo a ožívalo. Slunce sem mělo volný přístup a tak těkající hladina házela mocné a matoucí odlesky do stínů okolní zeleně.

„Tady se schovej.“ Limaj ukázal za silný kmen.

„A co chceš sakra dělat?“ zašeptal podrážděně Fírias.

„Takovej trik s chlápem uprostřed brodu.“

„Co je na tom za trik, zatraceně?“

„Nic. Jen to, že jsem lepší šermíř.“ A Limaj skočil vody, aby se prodral až do středu brodu. Tam vytasil meč. Čepel hladce vyletěla, jakoby se už dlouho třásla nedočkavostí okusit nový boj. Limaj ji sklonil téměř až k vodní hladině. Stříbrné paprsky zazářili na obnaženém ostří.

Asi tak stejně jako si Limaj byl jist svým vítězstvím, byl Fírias napjatý pochybnostmi. Skrčil se za stromem a hleděl do míst, kde běželi jejich pronásledovatelé, jakoby mu ve výhledu nic nebránilo. S každým jejich přiblížením se mu zrychloval tep. Čím byli blíž, tím hmatatelnější byla jejich aura. Rostla, zvětšovala se a rozpínala se do okolí. Proti jejich síle, odhodlání a sebejistotě si připadal podřadný a mnohem víc než bezvýznamný. Byla z nich cítit arogance, která opovrhne vším, kromě vlastních cílů. Žádná láska, radost, nenávist, jen hluboko, hluboko pod masou temna a prázdna jakási drobná skulinka do živé bytosti.

A proti nim ... Limaj. Fírias stočil pohled na vysokou postavu stojící uprostřed řeky. Dlouhý ušpiněný plášť, neupravené vlasy, pevná tvář s rašícím voussem a dvě upřené a matně se lesknoucí oči. Záhada z minulosti, se kterou už stovky let nikdo nepočítá. Mistr meče vhozený do rozbouraných událostí. Strůjce síly, která jej přerostla.

Uvnitř Fíriovi hlavy už jejich souboj vlastně začal a on zjišťoval, že opravdu neví, kdo bude vítěz. Limaj byl unaven cestou, hladem a zraněním na ruce. Jeho protivníci byli dva a jeli na koních. Věřil Limajovi, ale cítil, že o výsledku souboje bude rozhodovat něco mnohem mocnějšího, než osud. Totiž náhoda.

Ozvalo se rychlé dusání. Fírias zmizel ještě v hlubším stínu a zatajil dech.

Na horizont k řece se svažujícího kopce tryskem vběhli dva koně. Jako černé siluety na modrém nebi s jezdci v dlouhých černých pláštích. Pod kopyty se jim zvedaly obláčky prachu a hlomoz podkov uťal všechny ostatní zvuky.

Jeli přesně tak, jak si Fírias představoval. Sebejistě, arogantně, nezadržitelně. Ale přesto ... zastavili. Vzepjali koně na zadní a zůstali stát dva kroky před brodem. Jejich oči spočinuly na vyzývavé postavě, majetnický rozkročené v půli řeky. Neřekli nic, ani se po sobě nepodívali, ale ve chvíli, kdy proti nim Limaj namířil špičku meče, vyrazili.

Koně zafrkali, rozhrábli kameny a písek na břehu a pustili se do proudu. Kolem nich se zvedla vodní tříšť a milióny kapek, který se blížily jako smršť přímo proti nehybně čekajícímu Limajovi. Jedna temná rychlá smrt zleva, druhá zprava. Meče se jim v ruce objevily s nečekanou prudkostí. Napřáhly se. Už byly blízko. Limaj rozpoznal i kresbu na jejich čepeli. Kolem proletěli dvoje temné hřívy a oči netečně odrážející svět okolo. Limaje zalila vodní tříšť a hned za ní se zjevilo ostří nepřitele.

S neobyčejnou jistotou rozřezávalo zmítající se kapky a nedalo Limajovi žádnou šanci na únik. Zpívalo. Limaj ho slyšel. Zpívalo dychtivostí zakousnout se do masa. *Někdy jindy. Ne dnes.* A Limaj se konečně pohnul. Naklonil ostří a rozpohyboval meč tak přesně a rychle jak jen dokázal. Dal do toho pohybu všechnu sílu kterou měl, veškerou svou obratnost. Dal do

toho pohybu celý svůj osud.

Echolea upustila šálek s čajem a rozlila ho na stůl na všechny pochoutky a dobroty honosné slavností večeře. Echoleon se zachvěl stejně jako ona. Jejich zraky se střetly. Byly plné nejistoty.

„Ano,“ začal rozechvělým hlasem Echoleon, „jeho zranění nebylo tak vážné, nevyčerpalo ho jak mělo.“

„Ano,“ pronesla o oktávu výš Echolea, „jeho schopnost zmizela a jeho pronásledovatelé se stali kořistí.“

„Ano,“ řekli nyní v souznění oba zároveň, „vše bude jinak.“

Limaj dokončil jediný mistrovský tah mečem, přesný a tak skvěle řemeslně provedený, až se zdál být uměním. Čepel se nesrazila s ostřím protivníka, ale s jílcem. Okamžitě přetála dva prsty a zvedla nepřítelův meč, jako by si s ním hrála. Ještě než měl druhý jezdec čas pochopit situaci, řítit se vstříc dvěma ostřím. Jedno z nich se mu zabořilo hluboko do krku.

Vzepjali se dva koně. Do řeky spadli dva bojovníci. A než se s proudem smísila poslední kapka vody vzedmutá do vzduchu společně s krví a pískem, přikrčil se Limaj nad bezmocné útočníky a mečem jim jednomu po druhém prorazil hrudník přímo nad srdcem.

Voda se zbarvila barvou budoucnosti, koně odklusali někam mezi stromy a jak ustal hlo-moz souboje, ptáci znovu zazpívali a zašumělo listí. Byl konec.

„U všech pohřbenejch kostí, vždyť jsou úplně stejné.“ Fírias hleděl do bledých, smrti zkřivených tváří. Vytáhli je na břeh a zatlačili víčka. Teď jak leželi vedle sebe nebylo pochyb. Tváře měli k nerozeznání. „Zatracený dvojčata nebo co?“

„Možná. A ti první mohli být trojčata.“

„Cože?“

„Vlastně vypadali přesně jako tihle dva.“

„Co to znamená? Co to doprdele znamená?“

„Nevím. Hodíme je támhle do křoví.“

„Nechceš je pohřbít nebo tak něco?“

„Ne. Kašlu na to. Začíná se mi všechno dost nelíbit.“

„Teprv teď? Jo a hele co měli u sebe.“ Fírias ze skryté kapsy jednoho z padlých bojovníků vytáhl při listy ušpiněného papíru složené do malého obdélníku. „Jsou tu jména a taky popisy. Sondo, Vinigir Ralli, Adrin, Bhorst, Marlíma, Šalzi a tak dál a tak dál.“

„Tahle cesta vede do Nerelionu?“ Limaj ukázal za brod, směrem, kterým se ubírali jezdci, než jim zkrížil cestu.

„Jo ... sakra jasně.“ Došlo konečně Fíriovi. „Oni nešli po nás, ale jeli někam dál.“

„Podle mě po nás šli. Teda vlastně mohli jít, kdybych už neztratil tu schopnost.“

„Zdá se, že jsi zachránil řadu jmen, tady z toho seznamu.“ Fírias listy opět přeložil a schoval je. „Pak je můžeme varovat.“

Limaj pokrčil rameny. „Jestli to ještě bude třeba.“ Udivený Fíriův výraz ho nechal chladným, důkladně ořetý meč zastrčil zpět do pochvy a zmizel v křoví. „Jejich koně se nám budou hodit,“ křikl na Fíria způsobem, jako by mu přímo přikazoval, aby si jednoho taky našel.

„A ještě něco?“ Fírias se pídil po brašnách nebo jídle. „Vůbec nic? To jezdí takhle nalehko jako na výlet?“

Limaj se vynořil z křoví a vedl za sebou hřebce černého jako saze. „Asi ano, na koni nic není. Ale vem si jejich meče, jestli chceš. Jsou kvalitní. Kde máš koně?“

„Nepotřebuju koně a ty meče taky nechci.“ Fírias se začal zničeho nic dost ošivát.

„Nemůžeš běžet vedle mě bez ... Ty chceš bělouše, že jo? Nebo počkat. Ty chceš toho svýho. Proto celou dobu pískáš.“ Limaj se musel zasmát. Zasmál se od srdce a tak vroucně, jak to od něj Fírias ještě neslyšel. „Nebud' naivní blázen. Kde by se tady vzal?“

„Hele. Ty máš svůj meč a já svýho koně. Nepodceňuj ho laskavě.“

„Dobře, dobře, ale zatím tady není. Co kdyby sis vzal jejich a chvíli to přetrpěl.“

Fírias zamumlal něco o tom, že než aby jel na takové herce, radši poběží, ale přesto začal pročesávat okolí brodu. Než našel koně a než se připravili na cestu byl již podvečer. Slunce svítilo zešikma a zlátko nad západním horizontem, pomalu se ochlazovalo a hmyz začal střídát směny. Nad vyhrátými kameny se honila poslední hejna much a do vzduchu se vznášely první můry.

Limaj jel klusem s Fíriem v závěsu. Chvilí se drželi na cestě a cválali směrem ze kterého přijeli dva zabijáci, ale brzy se stočili k jihu a udusanou pěšinu opustili. Ukázalo se, že dva černočerní koně nejsou žádné herky a Fírias musel nad jejich ušlechtilostí uznale pokývat hlavou. Přesto se nezdálo, že by si jízdu užíval a řemen z původního postroje, který měl stále uvázaný kolem pasu, mu nedal ani na chvíli zapomenout a tak se nad smrákající se stepí čas od času ozvalo pronikavé hvízdání.

Proti nim se na pohasínajícím nebi vypínala do stále větší výše smělá silueta Mahájo Mistró a oni jí jeli vstříc. Tam za ní, asi tak jeden a půl dne cesty daleko čekala univerzita Arinia Dala. Na rovné pláni byla navigace snadná a koně přes ní poslušně a neúnavně unášeli své nové pány. Jeli rychle střídme a bez zastávky, až do chvíle, než se jim přes cestu postavila řeka.

Její břehy byly rozbahněné a rozdupané stovkami kopyt napájějící se zvěře. Travnina byla spasená a zůstaly jen houževnaté a trnité keře a také tlusté, bíle flekaté listy. Fírias rychle vybral vhodné místo a oni přebrodili tam, kde se denně brodila celá stáda zvěře. Voda v téhle řece už nebyla studená a průzračná. Měla hnědozelenou barvu a slabě zapáchala, ale smočili v ní pouze nohy až po kotníky.

Než pobodli koně k dalšímu klusu, jen podvědomě si uvědomili, kde tahle řeka pramení. Zdálo se, že byla nedávno rozvodněná a i nyní s sebou nesla poslední zbytky zuřivé bouře z východní strany pohoří. Bahno průsmyku Ahir Mara. Nevábně zapáchající bahno.

Stíny se protáhly tak, až se začaly slévat v jeden jediný. V klidném vzduchu visel pach zvěře, která pod dozorem Mahájo Mistró křížovala krajinu. Stáda muflonů a antilop zůstávala klidná, když je mýjeli.

Limaj se bál, že rozruch ve stádech je může prozradit, jenže taky si nemyslel, že by dva jezdcí vrhající dlouhé stíny mohli uniknout pohledům z Mahájo Mistró. Ta zubatá kaskáda ho začala znepokojovat. Nevěděl na čí straně, kdo a kde je, ale cítil ještě něco. Něco mnohem silnějšího a závratnějšího. Jakési hluboké bodání v mysli.

Napadlo ho, že čím více očí ho spatří, tím víc věcí se změní. Pro všechny a pro každého byla zvolena jedna jediná cesta. A on ji nyní přehradil. Každým svým dalším krokem přidává osudu do cesty jeden nový kámen. V každém okamžiku svého dalšího bytí mění a stáčí živo-

ty všech bytostí okolo sebe. Jejich vlastní řetězy rozhodnutí pokrouť či přetrhá. Ale cítil, že nejsou nečinné. Ty bytosti, jež potká si zvolí svůj malý soukromý osud a sváží ho s tím je-

ho. Ten kdo zná osud lidí, zná i jejich jedinečná rozhodnutí, ale ten kdo zná lidi samotné, zná všechna jejich možná rozhodnutí. On míří na univerzitu. Byl tam pozván, čekají tam mnohé odpovědi a očekává se to od něj.

V ten moment Limaj trhl za opratě a prudce zastavil. Než si toho Fírias všiml musel se hodný kus cesty vracet.

„Co je to svobodná vůle?“ zeptal se místo vysvětlení Limaj.

Fírias neodpověděl. Neměl po ruce žádnou ucházející odpověď. A Limaj na ni vlastně ani nečekal.

„Rozhodnout se jakou z možných cest, které jasně vidím před sebou, zvolím. Svobodně. Nezní to obtížně, že ne? Ale podívej se támhle,“ Limaj ukázal k Mahájo Mistró. „Tam je univerzita. A podívej se tam,“ ruku natočil doleva. „Odtamtud přijeli ty jezdcí. A teď mi řekni, který směr zvolit? Je někdo, kdo ví, jak se rozhodnu? Může se mě osud znova snažit polapit? Vyberu univerzitu, protože se tam mnoho dozvím. Nebo ne. Vyberu tu druhou cestu, protože toho víc vyřeším. Obojí se mi zdá dost dobré. Hmm. Tak jak se rozhodnu? Jak se rozhodovat a přitom se vyhnout osudu. Vyhnout se rozhodnutí, které bych učinil. Které by kdokoli a kdykoli učinil, bez nároku na svobodnou volbu.“

Vidíš,“ Limaj zvedl hlavu a uviděl drobné mráčky plující na jih. „Tak tedy na jih? A nebo ne.“ Limaj zase hlavu sklonil k zemi, kde běžel opozdílý mravenec. „Třeba on je tím znamením. Jeho směr je ten, který se má následovat. Chápeš co tím chci říct? Svobodná vůle ... jistě. Che. A lidé se řídí podle mravenců. Jeden mravenec určí budoucnost světa. A víš co? Že běžel tím směrem, odkud oni přijeli? Tak já tuhle cestu volím.“

Fírias zatřásl hlavou. „Co? Kam, že to chceš sakra jet?“

„Tam. Směrem k ... hehe. To se ti bude líbit. Směrem k Tearnyonu.“

„Směrem k ... proč? Co tam?“ Takhle náhle změněný cíl cesty Fíriem otrásl. Hory přešli jen proto, aby se dostali k univerzitě. Jaké má tahle změna opodstatnění? Jenže Limaj a Tearnyon? Ale, u mizernejch lektvarů, proč ne? Sakra, vždyť on by se hodil.

„Zajímavě sebejistý a podlý úsměv,“ pronesl Limaj při pohledu na Fíriův zamyšlený obličej. „Tak co? Jedem?“

„Ať už jsme tam, hrome.“

Univerzita

Civilizace je název toho druhu šílenství, jež samo sebe legalizuje.

Za tři dny dorazily Echolidy na univerzitu Arinia Dala. Sedm dní by jim stačilo na překonání celé Naigiaridy od východu na západ a čtyři týdny od severu k jihu. Jejich koně, Neodvratnost a Naděje, si museli odpočinout pouze jednou a měli ještě dost sil i chuti pokračovat. Vlastně nezastavovali vůbec rádi a to z nich dělalo nejrychlejší stvoření, jaká kdy chodila po zemi.

Již mnoho desítek mil před hlavní branou univerzity však museli Echolidy zpomalit, neboť cesty se zaplnily lidmi, celými rodinami, povozy, mezky a koňmi, kteří uhýbali z cesty jen před hraničními hlídkami a univerzitní milicí. Byly jich desítky a stovky a celý průvod pochodoval stejným směrem – k univerzitě, k vysokým stavbám pěti fakult a kampusu rozložitému jako menší město.

Echolidy proklusaly kolem lidí a hlídek aniž by vzbuzovaly rozruch, přesto je stíhaly udivené pohledy. Jejich přítomnost vyvolávala naději a trochu i obavy, ale velmi záhy se vzpomínka na ně rozplývala v neurčito. Obraz dvou identických tváří stárl mnohem rychleji než svět okolo a z jasné vzpomínky se během dvou okamžiků stávala legenda, zbýval pouze mystický pocit opředený pavučinou věků.

Tak prošly několika hlídkami strážícími Naborskou cestu kličkující mezi Lesterickými jezery od Orenzálu až po křížovatku Drouv Ors a zjistili, že se cesta zahušťuje tím víc, čím blíže jsou univerzitě. Lidé z vesnic kolem velkých městských států se dali do pohybu, stejně jako ti z jihu a západu zanechávají za sebou své domovy, pole a celý život. Hledali útočiště na univerzitě. Echolidy to nepřekvapilo, ale vidět tolik lidí a tolik osudů a vidět skutečnost takhle z blízka, bylo těžké. Zvlášť pro ně. Byly příliš citliví na touhy a sny lidí, až moc snadno vyčetli z obličejů mnohá utrpení.

Vše co se právě dávalo do pohybu, pocházelo z jejich hlavy. Dávno promyšlený scénář se začínal uskutečňovat se všemi svými důsledky. Zapisoval se do přítomnosti a kopíroval do budoucnosti. Psal se brkem, kterým byli lidé, inkoustem z jejich činů, na papír, jenž byl samotným světem.

Na Drouv Ors povozy zastavily, protože se střetly s proudem valícím se sem ze západu. Široká cesta se ucplala. Vedle sebe se k hlavní bráně univerzity tlačily tři nebo čtyři řady dřevěných kár i vozů s plachtami, ze kterých vykukovali rozčepýřené hlavy dětí nebo se odtamtud ozývaly slepice nebo obojí najednou. Kolem prašné, kdysi pískem sypané magistrály, stály stany, či jen hadrové přístřešky a do široka byl větrem roznášen odporný smrad. Muly a mezci zaneřádili cestu, lidé zase každé křoví, nad pěšinou poletovala mračna much a ani krvežíznivých hověd tu nebyl nedostatek.

Naopak vody bylo málo. Od řeky Galisito, vzdálené pár mil, pravidelně přijížděl vůz se sudy a rozdával vodu. Zdarma. Stejně tak se rozdával i chléb a pšeničné placky a dokonce i jablka. Ale zoufale málo. Šlo o přiděly, o ubohou almužnu, kterou univerzita mohla lidem poskytnout. A poskytovala.

Teď, když se města na jihu pohnula, už nikomu nic nepatřilo. Ani sýpky, ani studny, ani pole a ani život. Verbovalo se a zabavovalo. Lidem zbývalo už jen neštěstí nebo ani to ne a jediný, kdo měl a kdo rozdával, byla univerzita. Její pole a mlýny a pece, dílny a kovářny, úrodná půda mezi řekou Galisito a Na, kterou chránila milice a nepřímo také ponurá

pevnost Mahájo Mistró na východě, i celý kampus byl lidem otevřen. Najednou byla ta nepochopená stavba, ten svět sám pro sebe, uzavřený a mlčenlivý tolik generací, k něčemu dobrý.

Když se začalo mluvit o univerzitě, mluvilo se o útočišti a prosté lidi vlastně vůbec nezajímalo, že jde o akademickou půdu, že se tam zkoumá historie a matematika, astronomie a teologie. Nikdo z nich nic takového jaktěživ nepotřeboval a ten kdo měl dvě zdravé ruce se dokázal uživit bez znalostí těch věd. Žil, nebo přežíval navzdory nepřízní počasí, konkurenci z měst nebo lupičům... Až do teď. Nyní se univerzita ukázala jako věc praktická.

Echolidy projeli hlavní branou aniž by kdo chtěl vidět povolení, nebo propustku, na kterou se čekala taková fronta. Ustájili koně hned na prvním náměstí a poplácali je uznale po boku. Neodvratnost a Naděje nedočkavě zafrkali, byli by jeli ještě dál, s Echolidy na hřbetě je nic netížilo a dokázali se hnát dnem i nocí, lesem nebo pouští, stále dál až na konec světa a pak zpět.

„Chvíli se tu zdržíme,“ řekla jim Echolea. „Bude to jen pár dní.“ Zdálo se, že koně jí rozumí i když ona samotná tomu příliš nevěřila.

Echoleon se protáhl a zív. „To cestování mě zmáhá.“

„Neber si to tak. Zkus si toho nevšímat.“ Echolea narážela na stovky lidí, které minuli a ze kterých tak silně vyzařoval osud.

„Myslíš, že za někoho děláme ...“

„... Ne!“ nenechala ho domluvit Echolea. Věděla že chce říci špinavou práci, jenže veškeré cesty, kterými mohly vést osudy lidstva končily zkázou. Kromě jediné, té původní cesty a ta ať byla jakkoli nečistá a drsná, byla prostě a jednoduše jediná. A oni museli tuhle práci dělat, protože se nenašel nikdo jiný.

„Tak ne,“ souhlasil Echoleon, ale zdál se zamyšlený. Byl vždycky moc zamyšlený a tam kde by Echolea hodila kámen, on by si ho začal prohlížet.

Rachot na náměstí prozradil další várku uprchlíků, kterým byl povolen vstup. Dvojčata opustila stáj a zkoumala lidi a jejich kroky a směr, kterým šli. Viděla před nimi možnosti, stuhly vinoucí se časem, navzájem se přitahující či odpuzující, silné proudy, které je strhávaly a hnaly stejným směrem a víry, kde se osudy smotávaly či křižovaly.

Pak jim výhled zaclonil osud temný, potrhaný, rozmělněný a nejistý. Přesto byl silný, velmi silný a ať byla situace jaká chtěla, právě tento osud sem přitahoval jiné. Nebylo to rozhodnutí rektora nebo děkanů a senátu. Nebyla to politika intrikující v pozadí. Byla to prostě a jednoduše tato postava, ke které se lidé rozhodli připojit.

„Gemeloj Echolidy,“ pronesl teatrálně. „Bonvenon. Vítejte na naší univerzitě.“

Echolidy se usmáli a jejich krásný, nevinný obličej se rozzářil. „Naid ies Bransel. Je nám potěšením,“ řekli jednohlasně v magickém souzvuku.

Naid se krátce uklonil a také se usmál. Jeho úsměv byl však složitým manévrem, naučeným zakrývat emoce a myšlenky. Obličej byl nesmlouvavý, tmavý a zarostlý. Působil moudře a učeně, ale také velmi disciplinovaně, zkrátka svědčil o silné vůli a vůdčí osobnosti a to co skrýval patřilo pouze a jen jemu a nikdy se neukázalo nikomu jinému, přesto ... Echolidy viděly cosi uvnitř, co se zdálo skryté, ale co prozrazovaly zbytky jeho potrhaného osudu.

„Už dlouho jdou zvěsti, že se blížíte,“ pronesl Naid školeným hlasem.

„Nejdou,“ opáčila dvojčata.

„Ach ano.“ Naidův hlas prozrazoval pobavení. „Špatně jsem to formulovat. Mám jednoduše své způsoby jak zjistit, co se děje v okolí. Vás nelze přehlédnout.“ Krátce si odkašlal. „A za co vděčíme vaší návštěvě? Hodláte se zúčastnit seminářů nebo teologických disputací? Chcete rozšířit naši knihovnu o zajímavé spisky, nebo se jen podělit o své rozsáhlé znalosti dějin? Přijeli jste si pro radu, nebo nám chcete nějakou dát? Hmm. Myslím, že ani jedno z toho, že. Echolidy nepřijíždí ze zvědavosti, či ochoty. Přijíždějí z nutnosti. Je to tak?

Dvojčata, která se objevují tam, kde je třeba zasáhnout a změnit osud, tam, kde se události vymakají kontrole. Přijíždějí do míst právě ve chvíli, kdy jsou ta místa důležitá.“ Krátká pauza přidala na naléhavosti. „Tentokrát jste přijeli zbytečně. Se mnou nepohnete. Už dávno si řídím svůj osud sám a ani vaše naléhání, zastrašování, nebo cokoli, čím lidi nutíte změnit názor, na mě nebude platit.“ Řekl to důrazně, ale ne agresivně.

Dvojčata přepadl zvláštní pocit. Ten který neměla vůbec ráda a který zažívala jen málokdy. Tím pocitem bylo překvapení. Naida přece nebylo třeba v ničem přesvědčovat. Plnil svou roli a neodchýlil se od plánů. Jeho osud sice byl nestálý a proměnlivý, ale nevymyká se záměrům. Pokud ovšem nezačal jednat iracionálně. Echolidy nedokázali skrýt překvapení. Už samotná Naidova řeč svědčila o jeho skrytých rozhodnutích.

Echoleon se zamyslel a Echolea zlostně přivřela oči. „O ... o co běží?“ chtěla vědět. „Jaké rozhodnutí jsi změnil?“

Tahle otázka zase překvapila Naidu. Zaprvé, Echolidy nepřijeli na univerzitu kvůli němu a zadruhé, cosi jim zůstává skryté. Nevěděli vše a budoucnost je jim záhadou, tak jako všem. Mnoho věcí se nyní vyjasnilo a Naidovo přesvědčení získalo jasnější podobu. Dlouho mlčel a přemýšlel, než na něj Echolea nezačala opět naléhat.

„Řekni, jaké rozhodnutí? Co se snažíš změnit, čemu se chceš vyhnout?“

Opět neodpověděl. Výhoda toho, že on ví a oni ne, mu připadala nedocenitelná. Doufal, že může vyhrát nad osudem, nad jeho ztělesněním, kterým Echolidy byly. Ale pouze chvíli, než se na něj otočil Echoleon a začal ho zkoumat ostřížím zrakem. Uměl nahlédnout pod masku obličeje a odkrýt co tají. Pak pronesl potichu: „Vyhýbá se smrti. Viděl část svého osudu. Ví, že jeho život má skončit v boji s nepřítelem a chce se tomu vyhnout.“

Naid chtěl nechtěl musel přikývnout. „Už jsem udělal dost. V Tearnyonu, Orenathu, v jiných velkých městech. Zachránil jsem spousty nadaných lidí a další právě nyní,“ ukázal na vozy kodracující se po dlažbě. „Zbytek nechám na nich. Samotný boj už je jejich záležitost. Vůdcové, vládci, sněmy, rody a smlouvy a politika. Do toho už já mluvit nebudu.“

„Cože?“ rozčílila se Echolea a její zpěvný hlásek zintenzivněl. „Máš vůbec představu jaké to bude mít důsledky? Co všechno na tom závisí? Co vše se změní a rozpadne?“

Echoleon jí konejšivě pohladil po rameni a utišil. „Znamená to, že se tady schováš? V bezpečí univerzity přecháš nepokoje, válku, hladomor i všechno ostatní? Zbabele zalezeš a budeš doufat, že to jednou skončí? Pleteš se. Zemřeš tak jako tak a tímhle rozhodnutím jen strhneš celý západ i mnoho dalších sebou. Všechny, i ty, kterým myslíš, že jsi už pomohl.“

„To jsou vaše důsledky a ne moje.“

„Jaké naše důsledky?“ napadla ho opět Echolea. „Je to fakt. Přesně tohle se stane.“

„Podle mě ne. Stačí se na věci podívat jinak. Jenže tomuhle pohledu vy nerozumíte. Pouze opravujete a kormidlujete svět do původního směru, ale už se neptáte, proč, odkud a kam směřujeme. Podle mě existuje i něco vyššího co tomu dává smysl. Něco co nám radí jak se rozhodovat v harmonii se zbytkem světa.“

Echolea vzdychla. Jako by slyšela bratra. „Jenže osud nezastavíš,“ zkusila to jinak. „Je jako rychlá řeka a když jí postavíš do cesty překážku, najde si jinou cestu. Jestli nepomůžeš v boji proti nepříteli, jestli nezemřeš, potom tě bude stíhat neštěstí za neštěstím. My vidíme osudy a všechna úskalí, která číhají na jeho cestách. Je pouze několik bezpečných směrů, ostatní vedou do zkázy a ty se řitiš právě tam.“

„Nezastrašuj.“

Echoleon se postavil sestře po bok. „Ne, to neděláme. Ale už teď máš v sobě prokletí. Nepřipouštíš si to, ale někde v tvé hlavě číhá monstrum, krutá bestie, která musí zemřít spolu s tebou. Nenechávej ji naživu, neprovokuj ji. Nepřikrmuj jí násilím a vypočítavostí.“

Naidovi blýsklo v očích. „To je moje věc, stejně jako všechna moje rozhodnutí,“ zavrčel. „Nepotřebuju vaše rady k tomu abych si uspořádal život. Nezkoušejte ty svoje triky a jednou provždy se rozlučte s mojí účastí v té vaší ... hře. Hrajete příliš podle pravidel a zapomínáte na další možnosti. Nevidíte věci a lidi, kteří se pohybují mimo osudy. Nevidíte řešení, které mohou přinést oni.“

„Ten na koho čekáme by sice mohl leccos zachránit,“ prozradil Echoleon. „Ale je to risk. Je nevypočitatelný, jeho rozhodnutí jsou spontánní a jeho motivace nejasná.“

Naidovi se vrátil jeho původní klid a dokonce se i pousmál. „Pak musíte riskovat, doufat a věřit, že to vyjde. Ví, že všechna ta slova jsou vám cizí, přesto nic jiného vám nezbyvá. Ovšem, jestli je ten člověk alespoň trochu jako já, potom se vám ho jen těžko podaří čímkoli přesvědčit. A co víc, možná, že ani nepřijde. Je-li pro vás tajemstvím a neznáte-li jeho rozhodnutí, proč si myslíte, že se s ním setkáte právě tady?“

„Sám jsi ho sem pozval.“

„Opravdu?“

„Ano. Je jedním z těch, kterým jsi zaslal dopisy.“

„Aha, no dobře.“ Naid vzal na vědomí, že Echolidy nepřijeli na univerzitu kvůli němu, jak se domníval a jejich další pobyt zde byl pro něj přijatelný. „Nemíním vám v čekání nijak bránit. Ani radu ode mě jistě žádnou nepotřebujete.“

Echolidy pokrčily rameny. „Pravděpodobně tu strávíme několik dní a rádi bychom ...“

„Ale ovšem. Na naší fakultě jsou ještě nějaké volné pokoje a pro tak vzácné hosty jistě najdeme náležité ubytování. Pojděte za mnou.“ Naid pokynul rukou.

Energickým krokem opustili první náměstí a vstoupili do parku oddělujícího vnější kampus od fakultních zahrad. Kolem se míhalo mnoho modrostříbrných uniforem milice i talárů bakalářů, učitelů a studentů a obyčejných především hnědých či šedých vest a kalhot lidí nejrůznějších zaměstnání. Uprchlíků potkali málo, mířili hlavně na druhou stranu kampusu do rozlehlých pastvin, kde se k nebi zdvíhalo mnoho sloupů kouře a kde jeden vedle druhého vyrůstaly dřevěné, plátnem nebo kůží pokryté přístřešky.

Podél cest se také vyvíjelo množství menších či větších stánků a stanů mezi kterými postávali lidé nejrůznějšího věku i pohlaví a pod otevřeným nebem předváděli nebo prostě jen zkoušeli nejrůznější experimenty, fyzikální pokusy, či promlouvali k těm, kteří byli ochotní naslouchat.

„Sbírají hlasy,“ komentoval to Naid. „Na univerzitě teď máme obrovskou spoustu lidí, kterým říkáme zřídla. Oni mají sny nebo vize ...“ uvědomil si, že tohle všechno musí Echolidy znát. Omezil se proto jen na strohé vysvětlení, když už s ním začal. „Každý z nich má mnoho nápadů, ale ne všechno je možné realizovat a ne všechno je praktické. Proto zde předvádějí a demonstrují své vynálezy a posluchači z řad akademické obce pak v hlasování

dají některým přednost.“

Echolidy opravdu věděli, co se na univerzitě provádí, ale vidět to na vlastní oči, bylo velmi intenzivní. Experimenty byly hodně barevné nebo hlasité, efektní a velkolepé. Ty skromnější se zase snažily ohromit publikum svou sofistikovaností a moderností. Byly zde složité optické přístroje s parabolickými zrcadli a křemennými čočkami, propracované kladkostroje a dřevěné konstrukce, jež snadno zdvihly i masivní kamenné bloky. Jím po boku sekundovaly pružinové katapulty a balisty. Vše pouhé, ale plně funkční modely, které čekaly na příznivé ohlasy.

Dál pak dvojčata míjela pokusy hydrodynamického charakteru. Vodní sloupec v trubce dokázal roztrhnout okovaný sud. Voda se tady představovala jako pracovní síla. Poháněla, roztáčela, zdvihala, přesouvala a nadnášela. Ohřátá pak měnila skupenství a vyvolávala úžas v publiku, když velkou rychlostí tryskala z nádob. Neméně kladně byly přijaty i metalurgické pokusy a barevné přeměny a ohně či skromné exploze.

U čeho však zůstaly omráčeně stát i Echolidy, byl veliký plátěný pytel, jež desítky pomocníků přidržovala otvorem nad rozdělaným ohněm a který se pomalu nadouval a sunul k nebi. Sirný plamen, objevený ve vedlejším stánku, dokázal nadlehčit pytel tak, že chvíli unesl i dospělého člověka.

Univerzita v těchto dnech prostě žila a každý její sáh byl využit. Echolidy tím vším procházely ohromeně a začínaly tušit kterým směrem se ubíraly Naidovy úvahy. On sám krácel vedle nich se samolibým úsměvem v mezích jeho vlastní etiky.

„Ještě mnohem víc lidí pracuje v budově,“ prohlásil spokojeně. „Máme masti na popáleniny, léky proti otravě a horečce, nápoje tišící bolest, lektvary na mor a malárii. Návodů na stavbu mostů z kamene i ze dřeva, postupy šlechtění zvířat a pěstování všech možných rostlin. Seznamy látek a materiálů a všechny jejich vlastnosti a použití. Praktické výrobky z kamene, kovu, porcelánu, hlíny a dřeva. Návrhy na tři druhy vodovodního potrubí a odpadních systémů. Přesné příručky vojenského výcviku, strategie a taktiky. Spisy o šermu a boji. Knihy o obléhání a dobývání. Svitky plné diagramů a nákresů. Návrhy, jak vést celé lidské společnosti, hemžící se takovými názvy jako je demokracie, socialismus, fundamentalismus a podobně. Traktáty o životě, žití a přežívání a jiné filosofické spisky. A stovky a stovky nerealizovatelných a bláznivých nápadů. Strojů, které stále pracují, které létají nebo plavou. Monumentální obléhací zařízení a přesné projekty celých měst.“

Naid byl s to všechno co se zde dělo zorganizovat a mít přehled o všech úspěšných i neúspěšných pokusech. Měl potenciál k tomu přečíst veškeré knihy, které se zde dnem i nocí sepisovaly a ještě je pochopit. Rozesílal dopisy a pověřoval posly a přitahoval a koncentroval vědění, které začínalo proudit lidmi a civilizací. Univerzita tím žila a on žil pro ní.

„Tady vidíte budoucnost,“ řekl s jistotou dávkou prozíravosti. „Znalosti a schopnosti, které budou ovládat svět. Ta doba není vzdálená a v ní já budu mít svou pravou budoucnost. Nemůžu zemřít pro nějaké šarvátky nebo přízemní intriky.“

Echolidy přikývly, ale věděly, že nic nebude v budoucnu tak snadné a jednoduché. Pokud nějaká budoucnost nastane.

„Zajímala by mě, ale ještě jedna věc.“ Naid zvažněl. „Souvisí to s tou vaší, ehm, věcí.“ Echolidy napjatě poslouchaly. „To že mám tu ... schopnost, tu moc zabít člověka slovem, to je vaše práce?“

„Ano je,“ odtušila dvojčata jednohlasně. „Ty, které moudří nazvali nepřítelem, jsou na světě jen z jediného důvodu, zničit ho. Vy – tedy ty a tobě podobní jste naše protiváha a

zbraň. Nepřítel, je nepřítelem osudu. Snaží se úplně zastavit jeho plynutí. Nepatří k němu a je tak pro nás neviditelný, ale jeho příchod byl předvídan. Schopnost o které mluvíš je dědictví z dávných dob. Jenže dědictvím ke kterému jsme cosi přidali. A to co je v něm navíc, je nebezpečné a nezkrotné. Větší vítr vzdouvá větší vlny. Rozvažuje stabilitu. Proto už zbývá jen málo cest a možná že jen jedna jediná.“

Naid chápal co se mu Echolidy snaží říct. Znělo to rozumně a neuvěřitelně, ale měl své vlastní informace a věděl, že síla co stojí proti nim je opravdu nepředstavitelná. Plány nepřítele mu však zůstávaly záhadou a to že by měli za cíl zničit svět, mu připadalo příliš dětin-ské.

Pokročili ke stánku, kde byl vysvětlován malý přístroj ukazující bez ustání k severu. Po delší pauze vyplněné pouze křikem experimentátorů a hlukem jejich zařízení, Naid opět promluvil. „Je ještě někdo další s tou schopností.“ Bylo to spíš konstatování. „Kdo? Někdo z potomků Virtie? Někdo z rodu Elas? Ano, určitě,“ sraštil čelo zamyšlením. „Daltia nebo Avria. Obě jsou pověstné svou empatií.“

Echolidy na to neřekli nic.

„A co ten na koho čekáte?“

Dvojčata se záhadně usmála. „Možná. Kdo ví.“

„Pane, pane!“ vyrušil jejich rozjímání chlapec ve žlutém taláru, který nosili pomocníci organizující příjezd uprchlíků. „Mezi lidmi z Linngu a Narvisu vznikají rozepře. Musel jsem ...“

„A kdo je pustil k sobě?“ sražl ho Naid. „Říkal jsem a kladl vám na srdce, že právě tyhle dvě osady musíte pohlídat.“

„Mám jim vysvětlit, že historie ...“

„Nic nevysvětluj proboha a jen je rozděl. Pošli je co nejdál. Nejlépe na opačné strany kampusu. Rozuměno?“ Chlapec přikývl a spěšně odešel. „Jak vidíte,“ otočil se Naid na dvojčata, „mám ještě hodně povinností. Doprovodím vás na fakultu, ale i přesto, že mě to mrzí vás budu muset opustit. Každopádně, neodmítnete-li, rád bych vás pozval na večeri u příležitosti vaší návštěvy zde. Taková setkání jsou vzácná a já i další moji kolegové by s vámi rádi prohodili pár slov.“

Echolidy přikývly. „Výborně,“ zaradoval se Naid. „Bude to v šest hodin. Někoho pro vás pošlu.“

V rychlosti opustili park a vkročili do okrasné zahrady zelenající se a kvetoucí před palácem fakulty politického a náboženského vývoje. Minuli přitom řady dalších pódíí, kde se více hlásalo, mluvilo a vykřikovalo, než demonstrovalo a předvádělo. Po kamenem vyložených cestách se rozvážně promenádovali starší členové akademie, na pečlivě udržovaném trávníku posedávali mladí studenti a mezi stánky okouněly špinavé, hladové, ale přesto zvědavé děti uprchlíků.

„Určitě dobře víte,“ pronesl Naid, zatímco stoupali po schodech na nádvoří fakulty, „že univerzitní senát vyhlásil akademickou půdu za apolitickou a nedotknutelnou. Hodně hlasů bylo proti, ale v tu dobu již před branou stály stovky lidí. Nedalo se říct a ne a rektor musel schválit přiděly. Zajímalo by mě, jak moc jste tomu pomohli. Jak se lidi dozvěděli o univerzitě? Jak je vůbec napadlo, hledat tady pomoc?“

„Před chvílí jsi uprchlíky používal jako argument,“ sdělila mu klidně Echolea. „A ať tomu budeš chtít věřit nebo ne, tím důvodem jsi ty. Tvé jméno se stalo velmi známé a rychle se šířilo. Spolu s ním se lidem do mysli vrylo i to slovo univerzita. Všechno souvisí se vším. Přidá se jedno k druhému a věci se dají do pohybu.“

Naid na to nic neřekl. Echolea se mu zřejmě vysmívala, jako by ho chtěla potupit tím, že se přeci jen stal hráčem v jejich hře. Nakonec ale on toho ještě využije. Jednou se bude hodit, že lidé znají jeho jméno a že univerzita bude synonymem bezpečí.

Prošli ještě jedno nádvoří a zmizeli v tmavých chodbách fakulty. Jejich kroky ztlumily koberece, oči upoutaly obrazy, gobelíny a plastiky a nos zaměstnala vůně dřeva a čistoty. Echolidy si nevšimli ani jedné pavučiny, sochy zvířat podél schodišť nehyzdila vrstva prachu a mramorové sloupy zářily jako právě vyleštěné.

Naid se zastavil až ve třetím patře a zamířil na ochoz s lodžii. Tam ukázal na veliké klenu-té dveře s vyřezávanými ornamenty. „Tady vás zanechám,“ prohlásil. „Předpokládám, že si prohlédnete univerzitu. Po libosti se zde procházejte a nezapomeňte na večeri. Jestli ale máte hlad už nyní, zkuste menážní sklad, kde se rozdávají přídělky. To ovšem určitě víte, stejně tak i to, že vám vydají potraviny bez kartičky.“ Naid se uklonil a opustil je.

Dvojčata vstoupila do pokoje, který jim byl vybrán a než prošla předsíní srovnatelnou s portikem, pochopila, že se ocitla v nejhonosnějším apartmá celé fakulty, možná i univerzity. Nad vchodem visela plastika růže s nápisem: 'Ni restra logi n'laca', 'Není krásy rozumu bez trní' a podél sloupů byly rozestavěny květiny fascinujících barev. Samotný pokoj se utápěl ve světle velikých oken, nábytek, židle, stoly a truhlice se zdály titěrné proti rozměrům místnosti a pouze masivní široká postel s vysokými nebesy a hustými závěsy se zde neztratila. Dvojčatům vyhovovala. Nikdy se od sebe neoddělovali. Spali vždy pospolu a když nebylo vyhnutí i na zemi.

Dál ale nic z nábytku nevyužili. Ani skříně, nebo truhly, do kterých by dali zavazadla, protože s sebou nenosili nikdy nic. Pouze oblečení, které měli na sobě a které se nezašpinilo ani v blátě a dešti a koně, kteří se neunavili. Jídlo jim ochotně darovali lidé, čistou vodu příroda a to bylo vše, co potřebovali.

Postavili se k oknu. Výhled měli na fakultu astronomických věd a nebeské mechaniky a na široká pole mezi modrými stuhami dvou řek. Viděli bílá stavení pekáren a sýpky těsně za zdí kampusu a také větrné mlýny, které zde byly postaveny asi docela nedávno. V mihotavém vzduchu matně spatřili i špičky nejvyšších skal a kamenný věží rostoucích z rozbrázděné vrchoviny Arigros zvolna se zvedající hned za houštinami na okraji polí. Chvilí odpočívali a jen se kochali výhledem a zažili další z pocitů, který jim byl již dlouho odepřen. Nužu.

Brzy se proto rozhodli navštívit některé přednášky a semináře, kde vyvolávali údiv či spontánní potlesk a také se zúčastnili mnoha neuvěřitelných experimentů. Od menážního důstojníka si vyžádali chleba a sůl a společně se studenty posvačili pod stromy před fakultou. A zažili další pocity, protože nikdy předtím nemuseli s lidmi jednat jen tak, bez důvodu a tlachat bez účelu. Dozvěděli se, že jistý Noorlin, profesor botaniky vyhazuje za to, že si student splete lýkovec jedovatý s lýkovcem vonným a že lázně na fakultě umění, jsou volné pouze ve středu. Popovídal si také o minulosti a současnosti univerzity, o tom, jak kdysi profesori museli cestovat zemí a shánět si vlastní žáky a o tom, jak bývaly zdi velikých paláců fakult prázdné. Nic co nyní řekli a co jim bylo řečeno nemohlo zničit nebo alespoň podstatně změnit celý svět. Bylo to velmi osvěžující a uvolňující. Odpovědím na otázky typu: 'Kdy a jak zemřu?', 'Miluje mně?', či 'Nevyhodí mě od zkoušky?' se Echolidy vyhýbaly.

Přesně v šest hodin vstoupily Echolidy do jídelny a před sebou na oválném stole spatřily menší hostinu. Nedivily se, ten pocit už jim zevšedněl. Ovšem jídelní tabuli složenou z hroznů vína, pečených kuřat, salátů a citrusových plodů, pohárů těch nejvybranějších nápojů,

divočiny, ryb a skopového ještě v celém svém dlouhém životě nespatriili. Bylo to slavností pohoštění jako z pohádky a organizátor Naid ies Bransel stál před svým dílem s patřičnou pýchou. Úsporně se poklonil a zašustil svým temně modrým náročně stříženým hávem. Pak pokynul přítomným, aby usedli ke stolu.

Kromě dvojčat byli k této výběrové večeři sezváni ti nejvýznamnější profesori dějin – Menear, Lailota a Sotero. Pak také děkanka astronomické fakulty, mladá slečna Saelvin isp Noarteo. A bakaláři – Harti z fakulty mechaniky a Formenso, který vystřídal fakulty tří a nyní pracoval jako sekretář děkana.

Dva profesori historie, již starší páni, velmi dobře ovládali své obličejové a chovali se jak jim příslušelo postavením i věkem, ale oči jim blýskaly napětím a nedočkavostí. Lailota, kterou přes očividné schopnosti a znalosti, kolegové z fakulty přehlíželi, se ovládala ještě lépe a působila kromobyčejně přirozeně. Zato slečna Saelvin s nakroucenými vlasy a zvýrazněnými řasami, se stále nadechovala k tisíci otázkám, které však nepoložila a poklonkovala před dvojčaty tak dlouho, až usedala jako poslední. Harti z mechaniky se snažil tvářit zamyšleně a zkoumal dvojčata a jejich přítomnost svou racionalitou vybroušenou k dokonalosti. Formenso se držel dál a snažil se zakrýt své vzrušení temným zamračením – byl zde především jako pozorovatel, jako rektorovo oko.

Všechna ta nesmělost a rozrušení pramenili ze skutečnosti, že Echolidy věděly o minulosti, o historii a dějinách naprosto všechno a také znaly velmi dobře i budoucnost. Ještě víc. Ony dějiny tvořily a budoucnost světa plánovaly asi tak jako si člověk plánuje večerní zábavu.

Konečně se všichni usadili, Naid dal znamení lžičkou a mohlo se začít jíst. Otázky musely počkat a dál se potichu převalovat v hlavách. Alespoň než etika dovolí, čili, než si dvojčata nalijí víno. A to si opravdu nalili, hned po druhém chodu, kterým byl salát z rajčat a bakkenového listí.

„Ech,“ začal nepříliš přirozeně Sotero z fakulty historie, „víte, že Nan'Lahren uzavřel své archivy a odmítlo nám poslat výpis prvních tergradiálních smluv?“

„Hmm. To nevím,“ kontroval Menear, přestože to věděl velmi dobře.

„Jak mohou smlouvy být dodržovány, když do nich nikdo nemůže nahlédnout? Dogma Forta bude narušena a institut smluv okleštěn. Nemyslím, že toto zmrazení je dobrý nápad a tím spíš za této situace. Případá mi, že někdo toho chce využít, jenže nemáme v citadele Nan'Lahren ani jediného člověka, které by to potvrdil. A to i přesto, že jsem o to žádal tučetkrát.“ Otočil se na Echolidy. „Co myslíte? Je v tom něčí záměr?“

„Ano je.“

„Che. Já to věděl,“ hekl sebevědomě Sotero.

„Je v tom náš záměr,“ doplnily Echolidy a Soterovi spadla brada.

„Podle mě je zmrazení archivu to nejrozumnější, co se dalo podniknout,“ sdělila svůj názor Lailota. „Bude docházet k hromadnému porušení smluv a jediný způsob jak zabránit řetězení, je právě uzavření archivu. Dogma Forta padne tak jako tak, protože městské státy se zařídí podle sebe a Zákon smluv už nebude mít žádnou výkonnou moc.“ Celou dobu co hovořila, ji zraky kolegů nenávisťně probodávaly.

„Je to nesmysl,“ otočil se na ní Menear. „Archiv musí zůstat otevřený, jinak nezbude žádný legitimní způsob jak se městům postavit. Rád bych věděl, co kromě Dogma Forta bude tmelit zbytek světa? Určitě to nebudou velké smutné oči, kterými bys lidi oblažovala.“

„No dobře, dobře,“ ztlumil začínající rozepři Naid, „ale za současného stavu bude mnohem problematičtější rušení rodových přísah a především 'Lai Dis Seldo'. Propadne platnost Pos Impagnito a její, jak bych to řekl, abstraktní autority. Na její místo pak přijdou nové, pouze účelové zákony.“

„Ano. To je taky pravda,“ přikyvoval Menear. „Tahle situace je bezprecedentní. Dříve roli zákonů hrála pouze čest a přísahy a tolerance. To vše nyní padá. Říkám vám, že bez Pos Impagnito začnou lidé poslouchat obchodní cechy, nebo ty světce ...“

„...spasitele,“ opravil Naid.

„...ty spasitele, co se jimi hemží severní břeh Galisito. V ještě horším případě si vymyslí svoje zákony. To znamená pánové ... a dámy, lynčování, věšení nebo upalování. Znamená to hony na lidi. Na všechny co se vymykají nějakým pravidlům.“

„K tomu by ovšem došlo i kdyby byla citadela Nan'Lahren otevřena,“ konstatovala Echolea. „A také k tomu dojde,“ doplnil jí Echoleon.

„To je konec civilizace,“ zrozila se Saelvin. „Hovoříme o konci civilizace.“

Naid se na ní vyčítavě požíval. „Civilizace vždy balancuje na hraně vlastní záhuby,“ utrousil. „Nemám pravdu? Echolidy by nám mohli leccos vyprávět. Jjá si ovšem myslím, že ani ony neznají pravý smysl její existence.“

„Ehm,“ odkašlal si Harti, aby získal pozornost. „Podle mě lze stěží mluvit o nějakém smyslu. Žene sama sebe kupředu a nemá žádný cíl či žádné vyústění. Nemá prostě nic co by se dalo považovat za počátek nebo konec. Lidé jsou líní a líní taky budou. Chtějí si ulehčit práci a proto v zásadě, ve všech důsledcích, které nejmenuju, vymysleli civilizaci.“

„Opět logická avšak příliš jednoduchá představa,“ namítla Laila. „Civilizace má svůj počátek. Začíná ve chvíli, kdy si lidé uvědomí svou zodpovědnost za svět a za to co vybudovali. To slovo se musí správně definovat. Protože civilizace nejsou jen kladkostroje, kola a jiné vynálezy, je to především společenství uvědomující si své postavení na zemi a schopné převzít zodpovědnost za svou budoucnost. Hezky jsi definoval rozvoj, Harti. Lidé jsou líní, ale neuvědomil sis, že i ta vlastnost může mít důvod.“

Sotero se zamračil. „Žel, můj pocit je takový, že civilizace se rozvíjí jen v případech, když si lidé začnou závidět. Vidí, že jiní se mají lépe a chtějí mít to samé. Ta zmiňovaná vlastnost, ta lenost, je jen jednou z mnoha dalších záporných vlastností, které pohánějí vývoj. Závist, chtíč, nenávisť, touha po moci. Jsou lidé, kteří vedou a lidé, kteří se nechávají vést. Vidíme to na vlastní oči v městských státech. Viděli jsme to v říši Nerelionu, než padla.“

Slova se opět ujala Laila. „Takže civilizace podle tebe staví jen na těch špatných vlastnostech lidí? Nemá pak celá špatná?“

„To jsem neřekl. Ale myslím, že mám mnohem více zkušeností, než ty, abych spekuloval o podstatě civilizace.“ Menear podpořil kolegu přikývnutím a přidal se k němu i stále mlčenlivý Formenso. Echolidy se ani nepohnuly a zdáli se bedlivě sledovat rozhovor. Naid se záhadně usmíval. „Mohu samozřejmě jmenovat kladné vlastnosti,“ pronášel dál Sotero, „kterými lidé napomáhají civilizaci. Stejně tak i to proč si myslím, že je civilizace ve své podstatě užitečná, ale všichni musí připustit, že civilizace je rozvoj a rozvoj to je vykořisťování, kasty a třídy, války a strach a útlak. Tady na univerzitě vidíme část, tu hezcí, malebnou a přívětivou část rozvoje a civilizovanosti, jenže tam venku, odkud přicházejí lidé, tam je to docela jiné.“

Laila svého staršího oponenta nepřerušovala, měla respekt k jeho zkušenostem i přestože si myslela, že se vyhýbá podstatě věci. „Abyste věděli,“ pokračoval Sotero, „a především ty,

má milá.“ Tohle oslovení opravdu nesnášela. „Já zcestoval celý svět. Kdysi jsme museli hledat studenty, kde se dalo. Na severu za Strmými horami, na dalekém jihu, v Deresilu, na ostrovech Koerbolor, téměř všude. Jen na východě jsem nebyl. Rozhodně to byla poučná zkušenost a člověk se leccemu přiučil. Víte, tam kde lidé žijí v chudobě a kde nevědí nic o penězích, o teplé posteli, o víně nebo hodokvasech, kde se musí starat jen o to, jak druhý den přežijí, jestli uloví něco k snědku a seženou hrst vody, tam žádná civilizace nevzniká. Žádný vývoj tam člověk nepozoruje. Těžko říct, kolik staletí a generací tam žijí stále stejným způsobem. A nikdo si nestěžuje. Nemají proč a na co si stěžovat. Nemají srovnání, ale především, mají natolik hlubokou rutinu ve svém životě, natolik ustálenou etiku, že nepřipustí, žádné výjimky. Tam není prostor k závisti a hádkám. Jakákoli odchylka od zaběhnutého řádu, by mohla znamenat zkázu.“

„O čem tu, ztraceně, pořád mluvíte?“ rozčílil se Harti. „Tady Saelvin nadhodila téma civilizace a přestože jsou úvahy nad teoretickou definicí zajímavé, nevysvětlili jsme její obavy.“

„Ale ono to s tím souvisí.“ Laila si nevzrušeně uřízla kus skopového. „Rozhodně nadcházejí velké změny. Těch ovšem byly v minulosti desítky. Narážím na záznamy První Rady a deníky mistra Arinia Dala. Víím, víím. Většina z vás je nepovažuje za autentické a moji studii o vzniku univerzity, stejně jako sondy do minulosti hlubší než dvě stě let, považujete za mrhání energií. Připustíme ale na chvíli, že záznamy jsou pravé. Kromě jiného z nich vyčteme například to, že lidé kdysi neznali závist a byli apatičtí k běhu času. I dnes se většina pastýřů a sedláků nestará o to, jaký je rok. Často nevědí ani kolik jim je let. Všichni zde dobře víme, jak se toho dá zneužít. Můžeme si vymyslet vlastní historii a učit ji podle sebe. Třeba tak, aby se lidé začali nenávidět. Potom sepíšeme nějaké knihy o válčení a stavění hradů a tvrdí a vše je připraveno.“

Sotero se na ní požíval podezíravě. „Připraveno k čemu, Lailo?“

„K válce. K tomu zmiňovanému vývoji, k rozmachu civilizace.“ Sotero se nadechl, ale Laila ho nepustila ke slovu. „Tuhle odpověď jsi čekal, já víím. A ano, znamená to, že kdosi civilizaci postrkuje kupředu. Otevřeně se zde odvážím tvrdit, že někdo v minulosti cíleně působil na lidi tak, aby se začali nenávidět. Přinesl jim znalosti šermů a válčení. Naučil je zlobě a strachu.“

„Pche. Kdo, podle tebe?“

Laila se otočila na Echolidy a nastalo dlouhé a napjaté ticho.

Nakonec promluvil Echoleon. „Ani jeden z nás to nebyl. Ale říká vám něco dvanáct kernoťů?“

„Říká, ti ovšem žili ještě před ohni Omfalu,“ reagovala Laila. „A krom toho, i podle mě jsou jen legendou,“ dodala.

„Ale je vám známý koncept? Víte, co je pohánělo?“

„Ne,“ řekla zamyšleně Laila.

Echoleon, která do této chvíle popíjela čaj, zastavila bratrovu výřečnost. „Nech to říct mě.“ Všichni přítomní si všimli, že Echoleon není nadšená z toho co bratr prozradil. „Jsou jedinci, kteří začnou budoucnost lidstva opravdu považovat za svou zodpovědnost. Nevíme, kde se v nich takové náhlé prozření bere. Možná ve snech, či jen náhodou. Každopádně vždy takové prozření vyústí v nebezpečný pokrok.“

„Hmm,“ zabručel Naid. „To už jste mi jednou říkali. Podle vás, je civilizace nestabilní a nebezpečná?“

Echolea pokrčila jen rameny. Do řeči se dal Echoleon. „Ano, je. Zmínili jste její různé aspekty a máte vždy částečně pravdu, ale civilizace je sama sobě nepřítelem. Její produkt urychluje její vývoj. A špatné vlastnosti lidí jsou jen jedním z mnoha kroků, které mají civilizaci budovat. Přesvědčíte se, že přijdou ještě další, odpudivější. Podobně jako se začínají zjevovat důsledky hluboko v minulosti pohřbených lží a změněné historie, tak se v lidech probouzejí archetypy. Nacházíte zřídla. Nacházíte lidi, kteří ony zřídla vypátrají. Hovoříte o spasitelích a o lidech, kteří se nechají ovládnout. Ti co vedou a ti co se nechají vést. To vše pohání civilizaci. Velmi, velmi rychle. Možná až příliš. A proto je vše tak blízko zkázy.“

Naid nakrčil čelo. „A něco takového nepatří do osudu? Chápejte, to slovo se zde na univerzitě nepoužívá, snad jen slečna Saelvin by nám o něm mohla něco říct. Přesto, vy dva jste ztělesněním osudu, jeho personifikací. Navíc opravdu skuteční. Jak to tedy je s osudem světa?“

To byla otázka, kterou chtěli všichni položit již na začátku. Jak je to s osudem? Vědí Echolidy, co se stane v budoucnosti? A opravdu mění budoucnost k lepšímu?

Tentokrát odpověděla dvojčata s nadpřirozenou souzvukem. „Nevíme nic o osudu světa. O záměrech, které Naid ies Bransel přisuzuje vyšší bytosti. Neznáme smysl bytí a všeho co se právě děje. Nestaráme se o civilizaci a rozvoj, ani o velké vynálezy a činy. Jediné co opravdu zajímá, jsou osudy lidí. Jednotlivců. Jejich utrpení, bolest a radost a budoucnost se snažíme vytvořit takovou jaká měla by být. Budoucnost pro všechny. Budoucnost bez násilí, potupy, hořkosti, prokletí a smrti.“

Ale svět není takový, jaký by měl být a osud, takový, jaký byl naplánován. Do osudu zasahuje náhoda, a ti, kteří dokáží předvídat rozhodnutí jiných, nebo ti kteří poslouchají své sny. Na nás je opravit ta místa a vrátit vše na správnou cestu.“

„Chápu,“ promluvila vzrušený hlasem Saelvin. „Snažila jsem se mapovat vaše ...“, hlas jí přeskočil. „...vaše činy, přestože je to obtížná práce a dopátrala jsem se až na místo, kde jste se objevili poprvé. Deset let zpátky v Mahájo Mistró. Byl to ten případ s Atanikou. Namali Atanika rozehrála nebezpečnou hru s fanatismem a okultismem a vyprostila se z dohledu Elas i jiných velkorodů, přizpůsobila si Mahájskou smlouvu a hlavně se jí podařilo vymanit se z vůle osudu.“

„Máš velmi přesné informace,“ uznaly Echolidy a Saelvin se málem rozplynula blahem. „Ve skutečnosti pobýváme na zemi už čtyři staletí. Ovšem od události v Mahájo Mistró se stále snažíme opravit, co Atanika zkazila.“ Echolidy nyní hleděly přímo do Naidových očí. „Na všem, k čemu právě dochází má vinu Atanika. Městské státy, by nikdy nebyly získaly takovou moc, jakou mají nyní. Merioti na východě by nezačali s výcvikem žoldáků a nepřítel by již v této chvíli byl poražen.“

Naid se tomuto nepřímému obvinění jen ušklíbl. „I já vím, co se dělo v Mahájo Ito a taky i jak se Atanice podařilo přelstít osud. Věřila na předvídání budoucnosti a vlastnila Ortarot.“ Echolidy sebou trhly. „Měla tu hrací kostku, která jako jediná ze všech hracích kostek světa, padá náhodně a ne tak, jak chce osud. Ten kousek dřeva s pradávnými symboly z dob, kdy estimát vládl východu. Tu malou věc, po které ustavičně pátráte a která se vám ztratila z dohledu.“ Oči Naidovi blýskaly jako dva jako drahokamy. „A o které já vím, že je v této chvíli v Daltiině kapse.“

Echolidy nasucho polkly. „Ano. Dostala vás,“ zasmál se. „Celou dobu ho měla u sebe. Když si s ním teď pohrává mezi prsty, hlavou se jí honí nejrůznější nápady.“ Osazenstvo kolem jídelního stolu se tvářilo nechápavě. „Říkal jsem vám, že hrajete moc podle pravidel. Ortarot

není jediným prostředkem, jak přelstít osud. I kdyby se vám ho podařilo najít a zničit, lidem stále zůstanou hvězdy nad hlavou. Že je to tak Saelvin.“

Saelvin zmateně přikývla a Echolidy pochopili.

„Stačí umět číst ve hvězdách a znát mýty. Je v nich zapsána budoucnost. Jsou v nich odpovědi na otázky, jež člověk potřebuje zodpovědět.“

Ve ten samý okamžik Echolea upustila šálek čaje.

„Ano, jeho zranění nebylo tak vážné, nevyčerpalo ho jak mělo,“ pronesla nepřítomně.

„Ano, jeho schopnost zmizela a jeho pronásledovatelé se stali kořistí.“

„Ano, vše bude jinak.“

Naid, stejně tak jako i ostatní profesori a bakaláři na ně hleděli s údivem.

Chvilí trvalo, než se dvojčata uklidnila. „Možná máš pravdu,“ otočila se na Naida. „Možná je opravdu třeba změnit pravidla.“ Pár okamžiků si Echolidy hleděly mlčky do očí a poté promluvily jako jediná mysl. „Poslouchejte dobře. Nepřítel chce dobýt Mahájo Ito, aby zabránil spojení východu se západem. Proti jejich spojené síle nebude mít šanci, ale postupně se mu podaří zničit všechny. Maličká pevnost Ito, je klíčem k budoucnosti světa. Nenechte hamiznost obchodních cechů a mocí opilých vůdců městských států, aby se vaše síly rozdělily.“

Naid náhle pochopil, že zvítězil, přesvědčil Echolidy, místo aby ony přesvědčily jeho, ale radost z toho neměl. „A co vy? Budete ještě čekat?“

„Ne, opouštíme univerzitu hned teď. Možná se už neuvidíme, Naide ies Bransele. Pokusíme se převzít tvou roli. S bohem? Tak to říkáš?“ A Echolidy opustily sál a zmizely na svých koních potichu hlavní branou. Nikdo si jich nevšiml.

(výš přidat něco o mahájské smlouvě a o situaci v mahájo ito plus úvahu nad tím, jestli to opět není kus změněné historie)

pozn:

Univerzita dříve fungovala tak, že po světě chodili profesori nebo jimi najatí specialisté a poskoci a hledali si žáky – podle nejrůznějších kritérií. Ty pak přemlouvali ke studiu. Později, když se objevili zřídla a především ti, kteří dokázali zřídla vyhledat, se univerzita stala uzlem, do které ho všichni tito lidé proudili.

Přidat:

umění, ne jen věda

Nápad:

Popis příchodu lidí do neznámého místa a jeho zabydlení – člověk nemusí pokládat za domov, jen příbytek, ale i vše okolo, další lidi a další příbytky a především drobnosti, které tvoří atmosféru domova.

Na konec knihy vysvětlení proč musí přicházet zlo a proč je tak málo cest osudem, které jsou bezpečné.

Likeros

Existuje filosofie jež říká, že poznání činí ze složitého jednoduché.

Věci jsou nám zatajovány vpravdě proto, aby se vše zdálo komplikovanější.

A ironie osudu je právě onen nejméně pravděpodobný způsob, kterým se dozvídáme pravdu.

[Belher – Život a smrt ve hře osudu]

Daltia sevřela hrnek v dlaních. Nápoj voněl a hrál a jí se vrátily vzpomínky na dětství a bezstarostnou radost. Vzpomínala na dny, kdy si hrála se sestrou, na dny tak vzdálené a mlhavé a téměř nerozeznatelné od překrásného snu. „Tak na budoucnost, Avrio.“ Oči se jí zalily slzami stezku. „Naše poslední darkie. Na rozloučenou.“ Upila z hrnku a jazyk přitiskla na patro, aby naposledy vychutnala nápoj, který už nikdy nehodlala vzít do úst.

Snažila se jí přijít na pomoc. Snažila se jí najít. Zklamala.

Opustila Ahir Mara a vrátila se do Mahájo Mistró bez své sestry, Ani její tělo nemohla pohřbít, nebo oplakat. Zůstaly jí pouze vzpomínky a hrnek lahodného nápoje v dlaních.

Vojáci, kteří byli blízko ní a viděli její smrt řekli, že Avriu smetla prudká rána mečem. Na vlastní oči viděli, jak jí čepel řála do obličej, a jak potom zavravorala a přepadla přes hradby. Pak už jí ale nikdo neviděl. Všichni ale jednohlasně souhlasili s tím, že pomoc měla přijít dřív a že na ní Avira spoléhala. Především na východní rody, které se celý život snažila sjednotit.

Daltia upila další doušek.

„Jezdci změnili směr,“ zahlásila hlídka z hradeb.

„Zvláštní,“ zamyslela se Daltia a vykročila k vnějšímu opevnění na nejvyšší terasu Mahájo Mistró zvanou Magna Panorama. Tam se připojila k nervózně přešlapujícímu Vefalimu. Když se vedle něj tiše opřela o cimbuří, ukázal prstem do pláně, na které se prodlužovaly podvečerní stíny.

„Vidíš je? Těsně u brodů se obrátili a teď jedou zpět.“ Sotva to dořekl, dva dlouhé rychlé stíny sjely z cesty a zamířily přímo k nim. „Hrom do toho,“ vydechl Vefali. „Jsi si jistá, že jsou to ... oni.“

„Ano. Je to nepřítel.“ Daltia slovo nepřítel zdůraznila. Nikdo o nich nevěděl vůbec nic a ona sama věděla příliš málo. Bylo známe jen to, že moudří očekávali jejich příchod a že je nazvali Nepřítelem. „Jsem si naprosto jistá, že to byl Nepřítel, ale v tuto chvíli bych vsadila celé Mahájo Mistró, že je to někdo jiný.“

„Jiný? Celou dobu na pláni nebyl nikdo, než oni dva. A dalších tak rychlých koní, bych si rozhodně všiml.“

„Ne ne, ty mi nerozumíš. Jsou to stejní koně, jen jiní jezdci. Opravdu zvláštní.“

„Cože? Zvláštní? To je dost nemožný. Chceš říct, že někdo kdo čekal u brodu, nebo šel podél řeky, ty dva jezdce sejmul a ukrad jim koně?“

„Je to jediná možnost. Jsem si tím naprosto jistá.“

„Keci,“ Vefali se rychle vzpamatoval. „Ech. Promiň. Kdo to teda je? Kdo něco takového dokáže?“

„Nevím. Kéž bych znala na všechno odpověď.“

Vefali zachytil namalin pohled, který se začal zvedat k obloze. Nebe nad Východním pohorím bylo ještě temně blankytné, ale jak Slunce povolna mizelo za horizontem, ztrácelo barvu a odkrývalo hvězdnou přehlídku. *Odtud pramení její jistota?*, zeptal se v duchu. *Pro-*

to si je tak jistá a málo co jí překvapí? Vefalimu se to nelíbilo. Jeho namali byla stále více podobné své předchůdkyni. Na druhou stranu ale již z větší části chápal její rozhodnutí.

Daltia zvedla oči až k nebeské klenbě a vyhledala modře svítící srdce v souhvězdí Dlaní. Jeho pravidelné pulsování, jeho rytmus, kterým se jako první hvězda prozradil na nebi, vnášel řád do chaosu jiskřící noc. Od něho se odvíjelo hledání budoucnosti. Jenže příběhy v souhvězdích prozradily málo, příliš málo.

Díky nim věděla, že se objeví nepřítel a že ho nic nezastaví. Věděla, že východ a západ se proti sobě postaví ve chvíli, kdy by se měli sjednotit. Věděla, že schopnosti, které lidé dostanou, by se měli užít proti nepříteli. A především věděla, že na sebe musí vzít zodpovědnost za záchranu lidstva. Věděla akorát tolik, aby ten úkol přijala. A ani o trochu víc.

Nedozvěděla se, jak proti nepříteli bojovat, jak spojit síly východu a západu, jak zachránit lidi od pohromy, kterou sami na sebe připravili. Nedozvěděla se, jak zachránit svou sestru a ani se nikdy nedoví, kde je její tělo. To všechno jí mohl prozradit jedině Ortarot. Runy na jeho dvanácti stěnách uměly odpovídat na otázky, které člověka nejvíc sužovaly. Ale celou dobu se bála ho použít. Bylo to moc snadné, moc přitažlivé, moc nebezpečné.

Všimla si, že se její prsty bezděky dotýkají dřevěné kostky schované v kapse. Všiml si toho i Vefali, ale neřekl nic.

„Vyřešíme rozumem každý problém, Vefali?“ Daltia se obrátila na kapitána, který jen bezradně povytáhl obočí. „Co když víme moc málo na to, abychom se rozhodli správně. A proč, když máme dostatek informací, jsou někdy naše závěry naprosto mylné? Znáš příběh o Bouřné hoře? Tu nejstarší verzi?“

„Ne,“ odvětil Vefali.

„Jsou tam dvě sestry, které stojí proti nepřekonatelnému nebezpečí. Nakonec přesto zvíťezí, ale jedna z nich zemře ... Nikdy jsem nepochybovala, že z nás dvou to budu já, kdo se nedočká konce téhle války. Nikdy mě nenapadlo, že pomoc má přijít dřív. Nikdy jsem ani na okamžik nepomyslela, že by nepřítel mohl být v Ahir Mara před námi. Kolika dalších chyb jsem se dopustila a dopustím. Teď už neriskuji jen svůj život a život své sestry, ale životy tisíců dalších. Mám právo vsázet tolik životů bez jistoty?“

„Celé vojenství je založeno na nejistotě,“ odpověděl Vefali jak nejlépe dovedl. „Žádné tažení není dopředu vyhrané. A ovšem ani prohrané. Osud lidstva je především řadou omylů. Tak to je.“

Daltia naslouchala pozorně a kdyby právě nebyla namali a velitelkou desetitisícové armády, asi by nemohla než souhlasit. Ale takhle nebyla ochotna prostě se smířit s tím, že jednou udělá chybu, která bude stát mnoho tisíc životů.

Mezitím se jezdci na pláni zastavili. Hluboko dole mezi skvrnami dlouhých stínů je bylo snadné přehlédnout. Vzápětí se ale dali opět do pohybu, nyní však byl jejich směr téměř kolmý k původnímu.

„No tohle ...,“ zalamentoval Vefali. „Zase změnili směr. Kdo to sakra je? Mám je nechat sledovat?“

Namali Daltia se zamyslela. „Hmm. Nech je být. Vždycky stojí zato nechat se něčím překvapit a jsem si jistá, že ti dole ještě do vývoje událostí nějak zasáhnou.“

*ještě přidat nebo zrekapitulovat další důvody, zda použít nebo nepoužít Ortarot. Nakonec se Daltia rozhodne použít Ortarot a za ní bude špice Mahájo Mistró s dómem.

Limaj a Fírias dusali noční stepí, vítr kolem nich hvízdal a cvrkání cikád sílilo a utichalo. Vrátili se znovu na cestu ubíhající podél vrchoviny Arigros a hnali koně téměř tryskem. Z Měsíce zbýval pouhý srpek, stezka se propadala do tmy a noc kolem byla temná a obloha plná hvězd. Pouze jihovýchodní horizont před nimi se zakusoval do špinavě rudých odstínů. Nebylo to dobré znamení, ale právě tam mířili a nehodlali již uhýbat z cesty.

Jeli dlouho dobu, vedeni jen instinktem svých koní po tmou zahalené kamenité cestě a obklopovaly je pouze nejasné siluety vzdálených hor a kopců. Úzký srpek měsíce pak zapadl, stejně jako jasně modré Srdce ze souhvězdí Dlaní a oni stanuli na návrší shlízejícího na západ do Laherské stepi.

Rozhlédli se a viděli, že horizont je utopen v rudé záři, jako by se uprostřed noci chystalo vyjít krvavé slunce a spatřili i mihotavé záblesky z města Likeros. Pobídli opět unavené koně a zamířili k němu.

Čím blíží byli, tím zřetelnějším se stával hustý kouř a světlo, které z dálky halil dým, bylo ve skutečnosti neposednou září plamenů požáru, který požíral celé město. Pusté pláně a písčité stepi okolo vystupovaly z noci oděné v nejasných krvavých barvách a vzduch měl štiplavou vůni a škrábal v nose.

Cesta na které setrvali obíhala Likeros zleva v bezpečné vzdálenosti, takže se zdálo, že mohou město nepozorovaně minout a dál se pustit k Tearnyonu, ale na první křižovatce je zastavil křik a hluk blížící se k nim. Rychle uhnuli z cesty, ale v temné rudé záři padající na svět kolem jako zlověstná mlha, neunikli ostražitým zrakům. Pustily se za nimi dvě pochodně.

„Hej vy tam. Stůjte. Jdete na špatnou stranu.“

Limaj by byl popohnal koně a rychle zmizel, kdyby mu ten hlas nebyl nějak povědomý. Zastavil a vyčkával. Fírias zastavil také, ale nervózně svíral otěže, připraven vyrazit.

Louče došly až k nim a zvedly se do výšky aby jim ozářily obličej. „Hrome,“ řekl první muž. „Oni maj koně.“ Pohled na dva černé hřebce ho rozrušil a ruka mu sjela k meči, ale když vzhledl k jezdcům zaváhal. „Co ste zač a kam sakra jedete?“

„No né,“ vykřikl druhý muž a plamen pochodně přiblížil až těsně k Limajově tváři. „To se mi snad zdá. Není tohle Limaj?“

„Ty ho znáš?“

„No jasně. Můj kámoš z východu. Buď v klidu a koukej zase schovat ten meč.“

I Limaj se konečně rozpomněl. „Serik? Vyrostl jsi.“ Seskočil z koně a poplácal starého přítele po rameni.

„Zato ty ses ani trochu nezměnil.“

Fírias pohlédl na mladého muže v legrační čapce a zatvářil se podezíravě. „Ty ho znáš?“

„No jasně,“ odvětil Limaj. „Několikrát jsme spolu lovili v Seliaronu, ale už je to pár let.“

„To bych řekl,“ souhlasil lovec. „Ale uh ...“ zarazil se, „... co tu děláš? Jak jsi se sem dostal?“

„To je delší vyprávění. A co ty tady děláš?“

„To je delší vyprávění.“

„No dobře a co se tu vlastně děje.“ Limaj ukázal k hořícímu městu.

Serika zaváhal. „Válka, to se tu děje.“

„Válka?“ zopakoval Limaj.

„Válka?“ zopakoval Fírias.

„Já teda nevím, jestli takhle přesně válka vypadá. Každopádně oficiálně k žádnému vyhlášení nedošlo, je to spíš takovej prolog k válce. Ale dost ošklivý tak jako tak, mohu-li to posoudit.“

„Můžeš mi říct víc?“

„Ne nemůže,“ utrl se na ně druhý muž. „Má ještě něco na práci.“

Serik pokrčil rameny. „Mared mě má na starosti,“ prohlásil ironicky. „Chystáme výpravu z těch co utekli a z těch co se zachránili a on tomu tady tak trochu velí.“

„Přestaň šaškovat a pohni kostrou, vyrážíme. Není to tu zrovna dvakrát bezpečný.“ Mared se otočil a mávl rukou aby ho Serik následoval.

„No dobře, musím přece pozdravit starýho kámoše.“ Otočil se zpět k Limajovi. „Vypadá to, že se budeme muset zase rozloučit. Nebo... kam máte vlastně namířeno?“

Limaj se nadechl k odpovědi, ale zaváhal. Každý krok, který se nyní chystal udělat, odpovíral osudu. Jeho setkání s mladým lovcem, kterého před pěti lety protáhl Seliaronem a kterému asi tucetkrát zachránil život, se udát nemělo. Mohl ho nyní zdržet a změnit vše co by se dál mělo dít. Mohl prozradit něco co by lovce donutilo rozhodnout se jinak a ta rozhodnutí by dál změnila všechna další.

Cítil se být klínem v proudu, který za sebou víří cizí životy. Ale, zarazil se, nejedná tak člověk vždycky? Nerozhoduje se s tou možností, že svými činy ovlivní lidi okolo? Nerozvažuje své jednání i ve chvílích, kdy mu není znám jeho osud? Přece každé naše rozhodnutí má důsledky.

„Chceme se dostat do Tearnyonu,“ odvětil nakonec zamyšleně.

„Do Tearnyonu? Zatraceně. Hmm. To není právě nejvhodnější doba, ani cesta.“

„Proč?“

„Rád bych vám poradil, ale... zatraceně už musím jít ... Hele, ale jestli vám nebude vadit zdržení, můžete jet chvíli s náma a já vám řeknu jak se věci mají.“

Ten zvláštní pocit, který Limaj měl, ta jistota fatálních změn, jež sebou nese každé jeho rozhodnutí, se vznášela všude kolem. Byl si jistý, že měl zemřít a jeho život nyní způsoboval nezvratné změny. Nyní začínal mít zvláštní moc. Mohl a měl by svou vlastní moudrostí dohledat důsledky všech svých činů. Jenže tušil, že to může být nemožné.

Nedokážu předvídat ani počasí, natož chování lidí. A v tom jako jeden z Kernotů mám největší zkušenosti. Ne, takhle to nepůjde. Člověk by se měl chovat tak, jak mu radí příroda a jak je to ověřeno tisíci lety. Ano. Měl by pomáhat, měl by se snažit pochopit jiné, měl by uznávat jejich osobitost. Hmm ... ale co kdyby se choval opačně? Nepřineslo by mu to víc užitku? Nebylo by to náhodou výhodnější pro všechny?

Z úvah ho vytrhl nervózní Serikův pohled. Rozhodl se. „Ale jo,“ souhlasil. „Myslím, že to za to zdržení stojí.“

„Tak jdeme,“ pokynul Serik.

*Ale tohle setkání, tak nepravděpodobné, k němuž právě došlo, se zdálo být skoro osudové.

Na křižovatce se už seřadila velká skupina lidí. Vpředu i vzadu ji střežilo na tucet louží žhnoucích v chuchvalcích kouře žlutou korónou a vrhajících na špinavé tváře lidí chmurné stíny. Bylo dusivé ticho, jen občas někdo zavzlykal nebo zasakroval, když se otočil zpět k městu hučícímu v dálce jako vichřice.

Limaj najel s koněm k jedné stařence shrbené pod tíhou jutového pytle, ve kterém byl asi všechn její majetek. Natáhl k ní ruku a nabídl pomoc, ale sotva se dotkl hrubé látky, žena vytřeštila oči a protlačila se řadou lidí z jeho dosahu. Limaj překvapeně stáhl ruku zpět.

Serik se objevil vedle něho. „Jsou vyděšení, přes noc přišli o všechno. O domov, majetek, živobytí, někdy i o rodinu. Nevěří nikomu. Ani nám ne. Většina z nich by nejraději zůstala v městě a nechala se upálit.“

Limaj seskočil z koně a postavil se vedle Serika. Výprava se dala do pochodu.

„Já ale nechápu,“ spustil Fírias, proč je vedete pryč? Tearnyon je blízko, tam by mohli počkat, než se oheň uhasí.“

„Lidi z Tearnyonu to tu zapálili, jasný? Kdyby neodešli pryč, tak by většinu z nich zajali nebo zabili. Tearnyon odvádí násilím lidi do armády. Nejen tady, ale všude od ústí Ahir Mara až po Lesterická jezera. My jsme měli počkat u jižní brány Likerosu a osvobodit všechny zajatce, jenže plány se změnily. Strhla se nějaká mela na náměstí. A než jsme přišli, už tam bylo hodně mrtvých a celé město se obrátilo proti verbířům. Ti vzali nohy na ramena, ale neutekli dál, než k palírně lihu. Ta budova byla samý alkohol a tam taky začal ten požár. Příšerně rychle. A vybuchovalo to tam. Jestli někdo z verbířů přežil nevím, ale viděl jsem hodně mrtvých a spálených těl. Většinou lidí z města.“

„Hmm,“ zamračil se Limaj. „A kam tedy vedete uprchlíky?“

„Zatím k Mahájo Mistró a potom zřejmě budou muset dál až k univerzitě. V Mistró prý není dost zásob. Málo jídla i vody pro tolik lidí.“

„Takže pracujete pro estimát?“

Serik se zamyslel. „Jo, ale takhle už se hodně dlouho nenazývá. Estimát je dnes jen družina bojovnic sloužících namali rodu Elas, tak jako my. Ty ses vlastně nikdy moc nezajímal o to, co se děje,“ zasmál se Serik. „Rod Elas chrání Mahájskou smlouvu a má k dispozici jak vlastní vojsko, tak i estimát.“

Slovo smlouva proletělo Limajovi hlavou. „Nezdá se mi, že by se ta namali omezovala pouze na Mahájskou smlouvu.“

„Taky si myslím, ale rozhodně se zdá, že své pravomoci rozšiřuje chválihodným směrem, co myslíte?“

„Takže pro ní nyní pracuješ,“ konstatoval Limaj. „Zajímavý.“ Hlavou se mu hnaly pověsti o Mahájo Mistró o hlavním sídle rodu Elas a byl přesvědčen, že za těmi mocnými zdmi sídlí velká moc, dlouho skrytá a velmi nevypočitatelná. „Docela rád bych se o namali rodu Elas dozvěděl něco víc.“

„I v tom ti můžu pomoc,“ usmál se Serik. „Setkal jsem se s ní totiž. Asi před třemi dny v Ahir Mara.“

Limaj vyvalil překvapením oči a Fírias jedoucí krok za nimi hlasitě vydechl. „Co se stalo v Ahir Mara?“ křikl na něj. „Jak to dopadlo? Mluv ztraceně..“

„No jó, nech mě aspoň nadechnout. Heleďte, já tam teda přišel až po bitvě, ale jednou se o ní budou psát knihy, to mi věřte. Tak zaprvé pevnost celý týden odolávala obležení Tearnyonu, tedy jednosměrnému obležení, jestli mi rozumíte a meriotů z druhé strany. Na východě celý ten týden řádila strašná bouřka, možná, že jste si jí ani nevšimli, protože sem na západ se prý vůbec nedostala.“ Limaj jen pokrčil rameny. „A zadruhé v okamžiku, kdy začala bitva o pevnost, vpadl do Ahir Mara nepřítel a zlikvidoval jak vojáky západu, tak osádku pevnosti i žoldáky meriotů.“

„Počkej,“ zastavil ho Fírias. „Jakej nepřítel? Čí nepřítel.“

„Od bitvy v Ahir Mara nikdo nemluví o ničem jiném. Bojovníci a válečníci odění celí v černém, v černé kápi a plášti, kterých stojí zato se bát a kterým se už tři dny říká prostě Nepřítel. Chlapy co byli v Mahájo Ito vidí teď jejich stíny každou noc, křížující prý cesty na černých koních, právě takových jako máte vy dva.“

Limaj i Fírias si promítli ty postavy v hlavě a zhrozili se při pomyslení, že by se někde objevila celá armáda takových bojovníků. A přesto opravdu napadla Mahájo Ito.

„Kolik jich bylo?“

„Viděl jsem deset těl.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Deset takových bojovníků by neporazila ani pěti set členná armáda dobře vycvičených válečníků.“

„Namali proti nim vyjela s pěti tisíci.“

„S pěti ... cože? Pěti tisíci? Kde tolik chlapů u všem přeraženejch kostí sehnala?“

„Je namali, ne? Ale říká se ...“

„Hej, Seriku!“ Mared k nim doklusal podél cesty. „Zase kecáš, místo abys dával pozor? Á, to jste pořád vy dva. Co si zase vymýšlel?“

„Nic, jen jsem jim chtěl právě říct, jak namali sama dostala jednoho z těch nepřátel.“

„Jo, jenže tys tam při tom nebyl. Já to viděl na vlastní oči.“ Mared s nimi srovnal krok. Odchrchlal si. „Představte si dvě stě nebo tři sta vojáků namačkaných tělo na tělo mezi zdmi malé pevnosti a představte si jednoho jediného nelítostného bojovníka, který se dokáže probít řadou ozbrojenců tak, že při tom ani nezpomalí. Tak přesně to bylo. Možná se vám to zdá přehnaný, ale ten hajzl to opravdu dokázal. A byl by nás asi všechny rozsekal na cucky, kdyby se nedostal až k namali a ta ho nezastavila.“

Mared si vychutnal tu chvíli, kdy posluchači napjatě čekali. „S krvavým mečem přiběhl až k ní, rozpráhl se ona ho prostě a jednoduše zastavila slovem. Vykřikla 'stůj' a ten zmetek se opravdu zastavil a sesul se bezvládně k zemi.“

„To je pěkně uhozený,“ zhodnotil Fírias.

„To je úžasný,“ zašeptal Limaj. „Opravdu ho zastavila slovem?“

„Přísahám.“

„Já se s ní setkal až po tom,“ prohlásil Serik. „Ale když jsem se ocitl v té pevnosti, dýchla na mě nepopsatelná atmosféra. Kam se namali hla, tam vojáci sklápěli zrak k zemi a báli se jí a přitom jí obdivovali. Pak začala organizovat, vzala do pucu i mě s Kasidou, s obchodníkem, kterého jsem doprovázel a pokud jsem si dobře všimnul, tak celé dva dny nespala a pak odjela s malou družinou zpět do Mahájo Mistró.“

Mared přikývl. „Nespala, protože hledala svou sestru, která tam měla údajně hlídat pevnost. To se říká. A taky se říká, že jí nenašla. Ale neptejte se mě proč Mahájo Ito dobyla, jestli kvůli ní, nebo ne, a proč tam nyní nechala téměř pět tisíc vojáků. Rozhodně Ahir Mara nejstřeženějším průsmykem a neprojde tudy už ani myš.“

„Dokázala ho zastavit slovem,“ opakoval si stále dokola Limaj. „A víte ještě něco té nama-li?“

„O namali se mnoho neví. Znájí ji jen kapitáni a pak estimát. Možná i ta její osobní stráž. Musel by ses zeptat někoho z nich. Ale kapitáni jsou nyní skoro všichni v Mahájo Ito nebo Mahájo Mistró. A slyšel jsem, že Meneldir vyjel s kavalérií k pevnosti Lébiš nebo k městům Zars, Bronen a Iraia s podobným úkolem jako my k Likerosu.“

„A co estimy? Ty také bojovali v Mahájo Ito?“

„Ne. Ale o těch vím, ještě méně, než o namali Daltii. Říká se, že jsou namali až fanaticky loajální a po tom, co se stalo v Ahir Mara, bych i já udělal cokoli by mi řekla. Abych se přiznal, nebyl jsem zrovna dvakrát vedle z toho, že celé bitvě velí ženská. Byli jsme zvyklí, že Elas má své kapitány a těm velel jedině starý Dremon. Co se namali týkalo, tak nějak jsme pokládali za normální, že má svoje estimy a že kuje pikle hluboko v Mahájo Mistró a stará se o těch pár rvaček a pútek s heraldity a dalšími zloději a bandity ze severu.“

„Její sestru ale znám,“ řekl zadumaně Serik.

„Znáš?“ podivil se Marek.

„Ano. Dremon měl dvě vnučky.“ Limaj poslouchal napjatě a začalo se mu leccos spojit. „Namali se měla stát ta mladší. Povídalo se o ní, že je skvělá šermířka a že má podporu i malých rodů, ale tu funkci odmítla. Vzala to tedy ta starší. Avriu, tu mladší, jsem pak viděl na mnoha kláních a soutěžích a zdálo se mi, že je u představitelů malorodů velmi populární a že jí zvou ke svým zasedáním. Měla v sobě charisma a rozuměla lidem. Ne, že bych jí znal osobně, jen jsem s ní jednou prohrál v lukostřelecké soutěži.“

„A to ona bránila Mahájo Ito?“ chtěl vědět Limaj.

„Jestliže se po ní sháněla její sestra, pak ano.“

„Hele, hele, víš co ...“ ozval se vzrušeně Fírias. „My jsme jí přece potkali, vzpomínáš si ... ta bojovnice co mířila do Ahir Mara. To bude určitě ona. Jela tam těsně před tím, než začalo obležení. Rozhodně to byla ona.“

„Došlo mi to,“ zavrčel Limaj.

„Ano, ale teď už víš, jak se jmenuje ...“ zarazil se. „Nebo jmenovala.“

„Že jste jí viděli před tím, než došlo k obležení, sice nechápu, ale mohla to být ona,“ přikývl Serik. „Můžete mi ale říct, jak dlouho se potulujete tady na západě? Že nevíte nic o tom, co se děje a přitom vám netřít žádné šípy ze zad.“

„Dlouho ne,“ odtušil Limaj. „A navíc se snažíme se vybírat ty nejméně nebezpečné cesty.“ Nato se Fírias zakřenil způsobem, který připomínal něco mezi úsměvem a smrtí. „Mluvil jsi ještě o nějakém obchodníkovi,“ rychle změnil téma Limaj.

„Irim Kasida. Jeden z těch obchodníků co nepřistoupili na pravidla meriotů, ale jedinej z nich, kterému se podařilo svůj způsob obchodu uhájit a legalizovat. Měl totiž dost šílenej nápad, kterej se jim líbil, takže teď obchoduje s Tearnyonem. Dovází to co na východě chybí a vyvážá co tam přebývá. Docela riskantní, ale pěkně vykutálený.“

Fírias se zatvářil zhnuseně. „No to bych řekl, že je to pěkně vychcaný. Jak to, že na to nepřišel nikdo jinej, co?“

„Ale asi jo, jenže on to dokázal realizovat. Obchodník až do morku kostí.“

„A jak do toho zapadáš ty?“

„Víš jak to chodí ... člověk se občas zadluží a když to nejmíň čeká, přijde někdo od meriotů a řekne: hochu dlužíš nám službičku. Tak se ze mě stal Irimův doprovod.“

Rozumím,“ řekl Limaj. „bojí se, že jim uteče s dluhem. Hmm, proč ses od něj tedy trhnul?“

„Po tom co se stalo v Mahájo Ito se změnilo hodně věcí. A namali dost nesmlouvavě rozdělila úkoly. Jedině Irim jí dokázal odporovat a podařilo se mu jí umluvit. Jednou už se s ní sešel a řekl bych, že právě jí vděčí za možnost obchodovat s Tearnyonem. Ale já si myslím, že ho tam neposlala jen proto aby v klidu obchodoval.“

„To si piš, že ne,“ zamručel Marek. „Všiml sis jaký mu dala doprovod? Vojáky z Vefaliho jednotky. Jenom zahodili zbroj a vzali si nenápadný hadry. Říkám vám, že namali ví až moc

dobře, co se kde děje. A v Tearnyonu se rozhodně něco stane. Na to vemte jed.“

„Škoda, že právě tam máme namířeno, že?“ usmál se Fírias. „Když se to vezme kolem a kolem, tak v Tearnyonu se pořád něco děje. Ten nepřítel o kterým mluvíte napadl i Tearnyonské vojáky, jestli jsem to dobře pochopil, a tak se město připravuje na válku. To co se stalo v Likerosu je strašný, někdo udělal chybu, ale nemůžete vinit celý Tearnyon. Vsadím se, že si to někdo pořádně odskáče a že se pak udělá všechno pro to, aby se napravily škody.“

„Zavři zobák,“ okřikl ho Serik. „Mluvíš jako nějaký pitomej patriot. Nevím, jestli jsi z Tearnyonu a neřekl bych na to ani ů, ale tohle jsou prachšproský kecý. Rád bych věděl, jak někomu vrátíš život. To půjde dost těžko.“

„Já sem nikoho nikdy nezabil,“ bránil se Fírias. „Na rozdíl od někoho...“

„Co tím chceš říct? Víš o mě kulový...“

„Tak dost vy dva,“ okřikl je Marek. „Nemám teď náladu poslouchat nějaký pitomý hádky.“ Skutečně ztichli a snad za to mohla Marekova zlost, nebo tichý dav kulhající po pěšině, ale než se skupina přiblížila k pláni Mistró už nepromluvil nikdo. Jen se pomalu vlekli krok za krokem pustou nocí a za zády jim mizel hořící Likeros.

Pak přiklusala zadní hlídka. „Všechno v pořádku. Dvě míle za námi není ani noha.“ Marek přikývl a hlídku propustil.

„Tak konečně,“ oddychl si. „Plán Mistró. Odtud dál už jsme relativně v bezpečí. Nahoře na vrchovině Arigros jsou malé pevnůstky a noční hlídky z nás nespustí zrak.“ Otočil s k Serikovi. „Takže, tady tvůj úkol končí. Můžeš s námi pokračovat dál nebo jít, kam se ti zachce. Slib jsi splnil.“

„Původně jsem myslel, že bych pokračoval, ale když jsem tu potkal Limaje...“

A je to, pomyslel si Limaj, pouhá moje přítomnost změnila budoucnost.

„...doufal jsem, že bych se k němu připojil. Tedy...“ znejistěl Serik. „...tedy, napadlo mě to. Pokud by o to stál.“

Fírias se zatvářil znechuceně, jenže... „Klidně,“ usmál se Limaj.

Serik se zaradoval. „Snad mě tady ten chlápek přestane napadat,“ a ukázal na Fíria.

„A snad ty, přestaneš napadat Tearnyon. Ostatně, jedeme přímo tam a tam uvidíš co jsem se ti snažil vysvětlit.“

Marek se zamračen podrbl ve vlasech. „Přímá cesta do Tearnyonu opravdu není bezpečná a přestože zrovna teď se nám nikdo neplíží za zadkem, je dost pravděpodobný, že někoho přece jen potkáte. Dávejte si pozor. To že pojedete kolem Likerosu pro ně může být dostatečný důvod. Ale však vy víte,“ prohodil nakonec, když se podíval na Limaje vyšvihávajícího se do sedla. „A ještě na jednu věc si dejte pozor. Tihle černí koně vypadají jako ti, co používá Nepřítel. Mohlo by se stát, že za vámi pošle šíp i někdo z našich.“

Limaj přikývl a nato ukázal Serikovi hřebce na kterém seděl Fírias. Ani jednomu z nich se to nelíbilo, ale poslechli a Serik se vyhoupl nahoru za Fíria.

Marek se ušklíbl, pak jen zvedl ruku a rozloučil se s nimi.

Daltia vsunula velký už zrezivělý klíč do zámku a dvakrát s ním ztěžka otočila. Rozrazilla dveře, ty se s velkým skřípem a vrzáním nakonec podvolily, rozvířily prach a hlučně s mnohou ozvěnou udeřily do stěn.

„Konečně, Velká Síň ůmluvy,“ šeptla Daltia a ze tmy se její slova třikrát – jako na souhlas – vrátila, než je překryl hluk kroků na podlaze a prachu nafoukaném pode dveřmi. Byla ještě noc, nebo brzké ráno a do úsvitu zbývalo ještě pár hodin – správný čas pro vstup do

této síně.

Luskla prsty a společně s ní se do místnosti nahnulo mnoho pomocníků nesoucích svícny a lampy a také ti, kterým především toto soukromé slavnostní otevření patřilo: Kapitáni Lens, Galet a Vefali a jejich oficiři, vrchní estima a její pobočnice, věčně zamračená Kaelrina s neobyčejně krásnou tváří a postavou a kromě nich i šestice Daltii ochranky, která se nenápadně stavěla do její blízkosti a také vyslanec univerzity Arinia Dala.

Šli síní pomalu a důstojně a společně s jejich kroky, se místnosti po padesáti letech rozlévalo světlo. Ožívalo mramorované sloupové s tesanými hlavicemi, mozaika zpodobňující dávné ohně Omfalu na podlaze, monumentálnost a výška stropu i pověstný dlouhý stůl z kastrového dřeva, na kterém kdysi byly sepsány smlouvy jako obchodní nezávislost rodu Elr-Ovin, územní správa univerzity Arinia Dala a možná že i samotná Mahájská smlouva.

Tak tomu bylo ještě za dob Kemona Elase, než předčasně zemřel a než byla jeho památka uctívána nedotknutelností. Do této místnosti, tak slavné a záhadné, se opravdu neodvážil vstoupit nikdo, dokonce ani Atanika a nikdo neporušil klid tohoto místa, jež zbudoval právě Kemon. Nikdo, až nyní Daltia.

Usmála se. Věděla velmi dobře, že si to může dovolit. Estimát nemohl nic namítat. Ani kapitáni, ani jiné rody, ani nikdo další uznávající Mahájskou smlouvu. Nyní zde bude působit ona.

Hodila se sem. Ta mystika padesát let uzavřené síně, kde se sepisovaly smlouvy určující budoucnost světa, jí vyhovovala. Doplnila a zviditelnila její osobu jakožto ztělesnění velké namali. Od teď je pánem všech důležitých událostí, krotitelkou nenasytných mocností a sil, vykonavatelkou spravedlnosti. Nyní pouze ona může zastupovat 'Lai Dis Seldo' a delegovat Dogma Forta. Tam kde k dodržování smluv nebude stačit jejich vlastní autorita, tam musí zasáhnout sama.

Odsunula jednu z židlí a usedla na prominentní místo v čele stolu. Ano, ta síň se pro ní hodila. Nebyla už tou namali, co potřebuje klid hluboko v podzemí. Nebyla už tou namali, která skrývá svou sílu před všemi nepřáteli. Nyní je z ní namali, jež sedí za svým stolem přímo naproti vchodu do slavné Velké Síně Úmluvy. Do nejmonumentálnější síně Mahájo Mistra zbudované téměř na vrcholu celé pevnosti.

Ano, hodila se sem.

„Přijela Trakia s družinou,“ ohlásil voják z hlídky a jen nesměle nakukoval dovnitř.

„Pošli je sem,“ rozkázala namali a její hlas zazněl síní nesmírně mohutně a neoslaben přišel ještě v mnoha ozvěnách. Voják poděšeně přikývl.

Namali Daltia rychlým gestem setřela prach ze stolu a pod rukou se jí objevily léta prastarého kvalitního dřeva odolávajícího červotoči. Možná že dnes, napadlo jí, právě nyní padne v této síní rozhodnutí, které změní tvář a uspořádání světa. Prsty zapátrala v kapse a do dlaně jí vklouzl Ortarot.

Ve stejnou chvíli se ve dveřích objevila Trakia. „Má namali,“ krátce se uklonila a vpochochovala do místnosti se svou družinou v závěsu. Minula bez povšimnutí kapitány i jejich doprovod, jen letmo se pozdravila s Kaelrinou a uklonila se vrchní estimě Gietře a stanula na opačné straně stolu, naproti namali.

Daltii osobní stráž si ji s podezřením prohlédla. Trakia stejně jako všechny její bojovnice byla oblečená v lehké přiléhavé vestě a krátkých kožených kalhotách, střižených do půli stehén. Vlasy měla stažené do copu a za zády jí vyčnívala rukojeť meče. Vyhlížela nachlup stejně jako bojovnice starého Estimátu, hovořila se stejnou strohostí a pohybovala se

stejnou ladností a každý z ochranky si byl jist, že co do bojovnosti a smrtelnosti si se svými předchůdkyněmi nezádá. Byla cvičena starým způsobem a ve starých věcech se Atanika orientovala. Ale měla i tu fanatickou loajálnost, která se jí dala vyčíst ze zelených kočičích očí. Nepředstavovala nebezpečí.

„Pátrání na jihu i jihovýchodě bylo negativní,“ oznámila. „Města Rest a Greforino jsme monitorovaly téměř bez ustání. Neúspěšně. Se skupinou Damaničinou jsme se setkali u Drouv Ors a ta také hlásí neúspěch. Nepřítel zřejmě křížuje mnoho cest, ale pohybuje se rychle a dlouho se stopovat nedá. Navíc ani jednou nebyl zpozorován. Pohybuje se především v noci.“

Daltia se zamračila. Dalo se to čekat. Nepřítel se dokáže vyhýbat i nejbystřejšímu oku, jako by přesně věděl kde se na něho číhá. Vyjíždí v malých jednotkách a pohybuje se rychle. Najít odkud vyjíždí a kam se vrací, pokud takové místo existuje je nemožné. Dokonce ani es-timy, které poslala do všech koutů světa, neuspěly.

„Další rozkazy?“ Trakia stála téměř v pozoru a ani se nepohnula.

Daltii pohled padl na vyslance z univerzity, pana Dorkarta. „Podle všech mých informací, a že mám dostatečné množství zdrojů, může nám být v tomhle ohledu univerzita nápomocna...“

„Vím, kam tím míříš, namali Daltio,“ odpověděl Dorkart. „Máme své možnosti jak vypátrat lidi o které máme zájem a lhal bych, kdybych tvrdil, že jsme se o to nepokusili i v případě Nepřítele. Žel ani naše snažení nebylo úspěšné.“

Tak je to tady, usmála se ironicky Daltia. A tentokrát je to legitimní, tentokrát je k tomu dobrý důvod. Na rameni ucítila pevný stisk. Vefali přesně věděl, k čemu se chystá. Neza-stavilo jí to.

Vytáhla ruku z kapsy a na kastrovou desku stolu upustila Ortarot. Vypadal drobně a křehce a jak poskakoval a hrálo dřevo o dřevo, zdál se jeho pohyb nepřírozený a nadpozemský. Zanechal za sebou stopu v prachu, pak se zatočil a naposledy dvakrát překulil. Dvanáct stěn a dvanáct run mělo nyní značit osm směrů a navíc nahoru, dolů, nikde a tady.

Osazenstvo sledovala Daltii počínání bedlivě a u vytržení. Někdo věděl co dělá, někdo ne, ale všem to připomínalo rituál. Starý a fascinující, stejně jako nebezpečný.

Daltia vzala Orator a opět jím hodila. Nyní se ptala na vzdálenost. A Ortarot ji prozradil. Další vrh. Hory, lesy, stepi, voda...? Daltia zvedla zrak, a již věděla téměř přesně, kde nepřítel hledat.

„Taky sem si chtěl chytit koně,“ oznámil Serik zatímco cválali zpět k hořícímu Likerosu. „Nebude tomu asi chtít věřit, ale ten kůň byl rychlejší, než tihle dva a že jsou to panečku schopní běžci. A navíc to byl kůň, co se nebál ani ohně.“

„Já měl koně,“ ozval se Fírias, „rychlejšího než jsou tihle. A chytřejšího, než oba dva dohromady. Bohužel jsem ho musel nechat na východě, když se přes Ahir Mara nedalo projít.“

„Jo, to mi pořád uniká. Z toho co povídáte si mi zdá, že jste byly na východě ještě těsně před bitvou. Jak jste se dostali sem?“ Odpověď dlouho nepřišla. „Je to nějak tajný?“

Ozval se Limaj: „Vůbec ne, ale nechce se nám na to příliš vzpomínat, natož o tom vyprávět.“

„Aha, takže koně jste nechali na východě a šli pěšky,“ začal spekulovat Serik. „A přitom bitvě jste se vyhnuli. Je jen jediná možnost: musíte znát nějakou jinou cestu skrz Východní pohorí. To je jasný. Ale, nezastihla vás náhodou ta bouře? Hmm. Asi tomu začínám rozu-

mět.“

Fírias i Limaj si byli jisti, že nerozumí. Ta bouře nepřišla náhodou, měla je zastavit a pouze osud, kterému se tehdy Limaj vysmíval jako pověrám, je převedl přes běsnící hory.

„Je zajímavý,“ začal zase po krátké odmlce Serik, „že toho koně o kterém jsem mluvil, jsem také zahlédl na východě. Mohl to být ten tvůj?“

Fírias se k němu otočil. „Jestli se nechal chytit, tak těžko.“

„Právě že nenechal. A navíc mě docela zřídil.“

„Ha, ha,“ Fírias pocítil zadostiučinění. „Tak to mohl být on.“

Limaj je utiřil: „Jasně, ale teď všichni ticho. Jedeme kolem Likerosu.“

Fíriovi ta neustálá Limajova opatrnost připadala přehnaná. On přece jasně věděl, kdo je poblíž a jestli jim hrozí nebezpečí. Neodporoval však.

Opět se přiblížili ke křižovatce, kde se setkali, ale tentokrát tu byl klid. Město stále hučelo jako vosí úl a vzlínal z něj nehezky hustý kouř, ale požár již uhasínal a jeho zář ochabla. Svit hvězd za závešem dýmu skomíral a pach spáleniště se do daleka nesl vzduchem. Cesta se před nimi stáčela doleva a poté se přitiskla ke svahu kopce zvedajícímu se až k městu.

Limaj je několikrát zastavil a naslouchal a Fírias přitom vždy jen kroutil hlavou. Stačilo aby se trochu soustředil a dokázal svým vnitřním zrakem spatřit všechny lidi, kteří byli dostatečně blízko. Jenže všude bylo pusto a ticho. Ani jediná živá duše.

V tom Serikův vycvičený a skvělý zrak zachytil jakýsi stín a pohyb ve tmě. Chytil Fíria za rameno a ukázal tím směrem. Fírias sebou trhl jako někdo, kdo si náhle všimne blízkého nebezpečí. Ano, něco tam bylo. Mohl to být nepřítel? To ne, spíš zvíře nebo něco takového. Ovšem, už si tím byl naprosto jist. Proletělo to tmou rychle a tiše jako duch.

Serik si oddechl, ale Fírias věděl již naprosto přesně co to bylo. Pobídl koně a zatahal za opratě. Lovce sedící za ním stěží udržel rovnováhu, když sjeli z cesty a pustili se do pronásledování. Limaj neměl čas ani zakřičet, jak rychle zmizeli. Zaskroval a vyjel za nimi.

Hrome, běželo Fíriovi hlavou, takovou dobu ho volám a teď si mě ani nevšimne. Pokusil se zapískat, ale vítr a dusání koně mu to ztížili tak, že vydal jen tiché hvízdnutí. Zatraceně, lamentoval, už musí být děsně daleko. Ale stín se znovu zjevil a tentokrát jim zkřížil cestu. On si s náma hraje, uvědomil si. Takhle to dělá vždycky. Ale proč sakra nezastaví? Ta volnost mu vlezla do hlavy, či co. Já ho ale naučím.

Strhl koně doprava a tak se opět vrátili na cestu. Černý hřebec pod tíhou dvou jezdců už začínal ztrácet sílu, ale Fírias ho hnal dál. Za chvíli zastavím a zkusím zapískat, napadlo ho. A jestli nepřijde, tak to býval můj kůň. Naposledy švihl opratěmi a hnal koně po nebezpečné cestě černou tmou.

Náhle před nimi vyvstaly jako hvězdy po setmění, nejasné bledé jiskřičky a než kůň zastavil, byli už přímo u nich a z hrůzou si uvědomili, že stojí tváří v tvář silné vojenské jednotce, jejichž brnění se třpytilo v záři pochodní. Zjeví se ale tak rychle, že ani vojáci stojící přímo proti nim nestačili zareagovat.

V jejich očích žhnula bázeň, když hleděli na koně, který jim vyjel ze tmy vstříc. Neztratili však hlavu úplně, tasili meče a roztoupili se.

Fírias se také vyděsil a začal pomalu couvat. Zvedl ale přitom koně na zadní a hned vzápětí si uvědomil jaká to byla chyba neboť Serik se neudržel a dopadl tvrdě na zem.

„Aby to divokej kůň spral,“ zavřel Serik a dral se na nohy. Zároveň zjistil, že u sebe nemá jinou zbraň než malou dýku. Všiml si ohromné přesili dvaceti možná pětadvaceti ozbrojenců blížících se s tasenými meči a polil ho studený pot.

Mezitím Fírias zklidnil koně a trochu i sám sebe a s nepopiratelnou hrdostí zvolal: „Hold rytířům Tearnyonu. Co nového doma?“ Ale odpovědí byl pouze třpyt nejbližšího meče, jehož hrot vyletěl proti jeho tělu.

Život mu zachránil hřebec, který se zalekl záře zbraně a její čepel rozpárala jen Fíriovu nohavici a zakousla se nehluboko do kůže. Fírias vyvalil oči, uchopil ostří holýma rukama a škulbl. Kupodivu meč překvapenému protivníkovi vytrhl z ruky a uchopil ho za rukojeť i přes bolest kterou vzápětí ucítil v dlaních.

Párkrát se mečem ohnal, ale nezasáhl nic kromě jiných mečů, které se k němu rychle stahovaly. Zaťal zuby a už se viděl natucetkrát probodaný, když se ze tmy ozval dusot kopyt. Dunivý, mohutný dusot mnoha koní, které se přihnali jako vichřice. Dál Fírias viděl už jen míhající se koně, vlající černé copy a ostré příkré tváře s ohnivýma očima, které si ho prohlížely s vypočítavostí a nezájmem.

Vzpamatoval se až když už bylo po všem. Pod kopyty jeho koně leželo dvacet nehybných těl se smrtelnými ranami přesně v místech, kde mělo brnění slabiny. Hořící pochodně se válely v prachu mezi ležícími postavami a Fírias zhluboka dýchal a stále mrkal jako by nevěřil svým vlastním očím.

Serik stál u boku jeho koně a utíral si vyděšeně obličej. Měl ho celý od krve, stejně jako vlasy a vestu. „Fuj! U všech... zatraceně dělá se mi špatně.“ Otočil se, sklonil hlavu a zhluboka se vydýchal. „Fuj,“ řekl po chvíli. „Už nikdy víc.“

Dělení moci

Tak jak slunce padalo nezadržitelně k horizontu a dloužily se stíny podvečera, v Tearnyonu pomalu ustával firmol a ruch a z náměstí opět zmizeli trhovci a uzavřely se počestné živnosti, zatímco ty ostatní se právě chystaly na největší tržby. Lidé, ať už je práce zavedla kamkoli do města, byli hotovi pomalu se vrátit domů ještě před setměním, kdy se zavírali brány vnitřních Zdí.

Podvečer se zdál podobný každému jinému letnímu podvečeru, ale nepříjemná pachut předtuchy čehosi smrtícího se nesla městem spolu se zvěstí o Nepříteli obcházejícímu venku za hradbami. O tom, že je něco v nepořádku s celým městem se ale nehovořilo a ani nemuselo. Stačilo sledovat obchodníky, kteří vždy první opouštěli potápějící se loď a ceny, které se rozkývaly jako olše ve větru.

„Hrom aby do těch obchodníků,“ křikl Kiliantés a udeřil pěstí do stolu. „To jsou ale spojenci. Spíš pitomci. Kde je ta jejich finanční podpora? Kde jsou ty páky cenového nátlaku? Zatraceně, když takhle zkazí měnu, tak k čemu mi bude sto tisíc nabelů, za které si dnes koupím polovinu toho, co včera. Já ti to řeknu: Na starou belu. Za to se budovat armáda nedá. V Belvearu má teď dobrá ocel cenu zlata. A o žoldu pro vojáky ani nemluvim.“

„To může znamenat jen jednu věc,“ prohlásil Laonis, Kiliantův zástupce a současný velitel městské gardy. „Obchodníci z gildy hodlají co nevidět zmizet z města.“

Kiliantés přikývl. „Správný postřeh. Napadá tě ovšem i řešení?“

„Ne. Nic konkrétního.“

„Mě ano,“ Kiliantés přivřel oči. „Město je stejně tak připraveno zabránit komukoli vejít dovnitř, jako i ven. Já vím, já vím, v senátu to asi neprojde, ale již prošla mobilizace a ... posad' se,“ Kiliantés ukázal na jednu z židlí. „A za mobilizace máme právo prohledávat lidi opouštějící město a co víc, může jim odeprít odchod, pokud se u nich najde ... něco.“

„Chápu,“ usmál se Laonis. „Kdy to mám zařídit?“

„Vlastně ještě dnes. A pokud jde o žold a o ty proklaté peníze, musíme gardou zmáčknout a držet jí silnou. Tady ve městě s násilím při verbování nepochodíme, ale ve vesnicích v okolí ano. Ještě na ně přitlač a pošli další verbíře. Nauč vojáky bolesti a strachu a nauč je poslouchat rozkazy bez přemýšlení. Uvidíš, že si zvyknou na násilí a zalíbí se jim. Jenom tak si je udržíme. Strachem a nenávistí. Nad Terfriem zvítězíme jedině tak, že budeme mít silnější armádu. Vojáci se nesmějí bát použít ty nejtvrďší metody, musí z nich jít respekt. Musí se jich lidé bát, tak jako se oni bojí nás. Klidně ve městě sežeň všechny rváče a násilníky, těm platit nemusíme nic, a postav je do latě. Víš jak na to, tak se snaž.“

Laonis věděl, jak na to. Býval šéfem jedné takové bandy a dokázal si autoritu z lidí přímo vymlátit. V jeho dlouhém bledém obličejí svítily dvě kruté oči a úsměv úzkých rtů nezvěštoval nic dobrého. Říkali mu tehdy Aimatiros Laonis, Krvavý Laonis, nesnášeli ho a obdivovali, stejně jako nyní.

„Posledně, než vyrazíš k hlavní bráně a sjednáš tam pořádek, chci aby ses podíval na tohle.“ Kiliantés postrčil po stole list papíru.

„Hele,“ houkl Laonis, „zpráva z Ahir Mara. Konečně.“

„Konečně, že jsou zvědové zpět, budu je dnes potřebovat, protože 'konečně' na to zprávu není vhodný slovo. To všechno se dalo předvídat.“

Laonis projížděl očima řádek za řádkou a nevypadal, že by se s velitelovou lhostejností ztotožnil. Mračil se a chvílemi zvedal pravé obočí překvapením. „No, to je síla,“ řekl nakonec. „Pět tisíc... Kde Daltia splasila takovouhle armádu? A obchodník? No ovšem, ten s tím velikým doprovodem. Mě byl od začátku podezřelý.“

„Toho si podám já. Ale teď chci aby sis uvědomil, proti čemu stojíme. To co dokázalo pouhých deset bojovníků Nepříteli v Ahir Mara...Chápeš?“

„Chápu.“

Kiliantés ho probodával očima. Věděl, že Laonis je k jakémukoli nebezpečí apatický, ať už se jednalo o jeho osobu nebo celé město. Mohla to být výhoda, nebo naopak chyba. Kiliantés to dopředu nedokázal odhadnout.

„Ještě jedna věc, mě napadla,“ poškrábal si Laonis hlavu, zvedaje se ze židle. „Proč nás Terfiriás prostě a jednoduše nevodkrádluje. Totiž, kdybysme my měli tak dobrý čmuchali jako má on, hned by jsme se ho zbavili, stejně tak i Paelvila a ve městě by nezbyl nikdo, kdo by odporoval.“

„Terfiriás není měkota. Možná že by nás rád rozsekal na hadry, ale je to občan až za hrob. Dělá všechno podle pravidel a tak se sám zničí. A pokud jde o skvěle vycvičené špehy...“ Kiliantés se záhadně usmál. „Dočkej času, Aimatiros. Dočkej času.“

Artyfilés se zastavil před vchodem do jednoho zapadlého domu na Amartopoli, očistil si vysoké kožené boty a rozhlédl se. Neviděl, že by byl sledován, ale s jistotou to říci nemohl. Pomalu se šelilo a Tearnyon byl po setmění rájem nejrůznějších špiclů a špehů a důvěru měl jen v jediného.

Konečně vešel, pustil se tichou chodbou až k několika schodům klesajícím do jakéhosi skladiště, prosmýkl se za prázdnými sudy a stanul v temné místnosti, jež osvětlovalo pouze malé okénko těsně u stropu. Nikoho neviděl, ale byl si jist, že Thasi tady někde bude. Vzduch byl nezvykle vlhký a nesl zápach hniloby. Někde tu musela být studna.

„Nějaké novinky?“ uslyšel za zády. Otočil se a zjistil, že hledí přímo do očí Thasimu, který se k němu zcela neslyšně přikradl.

„Jsou nějaké noviny,“ přikývl Artyfilés. „Z jaké je chceš slyšet strany?“

„Třeba z gardy,“ odvětil Thasi.

Artyfilés nyní pracoval v obou armádách a stal se jakýmsi dvojítm agentem. Špicloval pro obě strany a pro své cenné informace měl i k cenným informacím přístup. Jenže nikdo nevěděl, že to co se dozví, donáší i Thasimu.

„Začíná být rušno,“ začal Artyfilés. „Tedy, rušněji než obvykle. Zdá se, že se Kiliantés chystá uzavřít hlavní brány. Právě tam odešla jedna jeho jednotka. Zároveň někoho vyslal za obchodníkem Kasidou, nebo podobný zvláštní jméno. Kiliantovi se nelíbí, ale víc nevím. A poslední věc: chystá se další velký nábor do armády a v gardě je to pořád tvrdší a tvrdší. Běžný je, že se vojáci dávají bičovat za drobný přestupky a hojně se odměňuje donášení.“

„A z městské stráže?“

„Je nějaká zvláštní pohotovost. Prý má každou chvíli dorazit výprava z Orenanthu. Pravděpodobně diplomatická. Sušká se, že citadela Nan'Lahren je zavřená...“

„To jsem taky slyšel. Prý tak už neplatí naprosto všechny smlouvy mezi velkými městy. Zajímavá a nebezpečná situace,“ uvažoval Thasi. „Všechny závazky obchodní i vojenský se

nulujou.“

„Tak to říkali,“ přitakal Artyfilés. „Proto města vyslala diplomaty, aby se sjednali nové podmínky.“

„Hmm,“ dumal nad tím Thasi. „Chtějí se navzájem oťukat. Neví teď na čem jsou a řekl bych, že se především bojí Tearnyonu. A hlavně z toho všeho bude těžit Belvear, už teď nemyslitelně zdrazili ocel. Z toho ještě může vzejít něco dobrého... Říkáš, že ta družina má dorazit ještě dnes? Měl bych to jít omrknout.“

Za malým okénkem u stropu místnosti se pohnul nebezpečný stín. Byl ale neviděn a neslyšen.

„A ještě něco,“ zastavil Artyfilés Thasiho. „Vím jen mlhavě co provádí Terfriás, ale snažil jsem se něco zjistit, jak jsi chtěl.“ Thasi vyčkával. „Nedávno, asi dva nebo tři dny zpátky, přišla do Tearnyonu nějaká družina nebo obchodní doprovod. Podle mě přišli právě s tím obchodníkem Kasidou. Ale hlavně, přišli pryč z Ahir Mara a Terfriás za nimi okamžitě poslal několik špehů.“

Thasi věděl, co je to za družinu. Pomoc, kterou mu posílá Daltia, ale kterou se mu podařilo nešťastnou náhodou tři dny přehlížet. „Díky, vím co je to za družinu.“

„Víš?“

Thasi byl ve společnosti Artyfila vždy velmi sdílný. „Ano. Terfriás je sice sleduje, ale neví, že ta družina má přijít na pomoc právě jemu. Namali Daltia mě pověřila, abych vybral ve městě spojence a ta samá namali mi posílá i malou podporu. No a já za spojence vybral právě Terfria. Nepřítel Nepřítele je naším přítelem, no ne? Škoda jen, že jsme tři dny takhle zbytečně váhali.“

Stín za oknem změnil názor a nebezpečné šipky se vrátily do pouzdra za opaskem. Potichu, nesmírně potichu.

„Ten nepolapitelný špeh, ten noční přízrak, který ti tak dlouho pil krev, je zvěd rodu Elas. Náš spojenec, podle jeho vlastních slov.“

„Cože?“ nechtěl věřit svým uším Terfriás. „Ten co je tu už zatraceně dlouho a do všeho š-tourá? Sakra, na něho jsem měl spadeno nejvíc. No co se dá dělat,“ vzdychl agent. „Slyšel jsi tedy, že nás považuje za spojence? Zdá se že věci se řeší sami od sebe bez větší námahy.“

Muž v matném černém plášti přikývl. „Přesněji řečeno, jmenoval přímo tebe jako spojence.“

„Mě? Ani Paelvila nebo někoho ze senátu? Má velmi dobré informace, ten parchant.“

„Je nyní jen pár ulic odtud, mám ho dál sledovat?“

„Ne, zatím ne. Zkusíme je kontaktovat zítra, až bude za námi ta diplomatická schůzka s Orenanthem.“

Muž opět přikývl, ale nyní se k Terfriasovi naklonil s nanejvýš vážným obličejem. „Vím už jaká je Kiliantova tajná zbraň,“ zašeptal. „Včera se vrátili někteří jeho vyzvědači a taky jeden posel původně vyslaný s diplomatickou družinou do Iniakosu.“ Spatřil netrpělivost v Terfriasově tváři a dál už to neprotahoval. „Kiliantés kontaktoval Nepřítele...,“ udělal pauza a dodal: „Je dost dobře možný, že se ve městě každou chvíli objeví někdo podobný těm, co byli v Ahir Mara.“

Terfriás se to dlouho snažil rozdýchat. „Doprdele,“ řekl nakonec. „Něco takového uvnitř města nechci. Doprdele. Tohle je vážný. Musíme kontaktovat Paelvila, aby zesílil hlídky na vnější hradbě. Zatraceně, musí si dávat obrovské pozor na všechny, kdo chtějí dovnitř.“

Muž v temném odění se prudce zvedl, když zvenku uslyšeli vzdálené cinkání zvonků bran. „To zvládnou,“ řekl.

„Ne,“ zastavil ho Terfriás. „Vím, že vidíš i věci a lidi, kteří si přejí zůstat nepozorováni, proto ti taky říkám Zázrak, ale tohle je příliš nebezpečný.“ Muž pokrčil rameny. „Ne jen pro tebe, ale překonávání vnitřních Zdí po setmění je zřejmě porušení inprincipia a na to lidi můžou zareagovat všelijak. Pošleme prostě zprávu.“

„Zpráva se doručuje těžko, tomu kdo jí nečeká.“

„Nějak to snad půjde.“

Irim Kasida vtrhl do pokoje v mansonu Nobletia jako uragán, vypadal vyplašeně, rozčileně a nepříčetně zároveň a opakoval dokola slova jako: tupci, proklatci, zvířata a grázlové. Sebral jedno pivo ze stolu a přes protesty jeho dosavadního konzumenta, ho zhltl. Pak se posadil s rukama zkříženýma na prsou do kouta a zamračil se.

„Nákej nasranej, co?“ optal se Delkas bez nároku na odpověď.

„Abych se nenasral já,“ přivřel nebezpečně oči Pener, který právě přišel o celou pintu piva.

Družina doprovázející Irima z Ahir Mara si už zvykla na obchodníkovi změny nálad, tak časté jako deště v Mlžných lesích, ale tentokrát se zdál být v náladě opravdu ošklivé.

Velitel celé družiny, Nealgrin Sas, na něj upřeně pohlédl. „Je to vážný,“ pronesl kývaje hlavou. „Řekneš nám, co se stalo?“

„Jestli to chcete vědět... tak to řeknu hned, protože dneska večer se pořádně nažeru a pak ožeru,“ řekl s dávkou ironie a lítosti. „Můj život je v troskách. Jako obchodník jsem doobchodoval. Všechno je v tahu. Naprosto všechno.“

Pak, po chvíli ticha, se zdálo, že už skončil, ale sotva mu chlapy přestali věnovat pozornost, zase začal: „Ten parchant,“ řekl vztekle. „Ten parchant,“ řekl lítostivě. „Ten parchant o kterém už ani nevím jak se jmenuje, tak ten mi sebral všechno zboží. Naprosto všechno do poslední bedny.“

„Kdo...? Teda, co všechno...? Teda, chci říct: někdo tě okrad?“

„Kdyby alespoň to. Oni mě obrali legálně. Prý v zájmu města je moje zboží zabaveno k uskladnění jako nouzová zásoba.“

„He he,“ usmál se Delkas. „Já myslel, že to jsou banány. Jak dlouho jim v tom skladě vydrží?“

Irim ho provrtal pohledem. „Jsou to banány a do pěti dnů je musí někdo sežrat, jinak z nich budou sračky.“

„Měl jsi koupit něco trvanlivějšího,“ moudře navrhl Nealgrin. „Třeba kokosy. Viděli jste pánově, co všechno se tu prodává na trhu? Ty kokosy jsou fakt lahoda. A ještě manga a citrony.“

„Ty baštíš ty citrony?“ zašklebil se Orfri. „Vždyť je to kyselý jako polibek od mojí babičky.“

„To nevím, nikdy jsem se s tvou babou nelíbal...“

Orfri jen mávl rukou. „Trhy tu jsou ale fakt úžasný. Pokud tam ovšem neprobíhá nábor do armády.“

„Jasně,“ potvrdil Delkas. „Taky jsem si všimnul, jenže na jedné straně trhu tě zvou do gardy a na druhý do stráže. Moc rád bych věděl, jak je v tom rozdíl. Podle toho co říkají lidi, je to pořád to samý: výcvik někde ve městě, občas nějaký ty honičky na zloděje a když je třeba, tak se vyjíždí do bitvy.“

Taileg, který zatím pochrupeval na kavalci, se probral. „Nemáš pravdu,“ řekl poněkud rozespale. „Stráž je stráž, ta z města nevyjíždí. A garda, tak ta je k tomu, aby se bila venku za hradbama.“

„Řečičky babek na trhu,“ obrátil se na něj Orfri. „Nevěřím tomu ani trochu. Když bude třeba, garda se zahrabe a stráž vyjede.“

„Fandíš teda spíš stráž?“ usmál se Taileg.

Orfri praštil pěstí do stolu. „Nefandím v tomhle městě nikomu. Jenom nám. Tady ta věc se stráž a gardou je, jak bych tak řekl, hlubší podstaty.“

„Tím myslíš jako co?“ zívł Taileg a promnul si oči.

„Tím nemyslí nic,“ ukončil jejich spor Nealgrim. „Spekulovat můžeme, až se spojíme s Thasim. Měli by jsme se ho snažit najít a ne se tady válet a chrápat. To platí hlavně na tebe Tailegu.“

„No jo,“ řekl Taileg a žuchl sebou ke stolu, hned vedle Irima.

Irim v tu chvíli vyskočil. „Jestli už teda nemáte víc návrhů, jak mi pomoci, abych se cítil ještě hůř, tak já se du ožrat hned teď. Stejnak už mi zbývá jen pár babek, můžu to pořádně roztočit a vy si dělejte co chcete.“

Jenže těch pár babek o kterých Irim hovořil, byly poslední peníze co družina měla a bez nich tu nemohli v podstatě existovat a už vůbec ne si užívat luxus noclehárny Nobletia. Proto, když se Irim chystal znechucen utopit svůj žal a navštívit nějakou blízkou putyku, cestu mu zastoupil Nealgrim a nastavil dlaň.

„Deset nabelů,“ řekl.

Obchodník se na něj podíval bojovně, ale pak couvl. „Jó, jó, Daltiiny rozkazy. Já to ale беру tak, že platím za ochranu.“ Vyndal z měšce pět šestistranných mincí.

„To je jen pět,“ zavrčel Nealgrim.

„Taky, že jste moje zboží neochránili... Tak fajn, tak fajn,“ dodal rychle a přihodil další tři. „Víc ale ne, jinak se nebudu moct ztráskat do nemoty.“

Nealgrim přikývl a ustoupil.

„Doufám, že tu někde seženu něco pořádného a silného co ještě není smrtící,“ bručel si pod vousy Irim. „Je to hnusný svinský město a jediný co za něco stojí, je tady ta děsivě drahá noclehárna, kterou nám doporučil ten děsivě užvaněnej fracek od brány.“ A zabouchl za sebou.

„Dobrej a hezkej podvečer, ctění pánové,“ zahalekal Oltalas přízvukem, o kterém se domníval, že působí vznešeně. „Nepostrádáte průvodce? Znáám tohle město do poslední uličky, rychle vás zavedu, kam si ráčej přát. Znáám každou hospii a manson, trhy mám prolezlý jako myš a vím kde je co nejlevnější, ovšem takhle pozdě, už zřejmě nepořídíte nic. Ani draho a ani levně.“

Lalbon Infaios, vůdce diplomatické mise Orenanthu, se na chlapce, který se vynořil ze stínu za hlavní branou, zašklebil. „Jak se jmenuješ?“

„Vomlouvám se vašnosti,“ začal rychle napravovat svou nezdvořilost Oltalas a přitom si utřel nos do rukávu. „Oltalas vod brány mě lidi zobou. Můžu vám bejt teda k užítku? Vidim, že ste fajnový a tak vám nenabídnu nic netentoc ... nenobloidního.“

„Marš odsad!“ Velitel stráže, jež měla za úkol doprovodit diplomaty do paláce Tearen, se po chlapci ohnal. Kluk couvl, ale furt se motal kolem.

„Klidně ho nechte,“ usmál se Lalbon.

„No jo,“ zavrčel velitel. „Jenže už je pozdě a my musíme pospíchat, jinak to nestihneme.“

„Nestihneme co?“ nechápal Lalbon. „Jednání jsou až zítra.“

„Tooo asi jsou,“ protahoval velitel, „ale za chvíli zaleze slunce a pak už se dál nehne. Brány vnitřních Zdí se na noc zavíraj.“

„To nepouští nikoho?“

„Přesně tak. Vůbec nikoho. Berte to jako místní folklór,“ zažertoval velitel a hned nato se zatvářil úžasně vážně.

„Helejte,“ křikl na ně Oltalas, když předtím nenápadně naslouchal. „Do západu to je šmahem mizernejch pár minut, co kdybych vám přihrál dobrej nocleh?“

„Řek sem, mazej pryč ty spratku!“

Lalbon se ho zastal. „Ale ne. Má pravdu. Nehodlám se honit po městě jen proto, abych pak mohl spát v přepychu v pevnosti. Jestli zná tenhle kluk něco ucházejícího, co není daleko, strávím noc radši tam, než v Tearenu.“

Oltalas se zazubil. „Přesně jak vašnosta ráčil povídat, něco uchečávajícího bych vopravdu znal. Menuje se to Noblétia.“

Velitel stráže se zamračil. „Tohle je ale změna plánu. Budu to muset ohlásit.“

„Tak si to nahlas,“ odvětil Lalbon. „My vyrážíme.“ Pokynul svému doprovodu a ten v závěsu za poskakujícím Oltalaem brzy opustil hlavní bránu.

Velitel se zachmuřil. Oficiálně uvítal Orenanthskou delegaci, nabídl jí doprovod do Tearenu, splnil všechny rozkazy, ale neměl z toho dobrý pocit. Tihle státníci se musí hlídat, jinak se dostanou do průšvihů jedna dvě.

„Vidíš je,“ Asafos, jeden z nejzámožnějších členů obchodní gildy, ukázal na Orenanthskou družinu procházející kolem. „Tyhle potom pustěj i ven, ale nás ne. Zatraceně, kdyby tak ten Kiliantés počkal s tím prohledáváním jenom deset minut, už jsem mohl mít venku půl milionu.“ Rozčilením žmolal konec špinavé tógy, pod kterou se snažil schovávat. Jeho obličej byl příliš známý a strážce u brány až moc bystrý.

„Andaraos a Faelrin už jsou venku?“ otázala se Bakea, jeho dobrá, i když trochu méně zámožná, známá.

„Ty dva smradi zmizely ještě v poledne. Zatraceně, hrome a zatraceně,“ vylil si zlost, ale moc to nepomohlo. „Kvůli nim se to Kiliantés domák a nebo mu to někdo nabonznoval. Jak já nesnáším ty prolhaný, podlý, úlisný, lakomce a pupkáče.“ Ještě víc se skryl do tógy. „Jsou všude a i ty co vypadaj jako nejlepší kamarádi dokážou člověku vrazi kudlu do zad.“

„Ještě že nejsem prolhaná, podlá, úlisná, lakomá a pupkatá,“ zasmála se Bakea.

„Lakomá, to trochu jsi, ale do jednoho pupkáče by ses vešla třikrát.“

Od brány k nim dolehl křik. Rozpoznali neurčitá sprostá slova a nadávky.

„Zase někoho chytili?“

„Ne. Nevím.“ Asafos přimhouřil zrak. Uviděl, jak se velitel stráže brány dohaduje s velitelem jedné jednotky gardy a jak okolostojící vojáci nervózně zbrojí. „No jasně,“ zamumlal Asafos. „To se dalo čekat. Garda zastavuje ty, co by stráž pustila a naopak. Tohle se mi nechce líbit. Kdo kdy viděl, aby město mělo dvě armády? Musíme odtud zmizet, ale bez peněz se nehnu.“

„Hmm,“ začala dumat Bakea. „Ta Orenanthská družina, to jsou diplomati, ne? Mají přece imunitu, ty nebude prohledávat nikdo.“

„No ovšem,“ pochopil Asafos a zaťukal Bakee prstem na čelo. „Ono tam něco bude,“ pochválil jí.

Pak se společně ztratili ve změti úzkých a ztemnělých uliček.

Slunce konečně zapadlo a byla tma. Irim vykročil do ticha ulice před honosně vypadajícím mansorem Noblétia a pod nohama mu zapraskal štěrk. Rozhlédl se nalevo i napravo a naslouchal a snažil se vzpomenout, kde v téhle čtvrti, nebo jak místní říkají meru, viděl hospodu, nebo jak místní říkají hospii. Možná by mu stačila nějaká nálevna, taverna, jak se jim říkalo. Těch bylo v meru Amartopol hodně.

Nakonec ale zjistil, že má hlavně hlad a že je moc brzo na něco silnějšího než pivo. Vykročil prostě nějakým směrem a nechal se vést čichem a sluchem v očekávání, že dobrá hospoda se pozná podle vůně a veselé společnosti. Místo korbeltů bušících do stolu a smíchu, však zaslechl jen zvonek od brány nějaké vnitřní Zdi.

Neměl tyhle vnitřní Zdi rád a když procházel nějakou bránou, nikdy nezapltil mýtné. Ne že by ho neplatil jen z toho důvodu, že měl málo peněz a byl obchodník a tak trochu lakomec, ale on by neplatil i kdyby žádného z těch důvodů nebylo. Mýtné bylo dobrovolné, tak ať. Ostatní ale platili a to poměrně štedře.

Nedokázal to pochopit. Proč a za co příslušela hlídačům bran taková odměna a náklonnost obyvatel města. Že by se tolik snížila kriminalita? Jenže tihle hlídači, nebo protažáři, jak se jim říkalo, nejenže nutili slušné občany s opicí za krkem přespávat na ulici, protože se třeba nemohli do kuropění dostat domů, ale kromě toho to nebyla jejich povinnost. Podle toho co Irim slyšel, byli portagáři soukromé osoby a tohle řemeslo dědili v rodině. Jejich jakousi zváčenou ctí bylo, že jejich úsek zdi nikdo od soumraku do úsvitu nepřekona. Irim se zachvěl hnusem. Na toho, kdo by se o to pokusil, totiž čekala otrávená šipka a to bez varování. Neraď se k některé z těch zdí přibližoval ve dne, natož v noci. Bylo to něco nenormálního, ale na druhou stranu, zamyslel se, celé město Tearnyon bylo tak trochu, možná i víc, nenormální.

Zaslechl smích, skoro až řev. To byl konečně ten správný zvuk, na který čekal. Zavěťřil a zhodnotil hostinec, k němuž právě mířil, jako ucházející, možná že i nadprůměrný. Zmizel ihned v lokále.

Brzy měl na stole pivo, i večere už se mu připravovala a jemu se konečně trochu zlepšila nálada. Sledoval se zájmem, jak se u jednoho stolu rozjíždí nějaká hazardní karetní hra a u dalšího jak se stejnou kadencí jako karty, bouchaly o stůl nové pinty piva. O dva stoly dál se veselila společnost docela slušně vypadajících lidí a podle kusého rozhovoru, který se nesl rozjařeným lokálem, poznal Irim, že se jedná o jakési státníky, pravděpodobně z jiného města.

Zaujalo ho to a jak tak naslouchal a popíjel zlatavý mok, objevil se vedle něj Thasi. Irim si ho prohlédl podezíravě, protože Thasi se zjevil jakoby odnikud a nevzbuzoval důvěru ani ošacením.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se Irim bez ohledu na stupiditu té otázky.

„Hmm,“ řekl Thasi. „Pozoruješ tamtu společnost?“

„Co ti je po tom?“

„To jsou diplomati z Orenanthu.“

„Co mi je po tom?“

Thasi zvedl obočí. „Ty jsi obchodník?“

„Mám to snad napsáno na čele?“

Thasi se zasmál. „Ne, ne.“ I Irim se zasmál. „Vlastně ano,“ opravil se a Irimovi ztuhl úsměv na rtech. „Není to napsáno přímo na čele, ale někde to uvnitř člověka je, to čím se živí, to řemeslo...“

Thasi utichl. Jeden z Orenanthských se zvedl a přes protesty už správně veselých společníků začal odcházet: „Jdu si lehnout, to poslední pivo mě zmohlo.“ A opustil lokál.

„Jsi z východu?“ pokračoval dál Thasi.

To vyptávání se Irimovi přestávalo líbit. „Takhle podobně už se mě dneska vyptávali a já toho začínám mít dost. Nechtěl bys s těma otázkama počkat. Nejlépe do mé smrti?“

„Tak sakra,“ našťval se Thasi. „To mělo být heslo. Jméno Thasi ti nic neříká?“

Irim si záhadnou postavu znovu od hlavy až k patě prohlédl. „Tak ty jsi ten chlap na který- ho Nealgrim pořád tak čeká,“ řekl nevesele.

„Jo, já,“ procedil mezi zuby Thasi. „Doved’ mě za nima a to hned.“ Popadl Irima za rukáv a zvedl ho ze židle.

„Ale už se mi nese roštěnka,“ protestoval obchodník.

„Tak si jí vem sebou.“

Jakmile Taileg zaslechl cinkání od brány, vrátil se do pelechu se slovy, že dnes už se stejně nedá nikam jít a znovu usnul. Nealgrim nakonec vyjádřil souhlas tím, že se přidal k ostatním chlapům a začal je obírat v thondaku. Popíjeli pivo, mastili karty a sdělovali si zážitky z pochůzek po městě, když do místnosti vpadl opět Irim a prohlásil:

„U zhašenejch ohňů, já se na to dneska vážně vykašlu.“ Došel ke stolu s rozehranou partií a sebral jedno pivo. V mžiku ho do sebe vylil.

Pener vytřeštil oči. „No to se mi snad jen zdá. Jsou tu čtyři piva a on skočí znova po tom mim.“

„Ticho, vy blbouni.“ Thasi se hbitě vplížil do místnosti a nehlučně ze sebou zavíral dveře. „Nevíte, kdo se ubytoval hned nad váma?“

„Thasi!“ zajásal Nealgrim.

„Ne, ale Orenanthská delegace a teď buďte ticho. Posad’te se zase.“ Thasi zamířil k nim a přisunul si židli ke stolu s rozehraným thondakem. „Poslouchejte ... co to zase děláš?“ utrl se na Irima.

„Je tu děsný dusno,“ odvětil obchodník otvíraje okno. „V tomhle vzduchu si to jídlo nevy- chutnám.“

Thasi se nadechl k nějaké patřičné nadávce, ale pak jen zakroutil hlavou. „No dobře. Po- slouchejte mě všichni... Co tamten co spí?“

„Já nespím,“ ozvalo se tlumeně z Tailegovi postele. „Já poslouchám.“

„Fajn. Takže mě poslouchejte. Máte v patách špehy agenta Terfria a tady o obchodníka se velmi zajímá Kiliantés...“

„To je ten chlap, co mi sebral banány,“ utrousil Irim a současně s tím rozbalil roštěnku z hospody. „Nevím proč si nenechal vysvětlit, že se to brzo zkazí.“

„Protože ho to nezajímá,“ mínil Thasi. „Ví, že jedeš z východu z Ahir Mara a tak si možná myslel, že vezeš něco podezřelého dovnitř a nebo to naopak chceš dostat ven. A nezdržuj už...“ obrátil se opět k Nealgrimovi. „Teď je venku čisto. Kolem jsem to s Irimem proš- mejdl.“

„On šmejdil a já dělal návnadu,“ bránil se obchodník. „Nesnáším, když ze mě někdo dělá návnadu. V tomhle proklatým městě lítaj otrávený šipky ostošest.“

„Ticho, řek sem. To že vám nikdo neví za patama je na jednu stranu dobrý, můžeme se jim ztratit. Na druhou to ale znamená, že se bude něco dít. Nebo už se to děje.“

„Klid před bouří,“ řekl Orfri.

„Šššš,“ zasyčel Thasi. „Tišeji. Přímo nad vámi je ubytovaná družina z Orenanthu. Nechápu, jak se vám to podařilo.“

„Podařilo co?“ nechápal Nealgrim.

„Podívejte se, ta diplomatická výprava tady není jen tak pro nic za nic. Mají nějaké eso v rukávu, nebo možná dvě. Orenanth byl odjakživa až ten druhý za Tearnyonem. A jestli si tak pospíšili, tak to znamená, že se toho asi hodně změní. Zítří se setkají s diplomaty senátu a jestli na ně pořádně přitlačí, senát se konečně rozpohybuje a začnou se teprve dít věci. Chápete jakou máme právě teď příležitost?“

„To je teda terno,“ řekl Nealgrim.

„To je. A ještě větší, že velitel té družiny, jistý pan Lalbon Infaios, už šel do hajan a je tam teď úplně sám.“ Thasi ukázal prstem nahoru.

„To už se mi zdá podezřilý.“

Thasi si skromně odkašlal. „Ne tak docela. Přidal jsem mu do piva trochu oblbavadla. Takže pochrupuje, ale stejně moc nehluče.“

„Eeeh,“ vykřikl v tu chvíli Irim. „Co to je?“

V okně se objevila dvě zvědavá očka a čumák začenichal u obchodníkovi roštěnky.

„Huš, huš, ty potvoro,“ řekl Irim a zamával rukama.

„Ne, počkej, to je fretka,“ zastavil ho Thasi. „Poštovní fretka. Má u krku pouzdro.“

Fretka se osmělila, překročila rám okna a lehce stoupala na papír ve kterém byla roštěnka zabalená. Thasi sebral obchodníkovi kousek vonícího masa a zvířeti ho podstrčil. Masíčko rychle zmizelo a mlsná tlama žádala další. Thasi jí ho nabídl, ale zatímco byla fretka soustředěná na kus žvance, rozbalil špeh kožené pouzdro a vytáhl z něho malý kousek papíru.

„Hmm,“ zabručel. „Další dobrý zprávy, do hajzlu.“ Papír zase zabalil a vrátil malému poslovi. „Tak to vypadá, že vím, co se dnes děje. Ale doufám, že se mylím.“ Thasi dal fretce poslední maso a zahnal ji.

„A co tam bylo?“ vyzvídal obchodník.

„Zpráva pro gastéma Paelvila,“ řekl Thasi. „Zdá se, že Kiliantés kontaktoval Nepřítele a ten sem asi pošle určitou podporu.“

„Do prdele,“ řekl Teileg a posadil se v posteli. „Já už jich mám až po krk. Už jich mám vážně po krk. V Ahir Mara to byla děsná jatkařina a pak po cestě jsem viděl stíny rychle křižující nocí. Tohle je...“

„Já vím, já vím,“ souhlasil Thasi. „Je to pěkný průser. Ale o to víc musíme pospíchat. A jediná možnost je, že Lalbon domluví senátu a ten se zbaví Kilianta. Tady je plán: Ty a ty,“ ukazoval, „budete hlídat u vchodu. Ty budeš hlídat na chodbě a já s Neagrimem vlítneme do jeho pokoje...“

Thasi vrazil do dveří a temná světnice se rázem rozjasnila světlem z chodby. Zamrkal, přiběhl k posteli, rozhodil duchny a uviděl, že postel je prázdná. Vytřeštil oči. „Zatraceně, jasně jsem ho viděl, jak šel spát.“

„Třeba si odskočil,“ poznamenal Nealgrim.

„Prdlajs. Šlehlo to s ním, jen co přišel.“ Thasi ucítil závan větru. Zvedl hlavu a pochopil. Nad sebou měl otevřené malé střešní okno. „A dopr... Změna plánu.“

„Ale proč se neprobírá? Propleskni ho trochu.“

Laonis se rozpráhl a dal Lalbonovi pořádnou facku. „Mám ho polejt vodou?“

„Je to diplomat, ty magore. Měj trochu soudnosti. Hej, hej. Už otevírá jedno oko.“ Kiliantés se sklonil k malátnému diplomatovi. „Nedělej opičky a koukej se probrat.“

Lalbon zavrtěl hlavou. „Au,“ zaúpěl a pohládl si bouli na zátilku. „Krucinál, co se děje?“ Pohlédl na Kilianta a pak zvedl obočí, jako by mu všechno došlo. „Aha. Mistr Kiliantés, mohl jsem to očekávat, ale setkal jsem se už s vybiravějšími způsoby.“

„Způsoby je třeba podřídit situaci a krizi,“ pronesl vzletně Kiliantés. „Je dost dobře možné, že vaše současná malá krize, vyřeší krizi větší, jak bych tak řekl, obecného významu. Krizi, která nemá v celých novodobých dějinách obdoby. Chápete, že s nebezpečím přicházejí i razantnější opatření?“

Lalbon si stále mnul hlavu, ale už se rozkoukal. Místnost, kam ho posadili, byla temná a zatuchlá, možná sklep nebo stáj. Jasně viděl jen Kiliantovu tvář, další tři postavy se schovávali ve stínu. Snad se bude jen hovořit, napadlo ho. Nejsou tu žádné rozpálené pohrabáče. Olízl si suché rty.

„Chápu,“ řekl ochraptěle. „To ale mluvíte o virtú.“

„Ach ano,“ zajásal Kiliantés. „Znáte to slovo, takže se společně dohodovíme.“

„Váš zájem je celkem jasný,“ podotkl Lalbon. „Silná ruka vedoucí svůj lid v době nebezpečí. A má to být ta vaše. Je to tak?“

„Výborně. A když mi prozradíte, jak to hodláte udělat, budu vám neskonale vděčný.“

Lalbon zkřivil rty. „Nevšiml jsem si, že bych souhlasil. Ano, máte jistě virtú a ano, ocitl jsem se v nepříjemné situaci, ale to nemůže ovlivnit můj úsudek diplomata. Chcete vědět s čím jdeme obchodovat? Jaké eso mám v rukávu? To vám povím, to ze mě nemusíte vytřískat násilím. Máme výhradní smlouvu s Bealverem. Zaváhali jste, po tom co se uzavřela citadela Nan'Lahren. Vaše obchodní gilda má špatný vedení a Orenanth má konečně navrch. Vsaďte se, že toho využijeme, ať už se chystáte se mnou udělat cokoli.“

„Měl by jste být chytřejší,“ zkusil to ještě po dobrém Kiliantés. „Rozpolcené město nemůže být dobrý obchodní partner a jeho sjednocení závisí na mě.“

„Nebo na Terfrio,“ doplnil Lalbon.

„Máte dobré informace.“

„Právě že nemám a to o něčem svědčí. Ale vy stále žijete a to mě zaráží.“

Kiliantés zatnul pěsti, pochopil, že Lalbon se opravdu vyzná. „Terfirás nemá potřebné virtú. Shodli jsme se, že za krize je nutné činit i věci za hranicí nějaké pomíjivé slabošské ústavy. Terfirás tohle nedokáže.“

„Možná se najdou i další kandidáti.“

„Tohle nezkoušejte.“ Kiliantovi došla trpělivost. „Znáte termín persona non grata? Možná se bude hodit na vás, jestli zítří po cestě z tribunů nebudu dostatečně spokojen.“

„Jestliže se nevrátím, bude to znamenat konec spojení. Jste ochoten to riskovat.“

Kiliantés se naklonil až těsně k diplomatovi. „Ano,“ řekl temně. „Spojení totiž už nebude potřeba.“

Thasi se vyškřábal až na střechu mansonu Nobletia a schoval se do hlubokého stínu za zděným komínem. V duchu si nadával. Jasně, že nebyl sám koho napadlo popovídat si s vůdcem Orenantských. Proto ten klid před bouří a chybějící doprovod a žádná noční stráž u Orenanthské suity. To bylo Terfrioovo dílo. To on unesl Lalbona. Teď to bylo jasné.

Ale proč si jich nevšiml a proč pořádně neprozkoumal celou budovu? Střecha byla téměř celá plochá, štěrková, jen směrem k malému nádvoří s pumpou zkosená. Tam měli pokoje v posledním patře okna a z nich se dalo snadno vylézt na rovnou střechu. Odtud se dalo přeskočit na vedlejší přiléhající budovu a pak dál nějakým temným nepoužívaným schodištěm nebo po nějaké lávce na cizí terasu. Možností jak tiše zmizet už bylo dost.

To ten kluk u brány, uvědomil si Thasi. Někdo mu určitě podstrčil nějakou tu minci. Zatracený prohnáný parchanti, jestli oni Lalbonovi taky nedali něco do piva. Vždyť ten chudák z toho bude...

Uslyšel tiché kroky. Noc dnes byla temná, snad jen na severu se zdála obloha nezvykle rudá, měsíc už jen jako uzounký srpek, takže na střeše, daleko z dosahu skomírajících pouličních lap, viděl jen nejasný pohyb několik stínů. Prošli jen na jeden sáh od něj a zamířili k oknu Lalbonova pokoje.

Počínali si docela obratně a neslyšně, ale Thasi by je z profesního hlediska zhodnotil nedostatečně. Nezdálo se mu, že tohle jsou Terfrioovi lidé. Na několik chvil zmizeli a znova se zjeví. Tentokrát proběhli po střeše lehčím krokem, jakoby se zbavili těžkého břemene.

Thasi ještě nějakou dobu seděl nehnutě a čekal až se ztratí taková ta neexistující přítomnost někoho nebo něčeho v hluboké tmě. A pak se znovu chystal rozjet svůj plán, když se těsně kolem prohnali další stíny. Nyní bez hluku, bez dechu, velmi hbitě. Thasi se polekal. Tohle už byly Terfrioovi lidé.

Zmizeli v Lalbonově pokoji, za chvíli se znovu objevili a opět prošli těsně kolem schované špeha tajícího dech. Stejně tiše a stejně hbitě jako před tím, pouze krok měli těžší.

Když se konečně vytratili, Thasi obrátil oči v sloup. To je zase noc, proběhlo mu hlavou.

„Ale jak to, že se neprobírá?“ řekl Terfriás. „Má na hlavě velkou bouli, ty jsi ho praštila?“

„Ne,“ bránila se Mailona, nejhbitější z dívek, které Terfriás posílal slídit po městě. „Asi se bou trísknul, po tom uspávadle.“

„Hmm. Hele, už se probírá. Je v pořádku, jen to tak na nás hraje. Hola, chci si jen v klidu popovídat, nic víc.“

Lalbon otevřel oči a zjistil, že ho kromě hlavy bolí i žebra. Nevzpomínal si na to jak a kudy ho tahali, ale moc jemně s ním určitě nezacházeli. Promáčkal si pravý bok, zasténal a pak se podíval do Terfriasova obličej. „Agent Terfirás,“ řekl unaveně a zjistil, že téměř necítí jazyk. Asi ho něčím nadopovali.

„Poznáváte mě. Tak to máme z půlky vyhráno. Víím, že jste uzavřeli nějakou fajnovou smlouvu s Bealverem a že si chcete dupnout na Tearnynský senát.“ Lalbona nepřekvapilo, že Terfriás tohle všechno ví. „To mě je vcelku jedno,“ pokračoval agent, „ale rád bych, kdybyste pochopil jednu věc.“

„Jakou?“ zasípal Lalbon.

„Totiž, že kdyby se náhodou stalo, že by senát rozhodl, že Kiliantés bude velet jak gardě, tak i stráž, mohlo by se přihodit něco nepatřičného.“

„Od vás výhrůžky neberu.“

„Pche. Zprvým podceňujete na nepravém místě a zadruhé neměl jsem na mysli vaši osobu. Kiliantés má svůj vlastní názor na to, jak zefektivnit ekonomiku a to především tu svou vlastní. Ekonomiku moci. Dnes ho postrčte k velení nad armádou a zítra rozseká Orenanth na kusy.“

„Musel by mít ovšem nejen lidi, ale i zbraně a to máme my.“

„Zbraně, to znamená ocel? Vysměje se vám. Jeho zbraní je teror a brutalita. Bude-li muset obsadit i Belvear a zotročí tamní kováře i přes jejich hrdost a pýchu. Možná, že nevěříte, ale on by je zlomil. A půjde dál a dál, do míst, kde budou odporovat jeho vůli, až nakonec zničí všechno i sebe. Začíná to touhou po pořádku a jednotě a končí to krvavou kavalkádou.“

„Takže chcete, aby místo něho, zvolil senát vás?“

„Nikdy jsem takovou pozici nechtěl a ani nechci. A nikdo se pro ní nehodí. Senát by měl především vzít rozum do hrsti a zbavit se Kilianta. Jestli jim vrátím soudnost díky vám, bude to ta největší fabulace, jakou se na senátu tohohle města dopustím.“

„A tenhle únos?“

„Berte to jako malou ochutnávku,“ zakřenil se Terfriás. „Ochutnávku Kiliantova světa.“

Lalbon si odchrchlal a vyschlým krkem sotva vydal zvuk. Poslepu sáhl někam vedle sebe a s potěšením shledal, že se jeho prsty dotkly chladného poháru.

„Jestli nebudete dělat příliš velký randál a zodpovíte mi pár opravdu jednoduchých otázek, přinesu vám další vodu,“ řekl Thasi.

Lalbon vzal měděný pohár a v mžiku ho do sebe vyprázdnil. Shledal, že je zpátky ve svém pokoji, ale v úzkém pruhu světla přicházejícího z chodby viděl ještě dva lidi, kteří sem nepatřili. Jeden z nich blýskal čepelí taseného meče a hrotem mířil někam na jeho prsa. Druhý muž byl bezpochyby nějaký špeh nebo agent, neměl žádnou zbraň ani nevypadal jako hromotluk, pouze se spokojeně a zároveň nebezpečně usmíval.

„Tak jsme domluveni?“ zeptal se Thasi. „Žádný rámus?“

Lalbon přikývl a zjistil, že ho bolí za krkem. Začínal opravdu nesnášet tohle město.

„Tak tedy. Kdo vás unesl poprvé a kdo podruhé?“

„Mě by spíš zajímalo, kdo mě unesl potřetí,“ zašeptal ztěžklými rty Lalbon. „V tomhle všivím město všichni něco chtějí a z nějakého proklatého důvodu, to chtějí po mě. Už mě přestává bavit to okopávání a demonstrace pitomý síly. Tahle zatracená noc bude mít důsledky. Uvidíte. I kdybych přitom měl přijít o hlavu.“ Lalbon se rozkašlal a přitom ho nesnesitelně zapíchalo na hrudi. Začínal litovat, že neběžel vedle stráže až do pevnosti, ale pochyboval, že by mu to pomohlo. Tady nebylo nic jisté. Město hnulo od základu, až po krovy a zapáchalo.

„Uklidněte se,“ chlácholil ho Thasi. „Já vám chci nabídnout pomoc.“

„Strčte si ji někam.“

„To není rozumný přístup. Jsem si jistý, že vás podruhé unesl Terfriás. A jestli jste na něho byl stejně tak příjemný jako na mě, můžete se dočkat nějaké obzvláště nehezské nehody. Co je ale ještě horší, jestli ten, kdo vás unesl poprvé, byl Kiliantés. Víte, tohle není jeho parketa a jestli se k tomu odhodlal, chtěl opravdu něco důležitého. Možná, že by tvrdil, že chce abyste ho dostali do velení stráže, ale ve skutečnosti se vás bojí. A to je dvojnásobně nebezpečné. Pro vás, samozřejmě.“

Thasi si získal Lalbonovu pozornost.

„Uhodl jsem, že?,“ zhodnotil agent. „Podívejte se, rozhodnout o tom, jak se vojska tady toho města budou organizovat a neznat souvislosti je nešťastný přístup. Já tu nechci

orodovat ani za Terfriáse, ani za Paelvila, který by se jediný opravdu hodil do té funkce. Já tu jsem proto, abych tohle město postavil proti Nepříteli. Proti hrozbě, která vyvstává ještě strašnější, než jakou ji známe z pověstí. A že je opravdu skutečná, je teď už více než jasné.“

„Budu na to brát zřetel.“

„To vezmete a když už budete v tom, uvědomte si, že Kiliantés má s Nepřítelem jakousi dohodu. Možná si myslí, že pouze využije situaci, ale to nemění nic na tom, že už nyní se blíží nějaká podpora, nebo je v tuhle chvíli už někde tady. Počítejte s tím, že Kiliantés se neštítí ničeho a málokdo mu může nahnat strach. Vám se to asi docela povedlo, takže nezkoušejte si hrát na hrdiny.“

„Tady není žádný prostor pro zkoušení,“ odvětil Lalbon. „Tady je pouze nutnost.“

„Asi ano, ale právě proto jsem ochoten postarat se o vaši bezpečnost.“

„Jen tak? Grátis?“

„Ať se zítra rozhodnete tak a nebo tak, poštvete proti sobě spoustu lidí. Být vámi, nehřešil bych na logiku věci a začal se strachovat o svůj život. Důsledky, jaké bude mít vaše smrt možná dohlídá Terfriás, nebo Kiliantés, ale už ne jejich lidi. Já naopak nechci aby Tearnyon čelil dalším nepřijemnostem. Zdá se, že si tu jen málokdo uvědomuje, jak blízko je svět ke katastrofě a místo aby se snažili věci zachránit, jen je komplikují. Takže grátis to není,“ usmál se Thasi, „ale s placením si teď nelámejte hlavu.“

„V čem, tedy spočívá ta ochrana?“

„Aaa. Konečně jste dostal rozum. Jde o záměnu. Jakmile totiž skončí jednání, uděláme to nějak takhle...“ Thasi nastínil celý plán.

Když skončil, podal Lalbonovi slíbený pohár chladivé vody a se svým doprovodem opustil místnost. Lalbon znavený náročným večerem, téměř okamžitě a tvrdě usnul.

„A co se bude dít teď?“ chtěl vědět Nealgrim, když se vrátili do svého pokoje. „Zmizíme odtud někam do bezpečí?“

„Nemusíme pospíchat,“ odporoval Thasi. „Do doby, než Lalbon vyleze z té zatracené pevnosti, nebude dělat nikdo nic. Po městě bude klid a všechno půjde tak hladce a přirozeně, jako ještě nikdy. Pak to ale začne nabírat spád a dá se očekávat hodně problémů. Takže se na to psychicky připravte.“

Orfri se zadumal. „Mě by právě zajímalo, kdo bude přítel a kdo nepřítel.“

„To záleží na situaci. V nejhorším případě všichni,“ vycenil zuby Thasi. „V tom lepším případě jen Kiliantés a celá garda. Terfriás je ale podobnej hajzl, jen má určitý morální hodnoty, ale nepočítejte s tím, že je bude aplikovat na nás. Stráž a gastém Paelvil ovšem Terfirovi naslouchají, takže i oni se nám můžou postavit do cesty.“

„Já ale nechápu, proč mám nasazovat krk za tyhle velkohubý slušňáky,“ ošíval se Delkas. „Oni si tím vydělají a my ostrouháme.“

„Vyděláme stejně jako oni. Daltia chce spojence, stejně jako Orenanth. Takže máme stejný zájem. Oni to dohodnou slovy a my to stvrdíme činy.“

„Hmm,“ zavrčel nepřesvědčen Delkas.

Thasi ho spražil pohledem. „Hele, úplnou jistotu nemám a v tom co se děje se možná pleťtu, ale vypadá to tak, že tihle diplomati to tu trochu podcenili a vyrazili bez vojenský eskorty. Možná, že by taková eskorta způsobila jen diplomatickej incident, nevím, ale teď už je tu jedno. Prostě jsou tady a jsou odhodláni vynést všechna esa a upevnit situaci. A my nebudeme jen tupě přihlížet, jak všechno to snažení bere zaslavé, když se zítra po cestě domů ná-

hodou dostanou pod vůz, nebo na ně spadne kámen, nebo se nabodnou na meče vojákům. Chápeš už?“

„Chápe,“ pohrozil Delkasovi Nealgrim.

„Ale já ne,“ ozval se obchodník. „Co budu mezitím dělat já?“

„Nic!“ křikl na něj Thasi. „Budeš sedět na prdeli a dávat na sebe pozor!“

Irim ale už usilovně přemýšlel nad tím, jak zachránit svoje zboží. Protože jestli poznají, že opravdu legálně obchoduje, měli by mu ho vrátit a on by s ním mohl konečně vypadnout. Problém byl jen v tom, že už neměl peníze na konvoj. Trvalo mu dlouho, než sehnal dobrodruhy co byli ochotni odvést jeho zboží na východ. Taky za to chtěli patřičně zaplatit. Dal jim pouze půlku a dobře udělal, protože, když z cesty sešlo, nehodlali se o žádném vrácení peněz bavit.

Tentokrát by si najal nebo koupil jen jeden vůz a koně a odvezl jen to, co by zvíře utáhlo. Banány by pak hodně předražil, ale mohlo se to ještě vyplatit. Byla to poslední možnost. Zvedl se a jal se odcházet ke dveřím.

„Hej, kam zase míříš,“ zastavil ho Thasi.

„Na hajzl, když už to musíš vědět.“

„No dobře, ale opatrně,“ nabádal agent.

Irim obrátil oči v sloup. „Snad ještě vím, jak se to dělá.“ A odešel.

Asafos se překulil za dřevěné zábradlí a dokázal se tak vmáčknot do rohu pod schodištěm, až celý zmizel v jeho stínu. Zatajil dech. Nad hlavou mu prošli dva páry nohou a prkna zavržala. Asafos ani nedýchal, ale srdce mu bušilo tak, až se bál, že ho prozradí. Měl zkusit vyšplhat do Lalbonova pokoje oknem, peskoval se. Kdyby se ovšem tak smrtelně nebál výšek.

Odvážil se otočit hlavu, aby viděl, jak dvě postavy v neurčitém oblečení, vzdáleně připomínajícím vesty doprovodu obchodních karavan, zamířily k východu z mansonu Noblétia a jak se nenápadně rozhlíží. Ať se snažily jak chtěly, přesto nebudily dojem lhotejnosti a jejich předstíranému zájmu o hvězdnou oblohu, také chyběl potřebný zápal.

Ale jak to? Podivil se Asafos. Copak jsou Orenanthští hlídání? Nezdálo se, že by se k tomu někdo ze stráže chystal. Jenže tihle dva nevypadali ani na členy stráže, nebo gardy a už vůbec ne na suitu diplomatů. Zdálo se spíš, že jsou tady opravdu ubytovaní, ale proč potom ta opatrnost?

Váženému obchodníkovi z gildy, schovanému pod schodištěm v mansonu Noblétia, naskočila husí kůže. Remeslo nočního zloděje mu nesvědčilo a stokrát proklel Bakeu za ten její nápad. Byl by mnohem spokojenější, kdyby to byla ona, kdo by se plížil nocí a riskoval infarkt a odhalení.

Uvědomil si, že konečně osaměl. Dvě blíže neurčené postavy zmizely venku v noci a už je neviděl ani neslyšel. Dodal si odvahu. Pomalu vylezl ze své skrýše a opatrně začal stoupat po zákeřně vrzajících a křupajících schodech. Šlo to pomalu a jemu ta doba připadala ještě delší, soustředěním se mu opotilo čelo, ale neviděn nakonec vystoupil do prvního patra. Parádní lucerny na stěně dřevem obložené chodby prskaly, jak do nich lítal hmyz a za dvěma jedné místnosti slyšel tichý hovor.

Začal stoupat do dalšího patra. Šlo to dobře a dokonce se mu to i zalíbilo. Cítil se trochu jako na nějaké dobrodružné výpravě a když zapomněl na to, že může přijít o všechny svoje peníze nebo o život, dokázal se trochu uvolnit.

V tu samou chvíli uviděl postavu, opřenou o zeď vedle schodiště. Sakra a do pytle, vyděsil se Asafos. Co teď? Postava se nehýbala a hlavu měla skloněnou k zemi. Viděl mě? Musel mě vidět, ale proč nereaguje? Nemá zavřený oči? No jistě, vždyť on spí. Opřel se tady o zeď a usnul. Asafovi se ulevilo. Opatrně se proplížil kolem.

Teď už jen najít Lalbonův pokoj. Ano, tedy by to mělo být. Viděl Orenantského diplomata v jednom okně ve druhém patře, když se ubytoval a ještě než se svou družinou zapadl do hospie. Teď jen jestli stále ještě popíjejí.

Nejdřív za dveřmi do Lalbonova pokoje naslouchal. Potom nahlížel dovnitř klíčovou dírkou a teprve když neviděl a neslyšel nic, dodal si odvahy a vzal za kliku. A hele. Bylo otevřeno. Bakea se strachovala zbytečně. Dostal od ní dokonce i nějaký paklíč nebo co, ale stejně nevěděl jak se s tím operuje.

Tak potichu, jak to panty u dveří dovolily, otevřel a proklouzl dovnitř. Když za sebou zase zavřel, ponořila se místnost do tmy. Dlouho jí přivýkal a až mu začal být protivný jeho vlastní vystrašený dech, zapřemýšlel kam co schovat. Na stole ležela nějaká lejstra a korkové pouzdro. Tam ne, tam by to našli. Mohl by vzít měšec s pěti tisíci nabely a schovat ho do nějaké truhly. Rozhlédl se.

Uviděl dřevěnou bednu vedle dveří a na ní mnoho rozházených šatů. Tam by do některé kapsy mohl dát zlatý přívěšek zdobený drobnými perlami. Ale, sakra, mohl by jim náhodou vypadnout, až je budou cpát zpátky. Některé ty šaty mohli mít možná vnitřní kapsu. Zapátral prsty v záhybech látky a opravdu nějakou našel. Ale s drahocenným klenotem se jen těžko loučil. Co když už se s ním nesetká? Co když družinu stejně prohledají i přes jejich imunitu? Co když se mu nepodaří ukrást svůj vlastní majetek zpátky?

Dlouho váhal. Měl u sebe ještě velký rubín a stříbrnou dýku se smaragdovou hlavicí, celkem za téměř padesát tisíc nabelů. Rozhlížel se dlouho a zkoušel všechny možné skryše, ale když už se mu podařilo něco pořádně ukrýt, zase si to vzal, jako by se s tím nemohl rozloučit. Znovu se vrátil k hromadě oblečení a rozhodl se, že rubín schová do podšívky.

Ve stejný moment, kdy poklekl k bedně s šactvem, padl na něj jakýsi stín. Polilo ho horko a zachvátil děs. Ve tmě toho viděl málo, ale všiml si, jak se cosi spouští ze střešního okna. Naprosto tiše, jako nějaký duch, nebo sama smrt. Rychle se přitiskl k zemi a strhl na sebe kupu oblečení. Zaťal zuby, protože se mu zdálo, že způsobil strašný hluk.

Hlavu měl položenou na podlaze a po prknech se k němu nesl každý krok. Jakoby se blížil. Ne, už se zase vzdálil. Něco tlumeně žuchlo a pak bylo zase naprosté ticho.

Asafos se nehýbal, téměř nedýchal a dlouho dobu, kterou nemohl změřit ničím, jen popsat slovem hrůza, nedělal vůbec nic. Už si myslel, že má v zádech kudlu, nebo otrávenou šipku. A když mu srdce začalo zase normálně bít, rozrazily se dveře a někdo vtrhl do místnosti. Musel projít těsně kolem něho, protože podlaha se prohýbala a vibrovala mu po lícni kosti až do hlavy.

Byl vyděšený, zase viděl svojí smrt, ale jasně a dobře slyšel vše, na co se Lalbona kdosi vyptával. Všechno to znělo neuvěřitelně a zajímavě, ale Asafos už si přál aby to skončilo.

Dočkal se, ale i po tom, co se dveře zase zavřely, ležel stále na podlaze jako strnulý. Probralo ho až spokojené chrápání. Doškrábal se ke dveřím a bez ohledu na to, že neukryl ani jednu ze svých cenností, vyklouzl na chodbu. Sestoupil opatrně do prvního a patra a jak pospíchal a nedával dostatečně pozor, srazil se s Irimem.

„No né,“ zvolal obchodník. „Není to Asafos, vážený člen gildy?“

Asafos se zatvářil překvapeně a hodlal svůj odchod ještě urychlit.

„Neutíkej,“ chytil ho Irim za rukáv. „Rád bych s tebou probral tu nehoráznost, co se mi přihodila. Měl bys o tom, zatraceně, vědět. Myslel jsem, že jsme domluveni a že se postaráš, aby tady ten obchod proběhl hladce.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ zapípal vyděšeně Asafos. „Neznám tě.“

„Jo, tak neznáš? Neznáš Irima Kasidu, obchodníka z východu? Tak strašně se ti můj nápad líbil a teď mě ani neznáš?“ Asafos si náhle vzpomněl a stejně tak i Irimovi došlo, že Asafova přítomnost tady a v tomhle oblečení, je podezřelá. „Ale copak tu vlastně děláš?“

„Pusť mě, mám naspěch.“

Irim naopak Asafův rukáv pevně sevřel v pěsti. „Já mám ale pocit, že by si s tebou docela rád popovídal jeden můj přítel.“ Asafos zbledl a to tak, že si toho všiml i Irim. „Tak trochu se specializuje na lidi, co se tajně potloukají nocí a přitom by měli přepočítávat svoje jmění.“

Asafovi přeběhl mráz po zádech. „Pusť mě, zatraceně. Dám ti pět set nabelů.“

Irim se usmál. Tohle byl konečně správný přístup. „Dva a půl tisíce nabelů,“ prohlásil.

Asafos zbledl ještě víc. Lakomost v něm zvítězila nad strachem. „Ani náhodou. Nanejdvů šest set,“ řekl tvrdě, jako by náhlým šokem ze ztráty peněz pookřál.

„Ne,“ stál si na svém obchodník. „Dva a půl tisíce, jinak tě kámoš polochtá rozžhaveným pohrabáčem.“

„Dva a půl tisíce je moc. To bych radši vydržel to pálení.“

„Jenže ty neplatíš jen za tohle, ale i za to, že si se na mě vykašlal.“

„Já? Jak to?“

Irim zbrunátněl vztekem. „To zboží na kterém jsme se dohodli, ty prokletý banány, už jsou tady,“ skoro křičel. „Zaplatil jsem je a teď jsou v tahu, protože hnijou v nějakém vašem skladu a já se vsadím, že v tom má ruce i gilda. Chcete si to odvést sami. Osud mi tě přivedl do spárů, takže vysol dva a půl tisíce na karavanu, ty prolhanej, lakomej podrazáku.“

Asafos se téměř urazil. Neměl s tím nic společného a navíc přesto, že byl lakomý a prolhaný, nikdy nikoho nepodrazil. Zvlášť pokud šlo o obchod. „Nemám u sebe tolik peněz,“ zalhlal s chladnou tváří. „Ale mám jiný řešení.“ V hlavě mu totiž vyvstal dokonalý plán. Naprosto skvělý plán, který musel realizovat. Proč jinak by se tu setkal s Irimem a vyslechl ten rozhovor s Lalbonem. Teď to začínalo mít smysl. „Dostanu to tvoje zboží ze skladu i z města a zařídím odvoz.“

„Další sliby...“

„Dobře, tady je zástava.“ Asafos vytáhl nádhernou dýku. „Má cenu tak padesát tisíc.“

Jakmile jí Irim vzal do ruky, zaváhal. Tohle začínalo být vážné. „Poslouchám tě.“

„Já a pár mých známých potřebujeme nutně dostat z města nějaké ty cennosti. Tajně. Pronést je přes hlavní bránu, chápeš. Ty banány nikdo kontrolovat nebude. Tedy rozhodně ne stráž. Garda se musí odlákat, ale to se nějak zařídí. Zítra kolem poledne pojedou Orenanthští zpátky k západní bráně a to bude zmatek. My v tu dobu pojedeme k jižní a využijeme toho. Ty dostaneš ven všechno svoje zboží a my svoje cennosti. Tak co, plácneš si?“

Zdálo se to jako rozumný nápad i když pár drobností Irimovi vrtalo hlavou. „No dobře,“ souhlasil nakonec. „Sejdeme se hned za rozbřesku tady před mansonem a zařídíme to a dopilujeme detaily.“

„Souhlas,“ zasmál se Asafos. „Jak jsem říkal minule, je radost s tebou obchodovat.“

Irim schoval drahocennou dýku pod vestu. „Já vím,“ řekl a pak se rozešli.

Orenanthská družina vyrazila časně zrána, hned po třech cinknutích zvonu u brány, kdy ještě slunce olizovalo nejvyšší věže Tearenské. Byli vyprovázáni stráží, která se tvářila tak, jakoby dohlížela na jejich bezpečí po celou noc a ani Lalbon na sobě nedal znát nic. Útrapy nočního dobrodružství dovedl mistrně skrývat.

Z úzkých uliček Amartopole se vymotali na širokou třídu, podobnou dlouhému řetězu trhů a tržnic na třech místech přehrazených vnitřní Zdí a lemovaných obchody, stánky, podloubími a řemeslnými dílnami, jež se ospale otevírali v chladném ránu. Objevili se první obchodníci, první povozy a první verbíři, ochraptěle svolávající perioiky a nabízející občanství ve službách městu.

Ulicí se nesla libá vůně čerstvého pečiva a vývěsní štítky lákaly kolemjdoucí na ranní mazanec, čerstvé taštičky či propečené rohlíčky. Lalbonovi se zbíhaly sliny, ale odolal, chtěl mít všechno rychle za sebou a taky tak trochu doufal, že v Tearenu se pohoštění nevyhnu.

Jejich nepočtená výprava se brzy stala vítanou atrakcí pro všechny místní haranty všech věků a pohlaví, kteří kolem šmejdili, poskakovali, pokřikovali a tropili randál a i přes strašlivou budoucnost, jíž jim slibovali strážé, se nehodlali ztratit. Lalbon jejich hrátkám přihlížel se shovívavým úsměvem. V jejich říkankách, hrách a malicherných sporech se tak snadno zpodobnil svět dospělých, až se nad tím jeden musel zamyslet. 'Tohle umím jen já a ty ne. Heč, heč.' 'A já tě zase praštím, až budeš bulet, jako minule.' 'A já to zas řeknu tatínkovi.' Hmm, ten tatínek, nám všem jaksi chybí, napadlo Lalbona.

Pak se ovšem k otravným dětem přidali ještě otravnější obchodníci a bylo po zábavě. Jak ti začali vyvádět, to nešlo Lalbonovi do hlavy. Nabízeli prvotřídní šperky, přívěsky, náramky, drahé kamení všeho druhu a to neuvěřitelně lacino, takřka zadarmo. Jan co Lalbon odehnal jednoho, už tu byl další, který zmizel až když ho začal Lalbon naprosto ignorovat. S nehezkými poznámkami se odebral pryč, ale během chvíle tu byl znovu, tentokrát s opačnou taktikou. Hodlal nakupovat nesmysly jako třeba sponky nebo knoflíky a nabízeli za to astronomické částky. A tak se to opakovalo stále dokola.

Thasi nenápadně proplovající dlouhými ranními stíny v postranních uličkách sledoval pozorně Orenanthskou družinu. To co předváděli obchodníci bylo velmi nezvyklé a vrtalo mu to hlavou.

Vrtalo to ovšem hlavou i Terfriovi.

„Zatraceně a aby ty obchodníky vzteklej pes pokousal. Co to do nich vjelo?“

„Buď se už dočista zbláznili a nebo za tím vězí nějaká lanařina.“ Odvětil Neheos, přímý Terfriův zástupce. Byl to člověk malého vzrůstu, ale plný nevyčerpatelné energie. Patřil k Terfriovi odjakživa, více se však nechal vídat v kasárnách strážé a po boku Paelvila jako jakýsi poradce. „Podle mě vědí něco, co my ne. Možná je to neškodná záležitost...“

„... a možná taky ne,“ dokončil Terfriás. „Každopádně se mi vůbec nelíbí ten hrozný lid, kolem Orenanthských. Nerad bych, aby z diplomatů zbyly jen cucky, než dorazí do Tearenu. Myslel jsem, že cestou tam bude klid. A teď tohle. Na každé pád bych se ovšem cítil o trochu líp, kdyby tam defiloval Paelvil a další dvě jednotky strážé.“

„Jenže Paelvil se ještě neukázal.“

„Já vím, já vím. Poslal jsem za ním Mailonu.“

„A...?“

„Nic, sakra! Ještě se neobjevila. Nevíme co se stalo v noci u hlavní brány. Jestli Paelvil dostal vzkaz nebo ne. Kde je teď. Nevíme, jestli se objevil Nepřítel. Nevíme nic! Náš nadaný

přítel se zavěsil za Orenanthské. A je to dobře, nehodlám ho odvolávat. Další agenty tam posílat nebudu. Jestli to nevyřídí Mailona, tak už nikdo. Hrome, rád bych aspoň věděl proč ty obchodníci tak blbnou.“

„Můžu tam poslat nějaké ty strážé.“

„Nemáš žádnou hodnost, nevelíš jim,“ namítl Terfriás.

„To ne, ale kdo se to dozví? Chci říct, když vyberu někoho, kdo jim bude velet, jak poznají, že poslouchá mě?“

„Fajn,“ souhlasil Terfriás. „Jestli někoho takového máš, sem s ním.“

Neheos pokrčil rameny a vykukl na chodbu. Byli v budově velení strážé a tady se po chodbách často pohybovali důstojníci, stačilo si vybrat toho správného.

Artyfilés dělal, jako že jde náhodou kolem, i když dlouhou dobu nenápadně naslouchal.

„Hej, ty,“ zavolal na něj Neheos. „Hmm,“ zachmuřil se, Artyfilés byl pouze ivertýr. To se ovšem dalo změnit. „Hej, pojď sem. Potřebuju schopného chlapa na důležitou práci.“ Neheos odhadl lidi, nebo možná jejich osud pouhým jediným pohledem. Byl to také on, kdo Terfriovi našel ten Zázrak, toho nadaného přítele, jak se o něm Terfriás často zmiňoval. Toho, který během chvíle zbavil město všech špehů, špiclů a dalších podobných živlů. „Vypadáš urostle a přece nejsi blb.“

Artyfilés nevěděl co si o tom myslet. „Díky, ovšem...“

„Na řeči teď není čas. Bereš to nebo ne?“

„No, ano, ale...“

„To mě stačí, věděl jsem, že máš fištróna. Tak jdeme.“

„A kam?“

„Pro nový frčky.“ A Neheos poplácal Artyfila po rameni. Měl co dělat aby tam dosáhl.

Kiliantés stál na terase a hleděl do zeleně své rozsáhlé zahrady. Miloval vodu. Ve městě jí byl nedostatek, ale on byl mocný a neústupný, takže v mnoha kaskádách nyní padala z návrší čírá, stříbrem zpěněná tekutina vířící v mnoha jezírkách mezi bílými valouny. Přiváděl jí sem mocný vodovod z jímky nahoře u Seinsionu, kterou ovšem zpravoval Terfriás. Další věc, která Kilianta rozčílovala a se kterou nemohl zatím nic dělat.

„Takže Paelvil včera v noci zmizel, protože honil Nepřítele?“ Kiliantés mluvil k poslovi, který od rána pendloval mezi ním a Laonisem, jež se s gardou vydal prověřit všechny ty nepodložené a útržkovité zprávy. Město bylo příliš velké a často se stávalo, že na jednom konci vypukla bouře a na druhém ještě nezahledli ani mráček. Obrazně, samozřejmě. Ve městě přišlo tak třikrát do roka.

„Paelvil opravdu zmizel a západní brána je nyní beze strážé,“ referoval posel. „Co se ale opravdu stalo, nikdo neví jistě. Možná to opravdu byl On, protože se o tom všude šušká a i ty žebráci za hradbou města tvrdí, že viděli Nepřítele.“

„To se mi nelíbí.“ Kiliantés si příchod Nepřítele představoval jinak. Možná trochu víc krvavě. „Co si myslíš ty?“

Posel Alaion, byl právě tím poslem, který Nepřítele kontaktoval a který jediný byl obeznámený s Kiliantovým plánem. Všechno mělo proběhnout utajeně a Alaion se tak trochu bál, že pronikne-li nějaká informace ven, bude hlavní a jediný podezřelý. Naneštěstí se zdálo, že velké Kiliantovo tajemství bere za své. „Já si myslím, že to může být On,“ prohlásil.

„No dobře, dejme tomu. Jenže absolutní jistotu nemáme, takže stále běží plán s těmi diplomaty.“ Kiliantés se otočil a uklidňující zahradu nechal za zády. „Zdá se mi ale, že o

diplomaty se nějak moc zajímají obchodníci z gildy. Najdi Laonise a řekni mu, ať se s třiceti nebo čtyřiceti vojáky připraví nahoře nad kurným trhem. Tudy se budou vracet. Má čas do poledne, ale ať sebou hodí.“

„Jasně,“ přitakal Alaion. „Jsem ta v mžiku.“ Alaion měl rychlé nohy a znal všechny ulice i uličky. Mohl být u západní brány opravdu během několika chvil.

Tearnyon byl kdysi dělený na dvě velké části řekou, která jím protékala, ale po té co vyshla zůstalo jen koryto a cesta, jež se klikatila podél toku. Časem se tato dávná stezka spojující východ s věží Nan'Lahren proměnila v širokou dlážděnou magistrálu plnou trhů a stánek, která směrem od západu mírně stoupala jakoby k paláci Tearen a pak se stočila zpět dolů k vyschlému korytu.

Nejvýš na této obchodní pentli byl takzvaný kurný trh, kolem kterého se procházelo k majestátním hradbám pevnosti a nejnižší byl zase trh ovocný, těsně za západní bránou, ve kterém každý den prodávali své zboží lidé z venkova. Někdo uprostřed bylo velké kruhové náměstí s kašnou, kam stánkaři neměli přístup a kde se kolem dokola zvedaly bohatě zdobené stavby bohaté obchodní gildy.

Právě těmito místy hodlal běžet Alaion a právě tudy nyní procházela Orenanthská družina. Náměstí bylo beznadějně zaplněno. Obchodníci a další čumilové oblehli Orenanthské tak, že se diplomaté nemohli ani pohnout.

„Hrome, já nechci nic kupovat. Ne, ani prodávat,“ rozčiloval se Lalbona a snažil se odstrčit jednoho tloušťíka, co se do něj opřel. „Jděte z cesty, sakra, já chci jít dál.“

„Tak aspoň na tohle se podívejte,“ prosil tloušťík. „Co vám to udělá?“

„Pukne mi z toho hlava. O co vám sakra jde?“

„Já myslím, že je to domluvený?“

„Co, že je domluvený?“

„Lidi to říkali. Prý to jakoby nakoupíte a odnesete.“

„Já ale nic kupovat nehodlám. Viděl jste snad, že bych se k něčemu takovému chystal? A už uhněte, zatraceně.“

„Mějte slitování. Prosím vás. Na ostatní se vykašlete, ale ode mně kupte alespoň tohle.“ Obchodník se zavěsil Lalbonovi na vestu, takže ho svou vahou málem porazil. Lalbon zakolísal, ale podepřela ho silná ruka.

„Zmizni odsad' ty neřáde,“ zavelel Artyfilés, který se s početnou jednotkou stráží probil až k vůdci diplomatické suity. „Slyšíš mě?“ Popadl obchodníka a hravě ho odstrčil.

Tloušťík zrudl v obličeji a vyštěkl: „Co si to dovoluješ? Víš ty kdo já sem? Tohle ti přide draho.“

Artyfilés se na něj pouze zamračil a obchodník náhle zmizel. Zezadu se ale opět přihnal houf lidí a do Lalbon kdosi tvrdě narazil. Artyfilés dotyčného popadl a už ho nepustil.

„Promiň, já nerad,“ omlouval se ten chlapík. „Nějak jsem se připlétl do té tlačence. Můžeš mě pustit? Jsem posel a strašně pospíchám.“

Artyfilés zavrtěl hlavou. „Už je po pospíchání.“ A postrčil ho do rukou jednoho ze svých stráží.

„Výborně,“ pochválil Lalbon Artyfilův zásah. „Musím vám poděkovat. Začínal jsem si připadat velmi ... nepohodlně.“

Stráž rozehnala všechny obchodníky, kteří ovšem slibovali, že si počkají až se budou diplomaté vracet. „Já vám řeknu, že to není normální. To tedy opravdu ne,“ řekl Artyfilés.

„Taky si myslím,“ přitakal Lalbon s notnou dávkou ironie v hlase.

„No né,“ Artyfilés Lalbonovu poznámku pochopil, jako urážku své inteligence. „Podívejte se, obchodníci tady příliš vidí do karet lidem co stojí za senátem. To není dobře. Zpanikařili, rozvrátili měnu a teď chtějí zmizet s cennostmi, které by jinak ztratily svojí hodnotu. Možná, že se i bojí obchodovat ve městě, které se chystá čelit neznámému nebezpečí. Oni nejsou duši občanů Tearnyonu. Jsou to duši obchodníci, povahou lakomci a charakterem zbabělci.“

Lalbon tomu nemohl uvěřit. Ten člověk, ten poměrně hřmotný chlap a uniformovaný voják, tady začal hovořit o spojitostech lidských hodnot, morálky, politiky a ekonomie. Měl úžasný vhled do dění ve městě a hovořil s takovou samozřejmostí, jako by se jednalo o domácí práce. Odvážil se ho vyzkoušet. „Co s tím mám společného já?“

„Mám pocit, že jim někdo namluvil, že jste domluveni pronést jejich největší cennosti přes bránu. Oni ven smí, ale jejich majetek ne. Takže to ... a protože vy máte imunitu. Takhle bych to viděl já.“

„Přiznám se, že já taky. Nyní, když to říkáte, zní to velmi pravděpodobně. Hmm. Jste schopný chlap. Nečekáte v brzké době povýšení?“

Artyfilés se od srdce zasmál. „Jen to ne,“ řekl. „Už jsem dnes povýšen byl.“

„Ano? Zajímavé.“ Lalbon se záhadně usmál. „Z jaké hodnosti?“

„Ivertýr.“

„A nyní jste?“

„Minét. To je o celých pět hodností.“ Artyfilés to dokázal říct jen tak mimoděk, jako vedlejší produkt čehosi. „Hmm,“ zachmuřil se.

„Copak?“

„Někdo nás sleduje. Tam ve vedlejší ulici vedle té dřevořezbářské dílny. Tam ve stínu.“

„Opravdu? Nikoho nevidím.“

„Já také ne, ale určitě tam je. Teď nehrozí nebezpečí, ale až se budete vracet, bude to horší. Mohu-li vám radit, nejlepší by bylo zmizet tajně. Já mám úkol vás ochránit a to také udělám. Jenže můžou přijít i jiné rozkazy. Být vámi, nevěřím nikomu.“

Lalbon byl u vytržení. Ten člověk ho fascinoval. „Jak to, že jste předtím měl tak nízkou hodnost? Podle mě, jak už jsem říkal, jste velmi schopný.“

„Nesloužím v armádě dlouho. Jen asi týden.“

„Rychle se učíte.“

Artyfilés se zasmál. „Snad ano. Vlastně jsem nikdy ani neuvažoval o tom, jít do armády. Ale to víte, člověk je chudý, děti chce dát studovat...“

„Rozumím. Také mám děti. Pět, abych byl přesný a udělal bych pro ně úplně všechno.“

„Já taky ... A, už jsme tady. Kurný trh a cesta k paláci Tearen. Tam vás už ochrání místní vojáci. Takže se budu muset zatím rozloučit.“

„Já bych s tím loučením nespěchal,“ zadržel ho Lalbon. „Byl by jste ochotný doprovodit mě až k jednání?“ Artyfilés viditelně váhal. „S vámi se velmi příjemně povídá a člověk se cítí v bezpečí. Co vy na to? Jako člena družiny vás vpustí.“

„Přeci jen, neměl bych porušovat rozkazy, když jsem tak čerstvě povýšený.“

„Nenabízím vám pouhou procházku, ale mnohem víc. Věříte na osudová setkání?“

„Ano,“ nezaváhal Artyfilés.

„Potom, mohu-li já radit vám, potom bych toto pozvání přijal se vším co přinese.“

Artyfílés se zhluboka nadechl. Cítil opravdu něco silného. Zvláštní, záhadné setkání, za zvláštního záhadného dne. „Dobře,“ souhlasil.

„Výborně, výborně. Jste úžasný chlap.“

„Takže je to připravený,“ hlásil Asafos a přitom poplácal mezka stojícího vedle něj po zadku. „Pět vozů, každý se čtyřmi bednami, plus jeden navíc. To by mělo stačit.“

Stáli před skladem obchodní gildy. Asafos, Bakea, Irím a řada dřevěných kár, každá s mezkem v zápřahu, plus dva průvodci v červenobílém stejnokroji opření opodál o zeď. Irím se nestačil divit, jak rychle bylo všechno připraveno. S Asafem se nezdálo nic nemožné. Sklad se mu otevřel, bedny byly ihned vnošeny, zkontrolovány a naloženy na vozy. Bakea se ujala ukládání svého i Asafova bohatství, který přitáhli v onom nadbytečném voze pod jutovou plachtou. Na to se dostavili dva chlapy ostrých rysů od karavan a zápřah byl nachystaný.

„Orenanthští pojedou k západní bráně. Zatím čekej a až dostaneš znamení, směřuj k jižní. Průvodci vědí kudy. Tady jsou papíry, které ukážete strážím. Všechno je v pořádku. Zapláceno, procleno, převedeno, zabaveno a uvolněno. Je to tam.“

„A nezapomeňte, že vezete křehké drahocennosti,“ upozornila Bakea. „Mám tam věci po babičce, porcelánový nádobí. Nikdy se z něho nejedlo; nemá ani škrábnutí. Jo a až to budou prohlédávat, tak se tvař přirozeně. Nic by neměli najít, je to schovaný, ale jak uviděj, že se potíš, strčej tam nos a vyčmucharj to.“

„Jasný,“ odvětil Irím. „Jak ale odpoutáte pozornost gardy? To jsem pořád ještě nepochopil.“

„Garda nebude podezírat vás, ale diplomaty. Myslím, že ti právě teď začínají být velmi podezřelí.“

Irím měl v obličejí stále nechápavý výraz, ale pak se rozzářil. „Aha. Takhle. To všichni z obchodní gildy chtějí zmizet?“

„Téměř. Jsou to hlavně ti zbabělí nebo nejlakomější nebo nejbohatší a potom taky my dva,“ ukázal na sebe a Bakeu.

„Vy se tedy chystáte vytrátit už teď?“ Irím tak usuzoval z jejich otrhaného a špinavého oblečení.

„Přesně tak. Půjďme ven západní branou, to je odtud kousek. Pak se ale sejďme na jihu. Je tam taková rokle s dřevěnou lávkou. Tam vyložíme cennosti a rozloučíme se. Takže zatím hodně zdaru.“

„Hodně zdaru,“ popřála i Bakea.

Irím je sledoval, jak odcházejí, pak se opřel o povoz a čekal. Byla hodina před polednem. Diplomatická jednání již musela být v plném proudu.

Kiliantés se přesunul asi s deseti svými nejlepší muži z gardy, kteří se jaksi stali jeho neoficiální ochranku, k bráně Tearenské. Opustil svůj dům a chtěl být blízko dění, aby mohl rychle rozhodnout o osudu diplomatů. Ulice vedoucí od kurného trhu až k bráně, kde se zastavil, byla výstavní ulicí celého města. Vysoké, kamenné stavby s opravdovými skly v oknech a jeden vedle druhého samé zlatnictví, klenotnictví, krejčovství a ševcovství. Byl tu klid a prázdno, až na velkou skupinu strážím, čekající před branou na Orenantskou družinu.

Ve stejný okamžik, kdy si Kiliantés uvědomil, že by už bylo velmi záhodno, aby se objevil Laonis, uviděl svého posla Alaia mezi čekající strážím. Rysy mu ztvrdly. Nakráčel neohroženě

v doprovodu deseti mužů do chumlu ne méně než padesáti chlapů, před vojáka, který měl za úkol Alaia zadržet. Voják zavrával. Samotný mocný Kiliantés.

„Jakým právem držíte mého posla,“ řekl Kiliantés tak mohutným a řezavým hlasem, až se voják málem skácel k zemi. Nezmoohl se na slovo. „Okamžitě ho pusťte.“

Voják uposlechl. Kiliantovi se neodvážil postavit. Nikdo z padesáti mužů se Kiliantovi nepostavil. Většina z nich byla u stráže právě proto, že se Kilianta k smrti bála.

„Vyvodím z toho patřičné důsledky,“ zabasoval Kiliantés odebíraje se pryč se svým poslem po boku.

„Ale, ale, ale,“ zašvitořil Laonis. „Vážený a velmi, velmi bohatý člen gildy pan Asafos. Že by na vycházku ven z města? ... Prohledat!“ křikl na vojáky, kteří mu stáli po boku.

Asafos se v tu chvíli chtěl obrátit a zmizet, ale už bylo pozdě. Pozdě si uvědomil do čeho se dostal. Byl tu Laonis. Aimatir Laonis. A co hůř, jižní bránu dnes hlídala pouze garda. Stráž nebyla nikde v dohledu a to znamenalo setsakramentské potíže. Zpotili se mu ruce.

„A kdopak je tohle. Že by slečna Bakea. Známe své lidi. Prohledat a to pořádně.“

„Nic, veliteli, pane.“ Hlásil voják.

„Tak se mi to líbí,“ pokýval hlavou Laonis. „Bez peněz, bez doprovodu, v otrhaných šatech jako žebráci. Inu, jaký vzlet, takový pád,“ řekl směrem k Bakee. „No tak běžte. Utíkejte před nevyhnutelným.“ Ustoupil jim z cesty a nechal otevřít velkou okovanou bránu.

Asafos neváhal a rázně vykročil pryč. Bakea ho následovala.

Za nimi se dveře ihned zavřely. „Že by jste tu nechali všechny svoje peníze?“ zašeptal si pro sebe Laonis a vyběhl na ochoz nad branou. „To vám nesežeru, posraný zrádci.“ Otočil se na lukostřelce, který stál na ochozu, oči mu plály rudou záští. „Až budou tam u toho křoví, nasázej jim do zad šípy.“

Voják zamrkal.

„Slyšel jsi!?“ obořil se na něj. „Už to svoje zlato nějak dostali ven. Tak to do nich napal a pak prostě řekneme, že se pokusili zdrhnout.“

Voják napjal luk a zamířil. Věděl, co by se stalo, kdyby zaváhal, věděl co by se stalo, kdyby neuposlechl. Zdálo se mu to horší než smrt.

„Už se těším na to, až tý děvce budou ze zad trčet opeřený klacky,“ zamumlal Laonis.

Vojákovi na čele vyvstal pot. Vždyť už jsou skoro tam. U toho křoví. Přitáhl si tětívu až k oku.

„Pane, posel, pane.“

Laonis se naklonil dolů. „Co zase, do prdele?“ Uviděl Alaia, znaveného a ztěžka popadajícího dech. To bylo nezvyklé. Jemu běh po městě šel tak lehce, jako jiným lezení do zadku. Buďto běžel z velké dálky a nebo šileně rychle.

„Kiliantés chce abyste se okamžitě přesunul zpátky, pane.“ Řekl posel a hlas se mu chvěl únavou. „Orenanthští už opustili Tearen.“

„A do hajzlu,“ řekl Laonis. „Kurva, už je poledne. Zpátky a poklusem. Kašli na ně.“ Vojákovi se ulevilo a povolil tětívu. „Běžíme zpátky, vy zmetci líný. Zpátky!!“

Irím zaslechl vzdálený hvizd. To bylo znamení. Vyskočil na kozlík, stejně jako jeho dva průvodci a konvoj vozů, navázaných za sebou jako korále na niti, se rozjel. Nevyjel však nepozorován. Hleděli za ním skryté a nenávidné oči. Myšlenky hluboko v pozadí závisi a zášti říkaly: Tak tohle je Asafův plán, všechny ostatní doběhl a poslal je k Orenanthským, zatímco

jeho majetek se nenápadně vycestuje z města, ale mě se nez baví. Uvidíme, kdo se tady bude smát.

„Támhle, to jsou oni. Už vylezli,“ hlesl Thasi. Schovával se i s celou Nealgrimovou družinou ve zlatnictví, jen kousek od brány do paláce Tearen. „Doufám, že nebudou magořit a nezmění plán. Ne, jdou sem.“

Obchodníci rozčilení a nervózní postávali ve stínu na pokraji kurného trhu. Konečně se objevili Orenanthští diplomaté, ale místo k nim, zamířili k budově se znakem klenotnictví. „Ale to ne,“ zděsil se jeden z nich. „Oni nás chtějí vyšlouchnout.“ A rozběhl se dlouhou ulicí k diplomatům. Spustil tím přímo hysterii a dav šílených obchodníků rozehrál po dlážděné cestě kakafonii svými sto padesáti páry dřevěných sandálů.

K Terfriovi přiběhli tři agenti s prvními informacemi z jednání. Velice schopní agenti, kteří byli s to nepozorovaně překonat hradby Tearenské pevnosti.

„Tak co je?“ vyštěkl Terfriás na jednoho ze nich. „Jak dopadlo to zatracený jednání?“

„Nevíme,“ řekl špeh a sklonil hlavu, jako školák, který všechno zbabral.

„Cože?!“ vykřikl Terfírás. „To si ze mě děláš srandu...“

„Nikdo nic neví,“ řekl agent, jako by se tím omlouval. „Nemohli jsme se tam dostat. Nikomu to nepovolili.“

„Do pr ... sakra. Měl ses tam dostat ať to stojí co to stojí. Hrome. Co teď s nima?“

„S Lalbonem a jeho suitou?“ chtěl vědět zástupce Neheos.

„Jo.“

„Jestli ani Kiliantés nemá žádné zprávy...“

„Tak co? Co udělá Kiliantés? Já to nevím. Ví to tady někdo?“ Mluvil pouze ke svému zástupci a třem agentům, kteří nepřinesli dobré zprávy. „Třeba se půjde projít. Třeba mu je to ukradený, protože už je někde ve městě Nepřítel, se kterým si právě třese rukou. Jenže to mi taky nevíme. Zatracená, zpropadená pitomost a všichni agenti k ničemu.“

„Je tu ale ještě jedna věc,“ řekl druhý špeh.

„A to?“ pobízěl ho netrpělivě Terfriás.

„Pět senátorů bylo vyhozeno ještě před začátkem jednání.“

„Co?“

„Tři co měli spojení s gildou a dva Kiliantovi fábulové, včetně Egita.“

„U všech kopyt, tos' měl říct hned,“ rozkřikl se Terfriás. „Takže Kiliantés ostrouhá. To je naprostý přelom. Skvěle... Mistrně,“ zasmál se. „Pošli tam všechny agenty. Ti diplomaté mají od této chvíle mojí ochranu.“

„Otevřete, vy prevítí. No tak!“ Z hlučení a křiku vyvstal jeden silný hlas. „Víme o co vám de. Otevřete.“ Pevné mosazné dveře klenotnictví se zachvěly.

„Co se to děje?“ stěžoval si Delkas. „Voni se snad posrali.“

„Nekecej a zkus si tyhle,“ osočil se na něho Thasi. „Lalbon vypadá skoro jako ty, takže se vohákni do jeho šatů.“

„Blbost,“ utrl se Delkas. „Tady Orfri se mu myslím podobá víc.“

„Ale chybí mu oduševnělost v obličeji,“ zasmál se Lalbon a hodil Delkasovi svoje oblečení.

„Zatraceně, já si nechci hrát na diplomata. A hlavně ne tady na Lalbona. Mám moc rád svůj život.“

„Dělej, už jsi poslední.“

Delkas se chtěl nechtě musel podvolit. „A to potom jako vylezeme mezi ty běsnící obchodníky?“ Thasi přikývl. „To je v prdeli, v prdeli, v prdeli.“

„Vzmuž se, srabe,“ křikl na něj Nealgrim.

„Ono to nebude tak horký,“ chláchol ho Lalbon. „Budete mít podporu.“

Egitos vyrazil z Tearenské brány a rozhlédl se kolem. Byl rozčilením naprosto bez sebe. Když uviděl Kilianta, rozpochyboval své kypré tělo, až se mu faldy pod tógou zavlnily jako moře při bouři.

„To je spiknutí,“ křikl. „Zatracený spiknutí.“ Nenechal Kilianta promluvit. „Vyhodili mě. Ty svině ignorantský mě vyhodili.“

Kiliantés by mu nejraději vrazil facku, aby ho zklidnil. „Odkud tě vyhodil?“

„Ze senátu. Mě a další čtyři. Já se sice nechtěl ani hnout, ale ten zatracený vobrovskej chlap mě chytil a vykopnul. Zostudil mě. Já žádám okamžitou satisfakci. Okamžitou!!“

Kiliantés už ho ale nevnímal, pochopil, že prohrál. Ten Orenanthské diplomantské grázlik ho prodal. Teď už zbývalo jen jedno. Zlikvidovat ty diplomaty, vrhnout do senátu a zlikvidovat senát. Jenže kde byl Laonis a kde byla ta slíbená podpora od Nepřítele? Mocný Kiliantés složil obličeje do dlaní a když ruce opět spustil, měl oči rudé vztekem a šílenou nenávistí. Viděl jak se k němu rítí posel Alaaios.

Dav venku utichl a vzápětí zahrály mosazné dveře decentním zaťukáním.

„Klidně otevřete,“ řekl Lalbon.

Thasi poslechl, otevřel a uviděl Artyfila. Málem mu to vyrazilo dech. „Ať mě husa posere,“ vyvalil oči. „Co ta uniforma? Co ty prýmky?“

„Zdá se, že jsem povýšil,“ usmál se Artyfílés. „Jako velitel všech Tearnyonských vojsk, což značí jak stráž, tak i gardu, vás chci bezpečně dopravit z města, pane ... hmm ... Lalbone,“ a otočil se na Delkase.

„Vidíš,“ prohodil Nealgrim. „Poznal tě. A teď fofrem.“

Laonis se konečně dostal až na náměstí s kašnou. „Doprdele,“ odplivl si a pak chvíli nabíral dech. „Stihli sme to. A teď schovat. Tam a tam a tam. A čekáme na rozkazy. Žádný voloviny. Jasný?“

Měl sebou asi čtyřicet mužů, kteří ihned zmizeli v úzkých uličkách a podloubích. Laonis se posadil na kašnu a zrak upřel nahoru ke kurnému trhu. Ve výhledu mu stála jedna vnitřní Zeď, ale skrz otevřenou bránu viděl nezvyklý shon. To znamenalo potíže.

Seděl tak nějakou dobu a jak se blížil hluk a jak se proud lidí provalil branou vnitřní Zdi, v očích mu začaly poletovat jiskřičky úžasu a znepokojení. Kdyby alespoň věděl, koho má dneska kuchtat.

„Další zprávy,“ ohlásil špeh Terfriovi. „Kiliantés osobně sleduje postupující dav. Nechal také poslat spěšného posla do Noltesiu, severního Kantra a Amartopole.“

„Ale, ale, ale ...“ zakoktal se Neheos.

„Ale to znamená, že to chce skončit. Rychle a důrazně,“ řekl Terfriás.

„Ale proč posílá pro všechny gardisty? To bude krveprolití!“
„Ano. Bude to konec demokracie. Tak jako tak. Protože až tohle skončí, zavládne chaos.“
Terfriás mluvil nevzrušeně a o to víc byla jeho řeč děsivá.

„My tam ale nemůžeme poslat víc stráží,“ řekl Neheos a setřel si kapku potu z čela. „Jestliže opravdu hrozí napadení Nepřítelem, tak musíme nechat střežit hradby.“

„Ne, nemůžeme tam nikoho poslat,“ souhlasil Terfriás. „Nemáme člověka, který by tomu všemu velel.“

Artyfilés ukázal doleva a před sebe a vojáci stráže se poslušně rozestoupili a před branou vytvořili široký koridor, kterým falešní diplomaté bezpečně prošli.

Kiliantés si ho hned všiml. Velkého neznámého muže v neznámé uniformě. Vlastně známé uniformě, měla na sobě insignie stráže i gardy. Ta uniforma měla patřit jemu. Zavelel svým lidem a ti se ponořili do hrozu obchodníků tlačících se na neústupné stráže. Už měli cíl.

Thasi si promnul ruce. „Tak. A je to.“ Hleděl nenápadně z klenotnictví za odcházející družinou falešných diplomatů, obležených stráží, pak obchodníky a pak čumily. „Teď už je klid, takže můžete v klidu zmizet.“

„Díky,“ pravil Lalbon. „hodně vám dlužím.“

Thasi na něj spiklenecky mrkl. „Dobře a nezapomeňte na to. Cesta k jižní bráně, by měla být naprosto bezproblémová.“

„Takže na shledanou?“

„Na shledanou,“ potvrdil Thasi.

Neheos si v hlavě promítl plán města se všemi strategickými místy. „Kolik máme času? Vyslal Kiliantés jen jednoho posla?“

„Ano,“ odvětil špeh.

„Jestli je to rychlý posel, máme tak půl hodiny,“ odhadoval. „Kdyby nedošlo ke zdržení, je dost dobře možné, že se to stihne.“

Terfriás nebyval optimistický. „Nevěřím tomu. A i kdyby, Kiliantés stejně pošle svoje vojsko proti nám. Nebo snad i proti senátu. Nebo prostě jen rozseká všechny ty lidi, co jsou v ulicích.“

„A co se ho zbavit?“ navrhl Neheos. „Je to nejlepší příležitost.“

„Je občanem města, jako kdokoli z nás!“

„Přece ho nebudeš posuzovat jako ostatní lidi.“

„Budu. Stojí na tom demokracie. Kam by jsme došli, kdyby se zabíjelo za jiné přesvědčení.“

„Sám si říkal, že demokracie padne. Nestojí tohle za její udržení?“

„Už jsem se kdysi rozhodl. Nemíním to rozhodnutí měnit.“

„Tvůj neochvějný postoj v téhle situaci, mě fascinuje.“

Terfriás založil ruce na prsou a třikrát se nadechl. „Dnes budeme likvidovat my je. Zítra oni nás. Tomu neříkám demokracie.“

„Udělej to aspoň kvůli těm lidem. Jedna smrt místo stovek.“

Terfriás byl uvnitř rozpolcený. Věděl už dávno, že tohle řešení je velmi elegantní a rychlé. Vždy se zhnusil sám nad sebou, když uvažoval o takovém jednání. Doufal, že nikdy nedojde

k tomu, k čemu právě nyní došlo. „Dobře,“ polkl. „Teď už nám pomůže jen Zázrak.“

„Výborně,“ zaradoval se Neheos.

Lalbon se svým doprovodem kličkoval městem k jihu a dolů k mostu přes vyschlé koryto. Měl na sobě nenápadné šaty a obličej měl částečně ovázaný dlouhým hadrem. Věděl, že už by mělo být všechno v pořádku, ale cítil v zádech nějaký skrytý pohled. Nenápadně se rozhlížel a sledoval stíny a zvuky v postranních uličkách.

Náhle se mezi domy rozlehl dupot. Vůdce Orenanthských se otočil a vyděšeně hleděl do ulice. Uviděl však, jen jednoho muže. Menšího, vychrtlého a viditelně znaveného. Proběhl kolem, na nikoho se ani nepodíval a zase zmizel. Lalbon si oddechl, ale stále se necítil příliš v bezpečí.

Irim seděl na kozlíku a za drnění a kodrcání dřevěných vozů si stále dokola opakoval, co má udělat. Předat strážím papír. Prohodit nějaký ten vtípek, nebo říct, jak je dnes krásné a přitom se tvářit úplně přirozeně. Zaslechl dupot.

Vyděšeně se otočil. Hlavou mu blesklo, že je všechno ztraceno. Že ho Asafos zradil, nebo se nedostal přes bránu, nebo někdo ze skladu všechno vyžvanil... Pak si oddechl. Byl to jen jeden unavený běžec. Asi posel. Napadlo ho, co asi takový posel může nést za urgentní informaci, že je tak splaven.

K Laonisovi, jemuž v tváři škubalo a v očích mu plál smrtící plamen, přišel jeden z jeho mužů. „Jak to vypadá? Máme dál čekat nebo na někoho zaútočit.“ Houf lidí byl již kousek nad náměstím a nad kašnou, kde se skryli.

Aimatir Laonis se konečně zvedl a obnažil část ostří z prvotřídní Bealverské oceli. „Počkejte až budou tady. Počkejte až začne cákat krev. Počkejte až v tom zmatku stráž rozpustí formaci. Pak rozsekejte diplomaty a všechny, kdo se je budou snažit bránit, na hadry.“

„A co ty lidi?“

„Všechny.“ Laonis hleděl kamsi daleko a hlas měl neúprosný a britký jako svůj meč. Vytasil ho a zazářil s ním nad hlavou. Pak se rozkročil před kašnou a čekal.

Všichni jeho muži na něj zírali s obdivem a strachem. Obdivem a odporem a šílenou hrůzou.

Artyfilés sledoval domy a okna a střechy a ulice sbíhající se k tržišti. Tušil, že jsou sledováni, ale nezdálo se mu, že mají v patách nepřítele. Ne, spíš to vypadalo na tichou podporu. Terfriás poslal svoje špehy aby jim hlídali záda. To bylo dobré.

Už mnohem méně dobrý však byl ten pološílený dav, který stále rostl a rostl. Netušil, co chtějí. Obchodníci, ať vážení a bohatí, nebo ti chudí a opovrhovaní, už nenabízeli ani šperky ani peníze. Křičeli a hulákali a pokřikovali, strkali se mezi sebou i s vojáky a zdálo se, že z nějakého důvodu nenávidí celý svět. V tom zástupu kolem Artyfila rostlo něco odporného a nebezpečného. Z lidí se stávala tupá masa a z hlubin mysli vyplulo cosi, co mělo být uchopeno a řízeno, něco, co se mělo zastavit, jinak to mohlo přerůst všechny meze.

A když už si Artyfilés myslel, že horší to být nemůže, spatřil postavu korunovanou stříbřitým výtryskem vody, okázalým přepychem, jaký si na svém náměstí mohla dovolit jen obchodní gilda. Společně s vodou se zaleskla i zbraň a najednou se vše zklidnilo. Nastalo zatracené ticho zvětující katastrofu.

„Prr,“ zakřičel Irim a zatahal za opratě. Pokusil se meзка zastavit, ale mezek je mezek a má vlastní hlavu. Pod jeho nohama se na dlažba roztáhla postava, která vyletěla z boční ulice. Irim zamrkal. Zase ten posel. Seskočil a pomáhal mu na nohy. Posel byl naprosto vyčerpaný a neschopný slova. Chystal se znovu se rozběhnout, ale jak došlápl na pravé chodidlo, zřít se okamžitě k zemi.

„To je vymknutý kotník,“ prohlásil Irim. „Chce to pořádně zavázat a utáhnout. S běháním, je ovšem už šlus. Alespoň na týden.“

Sípající posel vytřeštil oči. „Vy ... jedete ... pryč?“ vysoukal ze sebe.

„Jo.“

Na to se posel vydrápal na vůz a zahučel mezi bedny.

„Ajajaj, to je zase den,“ zavrčel Irim, ale pak pokrčil rameny a malá karavana se znovu rozjela.

Na náměstí obchodní gildy stoupalo napětí. Muže co stál naproti padesátce stráží a asi dvěma stovkám čumilů a obchodníků, mnoho lid znalo. Znalo Aimatira Laonise i jeho minulost.

Artyfilés ho ovšem neznal a přemýšlel. Mohla to být výzva, stejně tak dobře, jako léčka. Sázel na tu léčku. Rozpustit formace bylo nerozumné. A čekat zrovna tak. Asi by měl vyjít sám a sám se utkat s tím, kdo stál proti nim, jako nějaký strážce kašny. Jenže Artyfilés meč neovládal. Vlastně ho v ruce držel pouze jednou a věděl, že by šel k zemi dřív, než by si všiml ostré čepele.

Laonis však dál nečekal a vyrazil vpřed. Lidé se před ním rozprchli, vojáci se naopak sevřeli s to odstartovalo zmatek a řev a nepřehledná vřava zaplnila celé náměstí.

Artyfilés rozkázal, aby se žádný voják ani nehnul, ale jeho hlas zanikl v halasu. Pokusil se to ukázat dlaní, ale nikdo se na něho nedíval. Mezi mihajícími se lidmi a vlajícími tógami, se zjevila čepel. Několikrát to zařinčelo a kdosi vykřikl a na zem se sesunulo tělo. Masa se zahemžila jako rozdrážděný roj včel, začala se zmítat jako obležené stádo a znovu se zjevil krví zbarvený meč. Další voják padl pod nohy zběsilých obchodníků.

Artyfilés chtěl, aby dál drželi formaci a aby se pohnuli směrem ke kašně, ale jeho muži už se rozptýlili. Panikařící houf vnikl mezi ně a natlačil se až na falešné diplomaty. Stráž se v záchvatu zuřivosti vrhli na Laonise svírajícího zrudlý meč a formace a veškerá obrana byla ta tam.

Ve stejném okamžiku si si Artyfilés všiml, jak se k němu blížili tři nebo čtyři chlapy v uniformě gardy. Ne, už jich napočítal šest a sedm. Mohutnými postavami rozráželi proudící zástupy a jako ocelové hroty, se jejich meče probíjely bílou rozbourěnou látkou vlajících tóg. Artyfilés zaváhal. Sáhl po meči, ale nakonec o krok couvl. Jeho ruka meč odmítala. Neuměl bojovat, v pěsti dovedl obratně svírat pouze kladivo.

Jeden z mečů, které se k němu blížily, však náhle zastavil; zastavil a pak padl na zem z otevřené dlaně. Voják, který ho držel se chytil za krk, jen dva okamžiky ještě stál na nohou a pak se zhroutil. Z páteře mu trčela opeřená šípka.

Jeho společníci, kteří mu šli v patách, zakolísali. Rozhlédli se, ale neviděli nic. Všude se míhal postavy, jako oživlý prales lidských těl a ohlušující řev byl směsicí vzteku, nářku a bezcílného horování. Střechy gildovních domů byly vysoké a ploché a bylo jich hodně, nikdo nespátrali. Nikdo se spatřit nenechal. Další šípka. Přesná a smrtící. Voják gardy šel k

zemi a ostatní se přikrčili.

Situace byla naprosto nevládnutelná. Laonis se rozmachoval mečem hlava nehlava a všude kolem něho cákala krev a falešní diplomaté se ocitli bez ochrany uprostřed davu. To byl ten správný okamžik. Z temných ulic a z podloubí po celém obvodu náměstí vyskočili vojáci gardy a lidé zmatení a bezradní byli zahnáni znovu ke kašně. Začali se strkat, začali po sobě dupat. Začali ječet jako prasata na porážce.

Terfirás si pěstí mnul čelo. Poslední zprávy byly strašné a hovořily jasně. Už nebyla šance, aby se diplomaté dostali z města dřív, než by se do té řezničiny zapojí další gardisté. Sázel už jen na jedinou možnost, jenže...

„Kde je ale, sakra, ten Zázrak?“

„Nevím,“ odvětil agent, který ho měl kontaktovat. „Rozhodně není tam, kde měl být.“

„Tak posíl někoho jinýho, zatraceně. Měl hlídat Orenathské, co se sakra stalo?“

Kolem se kodrcala jakási malá karavana, která pravděpodobně také směřovala k jižní bráně. Muž v černém oblečení s černou rouškou přes obličej byl přitisknutý ke kamenné zdi obrůstající mechem a opatrně vyhlížel na ulici. Dnes byl zvláštní klid. Kromě jednoho posla a nyní téhle karavany, se po ulicích moc lidí neprocházelo. Slyšeli zřejmě o Nepříteli a radši zůstali zalezlí a krom toho, bylo právě poledne a v poledne, když slunce praží nejvíce, se dodržuje klid.

Konečně se objevila nenápadná družina. Muž se přitočil k rohu. Věděl s naprostou jistotou, že jsou to Orenanthští, že se pouze zahalili do nenápadných hadrů. Věděl to, protože jemu stačilo aby se soustředil a snadno rozpoznal, kdo se kde skrývá. Většinou.

„Uf,“ vydechl, když ho na krku zastudila čepel dýky. „Mistrně, ba naprosto skvěle, pane Thasi,“ řekl uznale. „Ani jsem tě nezaslechl.“

„To byl záměr. Zdá se mi, že slídíš na špatném místě.“

„Vůbec ne.“

„Já si myslím, že ano. Prozraď mi, jak by se měl člověk zachovat, když má možnost zbavit se svojí nejhorší a vlastně jediný, noční můru a přitom ví, že ta můra je tak trochu na jeho straně?“

„Měl by tu můru pustit, protože ona je úplně na jeho straně,“ zašeptal muž. „Měl by taky vědět, že ho ta můra už jednou ušetřila.“

„Já myslím, že by hlavně neměl věřit na pohádky a uvažovat racionálně,“ šeptal v odpověď Thasi.

Orenanthští prošli kolem aniž si jich všimli.

„Měl by si ale taky dát pozor na toho, který je podezřelý i můře. Na toho, který se plíží těsně za Orenanthskými,“ šeptal dál muž.

„Jestli má ta můra na mysli zkrachovalého obchodníka, tak o něm ví. Jenže ten obchodník nejde po Orenantských, ale po té karavaně, která jede před nimi.“

„Možná, že to ale nakonec vyjde nastejno.“

„Nastejno?“

Na ulici, kterou před okamžikem prošla Irimova karavana a následně i Orenanthští, vypochoďovala jednotka gardistů. Jejich velitel byl tvrdý jako skála a drsný jako rašple, přesně jak si to přál Kiliantés, ale navíc také omezený, protože nikdo s větší inteligencí nemohl ta-

kovou práci dělat. Mířil na trhovou třídu a věřil, že tam jde proto aby prošacoval obchodníky, protože přesně tohle dělal včera celý den.

Vtom mu do cesty skočil malý chlapík. Právě takový, kterého by bez váhání prohlédl a nebo takový, který rád donášel na svoje bývalé úspěšnější kamarády.

„Tam,“ křikl. „Tamta karavana veze cennosti, peníze, poklady,“ ukazoval dolů po cestě. „Jsou to podvodníci, překupníci, zloději, lháři,“ a použil ještě spoustu podobných slov.

Velitel gardistů se dvakrát rozhlédl, jakoby čekal nějaký rozkaz odněkud a pak, když se nedočkal, otočil celou svou jednotku a rozběhl se dolů.

„Aha, takhle nastejno,“ řekl Thasi, když se garda jala pronásledovat karavanu obchodníků a on i muž, kterému stále pod krkem držel nůž, osaměli.

„Tak co? Jak dopadne měra?“

Thasi dýku schoval. „Hrome, jdeme po nich.“

Kiliantés stál vedle brány a dlaněmi se opíral o sluncem vyhřáté dřevo. Sledoval, co se dělo na náměstí z bezpečné vzdálenosti a srdce mu poskakovalo radostí. Přesně tak si to představoval. Všechno jde tak jak chtěl. Byl blahem bez sebe, když věci šli, tak jako On chtěl. Za pár okamžiků dorazí další gardisti a pak další a náměstí se utopí v krvi. Pak, až se setká s Nepřítelem, pronikne do Tearenu a převezme vládu nad městem.

Vyklonil se aby měl lepší výhled. Zdálo se mu, že Laonis vyskočil na kašnu a mává mečem všude kolem sebe. Zdál se nezastavitelný. Vojáci stráže ho pomalu obklíčovali, ale on měl nyní vyšší pozici a tu si dokázal udržet. Orenanthští byli svíráni gardisty. Ale Kiliantés neviděl toho chlapa, ze kterého senát udělal velitele všech vojsk. Rozhodl se, že se znovu přesune.

Udělal krok a v tu chvíli mu vedle ucha zasvištěla drobná šipka a zabodla se do veřejí brány. Instinktivně se překulil na druhou stranu a ihned mu došlo v jak nebezpečné situaci se ocitl. Terfriás se konečně rozhoupal a rozhodl se ho zbavit. Smrt teď mohla přijít odkudkoli.

Lalbon už viděl most klenoucí se nad strží po vyschlé řece. Stále se nervózně ohlížel a pobízel svůj doprovod ke spěchu, protože čím déle byl naprostý klid a všechno šlo hladce, tím více byl nepokojný.

Zahlédl před sebou nějaké povozy, které právě kodrcaly přes most a proklínal je za rámus, který způsobily. Sotva však mezci odtáhli svůj hlučný záprah z dláždění a ozvěny se utopily dole ve strži, zaslechl Lalbon to, čeho se nejvíc děsil. Dusali za ním desítky párů vojenských bot, možná celé jednotky.

Otočil se a zbledl při pohledu na houf gardistů pádících přímo na něj. „Zdrháme!“ vykřikl na své druhy a dal se do pohybu.

„Zdrháme?“ zopakoval Irím a zvědavě se podíval za sebe na most. Řítilo se po něm bezhlavě pět jakýchsi otrhanců. Poškrábal se zmateně na bradě, co to znamená? Jenže v ten okamžik pochopil, když uviděl gardisty v jejich těsném závěsu.

„Hyjé, hyjé. Hněte sebou mezci líný,“ křikl. „Zdrháme.“

Irimovi průvodce se také otočili a vyděšeně popohnali zvířata. Tady cesta stoupala a byla pouze hliněná. Až za branou další vnitřní Zdi se narovнала a poté začala klesat dolů k jižní bráně města.

„Hyjé, hyjé.“ Mezklům se nechtělo a tak obchodník sesedl a počal tahat za opratě. To už je předbíhali Orenanthští, sípaly a hnali se do kopce, až za nimi vlály potrhané kusy látek.

„Eště kousek, vy pacholci,“ pobízel mezky Irím. „Jestli se pohnete dostanete mrkvičku. Hyjé, zpropadeně, hyjé.“

Už se před nimi objevila brána. Zbýval jen kousek, jen malý kousíček, ale vojáci už jim dýchali na paty. Skutečně dýchali, protože bylo parné odpoledne a cesta stoupala vzhůru a oni na sobě měli zbroj a brnění.

„Mrkvičky, kedlubnové listy, zelí, šťavnaté natě,“ uplácel Irím líná zvířata. „Hněte se nebo vám nakopu ty tučný prdele.“

Artyfilés znovu couvl. Blížilo se k němu ještě šest gardistů. Všichni příkře jako šelmy nadbíhající si svou kořist. Využili tlačence a zmatku a v záplavě těl, se snažili ukrýt před otrávenými šipkami. Pohybovali se opatrně. Pomalu.

Artyfilés udělal další krok. Pochopil, že ho ženou do kouta a to nechtěl. Chtěl se dostat pryč, někam ke svým mužům. Zvedl zrak a spatřil Aimatira Laonise, jak se brání třicetinasobné přesile. Stál na kašně a za ním stříkala do vzduchu voda, před ním krev. Běsnil jako démon hanžárového tygra a stejně tak i řval. Artyfilés se rozběhl k němu. Využil své síly a mohutnosti a proklestil si cestu až ke středu náměstí.

Laonis svým řevem a běsněním upoutal pozornost stráže naprosto mistrně a jeho muži tak sevřeli smyčku a uvězili v ní třicet lidí, včetně falešných diplomatů. Nešetřili nikoho a mnohokrát skropili zem nevinou krví. Krok za krokem se stále blížili a když už byli připraveni všechno skoncovat, popatřili na obnažené meče, jež se objevili v rukou falešných diplomatů. Zastavilo je to.

Kiliantés se odvalil ke vchodu do nějakého krámků a po čtyřech se přesunul do bezpečí. Srdce mu divoce bilo. Všechno mohlo vyjít, jen to mělo být lépe načasováno, běželo mu hlavou. Skutálel se za pult a zjistil, že je v nějakém krejčovství. To byla ale náhoda. Kolem něho visely vesty, kalhoty, pláště a šaty všech druhů a velikostí.

Popadl modrý plášť, chvíli váhal a vzal ještě jeden červený. Pak se přesunul dozadu a rozhlédl se po nějaké další východu. Byly tu dveře na nádvoří a z něho jistě již nějaká cesta povede. Zabalil se do modrého pláště, zatajil dech, jako by se chystal ponořit a vyběhl.

Artyfilés se vymotal z pletence nohou a rukou, přitočil se ke svým mužům a pak se bezhlavě vrhl na zídku kašny. Doufal, že se stane to, co si naplánoval. A doufal taky, že se to stane rychle. Zamával rukama aby chytil rovnováhu. Stál jen dva sáhy od Laonise, kterého viděl jako krvavou siluetu za sloupec tryskající vody.

Voda znenadání zavířila a objevila se v ní trhlina, jak jí projela čepel meče. Do okolí vylétly kapičky krve a Artyfilés se chytil za prsa, když mu tělem zalomcovala zžíravá bolest. Uklouzla mu noha, vykřikl a spadl do narudlé vody uvnitř fontány přímo Laonisevi pod nohy. Viděl jeho postavu, i obličej. Rozmazaně, jak se mu tekutina přelévala přes oči, přesto je viděl.

Všiml si šílených očí v bledé tváři, všiml si vyceněných zubů a všiml si opeřené šipky trčící mu z hrudi. Laonis ji vytáhl, prudce zahodil a znovu pozvedl meč. Nehodlal nyní umírat. Prudce se rozmáchl, meč mu vylétl z ruky a tělo se několikrát zatočilo kolem vlastní osy.

Pak zmizelo pod vodou hned vedle Artyfila. Nehybné, bez života.

Mezci se škrábali k bráně, jako šneci. Tak to alespoň připadalo Irimovi. Lezli pomalu, znaveně, líně a nic je nepřimělo zrychlit. Ale už konečně, konečně díra skrz vnitřní Zeď. Irim táhl prvního mezka až mu podkluzovaly podrážky. Jednotka gardistů byla těsně za nimi a první jejich velitel. Hromotluk s vražedným pohledem.

Už, už, poslední vůz projel branou. Hřmotný velitel byl ale těsně za ním, dusavým krokem se vyřítel na Irima, když v tom se brána zničeho nic zavřela.

Nějaký muž spustil petlici, velkou jako břevno a veřeje se zablokovaly. Pak se otočil k Irimovi. Byl to Thasi.

Za branou slyšeli klení a křik a dřevo zpevněné železem a velikými hřeby tupě dunělo pod mocnými údery. Nepohnulo se však ani o píď.

„Jen dělat problémy a do problémů se dostávat, co?“ prohodil Thasi.

Irim na Thasiho dlouho zíral. „Kdo zavřel bránu?“

„Já a tady pan nikdo, bezejmenný,“ ukázal na postavu skrytou ve stínu a temném obleku.

„Ale jen hlídači brány, můžou uzavírat...“

„Takoví ti hlídači, co nemůžou, protože jsou svázáni?“

Irim tím byl unesen. Thasi odstavil pověstného hlídače brány, aby mu pomohl. „Neuvěřitelný. Každopádně děkuju.“

„Neděkuj, protože nás svezíš. Tady mě, pana tajného a taky támhle těch šest unavených obyčejných pocestných.“

„Beru. Jednoho stopaře, už stejně ve voze mám.“

Uvnitř kruhu gardistů stála Nealgrimova družina, stále oblečená jako diplomatické procesí, s tasenými meči a zády k sobě v obranném postoji, připraveni odrazit sebevětší útok. A ten po chvíli zaváhání přišel.

Tvrďe a nekompromisně. Přesto selhal. Gardisté ustoupili, rozběsněně se vrhli na falešné diplomaty zase selhali. Nebyli ve vojsku dlouho, byli cvičeni k násilí a brutalitě, ale meč ovládat neuměli. Nealgrimovi muži byli naopak zkušený Vefaliho válečníci. Od malička cvičení pro válku. Stáli pospolu, chladně odráželi útoky a kryli si záda.

Gardisté to zkoušeli silou i lstí, ale jejich obranu neprolomili. A zkoušeli to tak dlouho, až se kolem nich samotných uzavřel kruh. Laonis již neodváděl pozornost a lidé, ti co mohli, uprchli z náměstí. Strážé kterých bylo dvakrát víc, zasvítily tasenými meči a gardisté si konečně všimli, že jsou v pasti. Artyfilés s krvácející ránou na prsou a v promáčené uniformě k nim přistoupil a ukázal insignii gardy na rameni. Pro vojáky z původní Laonisovi jednotky to znamenalo pouze jedno jediné, a to: že budou žít. Rádi zahodili zbraně a kapitulovali.

Irim zkontroloval bedny a povozy a setřel si pot z čela. Už byli téměř u jižní brány a už viděl i strážé čekající na malém plácku ve stínu dvou obranných věží. „Takže papíry, počásí, ha ha a hlavně přirozeně. Přirozeně a povede se to.“

„Ty tam něco schováváš?“ zeptal se ho Thasi.

„Ne, ne. Vůbec nic, kromě těch banánů,“ odporoval obchodník. „Jsem dost přirozenej?“

„Jasně, asi jako před první souloží.“

„Dobře. To je akorát. To půjde.“

„Navrhoval bych, aby Lalbon a jeho doprovod šli první,“ řekl záhadný muž, který jim nehdal prozradit svoje jméno.

„Jasně, jasně. Ať jdou,“ řekl Irim. „Já nepospíchám. Opravdu ne.“

Pak se z dálky koukali, jak se diplomaté velice přátelsky poplácali se stráží a jak bez problému opustili město.

„Tak myslím, že už je nejvyšší čas,“ zachechtal se Thasi. „Hodně štěstí a doufám, že se už nesetkáme. Nebo alespoň ne za tak napjaté situace.“

„Díky. Za všechno. I tobě pane záhadnej. Jdeme hoši. Nasedat a hlavně přirozeně. Je to jen rutina.“

„Hmm, hmm,“ pokyvoval hlavou velitel stráže u hlavní brány, prohlížeje Irimovi papíry. „Zvláštní, zvláštní,“ kýval dál hlavou.

„Něco není v pořádku?“ strachoval se obchodník.

„Vůbec ne, spíš naopak. Zdá se, že jsou vyplněny naprosto všechny papíry. Něco podobného jsem ještě neviděl.“

„To víte, já mám rády tyhle ouřední věcičky, hi hi hi,“ zasmál se nuceně Irim.

„Hee,“ zasmál se velitel stráže. „Tak se koukneme, co tam teda vezete kromě banánů.“

„Jenom banány,“ vypálil Irim. „Dneska je hezky, co?“ Snažil se to napravit. „Mohlo by zapršet.“

„Tady neprší,“ řekl strážný a ponořil ruku do jedné bedny. „A co je tohle?“

„Co?“ zbledl obchodník.

„Tohle.“ Velitel stráže vytáhl z bedny pomeranč.

„To je pomeranč, ale nevím, jak se tam dostal.“

„Hmm, hmm,“ řekl zase velitel. „Pomeranč se zabavuje, zbytek může jet. Otevřete bránu.“

Irim vyskočil na kozlík a popohnal mezky rychle pryč z města.

Kilantés zaběhl do další zapadlé uličky plné odpadků a myší. Zahodil modrý plášť a dál běžel pod ochranou červeného. Hlavou se mu honily všechny možné nápady, ale nad všemi kralovala myšlenka na pomstu. Věděl, že všechno se změní, až přijde Nepřítel a věděl, že ta změna bude strašná. Těšil se na ní a ruce se mu trásly nedočkavostí. Zatím však bude muset zmizet někam, kde ho nenajdou.

Irim vyvedl konvoj z města, ale sotva si oddechl a těšil se na zasloužený odpočinek, objevili se před ním tři jezdci. Zrak zvedl vzhůru, jak se nad ním vypínali a spatřil černého koně. V ten moment se mu zastavilo srdce a on hrůzou málem vykřikl. Ten, kdo před ním stál, musel být Nepřítel.

Obsah

Limajovy vize.....	1
Mahájo Ito.....	5
Ilannuit.....	10
Avria a Daveron.....	14
Rozhovory v Mahájo Mistró.....	19
Útok na Mahájo Ito.....	24
Echolidy.....	29
Adrin a Marlíma.....	31
Thasi za hradbami Tearnyonu.....	36
Limaj proti Východnímu pohoří.....	41
Kapitáni rodu Elas.....	47
U Kamenného sedla.....	50
Daltiino rozhodnutí.....	55
Adrin v Údolí Bílých stromů.....	61
Poslední rozcestí.....	70
Univerzita.....	74
Likeros.....	80
Dělení moci.....	86

Napsáno a konvertováno v OpenOffice.org 2.0 ©

Autor: Adam Sádovský

Rok vydání: 2004

Titul: Zmatení věků z cyklu věků Naigiaridy

(Some Rights Reserved) CC

Typ: PDF - A4

Počet stran: 102

Počet slov: 104934

Počet znaků: 632600

3.1.2006

